Digitized by Google

6
15-b
25

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE
6
13 D
20

Ex Bibliotheca
majori Coll. Rom.
Societ. Jesu

6-15-6-25

Theocriti Syracusii quae supersunt. Cum scholiis Graecis auctioribus emendationibus et animadversionibus in scholia, Editoris et Joannis Toupii, glossis selectis ineditis, Indicibus amplissimis. Praemittuntur Editoris Dissertatio de Poesi Bucolica Graecorum, cum Vita Theocriti a Josua Barnesio scripta, et nonnullis aliis Scriptoribus. Accedunt Editoris et Variorum notae perpetuae, Epistola Joannis Toupii de Syracusiis, ejusdem Addenda in Theocritum, necnon Collationes quindecim Codicum. Edidit Thomas Warton, S. T. B. Coll. S. Trin. Socius, nuper Poeticae publicus praelector, Oxonii. E Typographeo Clarendoniano. 2 Vols. 4to. A. 1l. 5s. in Sheets. Apud Bowyer etc. Londini

We find it difficult to pronounce whether the editor of the Oxford Theocritus discovers a greater share of taste or of erudition. Works of this kind have been too commonly executed by scholars of more industry than genius. But Mr. Warton, in this valuable publication, has happily blended the character of the judicious critic and the learned commentator.

In the dissertation of the Bucolic Poetry of the Greeks, the origin of pastorals is placed in a new light, and ingeniously developed on more rational and probable principles than have hitherto been advanced on the subject. The writer very judiciously proves the superiority of Theocritus over Virgil, by showing, that the Greek poet copied real manners, and actual scenes of pastoral life, which have been misapplied, misrepresented, and distorted, in Virgil's imitations — — —

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITT. EMANUELE

In the notes, which are large and comprehensive, abstruse allusions are displayed, the controverted readings of the text are ascertained, many new emendations are proposed with much sagacity, the opinions of other critics are examined, and the beauties of Theocritus, are with great elegance, explained and illustrated. Under this article of the work, it would be unpardonable not to mention, with the highest approbation, the contributions of our editor's friend, Mr. Toup, so justly celebrated for his masterly Observations on Suidas

Our editor's reformations of the text, founded only on the authority of the Vatican, and other choice manuscripts, are numerous and important. But from this original source he has also been enabled to give to the publ:

Digitized by Google

a more complete body of the Greek Scholia than has ever yet appeared. Collations of fifteen manuscripts are annexed, executed as it seems, with the greatest accuracy, and still affording an ample fund of materials for new conjectures and corrections. The text is printed without accents — — (Crit. Rev. for April 1770)

Alia omnia de hac editione Theocriti videantur Göttingische Anzeigen 134 St. 8 1770

Curae Posteriores, sive Appendicula Notarum atque Emendationum in Theocritum Oxonii nuperrime publicatum. 4°. Toupii 1772

Adm. R. P. N. Jo. Roothaan donavit Bibl. ser. coll. Rom.

THEOCRITI

RELIQVIAE

VTROQVE SERMONE

CVM SCHOLIIS GRAECIS

ET COMMENTARIIS INTEGRIS

HENRICI STEPHANI, IOSEPHI

SCALIGERI

ET

ISACI CASAVBONI

CVRAVIT HANC EDITIONEM

GRAECA AD OPTIMOS CODICES EMENDAVIT

LIBROS TRES ANIMADVERSIONVM

INDICESQVE VERBORVM THEOCRITEORVM

ADDIDIT

IO. IACOBVS REISKE

VIENNAE ET LIPSIAE

SVMTVS IO. FRID. IAHN

TYPOS LOCAVIT G. A. F. LOEPER

1765.

Digitized by Google

Digitized by Google

VIRO
ILLVSTRI, MAGNIFICO
IVRIS CONSVLTISSIMO

IACOBO HENRICO
BORN

DOMINO IN WILDENBORN
ET SVXDORF
TRIBVNALIS PROVOCATIONVM
COMITI, IN CVRIA PROVINCIALI,
ET IN IVDICIO SCABINORVM ITEM
ASSESSORI, CIVITATIS LIPSIENSIS
CONSVLI, TEMPLI ET SCHOLAE
AD D. NICOLAI
CVRATORI

PATRONO SVO

PLVRIMI FACIENDO
THEOCRITI HANC EDITIONEM
A SE CVRATAM

D. D. D.

IO. IACOBVS REISKE

Digitized by Google

VIR
ILLVSTRIS, MAGNIFICE, IVRIS CONSVLTISSIME, PATRONE GRAVISSIME

C *Theocritum nonnulla mea cura expolitum illuſtri Tuo nomini inſcribere, pignus futurum meae erga Te pietatis, nil dubito. Facit humanitas et reliqua virtus Tua, ut confidam, Te non eſſe aſpernaturum manus haud uno nomine commen-*

commendabile. Poetam vides ingenii dictioniſque feſtivitate dudum nobilitatum. Graecus eſt. Tu vero, ut nullam partem bonarum literarum Tibi reliquiſti intactam, ita in graeca praeſertim literatura juventutem Tuam, ſub magiſtro peritiſſimo, ita exercuiſti, ut antiquitatum Atticarum partem inprimis difficilem atque obſcuram ſcriptionibus aliquot academicis, magno cum doctorum hominum applauſu, dares illuminatam. Lipſia peperit hoc munus, patria Tua, Tibi cariſſima, cui nutricationis tam lautam reddis mercedem, ut nulla dies abeat, qua Tu non egregie de illa Tua matre mereare; quae Te, quae majores Tuos tulit, viros clariſſimos, antiqua nobilitate, quos ſummis quibusque functos vidit honoribus, et habuit, ut optime de ſe meritos, ita cariſſimos. Sed haec tua Lipſia, tametſi alias optimorum librorum ex nullo non doctrinarum genere ita eſt ferax, ut ipſa quoque ſedulitate graecorum et latinorum auctorum edendorum cum Batavis et Anglis contendere poſſit, qui regnare hoc in genere velle videntur, nondum tamen ad hoc diei Theocri-

tum

tum dederat. Sed compenſavit hanc cunctationem diligentia et magnificentia. Mundities chartarum ea eſt, is typorum nitor, ea denique cavendis mendis adhibita eſt diligentia, ut nulla facile ſit alia Theocriti editio palmam ſolertiae typographicae huic praereptura. Accedit ab induſtria quadam mea commendationis aliquid. Quod penes Te quidem, ut Tu mei es amans, non eſt nullo loco. Venis ipſe Tu quoque in partem meritorum. Facilitati enim Tuae codicem Theocriti, manu exaratum, debeo, quem Tu mecum communicaſti ex Ampliſſimi Senatus, cujus Tu princeps es, bibliotheca depromtum. Quid itaque dubitem, quin Tu ſis hoc navitatis meae documentum eadem amplexurus benevolentia, qua reliquos meos in literis conatus amplecti ſoles. Non nunc evagabor in laudes Tuas; quae cum ſint ampliſſimae, clarisſimaeque, neminem fugiunt noſtrorum civium, et infantiam meam aſpernantur. Hoc unum agam, ut teſtatum omnibus memorem meum animum faciam, cui nulla dies jucundam eripiet recordationem beneficiorum, quibus Tu, multisque et magnis, meque

que

Digitized by Google

que ludumque illum literarium ornaſti, in quo, ſub oculis Tuis, juventutem civicam bonis artibus imbuere ſtudeo. Perge porro, ut adhuc feciſti, meque, collegasque meos, et juvenes, in hoc ludo, fidei Tuae commiſſo, bonis literis operantes, caritate paterna fovere, et commoda noſtra tueri. Faxit Deus, ut Tui, ut Schola, quam ecquid eſt cur dubitem Tuam appellare, ut cives univerſi, ſapientia vigiliisque tuis tuti, Te ſalutis ſuae vindice, multos per annos, alma pace, rebusque omnibus ſecundis utantur. Scripſi Lipſiae d. 25. Martii 1765.

LECTO-

LECTORI DOCTO ET AEQVO

S. P. D.

I. I. REISKE.

Fortunam in rebus humanis multam verſari, ſcimus omnes, ab uſu quotidiano docti. Saepe eveniunt, quae tu minime ſperaſſes. Saepe rurſus a votis, a ſpe atque deſtinatione tua longe jaces. Quod idem in Theocrito mihi quoque accidit. Nunquam mihi, ne per ſomnium quidem, in mentem venerat, edendi hujus poetae neque ſpes neque conſilium. Sors tamen, neſcio quae mea, ad eum me vocavit, eumque mihi objecit, alia omnia cogitanti. Inſtitor librarius, qui ſumtus huic novae Theocriti editioni erogavit, artifici illi, cujus typos et operas ei excudendae conduxit, per literas in mandatis dederat, (nam Viennae Auſtriacae fixas habet fortunarum ſedes) ut homini, quem ipſe idoneum judicaret, correctionem mendarum typographicarum demandaret. Ille itaque, cum eſſet imprimendi faciendum initium, ad me venit, hominem ſibi multo et diuturno uſu cognitum, percunctandi ergo, eſſet ne mihi

animus, et otium, mendas typographicas e foliis a prelo calentibus tollendi. Ego ſine cunctatione condicebam operam meam, quod exiſtimarem, non alias mihi fore, quam correctoris, quem appellitant, partes in hoc negotio gerendas. Praeterea ita de me ſtatuo, ut nihil indignum mea perſona habeam, quo literae ornentur illae, quibus me conſecravi. Similibus aliis operibus, et noviſſime Homero Erneſtiano, eandem operam impenderam. Facile itaque patiebar, prouinciam mihi demandari, quae facilis geſtu et peractu videretur. Sed ipſo in opere graviſſimam deprehendi, et errorem meum experiundo didici. In ipſo ſtatim, quod primum emendandum exhibebatur, folio ſentiebam, ſi quis alius vetuſtus auctor vitiis librariorum contaminatus adhuc circumferretur, eum vel maxime Theocritum eſſe. Veniebat in mentem, folia ſingula quaeque, ut corrigenda mihi traderentur, ad editionem Romanam, quam inter libellos meos habebam, exigere, et tuli ejus rei magnum fructum in ipſo ſtatim primo Idyllio, verſu 102. Ex illo verſu diſcebam, vulgares Theocriti libros tam non non eſſe emendatos, quam par erat eos eſſe, poſt Stephanos, Caſaubonos, Heinſios. Ea res animum mihi addebat, ut origines vulgaris lectionis indagarem, hoc eſt illius ab Henrico Stephano conſtitutae, poſt quem, ut alias, ita in Theocrito quoque nihil eſt novatum; ſeu quod recentiores editores in fide et doctrina Henrici, quae, omnium confeſſione, maxima eſt, acquieſcerent, et ne ſuſpicarentur quidem eum falli usquam potuiſſe: ſeu quod libris vetuſtis carerent, ſeu quod laborem eos inſpiciendi defugerent, ſeu denique, quod nefas ducerent, a lectione Stephano probata vel latum unguem diſcedere. Suſcepi itaque menſe Decembri anni ſuperioris 1764. (nam eo menſe initium imprimendi factum eſt, et ego ad hanc provinciam

ciam ſum vocatus) ſuſcepi ergo illo temporis, ſane praecipiti, articulo moleſtam hanc operam vetuſtos libros cum junioribus comparandi. Vetuſti mihi ſunt, qui editionem ab Henr. Stephano in Poetis Graecis Principibus curatam, anteceſſerunt. Romana a Zacharia Calliergo profecta, domi meae, quod modo dixi, erat. E Bibliotheca Ampliſſimi Senatus Lipſienſis editionem, quae omnium mater eſt, Aldinam, unaque codicem calamo exaratum, accepi. Sed caeterarum nulla mihi ad manus fuit, et aegre carui Florentina, vel Iuntina, ad quam Stephanus haud raro provocat. Ex his duabus vetuſtis editionibus, quae tamen facile omnium loco poſſint eſſe, (nam alia ſubſidia, de quibus ſtatim pluribus dicam, ſerius acceſſerunt) Theocriti verba, quem textum vulgo uſurpant, emendavi. Neque poenitet operae impenſae, cujus fructum tuli majorem etiam, quam ſperaveram. Ex ea enim opera intellexi, vetuſtis illis editionibus, quae paulo poſt artis typographicae exordia curatae ſunt, ab hominibus religioſioribus, quam juniores fuerunt, ineſſe multas bonas lectiones, a junioribus aut ignoratas, aut ideo contemtas, quod earum vim et praeſtantiam non perſpicerent. Saepe ſubit animum meum miſeratio adverſae ſortis, qua, cum Theocrito reliquisque bucolicis graecis, omnes omnino vetuſti auctores utriusque linguae uſi ſunt, quibus, incredibile dictu eſt, quam multa et quam tetra vulnera juniorum editorum, ſeu imprudentia, ſeu levitas, ſeu pigritia, ſeu temeritas et oſtentatio ingenii, inflixerit; quae vulnera, vel flagitia potius a ſegnibus, et ſecuris, et ſat habentibus, a majoribus accepta bona fide reddere, dum praefatiuncula addenda, jejunisque quibusdam notulis adſpergendis famam editorum aucupentur, et rem familiarem locupletent, conſervantur, foventur et per manus ad ſeram poſteritatem traduntur,

cum poſſent e vetuſtis primigeniis editionibus ſanari, modo eas inſpicere nil pigeret, aut noſſent bonis ibi abſconditis uti. Sed dedecus eſt hujus ſaeculi, in hac luce literarum, in hac bibliothecarum opulentia, non ferendum, eſſe in hominibus doctis, quorum pudet pigetque ignaviae, qui, cum auctorem aliquem veterem typis renovare velint, praeſertim ſi quis adhuc eſt corruptior, cujusmodi ſunt in vetuſtis auctoribus non pauci, etiam creberrimis quidam editionibus contriti (quod vix fidem inveniat,) tum exemplum ejus aliquod triobolare, de genere viliſſimo, mendoſiſſimum, quod ſibi perire animo ferant aequiſſimo, tradant operis imitandum, et mendarum typographicarum elimationem amico cuidam ſuo, juveni haud doctiſſimo, aut mercenario ſervo, committant, cujus fidei ſecuri indormiſcant. Videte audaciam ejusmodi hominum, exiſtimationem ſuam pari loco, atque commoda literarum, hoc eſt nullo, habentium. Editionis, quam titulus ab ipſis curatam mentitur, ne folium quidem prius oculis vident, quam editio praelo liberata venalis exponitur. Eo quidem modo veteris cujusque auctoris editorem ſe ferre cujusque ſit. Ea vero laus, aut nulla eſt, aut perexigua. Ego equidem eam mereri nolim, et perſona mea indignam judicem; qui ita ſtatuam, cui homini docto ſua dignitas cara ſit, et qui aequalium ſuorum poſterorumque commodis ſtudeat, bonaque fide de ornandis et amplificandis bonis literis cogitet, eum decere, non ut alienae fidei ita ſupinus indormiat, ſed ut ipſe quaerat, quid verum ſit et genuinum, et domo afferat, unde vetuſtus quisque auctor emendatior, ornatior et illuminatior prodeat.

Haec hactenus. Erunt tamen contra qui ſedulitatem meam improbent, et pro importuna atque vaeſana traducant. Quos rogatos velim, primum ut cogitent

tent, ſi Henrico Stephano, ſi Danieli Heinſio id licuit, qui ſibi ſumſere, ut pro arbitrio ſuo textum Theocriti mutarent, ſaepe idonea ſine cauſa, idque inulti tulere, mihi quoque hoc licere debere. Nam aut ſtultitiae et imperitiae eſſet, aut invidiae, idem factum in aliis laudare, in aliis inſectari odiis et convitiis. Deinde, ut a carpendo tantiſper ſibi temperent, donec ipſi Theocritum diligenter legerint, et noſtros animadverſionum libellos cum eo compararint, quibus hoc conſequi ſtudui, ut, quid diſcriminis lectionum in libris Theocriteis verſetur, in brevi quaſi tabula cerni, quid in quaque lectione veri aut falſi inſit, dijudicari, et ſicubi latinus interpres a ſententia poetae aberraſſet, deprehendi poſſit. Haud infitiabor ſubitariam et deproperatam hanc eſſe operam. Non enim plus otii ad hoc totum concinnandum relictum mihi fuit, quam paucorum menſium ſpatium, illorum puta, quibus haec Theocriti nova editio inter manus operarum verſata eſt. Quo factum eſt, ut paene imparatus ad hoc negotium gerendum accederem. Non eram Theocriti lectione tritus; non abundabam vetuſtis ejus editionibus, aut lectionibus e codicibus manuſcriptis excerptis; alienus tota vita fui ab uſu veterum grammaticorum graecorum; quorum uſus tamen in praecipuis habetur praeſidiis atque adminiculis ad rem eiusmodi proſpere gerendam; libris juniorum, qui Theocritum ſeu data opera, ſeu obiter tractaſſent, non eram inſtructiſſimus; carebam otio eos libros, qui in poteſtate mea eſſent, diligenter perſcrutandi; plane nihil ad hunc poetam in adverſariis annotatum habebam. At vel ſic tamen ſatis magnam emendationum et animadverſionum ſilvam ipſa praeſtitit comparatio trium Theocriti librorum, qui, quod ſciam, ſunt principes. Hi ſunt Aldinus, Romanus, et Henrici Stephani; de quibus pauca quaedam praefari expedit.

Aldina

Digitized by Google

Aldina mihi ad manus fuit illa, quae ſubſcripta in fine voluminis habet haec verba: „ Impreſſum Venetiis characteribus ac ſtudio Aldi Manutii Romani, cum gratia etc. MCCCCXCV. menſe Februario.„ Primam hanc ajunt eſſe: Sitne nec ne, pro certo non dixerim. Nam in Bibliotheca Graeca Fabricii bis nominatur editio Aldina 1494. et in Catalogo Bibliothecae Lugduno Batavae perhibetur ibi exſtare editio A. 1493. Sunt huic editioni multae propriae laudes, ſplendidi typi chartaeque, compendia ſcripturae graecae haud pauca, in aliis libris prelo excuſis raro obvia, lectiones quam plurimae probae et genuinae, a quibus juniores editores ſine cauſa diſceſſerunt. Ex hoc libro multis Theocriti locis primigenium colorem reddidi. Et magna debet ejus ad nos eſſe auctoritas, quia Aldus in praefatione ad Baptiſtam Guarinum Veronenſem nihil a ſe emendatum, ſed omnia fideliter e libris ſuis manuſcriptis expreſſa et reddita eſſe affirmat. Verba ejus legi poſſunt in Voluminis XII. Bibliothecae graecae Fabricianae p. 606. ubi tota praefatio illa recuſa eſt. Ordine carmina Theocritea hic Aldinus liber plane alio exhibet, quam quo in vulgaribus libris poſt Stephanum auctorem leguntur. Quem Aldinum ordinem alio loco deſcribo. Intermiſtae ſunt Theocriteis carmina Bionis et Moſchi. Sed rurſus ei deſunt non pauca, quae poſtmodum Zacharias Calliergus primus in lucem produxit. Scatet item mendis craſſis, quas tamen paene omnes in libellum meum animadverſionum contuli, ut jam carere aequo animo poſſint Aldino codice, ſi qui eo deſtituantur. Eſt in eo etiam hoc ſingulare et plane mirabile, quod locos duos iterat, et cum magna etiam lectionis diverſitate, totidem alios contra omittit. (v. ad Idyll. 18. et ad Moſchi Megaram dicenda.) Suſpicor tamen ſupereſſe quaedam Aldini codicis exempla, quibus ille

inſignis

Digitized by Google

inſignis et rari exempli error ſit detractus. Nam I. Adamus Schierius, V. C. Gymnaſii Schoeningenſis in agro Helmſtadienſi Rector, in editione, quam curavit, reliquiarum Bionis et Moſchi, ad illos ipſos locos, qui codici Aldino ei, quo ego uſus ſum, deſunt, affert ex eadem Aldina lectiones a vulgari diſcrepantes. Vſus autem ſum indulgentia virorum Ampliſſimorum et Clariſſimorum, Iacobi Henrici Bornii, et Wendelini Neuhauſii ICC. codice illo Aldino, quem ſervat Bibliotheca ab Ordine Ampliſſimo Civitatis Lipſienſis ſtudioſorum uſibus aperta. Quo cum codice modis omnibus conſentit ille, quem bibliotheca tenet illa, quam item Vniverſitas literarum in urbe noſtra florens in Collegio Paulino publice dedicavit. Nolite lectores ſuſpicari illi codici Aldino, qui mihi ad manus fuit, aliquid foliorum detractum eſſe. Nihil eſt. codex eſt integer, et plenus. lacunae illae mediis in paginis incipiunt.

Poſtquam haec iam exaraveram, et operis excudenda dederam, venit in mentem, quo me hoc dubio liberarem, adire virum excellentis doctrinae famaeque, Erneſtium noſtrum, penes quem Theocritum Aldinum eſſe mihi conſtabat. Et ceſſit res ex voto. Exponebam viro ſummo meam de diſcrepantia exemplarium Aldinorum dubitationem. Res ei mira videri. Negabat ſibi occurriſſe mirificum illum errorem, tametſi librum ſuum Aldinum cum Heinſiano non indiligenter comparaſſet. Permittebat denique librum ſuum mihi inſpiciendum. Statim patuit illas ambas editiones Aldinas, tametſi annum eundem praeferrent, ſeu mentirentur, mirifice inter ſe diſcrepare. Exponam ſuo loco diverſitates lectionum ex utroque exemplo. Nunc ſatis habebo quaedam afferre ad univerſam conſtructionem pertinentia, quae alia in alio eſt exemplo Aldino. Ad p. usque 77. ſeu Κηριοκλέπτην ambo libri Aldini, qui mihi ad manus fuere,

Sena-

Senatorius et Erneſtianus, inter ſe conveniunt modis omnibus. Sed a pagina 77. inde ad finem libri ambo mirifice et inſigniter inter ſe diſſentiunt.

Liber itaque Aldinus, quem bibliotheca Senatoria ſervat, cum quo ille, quem bibliotheca Vniverſitatis in Paulino collegio conſecrata, modis omnibus conſentit, ſic ſe habet. Pagina 83. incipit Bucoliſcus, et procedit ad verſum 25. *ὄμματα*. p. 84. incipit a verſ. 26. eiuſdem Bucoliſci et finit in quarto Piſcatorum. p. 85. a quinto ad 35. continuat, p. 85. tenet piſcatorum verſus 36. ad 65. p. 87. verſus duos poſtremos 66. et 67. *ἐλπὶς τὸν ὕπνον* etc. (ſic). tum ſequitur *Μεγάρα γυνὴ Ἡρακλέεσ* (ſine voc. *δωρίδι.*) Huius carminis habet verſus duodecim primos, poſt quos ſequuntur verſus 37. cum ſequentibus omnibus usque ad finem, iterati e leſſo Moſchi in Bionem per paginas 88. 89. et maximam partem paginae 90. omiſſis omnibus verſibus Megarae, qui duodecimum inſequuntur. Iam p. 90. paene extrema incipit carmen in Dioſcuros hac inſcriptione *Διόσκουροι κοινῇ ἰάδι.* magnis literis. p. 91. habet verſum Dioſcurorum quartum cum inſequentibus. p. 92. a verſu 34. ad verſum 41. in media pagina iterum lacuna eſt, ſed illa pariter quoque coeca. nam deſunt verſus 42-90. tum rurſus leguntur, nullo intervallo, verſus 91. *ἥρως* (ſic) *κρατερὸν* et finit illa pagina in verſu 110. *αὐχένος ἀρχαγὸς.* p. 93. a verſu 111. ad 141. p. 94. a verſu 142. ad verſum 171. p. 95. a verſu 172. finit in Amatoris quarto, cuius hic alia non eſt inſcriptio quam *Μισῶν Φιλέοντα*, magnis literis. p. 96. a v. 5. *χερσὶ κρατεῖ* pergit ad v. 34. *ἀνίκα τὰν καρδίαν.* (ſic) p. 97. a v. 35. finit in fine carminis *στέργε δ᾽ ὑμεῖς εὔντες.* (ſic) p. 98. eſt Syrinx lineis in ora paginae laeva, unde legendi initium fit, recto ad perpendiculum deſcendentibus tractu, ſed verſus oram dextram, ubi verſus deſinunt

nunt, ſenſim decreſcentibus, caeterum nullis linearum terminis deſcripta. p. 99. eſt carmen in mortuum Adonin. p. 100. eſt γένος Θεοκρίτȣ. p. 101. περὶ εὑρέσεως τῶν βȣκολικῶν. p. 102. tota eſt vacua. p. 103. incipiunt Gnomae Catonis. Haec eſt facies Theocriti e bibliotheca civica Lipſ. depromti.

Nunc videte propria libri, quem Erneſtius V. C. uſurpandum dedit. Non commemorabo hoc, quod non Aldinis operis imputari debet, ſed culpae compactoris, exemplo illi deeſſe totum folium Z. F. III. notatum, ſeu paginas 81. 82. 83. et 84. in quibus Bucoliſcus totus cum verſibus 65. Piſcatorum fuit exaratus. p. 85. ſummam tenent duo poſtremi verſus Piſcatorum ἐλπὶς τῶν ὕπνων. Tum ſequebatur carmen Moſchi Megara dictum; cum alio pampinaceolo (Stoekgen appellant pueri typographorum noſtratium) quam eſt in illa altera Aldina; et cum hac inſcriptione Μεγάρα γυνὴ Ηρακλέȣς. et peculiari verſu minutis literis, δωρίδι. quod vocabulum illi alteri plane deeſt. p. 86. incipit v. 25. finit in verſu 55. p. 87. v. 56 - v. 86. p. 88. a verſu 87 ad 117. p. 89. v. 118. et tum in media pagina incipit, parvis literis, Θεοκρίτȣ Διόσκȣροι κοινῇ ἰάδι ἐγκωμιαστικόν. et finit in v. 18. p. 90. a v. 19. ad v. 48 p. 91. a verſu 49. ad 78. p. 92. a v. 79. ad 108. p. 93. a v. 109. ad 139. p. 94. a v. 140. ad 169. (Hoc folium, paginas 93. 94. 95. et 96. tenens, iteratum erat errore compactoris.) p. 95. a v. 170. ad 200. p. 96. a v. 201. ad verſum tertium Amatoris, cujus erat haec inſcriptio literis minutis Θεοκρίτȣ ἐραστὴς δωρίδι διηγήμαται. (ſic) p. 97. a verſu 4. Amatoris ad 33. p. 98. a verſu 34. ad finem carminis, cui ſubſcriptum erat τέλος, ſignificans Theocriteorum carminum iſtum finem eſſe. p. 99. eſt Syrinx plane alia forma atque in illa ſuperiore editione, aut in ulla alia, quotquot vidi. Coit enim e lato principio

cipio utrinque in anguſtum fundamentum, velut ventilabrum, quomotitando foeminae ſibi auras adſpirant. Septum eſt undique binis lineis parallelis, et in medio novem dimicant velut ocelli ad dimidias partes coeci, ſeu obſcuri, cum ambiente areola candida. p. 100. tenet carmen in mortuum Adonin, et p. 101. incipiunt Gnomae Catonis.

Quibus ſi addis incredibilem varietatem, quae lectionibus hujus Erneſtiani exempli, cum lectionibus alterius exempli ſupra commemorati intercedit, res eſt manifeſta et omni controverſia potior, duas plane diverſas eſſe has Aldinas editiones. Haec vero mihi adhuc dubia ſunt et obſcura: ſintne ambae eodem anno curatae, quod ſubſcriptio affirmat; et, ſi ſunt, cur eodem ambae anno proditae; et quaenam ſit vetuſtior, et quis mutationum vel emendationum in recentiorem ingeſtarum auctor, et cur denique duabus editionibus tam inter ſe diſſimilibus eadem ſit praefixa praefatio, quae tamen diſerte ajat, Aldum nihil mutaſſe, ſed fideliter repraeſentaſſe librorum ſuorum lectiones. Atqui repraeſentant ambae editiones lectiones inter ſe diſſimillimas. Vtranam itaque bona fide agit? Sed nimis ſupina fuit antiquorum ratio in praefationibus ad libros, quos ederent, conſcribendis, et in Criſi exercenda. Sinunt nos ignorare, quibus ſint libris uſi, et qua id ratione; quo fit ut neſciamus, quid librorum fidei, et cuinam illi fidei, ſatiſne bonae, et quid rurſus ipſorum editorum ingenio et auctoritati ultro arrogatae debeatur. Sunt etiam loci quidam illius praefationis Aldinae mihi perobſcuri. ut ille; *Sic in hoc libro in iis, quas addidimus, eclogis.* Sic loquatur homo, qui nova quaedam carmina adjunxerit antiquiori cuidam editioni ſuam praegreſſae. Ecquaenam vero praegreſſa tuam eſt editio Theocriti, Alde. nos enimvero tuam credidimus ad hoc diei omnium principem. Eccuinam addidiſti eclogas illas, quas te ais

ais addidiſſe? Illi ne primae, A. 1493. a te curatae? Ergone illa carmina Theocriti pauciora complectitur, quam haec poſterior? Debebas planius loqui, et rationem poſterorum habere. Sed haec poſita ſunto in medio, quae deſtituti a librorum copia nos clara perfundere luce nequimus. Interim, quia diſtinguendae tamen inter ſe ſunt illae Aldinae tam diſſimiles ſibi, liceto mihi in libello Animadverſionum illum priorem appellare, qui minus plenus eſt, h. e. cui deſunt magnae particulae in Dioſcuris et in Moſchi Megara; poſteriorem autem illum, qui particulas illas praeſtat. Conſentaneum enim eſt, imperfectius eſſe vetuſtius perfectiore. Dolet mihi profecto, exemplum Erneſtianum non ſtatim a principio meae operae Theocrito navatae praeſto fuiſſe. Nam eo demum uti coepi cum operae ad p. 233. hujus editionis profeciſſent. Non dubito potuiſſe me illo e libro nonnullos locos melius conſtituere. Videtur tamen Zacharias Calliergus hoc poſterius exemplum Aldinae, Erneſtianum puta, ſecutus eſſe, prius autem illud, quod Senatoria bibliotheca ſervat, plane ignoraſſe. Nam editio ejus cum Erneſtiano libro plerumque conſentit, et exhibet ex eo lectiones, quas, antequam libro Erneſtiano potirer, profectas credebam ab ingenio Zachariae. Sed erit de his differendi locus oportunior in libello Animadverſionum.

Mirari item ſatis non poſſum, qui factum ſit, ut Daniel Heinſius, cui tamen iſta editio ad manus eſſet, neque lateret ejus ad emendandum Theocritum magna vis, tamen ad eam rem illa uti nil curaret. Nam illi exemplo Aldinae, cujus ipſe, dum in vivis ageret, dominus fuit, et quod poſtea in poteſtatem I. Alb. Fabricii devenit, adſcripſit Heinſius, Fabricio teſte, haec verba. „Ex hac Theocriti editione videntur quaedam non vulgaria in reliquis recentioribus poſſe emendari.„

Niſi forte Daniel poſt editum demum ſuum Theocritum Aldino potitus eſt. Et erat praeterea Daniel ab acumine critico, a graecarum litterarum peritia, ab eruditione vera, non profecto inſtructiſſimus.

Haec pauca de Aldina. Quam ſecuta eſt Iuntina ſeu Florentina, ab Henr. Stephano in notis ad Theocritum ſaepe commemorata, a me autem nunquam oculis uſurpata. Quantum memini ex Henrici praedicatione, neque cum Aldina plane conſentit, neque cum Romana, quae Florentinam proxima excepit. De qua ſtatim pluribus dicam. videtur Florentina quaedam propria, neque plane ſpernenda habere, forte illa e mediceis codicibus hauſta, quorum lectiones penes me ſunt, et de quibus paulo poſt erit dicendi locus opportunior.

Romana vulgo audit editio a Zacharia Calliergo, Romae, illo ipſo anno 1515, quo Iuntina, curata; et primo menſe A. 1516. in manus hominum emiſſa, ſecundum Aldinam, ſine controverſia, praeſtantiſſima. Exemplar enim eſt omnium inſecutarum, niſi ſi quid Henricus Stephanus ab hoc exemplo diſceſſit. Explevit enim Zacharias Aldinae lacunas, et non pauca carmina bucolicorum graecorum, quae ad Aldi manus non pervenerant, addidit; neque fuit poſt Zachariam, qui Theocritum nova quadam acceſſione locupletaret. Primus idem dedit Scholia graeca, in quibus ſi delectum eſſet ſecutus, majorem erat gratiam initurus. Abundant enim illa ſcholia multis abſurdis et anilibus nugis, pudendisque erroribus. non tamen nullo in loco ſunt habenda, neque laus omnis illis eſt deroganda. Negari nequit, Theocritum Zachariae Calliergo haud parum debere, ut qui magnam adhibuerit curam, ut poeta noſter quam ornatiſſimus et inſtructiſſimus exiret. Aderant ei libri bonae notae, e quibus dubitari nequit quin

locos

locos bene multos emendarit, quos Aldus mendoſos prodiderat; Rurſus tamen planum in libello Animadverſionum feci, Zachariam multa corrupiſſe, quae Aldus fideliter bona et proba dediſſet, ingenio confiſum, non usque quaque feliciſſimo. Verum tamen mirifice mihi ad emendandum Theocritum Calliergi diligentia profuit. Interdum quoque Scholia ex ejus editione emendavi, adieci item inde repoſita ſcholia ad Helenae epithalamium, quae, neſcio quo caſu factum eſt, ut editionibus omnibus, quae quidem Xylandro iuniores ſunt, deeſſent. Iuvat hoc loco titulum huius editionis et praefationem et ſubſcriptionem referre.

ΤΑΔΕ ΕΝΕΣΤΙΝ ΕΝ ΤΗ ΠΑΡΟΥΣΗ ΒΙΒΛΩ.

Θεοκρίτου εἰδύλλια ἓξ καὶ τριάκοντα.

Τοῦ αὐτοῦ ἐπιγράμματα ἐννεακαίδεκα.

Τοῦ αὐτοῦ πέλεκυς καὶ πτερύγιον.

Σχόλια τὰ εἰς αὐτὰ εὑρισκόμενα. ἐκ διαφόρων ἀντιγράφων συλλεχθέντα.

In ima ora tituli conſpicitur aquila biceps, cum ſcuto in pectore, cui inſcriptae ſunt duae literae ZK. Praefatio ſic habet.

Ζαχαρίας καλλιέργης κρὴς τοῖς ἑκασταχοῦ φιλομαθέσι χαίρειν.

τὰ Θεοκρίτου εἰδύλλια τὰ παρὰ τοῦ μακαρίου προτυπωθέντα Ἄλδου καὶ ἡμεῖς δεύτερον ἐτυπώσαμεν, οὐχ ὡς εὕρομεν (ἐσχάτης ἂν τοῦτο νομισθείη παρὰ πᾶσιν ἄξιον κατηγορίας) ἀλλὰ κατὰ τὸν εἰωθότα τρόπον καλῶς ἅμα ταῦτα καὶ ἐπιμελῶς εἰς κοινὴν ὠφέλειαν ἐπιδιορθώσαντες, χεῖρ' ἐπικουρίας ὀρέγοντος Κορνηλίου Βενιγνίου τοῦ οὐιτερβιέως. οὐ πόνου γὰρ μόνον τοῦτο δεῖται πολλοῦ, ἀλλὰ καὶ δαπάνης, ταῖς πολυγόνοις ὠδῖσι τῆς παρ' ἡμῖν τυπουργίας. δεύτερον καὶ ἡμεῖς, ὡς φθάσαντες εἴπομεν, τοῖς πᾶσιν ἕτοιμα προεθέμεθα σὺν ἄλλοις Θεοκρίτου τισὶ τοῖς μήπω τυπωθεῖσιν.

ἡρακλί-

ἡρακλίσκον φημὶ, ἡρακλῆν λεοντοφόνον, βάκχας, ἠλακάτην, παιδικὰ, δάφνιδος καὶ κόρης ὀαριστὺν, τὰ σωζόμενα αὐτοῦ ἐπιγράμματα, ἐννεακαίδεκα ὄντα τὸν ἀριθμὸν, πέλεκύν τε καὶ πτερύγιον, πρὸς τούτοις ἔτι τὰ εὑρισκόμενα εἰς αὐτὰ σχόλια, ἅτινα ἐν πολλοῖς διεσπαρμένα εὑρόντες ἀντιγράφοις, πόνῳ πολλῷ εἰς ἓν συνηγάγομεν. τὸ μὲν γὰρ εἰς τοῦτο, τὸ δὲ εἰς ἄλλο εἶχε σχόλιον. ἐφ᾽ οἷς εἰ χαίρετε, εἰκὸς ἔργῳ δεικνύειν, ἵνα καὶ εἰς τὸ μέλλον προθυμοτέρους ἡμᾶς εἰς τοὺς κοινωφελεῖς τουτουσὶ καλούς τε κἀγαθοὺς ἀγῶνας ποιήσητε.

Non alienum eſt, ejuſmodi praefationes e vetuſtis editionibus a junioribus repeti, et poſteritati quaſi per manus tradi, et ab oblivione vindicari, quae quidem ſint, ut haec eſt, non deſertae a rebus ſcitu dignis. Quod ſi eſſem copiis et uſu vetuſtorum librorum, et peritia rerum in literis ſaeculis XV. et XVI. geſtarum inſtructior, otioque praeterea ſi abundarem, erat hic commodus locus de typographia a Zach. Calliergo Romae adornata, et de libris ab ea profectis, item de Cornelio Benigno Viterbienſe, qui ſumtus huic editioni erogaſſe dicitur, nec non de numero carminum Theocriteorum, diſputandi, qui a numero nunc in libris hodiernis regnante multum diverſus eſt. Sed haec aliis ſunt relinquenda. In fine Romani libri haec leguntur, primum graeco, tum latino ſermone. Λέοντος μεγίστου ἀρχιερέως δεκάτου πάπα ῥώμης ὁσίως αὐτὴν οἰκονομοῦντος καὶ τὸ παρὸν βιβλίον ἐν ταύτῃ οὐκ εὐνομίου * χωρὶς τυπωθὲν, πέρας εἴληφεν ἤδη σὺν θεῷ. ἀναλώμασι μὲν τοῦ λογίου ἀνδρὸς Κορνηλίου Βενίγνου τοῦ οὐιτερβιέως, πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι Ζαχαρίου Καλλιέργου τοῦ Κρητὸς, μηνὸς Ἰανουαρίου ιε. χιλιοστῷ πεντακοσιοστῷ δεκάτῳ ἕκτῳ. et averſa pagina, omnium ultima, haec latina. „Leonis X. Pont. Max. literis cautum eſt, nequis poſſit tam Pinda-

* Nota vocabulum εὐνόμιον pro privilegio.

Pindarum, qui nuper cum commentariis editus eſt, quam Theocritum hunc impreſſum cum additione * et commentariis per decennium imprimere aut venundare ſub poena excommunicationis latae ſententiae refectionis damnorum expenſarum, et amiſſionis librorum." Subjacet caduceus alatus, cum gemino ſerpente et impoſita ſtella.

Haec eſt facies editionis Romanae. Jam de aliis agamus, quae illas duas principes ſunt inſecutae. In editionibus itaque Theocriti, quae graecae ſine ſcholiis prodiere, numerat Jo. Albertus Fabricius B. G. T. II. p. 436. Lovanienſem A. 1520. 4. Baſilieenſem apud Cratandrum 1530. 8. Venetam 1539. 8. Pariſinam apud Gn. Morellum 1561. 4. et inter poetas graecos principes Henrici Stephani Pariſ. 1566. folio. et in editionibus, quae cum ſcholiis prodiere, numerat idem Fabricius p. 437. praeter Romanam, de qua jam modo diximus, has. Baſil. 1541. 8. Venet. 1543. 8. (qua de editione teſtatur, eam a Meurſio lection. attic. 3, 17. laudari.) cum ſcholiis a Calliergo collectis in priora 18. idyllia et in reliqua Guil. Xylandri graecis brevibus annotationibus Francofurti 1588. 8. et denique Oxonienſem 1676. 8. quam nitidam appellat. Harum editionum fuere penes me pauciſſimae; hae nempe Veneta 1539. et 1543. poetae graeci principes Henrici Stephani, et Oxonienſis Felli. praeterea fuerunt penes me, Fabricio praeteritae hae. Francofurtenſis 1558. quae cum illa Fabricio commemorata A. 1588. videtur eadem eſſe, fortaſſe in numeris commiſerunt operae peccatum, et Londinenſis A. 1729. De illis, quas non vidi, judicare nequeo. Supereſt itaque, ut de his meam dicam ſententiam, quas oculis uſurpavi et uſu cognitas atque perſpectas habeo.

In

* Significat illa carmina, quae Zacharias primus in lucem protulit.

In his itaque prima eſt Veneta A. 1539. curata, non deſtituta Scholiis graecis, quod ait Fabricius, ſed iis utique praedita. Forte carebat iis exemplum Fabricianum. Exemplum autem, quod Erneſtius V. C. mihi utendum dedit, ea habet; ut contra exemplum, quo uſus ſum, Farreanae, ſeu Venetae A. 1543. curatae, quam editionem Scholia graeca habere ait Fabricius, iis caret. Vſus autem ſuum hujus exemplo item Erneſtiano. Conveniunt ambae hae Venetae inter ſe modis omnibus, et ſimillimae ſibi ſunt, ut aliis in rebus, ita in his duabus, quod carent plane omni auctoritate, nam ſunt merae iterationes Romanae, et quod ſunt perquam mendoſae. Sed recentior Farreana tamen magis, quam vetuſtior Salamandrina. Quare miror cur Meurſius eam laudarit. Nominum horum rationem accipite hanc. Veneta A. 1539. curata inſigne gerit Salamandram in flammis vivacem, et ſubſcriptionem hanc: *Venetiis apud Salamandram*, in titulo utroque, tam illo, qui verbis poetae graecis, quam, qui Scholiis praefixus eſt. In calce legitur haec ſubſcriptio. *Venetiis in aedibus Bartholomaei de Zanettis a Caſterzago anno a partu virginis* 1539. Ineſt ei Bipennis et Ala et Ara. Sed deeſt Syrinx. Scholiis tamen Pedaſimi ad Syringem non caret. Altera Veneta 1543. prodita, cujus exemplum Erneſtinum, forte culpa compactoris librarii, caret ſcholiis, praefert ipſa quoque inſigne Salamandrae, et eaſdem plane lectiones, quas illa ſuperior, niſi ubi eſt mendoſior. Paginae et verſus ambarum editionum paene ubique inter ſe conveniunt. chartae tamen et typi ſunt diſſimiles. Sed ſubſcriptum eſt titulo *Venetiis ex officina Farrea*. MDXLIII. In calce carebat omni ſigno typographico. Ariſtophanem Farreanum Stephanus Berglerus laudibus extulit paene invidendis, et, ut repertum eſt ab Hemſterhuſio, V. C. etiam

iam vanis. Profecto, ſi Theocrito Farreano ſimilis eſt Ariſtophanes ille Farreus, neceſſe eſt, ut, quotquot Ariſtophanes unquam prodiere typis excuſi, omnium hic ſit teterrimus, ut neſciam ubi oculos, ubi mentem habuerit Berglerus. Bona fide poſſum aſſeverare, et poteram centenis documentis demonſtratum dare, et datum eſt cuique, penes quem illa Farreana Theocriti editio eſt, oculis ſuis fidem ſibi facere, nullam unquam e praelis typographicis exiſſe mendoſiorem Theocriti editionem. Tam crebri, tam portentoſi ſunt errores iſtius editionis. Et praeferunt tamen ambae illae Venetae Theocriti editiones praefationem Labani Torini ad Polycarpum Cratandrum, in qua Labanus ille (nam ſic conſtanter in utraque editione appellatur, non Albanus, quomodo eum alii appellant) magnifice de opera a ſe in emendando Theocrito navata, praedicat. Ad manus mihi non eſt editio Baſileenſis, quam Fabricius commemorat, ex officina Cratandri prodita A. 1530. ſed videtur tamen omnino Cratander ille, ad quam allegata eſt haec Torini praefatio, idem cum typographo Baſileenſi eſſe, et praefatio haec ex editione Germanica in Venetam ipſis verbis translata. Forſitan Torinus Cratandro operam in corrigendis mendis typographicis editionis Baſileenſis locavit, forte haud illam contemnendam. ut iſta praedicatio ſolummodo ad mendas typographicas pertineat, non autem ad lapſus calami, quibus librarii ſcribae, indocti et tardi homines, Theocritum deformarunt, quibuscum homini critico bellum eſt. Sed utut eſt hac de re, accipite Torini verba, haec: „Succiſivis, ait, et paucis admodum horis, Theocritum a confeſſis aliquot mendis vindicavimus, quibusdam vero et bene multis fidem noſtram voluimus interponere. Sunt enim quae Oedipo conjectore egeant nonnulla. Caſtigatiorem tamen, quam hactenus, pro-

dire, liquebit iis, qui exemplaria conferre non dedignabuntur.„ Haec Torinus de ſe praedicat; quam vere, meum non eſt dicere. Quae de fide ſua interpoſita commemorat, ea plane non intelligo. Niſi hoc vult dicere, ſe mendas ſuperiorum editionum, quas non potuiſſet tollere, reliquiſſe et propagaſſe. Hoc pro certo ſcio, et comperi ſedulo facto examine, quaecunque tandem fuere partes, et quicunque ſucceſſus Torini hoc in negotio, millia aliquot mendarum, quibus aliae Theocriti editiones carent, me reperiſſe in illis duabus Venetis, vix unam, aut duas emendationes, vere eo nomine dignas, quae Torino poſſint imputari. Quod Idyll. 25, 183. melius in Farreana legitur ἀπίδα, quam in vetuſtioribus ἀππίδα, hoc caſui magis et errori typographico, quam diligentiae correctoris ideo imputo, quod etiam in Salamandrina legitur ἀππίδα, quae tamen etiam Torini praefationem habet, et ſe ab eo correctam fert. Tametſi totum Theocritum Farreanum et Salamandrinum haud indiligenter, et magis etiam, quam par erat atque expediebat, ad libros vetuſtioresque atque recentiores exegi, nullam tamen usquam reperi emendationem, praeter hanc unam Idylli 7. 153. ἔπεισε pro antiquo ἔσπεισε. In reliquis craſſiſſima et foediſſima ſocordia atque inſcitia per illas duas Venetas editiones dominatur. Isne ſe emendatorem Theocriti ferat, qui, ut hoc utar, quod primum occurrit, in Heracliſci v. 5. Romanae vitium ἀπεσκόλευσε reliquit, et propagavit, et v. 7. ejuſdem carminis γλύκετρον. Sed non ſolum vetuſta vitia reliquit, et per manus quaſi tradidit poſteris, ſed nova etiam quam plurima creavit et diſſeminavit. ut Id. 5, 60. ποτέροις δὲ. Haeccine erit emendatio? item v. 81. ἔθησα pro ἔθυσα, et Id. 3. 43. Ὄρθρυος pro Ὄθρυος 4. 16. πτῶκας *lepores*, pro πρῶκας *guttas roris*. 12. 8. φαννὴν, pro φανεὶς. 14. 66. βεβλακὼς, pro

βεβα-

βεβακώς. 15. 88. πλατεάσδοισαι. 16. 85. καλαῖ (cum circumflexo) πέμψαιεν ἀνάγκαι. 24. 74. ποῖκαὶ ἀναχαιιάδων. 25. 15. ἂν μέγα. Hoccine eſt emendare, an corrumpere? Vix digitum ponas in illa editione, ubi non occurrant exempla tam deteſtabilis ignorantiae. Cujus unum adhuc, ſed inſigne, ponam exemplum, e quo de correctoris ingenio, aut de editionum valore, conjectura fiat. Idyllii ſecundi verſus quintus deſideratur. Sed hoc leve eſt prae iſto, mirifico et ridiculo errore. Idyllii noni verſu 2. legitur verbum ἐφεψάσθω, et verſu 3. ἐπὶ στέρασι. Horum verborum illi in editione Romana ſuperſcripta eſt varians lectio ἐφαψάσθω, huic ὑπὸ στέρασι. Habet illa editio interdum ad marginem annotatam lectionum varietatem. Super literis itaque ἐφε ſuperſcriptae ſunt in Romana literae hae γρ. καὶ ἔφα. quod cum non intelligeret curator editionum Venetarum, ſubjecit verſui primo γὰρ καὶ ἔφα et ſecundo γὰρ καὶ ὑπὸ, quod mortalium nemo exputet, quid ſibi velit, niſi fontem erroris coram oculis habeat. Quam putabimus mentem, quam linguae graecae peritiam ei fuiſſe, qui ex γρ. (id eſt γράφεται) efficiat γὰρ. Sed non ſatis habuit curator illarum editionum, ſemel ſe turpiter dediſſe. Etiam bis peccavit, et errorem iteravit. Nam in Epigr. 4. 5. ubi ZC. ad marginem adſcripſerat γρ. κᾶπος, ſignificandi ergo, pro σακὸς in codicibus quibuſdam reperiri exaratum κᾶπος; ibi editor Venetus verſui quarto adjunxit γὰρ et quinto κᾶπος. quod totam ſententiam plane conturbat. Forte Labanus noſter etiam auctor eſt illius παραδιορθώσεως, quae juniores Theocriti libros omnes pervagata, ſed a nobis merito repudiata eſt, Idyllii 2, 34. ῥαδάμαντα. Nam in nullo meorum librorum eam lectionem reperio, qui quidem ſit Salamandrino vetuſtior, in quo primo illam invenio. Labanus ille Torinus qui fuerit, in-

Digitized by Google

telligitur e T. IV. p. 1171. *des jöcheriſchen Gelehrten-Lexici.* Fuit homo in medicis praeſertim graecis latina oratione interpretandis ſedulus.

Eſt ergo, ut jam paret, harum duarum editionum Venetarum auctoritas nulla, ut univerſe omnium, quotquot uſu cognitae mihi ſunt, praeter Aldinam et Romanam Calliergi, editio carminum Theocriteorum nulla ullam habet auctoritatem criticam. (Nam Juntinus liber ad manus meas nondum pervenit. quare non habeo quod de eo ſtatuam.) Sunt enim illi duo libri, Aldinus et Romanus, e codicibus manu exaratis ducti, caeterorum omnium nullus eſt, ſed iterarunt omnes ſolummodo textum, quem Aldus et Calliergus dederant, alii majore, alii minore cum diligentia, alii coeca fide, alii ſocordia non ferenda, alii cum laudabili et felici cura vetuſtos errores tollendi, quos tollere poterat ingenium. In his laude dignis ponendae ſunt Camerarianae et Xylandrinae, et imprimis Stephanina. De quibus nunc ſigillatim pluribus dicam.

Camerarii quidem quae ſint de Theocrito merita, dicere non habeo, qui Camerarianam editionem viderim nullam. Suſpicor tamen Camerarium, pro iſtis temporibus, non male de Theocrito meritum eſſe. Nam ad ſubtilitatem et ἀκρίβειαν noſtrorum nihil eſt. Sed Xylandrinam vidi Francofurti A. 1558. ex officina Brubachiana proditam. Cujus in praefatione Xylander ait, ei ſe non adfuiſſe modo, ſed et quodammodo praefuiſſe. Ex quo ſe ſperare, ſuam editionem omnium ſuperiorum eſſe emendatiſſimam. Et eſt ſane, pro ratione iſtorum temporum, haud contemnenda. Reperi in ea quaſdam emendationes, quas antea exiſtimaveram a Stephano profectas; ſed ſunt aut a Camerario, aut a Xylandro profectae. Idylliis illis, quae Scholiis antiquis carebant, Xylander graecas, ut ipſe appellat,

ἀποση-

ἀποσημειώσεις adjunxit, quae, quia breves ſunt, et non plane infructuoſae videntur, ideo eas adjungam huic quoque editioni. & in fronte ſecundi voluminis ponam.

Henrici Stephani editio Theocriteorum carminum illa, quae in Principibus poetis graecis heroici carminis habetur, tametſi eſt inſecutarum omnium ſine controverſia et princeps, et exemplar, haberi tamen in editionibus auctoritate praeditis ideo nequit, quia Henricus Theocritum non e libris manuſcriptis bonae notae recenſuit, ſed ex Aldino, et Romano, et Florentino maxime, recoxit. Non enim memini unquam eum ad codices calamo exaratos, a ſe inſpectos, provocare. Tametſi tam ſplendida eſt partibus omnibus, chartarumque atque typorum, et tam a mendis typographicis perpurgata haec editio, ut ſimile nil viderit neque ſuperior neque poſterior aetas, aliisque magnis laudibus vincit omnes, quotquot in lucem prodierunt Theocriti editiones; negari enim nequit, Henricum et incredibili peritia literarum graecarum praeditum, et acerrimum in deprehendis tuendisque illis praeſertim grammaticalibus legibus, aut, ſi mavis, minutiis, multos Theocriti locos ad primigeniam veritatem felicitate ingenii ſui reſtituiſſe: rurſus tamen neque hoc erit, qui infitietur, eſſe locos quoſdam ab ejus feſtinatione, aut ſecuritate, aut quacunque tandem humana infirmitate, corruptos. In quo eum non reprehendo. Errare humanum eſt. Sed debebat de mutationibus, quas marte ſuo excogitaſſet, et Theocrito obtruſiſſet, lectores admonere. Ille vero ignaris nobis et ſecuris pro verbis Theocriteis fumos cerebri ſui venditat. Id quod non in Theocrito ſolo, ſed in Plutarcho quoque auſus eſt, et vereor, ne in aliis quoque pluribus graecis auctoribus auſus ſit. Videtur Henricus mirifice ſibi placuiſſe illa

illa imponendi dexteritate; non vitio ille quidem ſuo, ſed aetatis, quam degebat, ſcabie contactus, imitationis quodam pruritu. Videbat enim Fulvios Vrſinos et Sigonios, et neſcio quos alios Italos ea aetate claros, inter quos verſatus erat, famam aucupatos, non ſine proſpero ſucceſſu, iſto genere vanitatis, ut ſuſpiciones ſuas pro lectionibus e libris antiquiſſimis et praeſtantiſſimis depromtis ſpargerent. Ex quo apparet quam utilis, et quam ſit neceſſaria, illa, qua hodie utimur, diligentia, tametſi a ſtultis ſtolide deriſa, ut quo in codice quaeque lectio reperta ſit, annotemus. Habet enim ea diligentia magnam vim ad lectionis cujusque fidem atque auctoritatem in tuto collocandam.

Erunt ſine dubio, quibus in Henricum atrocius graſſari videar, hominemque iniquis calumniis infamare. Sed ita profecto eſt, ut ajo. Multis jam documentis reum hujus flagitii deprehendi. Ne longius abeam, ſed uni Theocrito inhaeream, paucisque defungar exemplis, duo haec ſolummodo, ſed inſignia, proponam in medio. Ecquis eſt, qui non hanc dictionem Idyllii 22, 69. *ἐγγὺς ὁρᾷς, ου γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης* pro genuinis Theocriteis ad hoc diei habuerit? Id vero commentum Henrici Stephani eſt, quod ſuſtulimus, et ex antiquis fidei probatae libris correximus. Alterum ejus accipite flagitium. Idyllio 27. 62. verſatur in omnibus hodie libris *σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή*, in eoque commendo et incruſtando nemo non laborat. Sed id Stephani item commentum eſt; a nobis quoque repudiatum. Vulnus a Stephano verſui tertio Epigrammatis 12. inflictum jam ante me ſanavit Dorvillius. Quid hoc conſecutus eſt Stephanus? Scilicet ut fides ejus eſſet ſublefta, ut male ipſe audiret. Mutaſſet, ſi ita allubebat, pro lubitu et arbitratu ſuo. Carebat ea res invidia. modo lectores de mutationibus ſuis admonuiſſet.

modo

modo certiores nos conſiliorum ſuorum feciſſet, modo docuiſſet, cur quidque mutaſſet, ecquid in veteribus libris reperiſſet, ecquid a ſe innovatum eſſet. Sic tuti ſaltim ab errore eſſemus, et poſſet damnum cuique lōco illatum facile reparari. Sed hae ſunt inſidiae, quae noſtrae ſtruuntur, aut ſecuritati, aut credulitati. Bona fide erat, etiam in hoc lectionum commercio, utendum. Multa ego quoque in Theocrito, jure meo, non ex libris modo vetuſtis, ſed marte proprio, quod ajunt, mutavi; et haud ſcio, an plura etiam, quam Stephanus. Sed reddam in Commentariis mutationis cujusque rationem, et huic ſtatim praefationi adjungam indiculum illarum mutationum, quas ab ingenio meo procuſas, et mea ſolius auctoritate nixas, in Theocritum invexi. De quibus paulo poſt pluribus agam.

Tredecim annis poſtquam in Principibus poetis graecis Theocritum Stephanus edidiſſet, Anno puta 1579. idem Stephanus bucolicos graecos in forma minima una cum ſuis obſervationibus ad imitationes Theocriti Virgilianas et Ovidianas edidit. Quem librum oculis non uſurpavi; quo fit ut dicere non habeam, eandemne reddiderit lectionem Theocriteam, an novam condiderit. Etiam hoc aegre fero in Stephano, quod carminum Theocriteorum mutavit ordinem, quem ab omnibus ſe antiquioribus editoribus, ab Aldo inde, per manus traditum acceperat. Haud infitiabor, Henricum in digerendis atque diſcernendis Theocriteis, ab iis, quae aliena iſtis intermiſta eſſent, diligentiam et doctrinam, et acumen adeo, demonſtraſſe. Verum haud ſcio an ea fuerit ſupervacanea et vana ſedulitas. Praeſtabat, meo judicio, reliquiſſe eundem carminum ordinem, eoſdemque titulos, quos a majoribus accepiſſet. Quid opus erat Syntagma hoc bucolicorum graecorum diſcerpere, quod grammatici, neſcio cujus, for-

fortaſſean Artemidori, diligentia comportaverat, non quo eſſet ſolius Theocriti peculium, ſed communis quidam fundus omnium, qui ex Theocrito, ut patre quaſi quodam familias, nomen ſortiretur. Ecqui poterit Stephanus ſatis idoneus nobis auctor eſſe, Theocriti ea omnia eſſe, quae illi viſum eſt Theocrito contribuere? Non liquidum eſt carmen ſeptimum ejus non eſſe, ſed eſſe Simichidae? Quid ſi Moſchus idem ſit, qui Theocritus? quod ajunt veteres grammatici. Ergo Stephanus operam dedit, ut ejuſdem auctoris alia ſub hoc nomine, alia ſub alio legeremus.

Amica eſt haec admonitio, qua nil quicquam Henrici famae detractum, ſed commodis ſtudioſorum Theocriti conſultum eo. Maneto Henrico, per me licet, integra ſua laus. Non attingam coronam decore capiti ejus haerentem. Merita ejus de Syracuſano poeta, ſi quis alius, ſummi facio. Obſervationes eius ad Theocritum e P. P. G. repetitas in alterum volumen huius editionis Lipſienſis inferam; quae, ex quo primitus editae fuerunt, vix a quoquam commemoratae ſunt, nedum ut recuſae eſſent. Caſaubonus tamen eas interdum maligno dente rodit. Dignae tamen erant, quae typis renovarentur; primum, quod non multae eſſent, deinde quod laterent veluti ſepultae in illo magno opere poetarum graecorum, quod hodie tam rarum eſt inventu, ut paucis id vel videre contingat. Denique ſunt rerum plenae bonarum et ſcitu dignarum, tametſi ſunt quaedam, pro more Stephani, quem in omnibus ingenii ſui monumentis prodidit, paulo diffuſiores atque intricatiores.

Poſt Stephanum nemo fuit, quod ſciam, praeter Danielem Heinſium, qui totum Theocritum ederet, et critice tractaret. Nam Wintertoni editione careo. Fundamento, quod Stephanus iecerat, ſuperſtruxit quidem

dem Heinſius, ſic tamen, ut nonnulla in dialectis mutaret, et communia quaedam ad Doriſmum refingeret. Et ad hoc exemplum Heinſianum conformatae ſunt omnes editiones eo juniores. Sitne Heinſius codicibus manuſcriptis uſus, haud habeo dicere. Non memini equidem eum de ſe praedicare, illis uſum ſe fuiſſe. Editione ejus ſolummodo uſus ſum minore illa, quam Commelinus A. 1603. in forma octava curavit. Altera, anno poſt in ſecuta, informa quarta, carui. In quanum novi quid acceſſerit, nec ne, et cujusmodi ſint illae acceſſiones, haud teneo. Addidit Heinſius Theocrito ſuo ſuas Lectiones Theocriteas, ſed multum illas Caſaubonianis diſſimiles, multumque inferiores. Vt Caſaubonus modeſtia, et ubertate literarum eſt admirabilis, ita contra Heinſius vanitate iactantiae, et argutiarum jejunitate contemnendus, ridiculus, moleſtus et miſerabilis eſt. Quare Caſaubonianas quidem recudendas operis in manus dabo, Heinſianas vero loco ſuo relinquam. Sunt enim profecto ſtramineae, et ſtomachum mihi cient, quoties inſpicio. Si otium fuiſſet, addidiſſem Caſauboni lectionibus annotationes, in quibus ab eo obſervata, aut praecepta, ſeu e rei cujusque natura, ſeu e recentiorum obſervationibus, alia confirmarentur, alia refellerentur.

Numeros erat omnes impleturus, et editores Theocriti interpretesque omnes longo intervallo poſt ſe relicturus, niſi fata interceſſiſſent, Iacobus Philippus Dorville, haud ita pridem profeſſor elegantium literarum apud Amſtelodamenſes, aetatis patriaeque ſuae decus egregium, vir doctiſſimus, et de literis, literatisque, et de me ipſo quoque, inſigniter meritus, cujus liberalitati, ut in Belgio tot annos peragere in ſtudiis literarum potuerim, in primis debeo. Vir hic multis nominibus et ab aetate ſua certatim meritoque

ſuo celebratus, et a poſteris non ſine laude dicendus, editionem Theocriti parabat, quae ſi prodiiſſet in lucem publicam, erat omnibus, quotquot unquam exſtitere, Theocriti editionibus palmam praereptura. Nam et ingenio felici, et acri artis poeticae judicio, et peritia graecarum literarum haud vulgari, et ſubſidiis valebat in hujusmodi negotio neceſſariis, quae caſus affert, libris puta vetuſtis, cum manu exaratis, tum prelo excuſis, ut nemo alius magis. Sed ei, ſeu fatum acerbum, ſeu cunctatio, neſcio quibus a cauſis profecta, et haud ſcio an nimis illa moroſa et difficilis, qua etiam aliis in coeptis uſus eſt, hanc gloriam invidit, ut ſoſpitator Theocriti eſſet, relicta ſolummodo ſpe, et illa etiam perquam dubia et fluxa, fore aliquando, ut vir aliquis doctus, literarum graecarum et nominis Dorvilliani amans, exiſtat, qui ſchedas Dorvillii Theocriteas juris publici faciat. Quod ut quam primum fiat, etiam atque etiam opto. Neſcio qua factum eſt ſortis meae mirificentia, (ut ſors in ludendis et mirifice exagitandis hominum conſiliis atque coeptis ſibi placet) ut ego, homo Dorvillio nulla non re multum inferior, ad eadem tamen, quae ille, exſequenda, tametſi eventu multum impari, partim ultro conſurgerem, partim invitatione aliena deferrer. Anthologiae graecae, quam ille edendam ſuſceperat, partem edidi paulo poſt ejus exceſſum; animo meo ea in re obſecutus. Hunc rurſus Theocritum edo, alieno hortatu. Quibus in rebus tametſi multum abeſt induſtria mea ab ea perfectione, quae poterat ab homine tam rebus omnibus locuplete exſpectari, ſecutus tamen ſum eandem, atque ille, ſectam, et poteſt opera mea pro illius vicaria tantiſper haberi, donec aliquando dies felicior meritorum Dorvillianorum de Anthologia graeca et de Theocrito famam atque exſpectationem, qua ſola adhucdum vivunt et florent, ipſa re confirmet. In-

Interim non defuere Theocrito alii quidam viri docti, item Belgae, qui bene de Siculo poeta mereri, tametſi obiter et aliud agentes, ſtuderent. In quibus princeps mihi nominandus eſt Valkenarius, Profeſſor Franequeranus in Friſia, graecarum literarum, ſi quis alius hac noſtra memoria, longe peritiſſimus. Ille Virgilio a Fulvio Vrſino cum ſcriptoribus graecis collato, typis Franequeranis renovato coronam velut inſignem impoſuit, et decus addidit tantum, ut haud ſciam, ſitne mantiſſa Valkenariana ipſi libro Fulvii praeferenda. Ineſt huic mantiſſae epiſtola ad Matthiam Röverum, nobilem Batavum, JCtum, editione Muſaei et fragmenti Doſitheani nobilitatum. In illa itaque ad M. R. epiſtola Valkenaerius multos Theocriti locos mirifica literarum luce illuminavit. In appendice, quam idem vir doctiſſimus eidem Virgilio Fulviano ſubiunxit, habetur, inter alia, leſſus Moſchi in Bionem. Quibus duobus libellis ad hoc meum Syntagma bucolicorum graecorum ornandum mirifice ſum adiutus. Erat utique, ſecundum Dorvillium, Valkenarius unus, quod ſciam, omnium, a quo Theocritus dignis modis expolitus poſſet exſpectari, ſaepeque optavi, ut viro doctiſſimo in mentem veniſſet, pro Virgilio illo Fulviano ſuas ipſius ad Theocritum animadverſiones omnes expromere et per manus literatorum ſpargere. Nam, quas dedit paucas, magni eae ſunt particula acervi, quae ſitim magis excitet, quam reſtinguat.

Praeterea in aliorum libris, quos aetas haec noſtra et ſuperior doctos in Belgio, domi, et alias tulit homines, ſedulo illos indagavi locos, ubi Theocritus, aut emendatus, aut alia qua nova luce perfuſus eſſet. Horum omnium obſervata brevibus verbis in libellis meis Animadverſionum retuli, et prout res quaeque ferret, dijudicavi. Quorum libellorum rationem ſtatim

e 2 pluribus

pluribus exponam. Ante vero de Schediaſmate dicendum eſt, quod mihi, interea dum haec literis mando, occurrit. Eſt Luneburgi Jo. Michael Heinze, V. C. Rector Michaëlei, quod ibi eſt gymnaſium literarum publicum, germanica interpretatione librorum Ciceronis de Oratore nobilitatus, ut alia ejus nunc omittam praeclari ingenii monumenta. Neceſſe illi erat proximi ſuperioris anni 1764. menſe Septembri, ut novum Conrectorem alumnis ſuae diſciplinae proponeret atque commendaret. Cujusmodi actus libelli typis excuſi, pro more in ſcholis quibuſdam Germaniae recepto, ſignificare et denunciare ſolent. Per ejusmodi occaſionem itaque cum verba V. C. eſſent publice facienda, defunctus eſt brevi praefatione, qua expoſuit de conſilio, quod novus Collega ſuus cepiſſet Theocriti edendi. Eſt ille Conrector Luneburgenſis recens creatus Jo. Nicolaus Niclas. Hic cum amore Theocriti duceretur; et nactus eſſet e bibliotheca Ducis Vimarienſis editionem Romanam Theocriti, cui praeter alias annotationes viri docti, non conſtat cujus, adſcriptae ſunt variae lectiones e codicibus manuſcriptis duobus, altero, qui quondam Fulvii Vrſini, altero, qui Nicolai Stopii fuit; ex eo coepit de edendo Theocrito cogitare, et annotationum farraginem colligere, cujus ſpecimen ad primi Idyllii verſus ſexaginta, poſt illam Heinzianam praefationem, ſuis ipſe verbis prodidit; una cum ſpecimine lectionum variantium, et interlinearium ſcholiorum, et annotationum viri docti, quae in illo codice, quondam Gudiano, nunc Vimarienſi reperit. Me quidem, in eodem ſtadio cum Niclaſio V. C. currentem, haud decet de eius coepto et ſpecimine edito iudicare, ne in vulgare illud *figulus figulum* incurram. Coepit ille animum Theocrito adiicere dudum ante, quam de Lipſienſi editione adornanda cogitaretur; et

ego

ego rurſus conſcriptos iam dudum ante meos ad Theocritum libellos animadverſionum habui, quam Niclaſii coeptum, et vel nomen ipſum, mihi innoteſceret, et iam proceſſerant in hoc Theocrito excudendo operae ad Idyllium XVII. cum Niclaſii ſpecimen in manus meas veniret. Auctor ei ſim, ſi quid mea apud eum valet auctoritas, ut cum ab edendo Theocrito deſiſtat, qua moleſtia levatus nunc eſt, tum tamen peculiari libello ſua ad poetam noſtrum collectanea proferat, in quibus eſſe haud poenitenda ſpecimen ab eo editum teſtatur. Videtur mihi haec ratio veteres auctores ornandi et interpretandi, omnium eſſe expeditiſſima, quam et ipſemet in libellis meis Animadverſionum ad Graecos auctores teneo, ut non ipſos auctores cum commentariis noſtris reddamus, multis enim ea res premitur difficultatibus, ſed ut meros noſtros edamus commentarios ad optimam quamque auctoris cuiusque editionem accommodatos.

Expoſui quodammodo natales lectionis Theocriteae, quae ad hoc diei in libris vulgaribus verſata eſt, et ſtudia doctorum hominum in ornando Theocrito poſita. Admonui, lectionem vulgarem a me multis locis ex Aldina et Romana reſtauratam, interdum quoque, quamquam hoc quidem parce timideque, ex ingenio meo mutatam eſſe. Nam Doriſmos, quos in exemplo Heinſiano inveni, reliqui, nullos novos invexi, niſi e codd. mſt. auctoritate. Harum novarum lectionum ex utroque genere rationem debeo nunc ſtudioſis Theocriti reddere. Sed magnitudo operis et anguſtia huius praefationis obſtat, quo minus eam rationem nunc ſtatim reddere queam. Reddidi, ſatis diligentem, et, quod ſpero, etiam ſatis bonam, in libellis tribus Animadverſionum, qui, quoniam per brevitatem temporis excudi nunc et in vulgus emitti non poterant, opera

dabi-

dabitur ut proximis nundinis autumnalibus huius ipſius anni in manus et ad cognitionem doctorum hominum veniant. Nam, praeter adminicula variantium lectionum, quae adhuc ab amicis nonnulla exſpecto, reliqua omnia iam parata et conſcripta in chartis iacent.

Interim, ut ſoleo ubique locorum et rerum bona fide et aperte ſimpliciterque agere, et ſemper alienum a mea, et ab honeſti hominis perſona duxi, fraude quemquam circumvenire, ſubjiciam hic ſtatim earum novarum lectionum indiculum, quas marte meo procuſas in Theocritum hunc meum induxi; quo poſſent homines docti, et aequi iidem, ex eo rationis, qua in refingendo Theocrito uſus ſum, et ingenii mei experimentum capere, brevique opera quid novationum a me profectum, et quid e vetuſtis libris repetitum ſit, diſcernere, et quamve laudem, quamve culpam ſim meritus, ſtatuere. Forte ſint in illis novationibus, quae auctorem habent, praeter me, neminem, nonnullae, quae meam diligentiam in hoc indice conficiendo effugerint, ideoque hic deſiderentur. Sed eae erunt haud multae, et ſi quae tamen erunt praeteritae, eas, ſuo quasque loco, in Animadverſionibus indicabo omnes, atque ut potero, tuebor. Ab ingenio itaque meo profectae ſunt, meaque ſolius auctoritate nituntur hae lectiones

Idyllio 4. verſu 2. αὐτὸς.
5. 28. πεποίθεις.
29. τοὶ δ' ὁ τράγος.
32. τάνδ'
39. μάθον — ἄκουσα.
40. Μέμνα μ'
47. δένδρων.
7. 12. πεπραμένος.
10. 13. ἐρῶν τυ.
25. λαψεῦθε.

Id. 12.

Id. 12. ult. φαῦλοι.

13. 24. μεγάλαιχμος.

40. δρία.

14. 2. ἀλλά τυ αὐτὸν.

36. ἀποίχεο. ubi tamen mallem nunc a me repoſitum eſſe ἄπωκέ τυ θᾶσσον. nam id unice verum eſt.

51. νῦν δὲ ποθῶ. Μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας.

15. 10. ποτ' ἔραν.

11. Δίωνα. (accentu in antepenult.)

17. 121. ὧν inſerui.

128. ἀρείων.

18. 26. τεὸν.

20. 13. μυχθίζοισα.

16. ἔρσας.

21. 15. ἁ γὰρ πενία.

18. θλιβομένα.

16. ἀσφάλιον.

36. αἰόνος ἐν ψάμμοις.

37. ἀγρυπνίαν.

65. κατὰ.

66. χάτει.

22. 3. μέσας.

39. ἄμμοι.

59. τοῖός, δ' οἷον ὁρᾷς.

66. praeſcripſi perſonam Pollucis et

67. perſonam Amyci.

69. Ἄμυκος.

114. ἰπτομένω.

173. ὑμὸς.

174. ἀπεχθομένης.

213. αὐτοί γ' ἐκράτεόν τε.

23. 12. ἦ κεν ἀνάγκᾳ,

Id. 23. 22. θέω λύπης τεθολωμένος.
43. κοίλε, τὸ δ' ἐμεῦ
56. ἄθλως.
59. εἶσατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα.
61. νᾶμα.
24. 93. ὑπερδέριον.
25. 136. ὀδμὴν
242. περὶ ἴγν.
26. 19. αὐτονόα δὲ τάδ' εἶπεν.
27. praepoſui perſonas primo et ſecundo verſui.
2. μᾶλλον ἐμὴ δ' ἑλένα.
9. ἔσαι.
21. δώης.
34. ὄμνυ', ἐμ' εἰ μετὰ λ.
38. μευ.
43. ἐδ' ἄρ' ἀτιμήεσσα.
47. ἵνα τ' ἄλσεα π. δ.
49. διδράζω.
62. σὺ δὲ τιμᾶς κὐκέτι πιστὴν.
29. 16. κ' αἰ μὲν.
30. 32. κ' αἴ μευ κατεσυγνάζευ
Epigramm. 1. 5. ὁ μάχλος.

Animadverſiones ad Theocritum meas tribus libris diſtribui. quorum primo demonſtro quid lectionum quoque loco in libro quoque, aut Aldino, aut Romano, aut Stephanino, aut in codicibus manuſcriptis verſetur. nam manuſcripto quoque codice Lipſienſi uſus ſum, et varietates lectionum e quatuor codicibus mediceis excerptas Leida ad me miſit vir doctiſſimus, opumque literariarum, quibus avita et patria bibliotheca nitet, liberaliſſimus largitor, Abrahamus Gronovius, V. C. Patruus ejus, Theodorus Laurentius, ille expoſitione Columnae roſtratae Duilii nobilitatus, Florentiae varietates illas excerpſerat, et ad Heinſianam majorem adſcri-

Digitized by Google

adſcripſerat. Vnde colligi poſſit, quibus locis annotata nulla ſit e codicibus mediceis cum Heinſiana illa diſcrepantia, ibi libros illos cum hac conſentire. Spes quoque abblanditur, fore ut aliunde auxilia hoc de genere interea contraham, dum libellus iſte meus Animadverſionum Theocritearum typis excudetur. Lectiones has inter ſe conferam et dijudicabo, vulgaris quae ſit, et quam praetulerim caeteris, docebo, facti cauſas allegabo, ſententiam ipſe meam de locis adhuc corruptis dicam, quos locos de conjectura mea correxi, demonſtrabo, ſuffragia doctorum hominum, et quicquid uſpiam per libros ſparſum novi, ab iis ad illuminationem Theocriti prolatum, id colligam, locorum obſcurorum ſententiam declarabo, locos Theocriti a vetuſtis auctoribus laudatos indicabo, et quae ſunt alia hoc de genere. Tametſi, ut obiter hoc admoneam, veteres grammaticos in allegandis Theocriti locis minus reperi aſſiduos, quam in Callimachi, quem magis triviſſe et adamaſſe videntur. Hae ferme partes erunt primi libri Animadverſionum; quae ſunt primariae: iſtae ſecundi, ipſae quoque ſecundariae. Latinae interpretationis mendas, quae ſunt multae et turpes, eluam. Non paſſus eſſem maculam hanc bonarum editionum diutius locum ſuum tueri, et noſtrae quoque editioni inſidere, ſi otium fuiſſet, vel potius, niſi animus defuiſſet, meliorem interpretationem ſufficiendi, aut ſaltim vitioſos vetuſtae locos emendandi. Quare ulcus hoc intactum plane reliqui, tametſi haec neſcio cujus interpretatio et a ſententia auctoris, et a lectione recens a me conſtituta, et a bona latinitate, et haud raro etiam ab ipſo ſenſu communi, plurimum abhorret. Ne tamen iſta peſtis noceret tironibus, operam dedi ſecundo libro Animadverſionum, ut loci vitioſi latinae interpretationis notarentur, et ut docerentur juvenes, quomo-

do locus quiſque male redditus a vetuſto interprete, quiſquis ille fuit, melius reddi poſſit. Tertium denique librum decrevi Scholiis dare. Sed, ut univerſa opera mea Theocrito navata eſt ſubitaria et per feſtinationem effuſa, ita inprimis haec poſtrema pars illius operae, illa puta Scholiis impertienda, erit perquam perfunctoria. Nam, praeterquam quod otio careo, et librorum item neceſſariorum copiis, non habito in grammaticis graecis; a quorum conſortio alienus homo facere nequit, quin ſiniſtre negotium hoc gerat. Abhorret etiam animus a faece nugarum, quae in haec Theocritea ſcholia, velut in ſentinam quandam, confluxit. Quare partem hanc ita trepidans et raptim peragam, ut ſi per prunas ardentes, quod vulgo ajunt, incedam. Quod ſi meum in hac re rogatum eſſet conſilium, aut ſi librariorum natio ita docilis eſſet atque obſequioſa, ut facile pateretur ſe ab erroribus quibuſdam popularibus abduci, quos e ſermonibus imperitorum hauſerunt, quibus credunt dictantibus, imperfectam vitioſamque et nullo loco habendam eſſe editionem eam, cui detractum aliquid ſit vetuſtarum veluti fimbriarum, et in qua vel litera mutata ſit ab illo exemplo, quod ſemel vanitas et coecitas erroris publici in arce collocarit; auctor fuiſſem Jahnio meo, primum ut exemplum magis Stephanianum, qnam Heinſianum ſequeretur, deinde ut totam hanc farraginem Scholorum omitteret. Sed commendaverat ei neſcio quis editionem Theocriti Londini A. 1729. proditam, tametſi illam alia nulla laude, quam chartarum mundarum typorumque bellorum commendabilem. Nam alias perquam vitioſa eſt, et, quod ſerius, quam vellem, animadverti, curator eius, quisquis ille fuit, (nam praefationis ei nihil adiecit, unde de ipſius inſtituto certiora diſceremus) plus ſibi licentiae, quam decebat, in refingendo poeta

arroga-

arrogavit. Quo factum ut ex illa editione noſtra quoque interdum vitii non nihil traheret, me imprudente et ſecuro, ut e. c. Idyllii 7. *ultimo.* ἐπ' ἀμφοτέραισιν eſt a nobis editum, ex illa Londinenſi, ubi omnes edd. recte dant ἐν ἀμφ. Hanc itaque editionem operis typographicis ea lege in manus dederat conductor imitatione exprimendam, ut paginae et verſus novae noſtrae editionis Lipſienſis verſibus et paginis Londinenſibus ad amuſſim reſponderent. Non poterant itaque Scholia, quae in Londinenſi circumferrentur, ab hac editione noſtra abeſſe; quamquam eiusmodi illa ſunt, ſi ab exigua quadam eorum parte diſceſſeris, ut ſi ludimagiſter aliquis auctorem aliquem vetuſtum eiusmodi annotatiunculis oneratum, latino illis aut vernaculo ſermone conſcriptis, proderet, rideatur et convitio publico obruatur, haud ſecus, atque memini Minellianas et Junkeranas, a magno quodam ludimagiſtro, haud illo multum iis, quos exagitabat, ſapientiore, obrutas et eiectas eſſe. At dignitatis tamen non nihil his Theocriteis Scholiis conciliant, primum auri ramenta quaedam intermixta; dein vetuſtas poſſeſſionis; nam a trecentis paene annis in libris Theocriti regnant, et aegre ſe patientur loco depelli. Nihil itaque aliud hac in parte egi, quam ut haec Scholia ad editionem Romanam, quae mater eorum eſt, exigerem, et ſi quid juniores injuria ab illo exemplo primigenio demutaſſent, ex eo emendarem; quod ipſum tamen haud ſpondeam ſumma diligentia a me curatum eſſe. Interceſſit enim feſtinatio, et negotii agendi ſpiſſitudo; quae paſſa item non fuit, ut loca poetarum a Scholiaſtis paſſim allegata in cubilibus ſuis inveſtigarem, atque inde corrigerem. Subinde quoque, ubi emendandi ratio facilis, et perſpicua et in promtu poſita erat, adſperſi emendatiuncularum nonnihil, pro mediocritate ingenii ſubminiſtrantis. Quod

ſaepe jam excuſavi, et iterum atque iterum excuſare neceſſe habeo, vocatus ſum, vel conjectus potius in negotium ſpiſſum et grave, derepente, plane imparatus; ut, cum multa ſimul eſſent agenda, mihi ſim etiam congratulaturus, ſi vel uni rei ſatisfeciſſe videar.

Erunt ſine dubio haud pauci, huic literarum generi non adſueti, qui ubi viderint commentarios meos refertos annotationibus variantium lectionum, mirentur, eamque operam nimiam et male collocatam judicent. Qui mihi docendi videntur ipſos errare, eamque operam non uno modo fructuoſam et perneceſſariam eſſe. quam ſi majores aut ſenſiſſent neceſſario ſuſcipiendam eſſe, aut ſuſtinuiſſent in ſe ſuſcipere, neque paſſi eſſent ab ea ſe abſterreri a magnitudine et multitudim taediorum, quae in ea devoranda ſunt, nae magna illi nos moleſtiaque et dubitationum perplexitate levaſſent. Nunc enim cum in locum quendam obſcurum veteris cujusque auctoris incidimus, neſcimus, ſitne ille error typographicus, an menda multos per libros et multa per ſaecula propagatus, ab ignorantia aut ſupinitate librariorum natus, an denique docti alicujus hominis ſeu corruptio, ſeu conjectura, ſeu emendatio; et a quo tempore iſta lectio in libris coeperit verſari, et quibus auctoribus, ſatis idoneis, an tralaticiis et contemnendis. Et ſi qua eſt ſcita et firma emendatio, neſcimus cuinam laus inventionis debeatur. Rurſus ſi qua irrepſit a laſcivia prurientis ingenii critici labes, ignoramus, in quem conferenda ea ſit invidia. Quod ſi autem ſedulo annotamus, aut conſignatum literis a manu perita habemus ante oculos, brevi in tabella, quid liber quisque lectionis teneat, juxta aetatem, qua quisque natus eſt, cernimus, quae fides cuique libro ſit habenda, et quando et a quo auctore nata ſit quaeque lectio, et quibus e fontibus promanarit. Quod cum

tene-

tenemus, tum ipſius quoque lectionis pretium facile eſt aeſtimare atque definire. Cognoſcimus hoc modo editoris cujusque in edendo auctore ſuo adhibitam et demonſtratam, ſeu ſolertiam, ſedulitatem, diligentiam, doctrinam, ſeu ſocordiam, et tarditatem, improbitatem denique. Mihi quidem magnam attulit oblectationem contemplatio ſtudiorum, quae viri docti, per tria pene jam ſaecula, alii ex aliis, primus Aldus, tum Calliergus, inde Camerarius, poſt Xylander, denique Henricus Stephanus, Caſaubonus tandem, ne recentiores commemorem, obiter in Theocrito verſatos, ad eum ornandum contulerunt. Stupet animus meus et paene cohorreſcit, cum cogitat, poſt tantam tot hominum, navorum hercle, atque doctorum, contentionem, poſt tot annorum decurſum, in hoc uno tam parum voluminoſo, tam levi, qui videatur quibuſdam, nugacique poeta, multum tamen nos adhucdum a perfectione abeſſe, quae ei impertiri poſſit. Sed hoc iter naturae eſt. Senſim et pedetentim, per gradus minutos ad culmen arcis aſcenditur. Merentur tamen laudem, qui gradus ponunt infimos hujus veluti ſcalae; neque minorem illam, quam qui ſummos. Tectum imponi nequit, niſi fundamentum ſit jactum. Tametſi perquam moleſta eſt et plurimorum plena taediorum haec multorum librorum unius voculae cauſa pervolutatio, fructus tamen ea mihi cum alios multos attulit, tum hunc non contemnendum, ut ſic inciperem magni facere, et ſumma veneratione proſequi ſtudia majorum noſtrorum, qui tametſi cruda quaedam et impolita reliquiſſent, ſuo tamen labore planius nobis iter reddiderunt. Sine eorum face nos in his tantis tenebris pedem non eramus promoturi. Mirifica quoque haec eſt palaeſtra ingenii ſolertis. Saepe enim e foedis illis mirificeque detortis et corruptis veſtigiis lectionum vetu-

ſtarum

ſtarum radii quidam lucis emicant, unde oculus, ſagax quidem ille et acutus, abſtruſas colligat ſententias elegantiſſimas, in quas ingenium vel ſagaciſſimum, ſponte ſua, nunquam incidiſſet. Praeſtantiſſima, et tutiſſima, et paene unica haec eſt via veterum auctorum vulnera ſanandi. quod planum teſtatumque omnibus aliquando faciam, cum mihi licebit, quod meditor, in Ciceronem opus condere atque in medium proferre. Sed hoc quidem penes fata eſt.

Scholia interlinearia codicis Lipſienſis, ſi non omnia, vix enim tanti eſt, aliqua tamen, quae melioris ſint notae, inde repetam. Codex ille chartaceus eſt, ex Vffenbachiana, ſi bene commemini, bibliotheca ab Ampliſſimo Civitatis Lipſienſis Senatu redemtus et in bibliothecam illatus, quam ſtudioſorum commodis Ampliſſimus Ordo aperuit. Vſus eo quondam fuit Jo. Henricus Leiche, Profeſſor nuper Lipſienſis, homo pro annis iſtis ſuis doctiſſimus, et ante tempus bonis literis ereptus. Trigeſimum aetatis annum agens acerbam diem obiit. Ille lectiones iſtius codicis a ſe excerptas in oras editionis Oxonienſis retulerat, quam Jo. Fell, Epiſcopus Oxonienſis, homo literatiſſimus, Anno 1676. e Theatro Sheldoniano publicavit. Exemplum hoc Leichianum ab ejus exceſſu in poteſtatem meam venit. Ego vero ſatis non habui fidei et ſolertiae Leichii acquieſcere, ſed ipſe quoque codicem eundem, ante hoc decennium ferme, excuſſi, et lectiones ex eo enotavi Leichio praeteritas. Reperi in eodem, quod Leichii quondam fuit, exemplo Theocriti Oxonienſis annotatas lectiones quaſdam, quas liber Lipſienſis non agnoſceret, his ſiglis *P.* et *M.* diſtinctas. quarum ſiglarum illam interpretor *Princeps*, aut *Prima.* nam lectiones, quibus haec litera P. a Leichio adſcripta eſſet, plerumque exſtabant in Aldina. *M.* autem interpretor *manuſcriptum.*

Sed

Sed neſcio quem librum ea ſigla ſignificarit vir doctiſſimus. Semel aut bis reperi etiam *M. R.* quod interpretor *manuſcriptum regium*. Dreſdanum quidem nullum. Dum haec ipſa commentor calamo, Codicis Lipſienſis copiam mihi facit Jacobus Henricus Bornius, vir honoribus, quos in republ. ſummos gerit, et literis et civili prudentia, et antiquitate generis nobilis, ludi literarii, in quo ſtipendia mereo, ut hoc unum de caeteris ejus quam plurimis clariſſimisque ornamentis hoc loco commemorem, Curator ſapientiſſimus et noſtrarum literarum amantiſſimus. Data mihi ſic eſt facultas codicem hunc, non antiquiſſimum quidem illum, non tamen plane ſpernendum, iterum diligentius, quam ante decennium feceram, inſpiciendi; confidoque, ex ea diligentia non parum fructus ad Theocritum eſſe rediturum. Tenet nil, praeter prima octo Idyllia.

Vſus quoque ſum varietate lectionum, quas Andreas Schottus, S. I. vir aetate ſua celeberrimus, neque male de literis meritus, e codice membraneo, quem Toleti, una cum Petro Pantino, ad editionem Camerarianam exegerat, excerptas cap. 46. et 48. Obſervationum ſuarum p. 96. et 98. exhibuit. Operae pretium erat diligentius illum codicem a Schotto fuiſſe tractatum, et omnes lectionum varietates ex eo annotatas. Vtinam viri docti pro conjecturis ſuis, quarum magna pars haud raro eſt ſupervacanea, varietates lectionum e codicibus, ſi qui penes eos ſint, expromerent, quae uberrimam et certiſſimam correctionum materiam praebent. Verum non cujusque eſt his partibus fungi. Vſus item ſum varietate lectionis in margine Henr. Stephani expoſita, quae tametſi plerumque eſt e libro aut Aldino, aut Romano, non raro tamen affert lectiones in nullo meorum librorum deprehenſas, quarum ideo quoque natales nondum potui indagare. Quamquam videntur in illis

illis lectionibus marginis Stephanini multae eſſe non verae lectiones librorum, ſed conjecturae ipſius Stephani.

Extrema pars operae meae Theocrito navatae verſata eſt in verborum Theocriteorum indicibus locupletibus conſtruendis. Neceſſarius erat ille, ſed idem perquam moleſtus labor. a quo cum refugeret animus, commiſi eum atque demandavi exantlandum alicui meo familiari, meae diſciplinae nuper alumno, qui ſaepe mihi, ſi non ingenium, navitatem certe et adverſus duriſſimos labores pertinacem patientiam approbavit. Exſecutus ille mandatum eſt fortiter atque fideliter. indicem confecit verborum Theocriteorum plenum, ſed jejunum et exſanguem, mera verba complexum, ſine interpretatione, ſine ordine, praeter illum brutum mechanicum, quem ipſa ſeries idylliorum praeit; ſine ullo flore literaturae, ad modum illius Lexici Lucianei a Reitziis conſtructi. Et poterunt futuri Theocriti editores huic indici tanquam fundamento ſuperſtruere, eumque augere, corrigere, melius digerere atque expolire, manumque ei poſtremam imponere. Dabo tamen operam, ſi otii ſatis ſuppetet, ut arida haec oſſa carnibus veſtiantur. Quod ſi negabitur hoc quidem; vel ſic tamen non carebit haec opera, quamvis cruda, neque laude, neque utilitatibus ſuis. Multum enim minuet Theocriti ſtudioſis quaerendi laborem, ſi quod verbum Theocriteum e re ipſorum ſit inveſtigare. tametſi haud infitiabor, indicem ab homine docto artificioſe ex ſubtilitate philoſophica adornatum, multo uberiores fructus afferre. Lexicon Doricum Porti, non caret id quidem laude ſua. Sed neque plenum eſt, nam praeter Doriſmos nil exhibet, et ne hos quidem omnes, et loquacitate idem fatigat inani, et nugaci, qua oneratum eſt, farragine, ex Etymologico M. Heſychio, et neſcio unde, ſtolide conſarcinata.

Quo

Quo de indice habeo affirmare, ut ſit elementum magis indicis, quam index, utilem tamen vel ſic eſſe, id idem velim de univerſa hac noſtra Theocriti editione ſtatui; ut multum abſit ab ea perfectione, quam ingenii major vis et ſolertia, et acrior atque diuturnior animi contentio, et otii aliquanto plus, ei poterat impertire, nihilominus tamen eam, in hac, de qua queruntur omnes, editionum Theocritearum penuria, ſic ſatis tolerabilem, neque plane poenitendam, et nonnullis tamen propriis ornamentis inſignem eſſe. In re magna et perardua, eſt tamen aliquid, vel aliquatenus profeciſſe.

In illis, quae huic editioni propria ſunt ornamenta, habete haec. Primum, idque facile primarium, quod ego, homo haud vanus, affirmare nil dubitem, verba graeca Theocriti in hac editione multo emendatiora eſſe exhibita, quam in ulla alia ſuperiorum, quotquot ſunt, omnium fuere. Praeter quoſdam errores in ſpiritibus et accentibus, eosque paucos et leves, nihil obſervavi gravius admiſſum quam haec duo, Idyll. 15. 9. *ἐκ* (pro *ὢκ*) et 18, 48. *ἀνγοίη* (pro *ἀνγνοίη*.) Nam *πασσάμενος* id. 15. 90. quod in omnibus libris regnat, non operarum eſt peccatum, ſed meum, qui *πασάμενος* debebam reformare, altero ſigmate detracto. nunc ſero errorem video. Alterum, quod in libellis Animadverſionum noſtrarum varietates lectionum e libris Theocriti optimis quibusque, quotquot e prelo typographico exierunt, reperietis diligenter excerptas et uno loco coacervatas; ut nil admodum ſit futurum, cur vetuſtos libros a primordiis artis typographicae proximos magnopere deſideretis. Tertium, invenietis in iiſdem libellis virorum doctorum vetuſtiorumque,

ut Jo. Camerarii, Gu. Xylandri et aequalium, junio-rumque, ſuper locis Theocriteis cogitata uno loco con-ſtructa et expoſita, brevique oratione concluſa. nam facile non erit liber, hoc quidem ſaeculo proditus, in quo aliquid novum ad Theocritum pertinens eſſet pro-ditum, quod in ſchedas meas non retuliſſem. Inve-nietis item multas meas ſuper corruptis locis Theocri-teis conjecturas, alias ipſi texto graeco intextas, qua-rum indicem paulo ante exhibui, multo autem plures conjecturas meas reſervavi libellis animadverſionum, paucos poſt menſes edendis. Habetis ibidem locorum Theocriteorum adhuc male ab interpretibus accepto-rum, meliores expoſitiones, aut alias obſcurorum de-clarationes. Quartum, in ſe quidem minutum, non tamen ſpernendum, in quo vel ſolo alius quisque edi-tor non parum ſe jactaſſet, addidi Idyllio XVIII. Scho-lia ex primigenia editione, quae ſcholia poſt inſecutis, Heinſianae quidem et ea iunioribus, deerant. Nam ſunt etiam in Salamandrina et Brubachiana. Integrum dedi epigramma Theocriti nonum, hexaſtichum, quod in omnibus ſuperioribus editionibus adhuc fuit ſolum-modo diſtichum. Epigrammatibus Theocriti unum addidi, quod eius eſſe, adhuc ignotum fuerat. Auxi fragmenta poetae uno fragmento ex eius Berenice, quod Athenaeus dabat, ſuperiores editores praetervi-derant. Quod illa brevia et levia opuſcula de genere Theocriti, et de natura atque inventione carminis bu-colici, quae edd. pleriſque praemittuntur, inſtruxi variis lectionibus Aldinae. Sed haec opuſcula hoc vo-lumen, cui conſecrata erant, ingredi non potuere, tem-poris anguſtia intercedente, per quam operis non li-cuit haec expedire, nundinis urgentibus et moram haud concedentibus. Quare alteri volumini reſervata ſun-to.

to. Quod Securis et Ala et Arae et Syrinx huic editioni deſunt, id mea factum non eſt, neque culpa, neque conſilio. Deſunt iamdudum editionibus Theocriti in Anglia curatis, ut Oxonienſi, a Jo. Fello profectae, et huic Londinenſi, quam operae noſtrae reddiderunt. Et facile fero, quin laudo etiam factum. Satius erat ejusmodi nugas, cum Stratonis Eroticis, Batrachomyomachia et Hymnis Homericis, aliisque huius farinae multis, periiſſe, eorumque loco praeſtantiora et fructuoſiora opera ſervata ad nos perveniſſe, quorum jacturam nunquam deſinemus deplorare. Quinto denique et ultimo loco indicem verborum Theocriteorum dedi, in quo et vulgaris vetuſtae et novae a me invectae ratio pariter habita eſt. Haec ſi ſum omnia conſecutus, ſatis multum mihi ad gloriam meam, et ad utilitatem publicam, videor, in hac ingenii mei mediocritate, et in hac, qua concluſus fui, contentionis feſtinatione conſecutus eſſe. Scripſi Lipſiae d. 25. Martii 1765.

THEO-

THEOCRITI Idylliorum

I N D E X.

α. Εἰδύλλιον, Θύρσις, ἢ Ωδή.
β'. Φαρμακεύτρια.
γ'. Αἰπόλος ἢ Αμαρυλλὶς, ἢ Κωμαστής.
δ'. Νομεῖς.
ε. Οδοιπόροι, ἢ βυκολιασταί.
ϛ'. Βυκολιασταί.
ζ'. Θαλύσια, ἢ Εαρινὴ ὁδοιπορία.
η'. Βυκολιασταί.
θ'. Νομεὺς, ἢ Βυκόλοι.
ι. Εργατίναι, ἢ Θερισταί.
ια. Κύκλωψ.
ιβ'. Αἴτης.
ιγ'. Υλας.
ιδ'. Κυνίσκας Ερως, ἢ Θυώνιχος.
ιε. Συρακύσιαι, ἢ Αδωνιάζυσαι.
ιϛ'. Χάριτες, ἢ Ιέρων.
ιζ'. Εγκώμιον εἰς Πτολεμαῖον.
ιη'. Ελένης ἐπιθαλάμιος.
ιθ. Κηριοκλέπτης.
κ'. Βυκολίσκος.
κα. Αλιεῖς.
κβ'. Διόσκυροι.
κγ'. Εραστὴς, ἢ Δύσερως.
κδ'. Ηρακλίσκος.
κε. Ηρακλῆς λεοντοφόνος, ἢ κατά τινα ἀντίγραφα, Αὐγέυ κλῆρος.
κϛ'. Ληναῖ, ἢ Βακχαί.
κζ'. Οαριστὺς Δάφνιδος καὶ Κόρης.
κη'. Ηλακάτα.
κθ'. Παιδικά.
λ'. Εἰς νεκρὸν Αδωνιν.

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τȣ̃ Πρώτȣ Ειδύλλȣ.

Εν τȣ́τῳ τῷ εἰδυλλίῳ διαλέγονται πρὸς ἀλλήλȣς Θύρσις ποιμὴν, καὶ Αἰπόλος. ὁ δὲ Θύρσις βυκολικῶς ᾄδει τὸν ὑπ' ἔρωτος τηκόμενον καὶ ἀποθνήσκοντα Δάφνιδα. καὶ ἀντὶ τȣ́τȣ αἶγα ἐς τρὶς ἀμέλξαι, καὶ καλὸν κισσύβιον παρὰ τȣ̃ Αἰπόλȣ γέρας λαμβάνει.

A R G U M E N T U M

Idyllii I.

In hoc Idyllio colloquuntur inter ſe Thyrſis paſtor & Caprarius: Thyrſis autem Bucolico carmine canit Daphnidem præ amore contabeſcentem atque morientem: & pro eo capram ter mulgendam, & pulcrum paſtorale poculum a Caprario præmii loco refert.

ΘΥΡ-

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΘΥΡΣΙΣ, ἢ ΩΔΗ,

Εἰδύλλιον α΄.

ΘΥΡΣΙΣ ΠΟΙΜΗΝ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ

THYRSIS PASTOR, & CAPRARIUS.

Dulcem ſuſurrum & pinus iſta, o paſtor caprarie,
Quæ eſt juxta fontes, reſonat: ſuaviter vero & tu

Ἀδύ. Ψιλοῦται τὸ α. οἱ γὰρ Δωριεῖς τρέποντες τὸ η τὸ δασὺ, εἰς α ψιλούμενον τρέπουσιν, ὑπεξῃρημένων τῶν ἄρθρων. τὸ γὰρ ἡ τὸ ἄρθρον τραπὲν εἰς α, οὐ ψιλοῦσιν, ἀλλὰ δασύνουσιν. Ἐν ἄλλῳ οὕτω. Τὸ ἀδύ τινες λέγουσιν ὅτι ψιλοῦται, τοῦ η τρεπομένου εἰς α, Δωρικῶς. καὶ εἰ μὲν οὗτοι ἀληθεύουσι, ψεύδεται ὁ Θεόκριτος, πάνθ᾽ ἅλιος γράφων· καὶ Οὐχ᾽ ἁμῖν τὸν ἔρωτα· καὶ τί ποθ᾽ ἁδύ· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα ἐναντιούμενα τῷ κανόνι. ΨΙΘ. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς πρὸς τὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων σχιζόμεναι. Ψιθύρισμα δὲ, ἢ τὸ μέλισμα, ἢ τὸ σύριγμα, ἢ τὸ κροῦμα. Ἄλλως. Ψιθύρισμα, τὸ μινύρισμα. * ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὴν τοῦ ἤχου ἰδιότητα, κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς. ψιθύρισμα, μέλισμα, λάλημα. ὅθεν καὶ ψίθυρος, ὁ λάλος. ἡ δὲ φωνὴ τῶν κατὰ μίμησιν, καθάπερ καὶ τὸ κελαρύζειν. Ὅμηρος — κατειβόμενον κελαρύζει. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ψίω, τὸ λεπτύνω, ἐξ οὗ καὶ ψιὰς παρ᾽ Ὁμήρῳ. κυρίως δὲ λέγεται ψιθυρίζειν, τὸ ἐν τοῖς ὠσὶ τινὰ λεπτὸν ἦχον ἠχεῖν, παρὰ τὸ ψίειν ἐν ταῖς θύραις, ἤγουν ταῖς ἀκοαῖς. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν δένδρων. ψιθυρίζουσι γὰρ αἱ πίτυς, ὅταν ῥιπισθῶσι, τῇ στενότητι τῶν φύλλων σχιζομένης τῆς πνοῆς. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, — Ἦμος χαίρων ὁπόταν πλάτανος ψιθυρίζῃ. Ἡ δὲ διάνοια καὶ τὸ ἑξῆς ἔχει οὕτως, αἰπόλε, καὶ ἡ πίτυς ἐκείνη, ἥτις ἐστὶ περὶ ταῖς πηγαῖς, ἡδεῖάν τινα μελίζει, ἤγουν μετὰ μέλους καὶ ῥυθμοῦ τινος ἀφίησι, τὴν τῶν φύλλων λεπτὴν ἀπήχησιν. τοῦτο γὰρ νῦν τὸ ψιθύρισμα μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἡδὺ δὲ μέλος καὶ σὺ τῇ σύριγγι μέλπεις, αἰπόλε. Ἄλλως. Ἡδὺ μὲν τὸ τῆς πίτυος ψιθύρισμα ἐκείνης

*Ed. Ven. leg. ὀνοματοπεποίηται.

Συρίσδες. μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῆ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῆ.

Fiſtula canis: poſt Pana proximum præmium feres.
Si ille acceperit cornutum hircum, tu capram capies:

τῆς παρὰ ταῖς πηγαῖς λιγυρῶς ᾀδούσης. ἡδὺ δὲ καὶ σύ, ὦ αἰπόλε, ψιθυρίζεις. Ἄλλως. Τὸ ψιθυρίζειν τινὲς ὀνοματοποιεῖσθαί φασιν, ὡς τό, κρίκε ζυγόν, καὶ τό, σίζε δὲ ὀφθαλμός. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ψευδομένων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσι. ψίθυρ ψίθυρος, ὡς μάρτυρ μάρτυρος· καὶ ψίθυρος ψιθύρου, ὡς μάρτυρος μαρτύρου. τὸ δὲ ψίθυρ παρὰ τὸ ψίθος, ὃ σημαίνει τὴν λοιδορίαν. ἢ παρὰ τὸ ψίω, τὸ λεπτύνω, καὶ τοῦ θύρα· σημαίνει δὲ τὰ χείλη περιφραστικῶς. τὸ δὲ ψίθος, ἀπὸ τοῦ ψεῦδος, ἀποβολῇ τοῦ υ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, καὶ τοῦ δ εἰς θ, ψίθος. Αἰπόλοι δέ εἰσιν οἱ ἐν τοῖς αἴπεσι, τουτέστιν ὑψηλοῖς τόποις καὶ τραχέσι, τὰς αἶγας νέμοντες. οὕτω γὰρ φιλεῖ τὸ ζῶον. ΤΗΝΑ. Εὐθεῖα ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος λέγουσι· καὶ τὸ ἐκείνη, τήνα, ἀναλόγως τὰ θηλυκά. Καὶ ἄλλως. Τήνα Δωρικῶς οὕτω λέγεται ἀντὶ τοῦ ἐκείνη. οἱ γὰρ Δωριεῖς ποτὲ μὲν γράφουσι τὸ τ ἀντὶ τοῦ κ, ὡς ἐνταῦθα· ποτὲ δὲ τὸ κ ἀντὶ τοῦ τ. ἐκείνη γὰρ ἦν, καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε, κείνη. ἐκβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ τοῦ κ εἰς τ, καὶ τοῦ η εἰς α, τήνα.

2. ΜΕΛΙΣΔ. Αἰολικόν ἐστιν ἀντὶ τοῦ μελίζει, ὅ ἐστι, λιγυρῶς ἠχεῖ καὶ ᾄδει. μέλη γὰρ τὰς ᾠδὰς ἔλεγον. ὡς καὶ Πίνδαρος τὸν Πᾶνα φάσκων, τὸ σαυτοῦ μέλος γλάζεις. τουτέστιν, ἑαυτῷ ᾠδὴν ᾄδεις.

3. ΣΥΡΙΣΔΕΣ ἀντὶ τοῦ συρίζεις, Δωρικῶς. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὰ εἰς εις λήγοντα, εἰς ες ποιοῦσι, τὸ ι μόνον ἐκθλίβοντες. τὸ συρίζεις γὰρ συρίσδες γράφουσι. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀπαρεμφάτοις τὸ συρίζειν, συρίσδεν. διαλύουσι δὲ τὸ ζ, εἰς τά, ἐξ ὧν ἦν συγκείμενον, στοιχεῖα. Ἄλλως. Συρίζειν τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν· ὥσπερ σαλπίζειν τὸ διὰ σάλπιγγος φωνεῖν, καὶ αὐλεῖν, τὸ δὲ αὐλοῦ μέλπειν, ὡς ἀπὸ τούτων δῆλον, — χ' ὁ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν, Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας. Συρίζω καὶ τὸ κατὰ Σύρους λέγω, ἢ φρονῶ· συρίττω δὲ ἐπὶ συρισμοῦ τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀμεταβάτως. καὶ συρίττω ἐπὶ χλευασμοῦ μεταβατικῶς, οἷον, συρίττω τινά, ἀντὶ τοῦ χλευάζω, καὶ τῶν συριττομένων ἐστίν, ἤγουν τῶν ἐμπαιζομένων. διαφέρει τὸ ᾄδειν, τοῦ συρίζειν, καὶ τοῦ αὐλεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, τῷ τὰ μὲν μέλος ἔχειν μόνον· τὸ δὲ ᾄδειν ἐπὶ λόγου λέγεται ἐμμελοῦς. ΜΕΤΑ. Ἤγουν, ἀπολαβὼν οἴσεις, τουτέστιν, ἐν τῇ μολπῇ τῇ διὰ τῆς σύριγγος, τὰ δευτερεῖα τοῦ Πανὸς ἕξεις. τῶν δὲ ἄλλων τὰ πρωτεῖα. ΠΑΝΑ. Τὸν Πᾶνα οἱ μὲν λέγουσιν υἱὸν Πηνελόπης καὶ πάντων τῶν μνηστήρων, καὶ διὰ τοῦτο λέγεσθαι καὶ Πᾶνα. Ἐπιμενίδης δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ, Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, Πᾶνα καὶ Ἀρκάδα διδύμους. Ἀρίστιππος δὲ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ, Διὸς καὶ νύμφης Οἰνηΐδος. οἱ δὲ λέγουσι διὰ τοῦτο Πᾶν, ὅτι τῆς ὥρας ἐστὶ σημεῖον· τουτέστι, τοῦ παντός. ὅθεν κυρίως προσαγορεύεται Πάν. συνοικειοῦται γὰρ ἡ μορφὴ τοῦ θεοῦ τῷ περιέχοντι,

Αἴκα δ᾽ αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρῆς, ἔς τε κ᾽ ἀμέλξῃς.

Si vero capram acceperit ille præmium, ad te defluet Capella. Capellæ autem caro bona eſt, donec mulſeris.

περιέχοντι, καὶ τὸ μὲν τῶν κεράτων ἀπομίμημα ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ μηνίσκους φασὶν εἶναι, τὸ δὲ πάρδαλιν εἰλῆφθαι, τῆς γῆς φαντασίας εἵνεκα. τὰ δὲ κάτω λάσια, τῶν τῆς γῆς μερῶν, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ πεφυκότων· τὴν δὲ σύριγγα, τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πνευμάτων μίμησιν εἶναι, τὸ δὲ αἰγωπὸν, τῶν καταιγίδων τὰς ἀφνιδίους ταραχὰς, καὶ τῶν ἀπὸ νεφῶν γενομένων περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῶν· καὶ τὰ κάτω, τουτέστι τοὺς μηροὺς δασεῖς, σημαίνοντας τοὺς ὑλώδεις τόπους· καὶ τὰ κάτω βραχέα, σημαίνοντα τῶν ὀρῶν τὰ τραχέα. ἔχει δὲ καὶ τῇ μιᾷ χειρὶ τὸ δρέπανον, σημαῖνον τὴν ἐργασίαν· τῇ δὲ ἄλλῃ τὴν σύριγγα, σημαίνουσαν τοὺς ἀνέμους. Τὸ δὲ δεύτερον, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τάξεως λέγεται, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ ἀριθμήσεως, καθὰ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ τρίτον, καὶ τὰ τῆς ἀκολουθίας ταύτης. ἐνταῦθα δὲ τὸ δεύτερον κατὰ τὸ πρότερον σημαινόμενον λέγεται. ΑΠΟΙΣΗ. Κομίσῃ. ὡς τὸ λαψῇ, ἀντὶ τοῦ λήψῃ. τοὺς γὰρ μέλλοντας περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς, δεξῇ, λαψῇ, γραψῇ, καὶ τὰ ὅμοια.

4. ΑΙΚΑ Τὸ αἴκα ἀντὶ τοῦ εἴκεν ἐστί· τὴν γὰρ ει δίφθογγον τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αι. τὸ δὲ ε ψιλὸν, εἰς α βραχύ. οἷον, εἴκεν, αἴκα, ἄρτεμις, ἄρταμις. κακῶς οὖν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ α νῦν. τῶν γὰρ Δωριέων εἰς α βραχὺ τὸ ε τοῦ δυνητικοῦ συνδέσμου τρεπόντων, οὗτος ἐξέτεινεν, ὃ καὶ παρακατιὼν συνέστειλε. ΛΑΨΗ. Εκτέταται τὸ λα, διὰ τὸ εἶναι Δωρικὸν, ὥς φησιν Ασκληπιάδης, ἐπεί φησιν ὅτι καὶ βραχύ ἐστιν.

5. ΑΙ. Ηγουν, εἰ μὴ ἔχει τις τράγον διδόναι τῷ θεῷ, καὶ δώσει αἶγα θήλειαν, σὺ λήψῃ χίμαρον, ἐπὶ θηλυκοῦ. Χίμαρος γὰρ ἀῤῥενικῶς μὲν ὁ τράγος, θηλυκῶς δὲ, ἡ ἐνιαυσιαία αἴξ, ἡ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα. μᾶλλον δὲ ἀδύνατον μὴ ἔχειν τινὰ τράγον, ἀλλ᾽ εἰ θελήσει ὁ θεὸς αἶγα λαβεῖν, σοὶ δοθήσεται χίμαρος. Τὸ δε καταῤῥεῖ μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ κατενεχθήσεται. τὸ σύντονον τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ.

6. ΕΣΤΕ Αντὶ τοῦ ἀνάμελκτος. ἐκ δὲ τούτου τὴν μήπω τετοκυῖαν δηλοῖ. ὅτι δὲ τῆς μήπω τετοκυίας τὸ κρέας ἥδιόν ἐστι, φησὶ καὶ Ησίοδος, — Καὶ βοὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυίας. Γράφεται καὶ ἐς τ᾽ ἂν ἀμέλξῃς.

Εν ἄλλῳ· αἴκα τῆνος.] Εὰν ἐκεῖνος λάβῃ κεράσφορον τράγον (κεραὸς γὰρ καὶ κεράσφορος, τὸ αὐτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν ποιητικόν ἐστι, τὸ δὲ κεράσφορος, κοινὸν) αἶγα σὺ λήψῃ. ἐὰν δὲ αἶγα λάβῃ ἐκεῖνος γέρας, εἰς σὲ καταῤῥεῖ καὶ καταῤῥεύσει, ἤγουν εἰσελεύσεται, ἡ χίμαρος. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ὕδατος. τὸ σύντονον δὲ τῆς δόσεως διὰ τοῦ καταῤῥεῖ δηλοῖ. XI. Τῇ χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας ἐστὶν, ἕως ἂν ἀμέλξῃς αὐτήν. Εριφος, μέχρι τριῶν καὶ τεττάρων μηνῶν. Χίμαροι ἐπὶ θηλυκοῦ, ἕως ἐνιαυτοῦ, τουτέστιν, ἕως ἂν τέκωσι καὶ ἀμελχθῶσιν. ἀφ᾽ οὗ δὲ τέξεται ἡ χίμαρος, οὐκέτι χίμαρος λέγεται,

Digitized by Google

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῆ γέρας. αἰ δέ κ' ἀρέσκη
Τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν οἶν ὕστερον ἀξεῖς.

CAPRARIUS.

Dulcius, o paſtor, tuum carmen
eſt, quam effuſa
Illa quæ de rupe ex alto defluit
unda.
Si Muſæ oviculam præmium ab-
ducant,
Agnum tu ſtabularium pro præ-
mio accipies. Si vero placuerit
Illis agnum capere, tunc tu poſtea
ovem abduces.

γεται, ἀλλὰ χίμαιρα, ἢ αἶξ. ταὐτὸ γὰρ αἶξ, καὶ χίμαιρα. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων, ἔριφος, καὶ τράγος· οἱ δέ ποιηταὶ καὶ ἐπὶ τοῦ ἄῤῥενος τὸν αἶγα λέγουσι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς κοινὸν ὄνομα τὸ αἶξ. ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. ὃ δὲ ἐπὶ τούτων ἔριφοι, τοῦτο ἐπὶ τῶν προβάτων ἄρνες καὶ ἀμνοὶ, καὶ ὃ αἶγες ἐνταῦθα, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων ὄϊες. ὃ δὲ τράγος ἐπὶ τούτων, τοῦτο ἐπ' ἐκείνων κριός. νομεῖς δὲ οἱ τῶν προβάτων καλοῦνται ποιμένες· οἱ δὲ τῆς ἑτέρας μερίδος, αἰπόλοι. Θεοῖς δὲ ἐχρῶντο οἱ νομεῖς, τῷ Πανὶ, καὶ ταῖς Μούσαις, καὶ ἔτι ταῖς Νύμφαις. καὶ ταῖς μὲν Νύμφαις, καὶ τῷ Πανὶ, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβοντες, ἀγρόταις θεοῖς καὶ αὐτοῖς οὖσι, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσι· τῷ δὲ Πανὶ, ὡς χρωμένῳ σύριγγι, καὶ ἐπιστήμονι, καὶ ἐφόρῳ αὐτῆς ὄντι, ἧς καὶ αὐτοὶ ἐπιμελοῦνται· ταῖς δὲ Μούσαις διὰ τὸ μέλλειν αὐταῖς ᾠδῶν, ὧν αὐταὶ ἔφοροι.

7. ΗΤΟ. Καταφερὲς ὃ ἠχοῦν ἢ καταχὲς, τὸ καταχεόμενον, ἢ ὑπηχοῦν, καὶ ὑποῤῥοιζοῦν ἐν τῷ καταφέρεσθαι. Ἐν ἄλλῳ. Η τὸ καταχές. Εἰ μὲν μετὰ τὸ ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταὐτὸ δύναμενον τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτω. ἡδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. νῦν δε προτάττει αὐτὸ, καὶ δυσνόητον ποιεῖ τὸν λόγον, τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ συνεπαγόμενον. σύνηθες δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ τῷ πεζῷ λόγῳ.

9. ΑΙ. Παραβέβληται ὁ μὲν αἰπόλος τῷ Πανί· ὁ δὲ ποιμὴν ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἐὰν αἱ Μοῦσαι τὴν οἴιδα, ἤγουν τὴν οἶν, τὸ θῆλυ πρόβατον, δῶρον ἄγωνται, ἀντὶ τοῦ λάβωσιν, ἄρνα σὺ σακίταν λήψῃ γέρας. σηκίται δὲ ἄρνες, οὓς ἔτι γάλακτος δεομένους, οἱ νομεῖς τῶν μητέρων χωρίζοντες, ἰδίᾳ βόσκουσι, καὶ ἐν ἰδίῳ σηκῷ κλείουσιν· ἐὰν δὲ ἀρέσκῃ ἐκείναις ἄρνα λαβεῖν, σὺ δὲ τὴν οἶν ὕστερον ἀξεῖς, τουτέστιν ἐν τῇ ᾠδῇ τὰ δευτερεῖα τῶν Μουσῶν ἕξης.

12. ΛΗΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλε, τῇδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, ᾇτε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ᾽ αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν

THYRSIS.

Viſne per nymphas, viſne, Caprarie, hic aſſidens
Ad acclivem hunc tumulum, ubi *ſunt* myricæ,
Canere fiſtula? ego autem interea capellas paſcam.

CAPRARIUS.

Non fas eſt, o paſtor, jam circa meridiem, non fas eſt nobis

12. ΛΗΣ. Ἀντὶ τοῦ βούλει καὶ θέλεις, ἀπὸ θήματος τοῦ λῶ, τὸ θέλω. ὅθεν καὶ λῷον τὸ ἐπωφελὲς, ὃ πάντες θέλομεν. ἢ Δωρικὸν τὸ λῇς, κατὰ ἀφαίρεσιν τῆς θε συλλαβῆς. ὁ Θύρσις δὲ τοῦτο λέγει. Τῇδε, ἐνθάδε ἢ ἐκεῖσε. Τὸ δὲ καθίξας Δωρικὸν, τροπῇ του σ εἰς ξ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὸν μέλλοντα τῆς τετάρτης συζυγίας τῆς ληγούσης εἰς ζ, διὰ τοῦ ξ ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Λῇς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν. Θέλεις ὦ αἰπόλε πρὸς τῶν νυμφῶν ὧδε ἐλθεῖν, καὶ καθίξας εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον τόπον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξὺν, ὅπου αἱ μυρίκαι, τῇ σύριγγι μέλπειν, τὰς δὲ αἶγας ἐγὼ ἐν τῷδε τῷ τόπῳ βοσκήσω. Τὸ κάταντες, τὸ κατωφερὲς, ὅπερ ἐστὶν ἐναντίον τῷ ἄναντες, λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. ὁ γὰρ ἀνάντης τόπος ὁ αὐτὸς δήπου ἐστὶ καὶ κατάντης, καὶ ἀνωφερὴς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ κατωφερής. λέγεται δὲ καὶ ἀνάντη ξύλα καὶ κατάντη, τὰ ἄνω φερόμενα καὶ κάτω, καὶ ἀνωφερῆ καὶ κατωφερῆ, ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Γεώλοφον δὲ ὁ ἐν τῷ ὁμαλῷ πέδῳ ὑπερανεστηκὼς ὄχθος, ὃς καὶ κολωνὸς καλεῖται· πῶς τῆς γαίας διφθογγογραφουμένης, ψιλογραφεῖται τὸ γεώλοφον, τὸ ὡς ἀνώγεων, καὶ κατώγεον; καὶ φαμὲν ὅτι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ γαῖα ἐψιλογραφεῖτο, ὡς καὶ τὰ παρ᾽ αὐτῆς συγκείμενα· νῦν δὲ οἱ νέοι διφθογγογραφοῦντες, οὐκ ἠθέλησαν τὴν παλαιὰν συνήθειαν τελείως ἀπολιπεῖν, ἀλλ᾽ ἔθεσαν καί τινα ψιλογραφούμενα.

13. ΜΥΡΙΚΑΙ. Ὅπου αἱ μυρσίναι, ἐφ᾽ αἷς μεσημβρίζειν εἰώθασιν.

15. ΜΕΣΑΜΒΡ. Τὸ μεσημερινὸν, ἐκ τοῦ μεσημερινοῦ, ἐκβολῇ τοῦ ε, καὶ προσθέσει τοῦ β.

ΟΥ. Οὐ πρέπον ἐστὶν ὦ ποιμὴν, κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας τῇ σύριγγι χρῆσθαι. Τὸν Πᾶνα δεδοίκαμεν, ὄντως γὰρ πικρός ἐστιν. ἀντὶ τοῦ βαρὺς καὶ ὀργίλος· ἡνίκα ἀπὸ τῆς ἄγρας σχολάσας ἀναπαύεται, κεκοπιακὼς ἐν αὐτῇ δηλονότι· καὶ ἀεὶ πρὸς τῇ ῥινὶ αὐτοῦ, ἤτοι ἐν τῇ ῥινὶ, δριμεῖα χολὴ κάθηται· τουτέστι, καὶ ἀεὶ ὀργίλος ἐστίν.

19. ΑΛ.

Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες. ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας)
Δεῦρ' ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω

Fiſtula canere: Pana metuimus: namque is a venatione
Tunc feſſus requieſcere ſolet, eſtque amarulentus,
Et illi ſemper acerba bilis in naribus ſedet.
Verum (tu enim, o Thyrſi, Daphnidis dolores noſti,
Et bucolicæ ad ſummum perveniſti Muſæ)
Huc age, ſub ulmo conſideamus, Priapi

19. ΑΛ. Ἤγουν, τὸ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δάφνιδός μοι λέγε. τὸ ἄλγε' ἄειδε, τριχῶς εὕρομεν γεγραμμένον ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀντιγράφοις, δηλονότι, ἄλγε' ἄειδες· καὶ λέγει τὸ ἄειδες, ἀντὶ τοῦ λέγοις ἂν, Δωρικῶς, καὶ ὅτι τὸ γὰρ παρέλκει καὶ ἄλγε' ἄειδε, ἀντὶ τοῦ λέγε. καὶ ἄλγεα εἶδες, ὃ καὶ βέλτιον. Ἄλλως. Ἀλλὰ τὺ γὰρ δὴ Θύρσι] τὸ σὺ καὶ τὸ γὰρ, ἐπὶ τὸν δεύτερον ἀφορᾷ σίχον. ὀφείλει καὶ τὸ τύ, καὶ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. οὕτω γὰρ ἂν εἴη ὁ λόγος ἀκόλουθος, ἔχων οὕτως· Ἀλλά τύ, ὦ Θύρσι, ᾆδε τὰ ἄλγη τοῦ Δάφνιδος· σὺ γὰρ ἀφίκου καὶ ἐπὶ τὸ πλέον τῆς βουκολικῆς μούσης. οὐκ ἀντιπίπτει δὲ ἑαυτῷ, μὴ πρέπειν εἰπὼν συρίζειν κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας διὰ τὸν Πᾶνα, εἶτα τὸν Θύρσιν προτρεπόμενος ᾄδειν. οὐ γὰρ ταὐτόν ἐςι τὸ συρίζειν τῷ ᾄδειν, ἀλλὰ συρίζειν μέν ἐςι, τὸ διὰ σύριγγας μέλπειν. ᾄδειν δὲ, τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν. τὸ τῇ σύριγγι δὲ χρῆσθαι φησὶ μὴ πρέπον εἶναι κατὰ τὸ μεσημβρινὸν, διὰ τὸν Πᾶνα, τῇ σύριγγι χρώμενον· ἐπὶ τὴν ᾠδὴν δὲ προτρέπεται, ὡς ἄλλο τι οὖσαν, καὶ οὐ * μέλον αὐτῆς τῷ Πανί.

21. ΤΩ. Τὸν Πρίηπον νύμφης Ναΐδος, ἢ Χίονης καὶ Διονύσου φασὶν υἱὸν, ὃν καὶ κτίσαι περὶ Λάμψακον ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν φασί. παρ' ἐνίοις δὲ, ὁ αὐτός ἐςι τῷ Διονύσῳ. ἐκ τῆς ἐτυμολογίας γὰρ φαίνεται. ἔςι γὰρ οἱονεὶ βριήπυος, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις καὶ μέθαις ἐκβοήσεις. ἢ πρίηπος, προϊέμενος τὸ σπέρμα. τὸ δὲ κρανιάδων, ἀντὶ τοῦ κρηνῶν. εἰ μή που τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει, ὡς τῶν νυμφῶν συγκαθεζομένων τῷ Πριήπῳ· τινὲς δὲ τὸ κρανιάδων, κρανέας ἀπεδέξαντο, ἅ ἐςι δένδρα οὕτω καλούμενα. Ἐν ἄλλῳ. ΔΕΥΡ' ἄγε ὑπὸ τὴν πτελέαν ἑσδώμεθα· ἀντὶ τοῦ καθεζώμεθα, ἢ καθίσωμεν, ἀπεναντίας τοῦ ἀγάλματος τοῦ Πριάπου, καὶ τῶν πηγῶν, ὅπου ἡ καθέδρα ἐκείνη ἡ ποιμενικὴ, καὶ αἱ δρῦς. ἐὰν δὲ ᾄσῃς ὥσπερ ᾖσας ποτὲ ἐρίζων πρὸς τὸν Χρόμιν τὸν Λιβύαθεν, τουτέςι τὸν ἀπὸ τῆς Λιβύης, αἶγά τέ σοι δώσω δίδυμα τετοκυῖαν, ὥςε μέχρι τρίτου ἀμέλξαι αὐτὴν, ἥτις δύο ἔχουσα ἐρίφους,

* Ven. μέλλον ὂν αὐτῆς.

προ-

Digitized by Google

Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ πωμενικὸς. καὶ ταὶ δρύες· αἰ δέ κ' ἀείσῃς,
Ὡς ποκα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον κεκλυσμένον ἁδέϊ καρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.

Et fontanarum Nympharum ex adverſo, ubi ſedes eſt
Illa paſtoralis & quercus. Si vero cecineris,
Sicut olim cum Libyco paſtore Chromide cantaſti certans,
Tunc & capram tibi dabo gemellorum matrem, ut ter mulgeas,
Quæ geminos hædos lactans, duas interea mulctras lacte complet:
Et profundum poculum *dabo* dulci cera collutum,
Geminis anſulis, novum, recentem adhuc ſculpturam redolens;

προσαμέλξεται, καὶ ἀμελχθήσεται εἰς δύο πέλλας· ποιμενικὸν δὲ ἀγγεῖον ἡ πέλλα. λέγεται δὲ οὕτω καὶ ἡ μέλαινα.

25. ΔΙΔ. *Δίδυμα τετοκυῖαν, ὥστε τρὶς ἀμέλξαι. πολὺ γὰρ ἔχουσι γάλα αἱ διδυματόκοι· ὅθεν φησὶν, ἡ αἶξ περιουσιάζεται τῷ γάλακτι, ὥστε καὶ μετὰ τὴν τῶν ἐρίφων τροφὴν καὶ δύο πέλλας πίμπλησι· τὰς δὲ ἀμολγὰς πέλλας καλοῦσι, παρὰ τὸ πίνειν ἐν αὐτοῖς, ὅ ἐστι γαλακτοδόχον ἀγγεῖον.*

27. ΚΙΣ. *Κισσύβιον, ποτήριον παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χισσύβιον ὄν. ἢ ξύλινον ἔκπωμα κεκοσμημένον γόμφοισι πολλοῖς. ἢ καυκίον ξύλινον ποιμενικὸν, τὸ οἱονεὶ χισσύβιον.* Ἄλλως. *Κισσύβιον, ποτήριον ἀγροικικὸν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κισσοῦ, ἐξ οὗ κατεσκευάζοντο τὰ ποτήρια. κοινοτέρως δὲ καὶ ἐπὶ πάντων τῶν ξυλίνων ποτηρίων ὁ λόγος τίθεται, παρὰ τὸ κεχύσθαι εἰς αὐτὸ τὸν οἶνον, οἷον χύω, χύσω, χυσίβιον, καὶ κισσύβιον.* Ἡσίοδος. — *ὀλίγον δὲ εἴσεται κισσυβίῳ. ἢ κισσύβιον, ποτήριον, παρὰ τὸ χεῖσθαι ἐν αὐτῷ τὸ πίνειν, χυσσίπιόν τι ὄν.* ΚΕΚ. *Ἤγουν λελυμένον κηρῷ, κεχρισμένον, ἢ κεκονισμένον· οἱ κοινοὶ φασιν, ἀπὸ τοῦ κλύζω· λέγεται δὲ τὸ κλύζειν, ἐπὶ δύο· ἐπί τε τοῦ διὰ κλυστῆρος ἰατρεύειν, καὶ ἐφ' ὑγρῶν, ὅταν τι ἐπέρχωνται καὶ ἐπικαλύπτωσι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα.*

28. ΑΜΦ. *Τὸ ἀμφοτέρωθεν ἔχον ὠτία τινά. διὰ δὲ τοῦτο τὸ μέγεθος παρίστησιν.* ΝΕΟ. *Νεωστὶ κατεσκευασμένον.* ΓΛΥ. *Ἀντὶ τοῦ προσόζον, ὀσμὴν πέμπον, καὶ μυρίζον.* Γλυφάνοιο *δὲ, τουτέστι γλυφῆς. ὥσπερ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ στέφω, στέφανος, καὶ ἀπὸ τοῦ λείβω, λείβανος· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ γλύφω, γλύφανος, ποιητικῶς.*

29. ΤΩ.

Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος. ἁ δὲ κατ' αὐτὸν
Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἐντοσθεν δὲ γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος

Cui circum labra innectitur ſuperne hedera,
Hedera helichryſo adglutinata: & circa illam
Fructu capreolus volvitur geſtiens croceo.

Intus vero mulier, divina quædam imago, ſculpta eſt,
Ornata peplo reticuloque: juxta vero ipſam viri
Pulchris capillis viciſſim, hinc ille, inde alter,

29. ΤΩ. Οὗτινος περὶ μὲν τὰ χείλη ὑψόθι κισσὸς μαρύεται, ἀντὶ τοῦ πέπλεκται.

30. ΕΛΙ. Ὁ ἑλίχρυσος εἶδος φυτοῦ, οὗ τὸ ἄνθος ὅμοιον κρόκῳ, καὶ οἷον χρυσοειδές. ἄλλοι δὲ τὸν ἑλίχρυσον βοτάνην λέγουσι κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. ΚΕ. Κονία, ἡ ἄσβεστος. ἀφ' οὗ κονιάω κονιῶ, τὸ ἀσβέστῳ χρίω, καὶ κεκονιαμένος τοῖχος, ὁ ἀσβέστῳ κεχρισμένος. ἐνταῦθα δὲ τὸ κεκονισμένος ἴσως ἀντὶ τοῦ κεχρισμένος ἁπλῶς, ἀπὸ τοῦ κεκονιαμένος κατὰ συγκοπήν. ΑΤ. Τὸν κισσὸν δηλονότι. ἕλιξ, ἤγουν πλοκὴ εἱλεῖται, τουτέστι, στρέφεται τὴν ἑαυτῆς στροφήν.

31. ΑΓΑ. Ἀντὶ τοῦ θάλλουσα. ΚΡΟ. Ἤγουν, κρόκου χροιὰν ἔχοντι.

32. ΕΝ. Ἀντὶ τοῦ ἔνδον γυνά τις κατεσκεύασται θεῶν δαίδαλμα, τουτέστιν ἔργον οὕτω ποικίλον, ὡς μὴ δοκεῖν ἄνθρωπον αὐτὸ κατασκευάσαι, ἢ ποικίλαι, ἀλλὰ θεούς. τινὲς τὴν Πανδώραν φασὶν εἶναι. γράφεται καὶ γυνά τι. τὸ δὲ τι πρὸς τὸ δαίδαλμα.

33. ΑΣΚ. Ἀσκητὴ, ἡ κεκοσμημένη πέπλῳ, τουτέστιν ἐνδύματι, καὶ περικεφαλαίᾳ. τοῦτο γὰρ τὸ ἄμπυκι. ἢ ἄμπυκι, τῷ συνδέοντι τὰς τρίχας, ἀπὸ τοῦ ἀμπέχειν.

34. Ἤγουν, κόμην τρέφοντες· κομᾷν γὰρ καὶ ἐθειράζειν ταυτὸ, πλὴν ὅτι τὸ μὲν κομᾷν ἐστὶ κοινὸν, τὸ δὲ ἐθειράζειν ποιητικόν. Ἄλλως. Ἐθειράζοντες, κομῶντες, εὔτριχοι. ἔθειραι γὰρ αἱ ἐξ ἔθους γινόμεναι τρίχες, ἢ ἐθειράδες, καὶ καθήκοντες, τὰ γένεια, ἢ κομῶντες. ἔθειρα δὲ ἡ θρὶξ, ἡ ἐξ ἔθους τημελουμένη. Ἄλλος. Κομῶντες τὰς τρίχας, οὐ γενειῶντες ὥς τινες· ἔθειρα γὰρ ἡ τῆς κεφαλῆς θρίξ. ὅθεν Ἀριστοτέλης ἐν Ὁμήρῳ ἔγραψεν. —— Κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον, οὐκ ἐθειράδες. ΑΜΟΙ. Ἀπὸ τοῦ ἄλλου μέρους. Ἀμοιβαδὶς νεικείουσιν ἐπέεσσιν, ἤγουν λόγοις ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους κατὰ ἀμοιβήν· περὶ αὐτῆς τὴν ἔριν δηλονότι ποιούμενοι.

35. ΤΑ.

Νεικείουσ' ἐπέεσσι. τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς·
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον· οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται
Λεπρὰς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει

Verbis altercantur: id vero nihil movet ipſam:
Verum jam hunc aſpicit virum ridens,
Jam vero ad alterum applicat ſe. Illi vero præ amore
Diu oculis tumentes, incaſſum laborant.
Inter hæc piſcator ſenex, & rupes fabrefacta eſt
Aſpera, in qua feſtinans magnum rete ad jactum trahit

35. ΤΑ. Ταῦτα δὲ, ἃ αὐτοὶ φιλονεικοῦσιν, ἤγουν, αἱ φιλονεικίαι δὲ αὗται καὶ ἔριδες, ἃς αὐτοὶ φιλονεικοῦσι περὶ αὐτῆς, τῆς φρενὸς αὐτῆς οὐχ ἅπτονται.

36. ΑΛΛΟΚΑ. Τὸ μέντοι νοήσεως ἐστὶ, τὸ δὲ δράσεως. ἀδύνατον γὰρ ὁμολογουμένως, ἐν γραφῇ κίνησιν εἶναι ζωτικὴν, ἀλλὰ τῶν γλυπτῶν εἰκόνων κατάλληλοι ἦσαν τοῖς λελεγμένοις. ταῦτα καθ' ὑπερβολὴν Ὅμηρος ἔλεγεν ἀληθέστερον. — Χρύσειαι ζωῇσι νεανίσιν εἰοικυῖαι. Ἄλλως. Ἄλλοτε μὲν πρὸς ἐκεῖνον βλέπει ἄνδρα γελῶσα· ἄλλοτε δὲ πρὸς τοῦτον ῥίπτει τὸν νοῦν, ἤγουν τρέπει.

38. ΚΥΛ. Οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς. συμβαίνει γὰρ τοῖς ἀγρυπνοῦσιν ὡς ἐπίπαν οἰδαίνειν τὰ κοῖλα· ὅπερ οἱ πολλοὶ ἀναγκαίως οἱ ἔρωτα πάσχουσι· γίνεται δὲ παρὰ τὸ τὰ κοῖλα οἰδαίνειν· κοῖλα δὲ, τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν. ΕΤΩ. Ἀντὶ τοῦ μάτην κάμνουσι. τίς γὰρ ἂν ἄγαλμα πεῖσαι δυνήσηται; Ἄλλως. ὁ νοῦς· οἱ δὲ ὑπ' ἔρωτος κατὰ πολὺ κυλοιδιόωντες, ἤγουν κυλοιδιῶντες, τουτέστι τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξογκούμενοι, ἐτώσια καὶ μάταια μοχθίζοντι, ἀντὶ τοῦ μοχθίζουσι καὶ κοπιῶσι. μοχθίζω, ποιητικόν· μοχθῶ, κοινόν.

39. ΓΡΙΠ. Γριπεὺς, ὁ ἁλιεύς. καὶ γρῖπος τὸ δίκτυον, παρὰ τὸ τοὺς ἰχθύας ἀγρεύειν.

40. ΛΕΠΡ. Τραχεῖα, ἡ λευκὴ ἡ ὑπὸ τῶν κυμάτων λευκαινομένη, ἡ ὑψηλή· ἐπεὶ καὶ λέπας τοῦ ὄρους τὸ ἄκρον φασίν. ἡ λευκὴ, καὶ λέπρᾳ ἐοικυῖα. τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν, καὶ ἐκσπιλωθεῖσαν οἷον καὶ βρωθεῖσαν. Ἄλλως. ὁ νοῦς· γριπεύς τις γέρων, ἤγουν δικτυοθήρας· καὶ πέτρα λέπρας, τουτέστι βρύα, ἔχουσα· ἐφ' ᾇ, καὶ ἐν ᾗ πέτρᾳ σπεύδων ὁ πρέσβυς, μέγα δίκτυον ἕλκει ἐς βόλον, ἤγουν, εἰς ἄγραν, εἰς τὸ ῥίψαι ἐπὶ ἄγραν, ὡμοιωμένος ἀνδρὶ μοχθοῦντι κατὰ τὸ καρτερὸν, ἤγουν κατὰ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν· ἢ, τὸ ἰσχυρὸν τῆς δυνάμεως, ἀνδρὶ ἀκμάζοντι ὅμοιον ἔχων.

Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς·
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.

Senex, valde laboranti viro ſimilis:
Diceres ipſum totis membrorum viribus piſcari:
Nam venæ illi undique in collo tument,
Quamvis jam cano: robur vero illi eſt etiam juventa dignum.

42. ΦΑΙ. Εἴποις ἂν αὐτὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἁλιεύειν, ἢ ἐκ πάσης δυνάμεως, ἧς ἔχει. ἐλλοπιεύειν δέ ἐστιν, τὸ ἔλλοπας, ἤγουν ἰχθῦς ἀγρεύειν. ἔλλοπες γὰρ οἱ ἰχθύες, παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ λεπιδωτὸν τῶν ἰχθύων· ἢ παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπῆς καὶ φωνῆς. Ἄλλως. εἴποις ἂν ἐλλοπιεύειν αὐτὸν ἤγουν, ἰχθυᾶσθαι, ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ὅσον σθένος, ἤγουν, ὅση δυνάμις τῶν μελῶν. ὁ σχηματισμὸς οὗτος καὶ τοῖς κοινοῖς ἐστι συνήθης. οἷον, συλλαβοῦ ὅση δύναμις. ἐκκλίνω τόδε, ὅση μοι ἰσχύς. ἐλλειπῶς δὲ ταῦτα λέγεται. τὰ γὰρ ἐντελῆ· συλλαβοῦ κατὰ τὴν δύναμιν, ὅση σοί ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ἰσχὺν, ὅση μοί ἐστιν· εἶχε δ' ἂν ταῦτα ὁμοίως τῷ· τῶν οἳ νῦν βροτοί εἰσι. καὶ σαφέστερα ἦν, εἰ οὕτως ἂν ἐλέγετο· συλλαβοῦ κατὰ τὴν ὅση σοι δύναμίς ἐστι· καὶ ἐκκλίνω τόδε, κατὰ τὴν ὅση μοι ἰσχύς ἐστι. ταῦτα γὰρ ἀπὸ τοῦ τὴν ἀρξάμενα, εἶτα οὐκ ἀποδεδωκότα τὸν λόγον πρὸς αὐτὸ, ἀλλ' ὥσπερ ἐκ μεταμελείας εἰς ἕτερον μεταπεσόντα σχηματισμὸν, δῆλα γίνεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, οἷα ἔτεινεν, εἶτα ὅπῃ μετακλιθέντα ἀποδίδοται. νῦν δὲ ἐλλιπέστερον λέγεται, καὶ τοῦ τὴν ἀπόντος. κατὰ ταῦτά ἐστιν ἐλλιπὲς καὶ τό· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ· τὸ γὰρ ἐντελὲς, βαβαὶ τοῦ ὄχλου, ὅσος ἡμῖν ἐμπίπτει.

43. ΩΔΗΚ. Δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ ᾠδήκασιν· ἤγουν γεγαυρισμένος ἢ πεφυσιωμένος καὶ ἐξογκωμένος ὤν. οἰδῶ γάρ, οἰδήσω, τὸ ἐξογκοῦμαι. ἶνες δὲ τὰ παρακολουθοῦντα νεῦρα ταῖς φλεψίν. ἐλέγετο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ υἱὸς ἶνις. ἀπὸ γὰρ τούτων τῶν μελῶν τὸ σπέρμα συνάγεσθαι δοκεῖ.

44. ΤΟ. Ἤγουν ἄξιόν ἐστι νέῳ τινὶ εἶναι. ἢ ἡ δὲ δύναμις ἀξία τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. ἴσως γὰρ συνῆλιξ ἐγέγλυπτο τῷ κισσυβίῳ, εὐμήκης τε τὴν σύνδεσιν τῶν μελῶν, ἢ ἀνάλογον τῆς ἀκμῆς τὸ σθένος αὐτοῦ. Ἄλλως. ὁ νοῦς· Ὡς δέ οἱ ᾠδήκαντι, οὕτως εἰσὶν ὀγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες, ἤγουν τὰ νεῦρα, καί περ ὄντι πολιῷ, ἤγουν λευκῷ τὰς τρίχας· ἡ δὲ ἰσχὺς, ἀξία ἥβης, ἤγουν ἀκμῆς.

Digitized by Google

Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος,
Πυρναίαις σαφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες, ἁ μὲν ἀν' ὄρχως

Non procul inde ab iſto marino ſene,
Rubris uvis pulchre gravatur vinea.
Eam parvus quidam puer juxta ſepes cuſtodit
Sedens: quem circum duæ vulpes: altera per ordines vitium

45. ΤΥΤ. Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν. ὅθεν καὶ τυτθὴν λέγουσι τὴν ὀλίγην, ἢ μικράν. Ἄλλως. Τυτθὸν δ', ὅσσον ἄπωθεν] ἄπωθεν δὲ τοῦ γέροντος, μετὰ τὸν γέροντα τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα, ὅσον ὀλίγον. τοῦτο καὶ δύναται τὸ ὀλίγον ὅσον, προταττόμενον ἔχον τὸ ὀλίγον τοῦ ὅσον. καθὰ τὸ ὅστις ἔχει τὸ ὃς τοῦ τίς προταττόμενον. ἃ ἐν τῇ διαιρέσει τοῦ λόγου, ὕστερον ἐξ ἀνάγκης ἀποδίδοται, οἷον, τίς ὃς τάδε ἐποίησε; καὶ, τοσοῦτον ἀπέχει τόδε τοῦδε, ὅσον ὀλίγον. ἐν ᾧ τὸ ὅσον ἀπὸ ἴσου διαστήματος, ἑτέρου ἐγνωσμένου ἀπαιτεῖ τὸν λόγον δείκνυσθαι. εἶτα ὥσπερ μὴ προχείρου τούτου ὄντος, τὸ ὀλίγον ἀποδίδοται καθολικῶς, ὑφ' ᾧ τόδε τὸ διάστημα καὶ τόδε εἰσίν. ὥσπερ εἴ τις πρὸς τὸ, τίς ὅδε ἐστί; τὸ ἄνθρωπος ἀποδοίη. τοῦ τίς τὴν ὑπόστασιν ἀπαιτοῦντος, καὶ τὸ ἄτομον. ὥσπερ δὲ τὸ ὅσον ἐν τοῖς τοιούτοις ὑποτάττεται, κατὰ τὰ αὐτὰ ταῦτα καὶ τὸ οἷον, ἀκολουθίαν ἔχει ὑποτάξεσθαι. Τυτθὸν δ' ὅσσον] τὸ πᾶν οὕτως. μετὰ τὸν γέροντα δὲ, τὸν κατὰ τὴν θάλασσαν πονούμενον, τοσοῦτον διάστημα ὅσον ὀλίγον, ἀλωὰ, ἤγουν ἄμπελος βαρεῖται καλῶς σαφυλαῖς πυρναίαις, ἤγουν πυρσαῖς ἤδη, πεπείροις δηλονότι, ἣν μικρός τις παῖς φυλάσσει ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς καθήμενος.

46. ΠΥΡ. Ὡραίαις, περκαζούσαις. οἱ δὲ, τὰς ἤδη ὥραν ἐχούσας τροφῆς· πύρνον γὰρ ἔνιοι τὴν τροφὴν λέγουσιν. ἢ πυρναίαις, ταῖς τρωξίμοις. ἐπάγει οὖν ἑξῆς· φοιτῇ σινομένα τὰν τρώξιμον· ἢ ταῖς περκαζούσαις, παρ' ὅσον παρὰ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου πυροῦσθαι. Ἄλλως. Πυρναίαις ταῖς περκαζούσαις, ἢ τρωξίμοις· πύρνος γὰρ ὁ σῖτος καὶ ἡ τροφή. Ἀλωὰ σημαίνει τέσσαρα. κυρίως μὲν γὰρ λέγεται ὁ ἀμπελόφυτος τόπος. ὡς κατὰ πολὺ λῷον τοῦ ἁπλοῦ πεδίου· λέγεται ἀλωὰ, καὶ ὁ δενδροφόρος τόπος, ἐπεὶ δευτέρως καὶ αὐτὸς λῷον τοῦ τῆς ἁπλῶς γῆς. ἀλλὰ καὶ ὁ λαχανηφόρος τόπος, ὁμοίως καὶ αὐτὸς διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἀλωὴ δὲ, καὶ ἡ ἅλως

47. ΚΩΡ. Ὁ κοῦρος, νέος, ἀπὸ τῆς τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρης, οἱονεὶ χωρεῖ τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ διορατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος, ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ, ἀπὸ τοῦ κορεῖν τὸ καλλωπίζειν, ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ εἴρηται.

Digitized by Google

Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον. ἁ δ' ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνάσειν

Incedit, lædens maturas uvas: altera peram

Inſidias ſtruit, nec prius puerum ſe relicturam

ἢ ἡ καθαρὰν, καὶ ἄφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν· κορεῖν γὰρ τὸ καθαίρειν, ἀφ' οὗ καὶ νεωκόρος, ἢ παρὰ τὸ κείρω, ἡ κειρομένη ἔτι καὶ νηπιάζουσα. ἀφ' ἧς καὶ τὸ κῶρος καὶ κοῦρος, ὁ ἁπαλὸς τρυφερὸς παῖς. Εφ' αἱμασιαῖσι] παρ' ὅσον πλήρεις αἵματος γίνονται οἱ εἰσερχόμενοι ἐπ' αὐταῖς, διὰ τὸ ἀκανθώδεις αὐτὰς εἶναι.

48. ΗΜ. Ημενος τὸ καθεζόμενος, ἀπὸ τοῦ ἕω, τὸ καθέζομαι, ἕημι, καὶ τὸ παθητικὸν ἕεμαι, ἧμαι, ἡ μετοχὴ ἑέμενος, ἥμενος. ΑΜΦ. Ομοιον τῷ· Δύο σκόπελοι, ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα οὐκ ἔχει κίνδυνον. οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου ἐφ' ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅλον εἰς μέρη. ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ἔχει δὲ τὸ πᾶν οὕτως. Δύο δὲ ἀλώπεκες περὶ αὐτὸν, ἡ μὲν ἀνὰ τοὺς ὄρχους, ἤγουν τὰς στιχίας τῆς ἀμπέλου, στρέφεται, βλάψουσα τὴν σταφυλὴν τὴν εἰς βρῶσιν ἐπιτηδείαν. ἡ δὲ ἐπὶ πήρᾳ, ἤγουν κατὰ τῆς πήρας, τῆς τὸν ἄρτον τοῦ παιδὸς ἐχούσης πάντα δόλον κατασκευάζουσα, τὸ παιδίον οὐ πρότερον ἐάσειν φησὶ, πρὶν ἂν καθίσῃ αὐτὸ ἐπὶ τοῖς ξηροῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς κενοῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀνύδρων τόπων. ἢ ἀκράτιστον· ἤγουν οὐδενὸς ἐγκρατές. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ κρατῶ συνετέθη τὸ ἀκράτιστον, δῆλον μὲν ἀπὸ τοῦ βραχὺ ἔχειν τὸ κρα. Τὸ δὲ πρὶν, ἐνίοτε μὲν μετὰ ἀπαρεμφάτου λέγεται. οἷον, πρὶν γενέσθαι τόδε, ἐγένετο τόδε. ἐνίοτε δὲ μετὰ ὁριστικοῦ· οἷον, πρὶν ποιήσω τόδε, ἐποίησα τόδε. δοκεῖ δὲ μετὰ ἀπαρεμφάτου μὲν λέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ ποιουμένου πράγματος. μετὰ ὁριστικοῦ δὲ, ἐπὶ τοῦ ποιοῦντος αὐτό. ΑΝ. Ορχος ὀρχάτου διαφέρει. Ορχος γάρ ἐστιν ὁ βόθρος, εἰς ὃν ἐντίθεται τὸ φυτὸν πρὸς μοσχείαν, παρὰ τὸ ὀρύσσω, ὄρυχόν τινα ὄντα· ὄρχατον δὲ τὴν ἐπίστιχον φυτείαν, παρὰ τὸ ἔρχεσθαι. καὶ Αριστοφάνης τὸ μεταξὺ τῶν φυτῶν μετόρχμιον ἐκάλεσεν ἐν τοῖς γεωργοῖς. καὶ Ησίοδος ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον τῶν ἀμπέλων φυτείαν. Α μὲν ἀν' ὄρχως, τοὺς διδύμους τῆς ἀμπέλου· ἤγουν, τοὺς κλάδους. ΦΟΙ. Ορμᾷ ὡς παρὰ τὸ πόρος πορῶ, τὸ πορεύομαι· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ὁδὸς γίνεται ὁδῶ, τροπῇ τοῦ δ εἰς τ, ὀτῶ, πλεονασμῷ τοῦ φ, καὶ ι, φοιτῶ τὸ πορεύομαι, καὶ ὁρμῶ.

50. ΤΕΥ. Κατασκευάζουσα. γράφεται καὶ κεύθοισα, ἀντὶ τοῦ κρύπτουσα. πανοῦργον γὰρ τὸ ζῶον.

51. ΠΡ.

Φατὶ, πρὶν ἤ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξοι.
Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Πάντα δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.

Aſſirmat, quam cum ſine jentaculo in ſicco collocarit.

Sed ille ex culmis pulchram cicadis capiendis decipulam nectit,

Junco concinnans: neque vero illi vel pera curæ eſt,

Vel fructus vineæ tantum, quantum opere ſuo, quod nectit, delectatur.

Undique vero circa poculum circumvolat mollis acanthus,

Æolicum ſpectaculum: quod operis miraculo animum obſtupefaciat.

51. ΠΡ. Πρὶν ἤ ἀκρατισμοῦ ξηρὸν ποιήσῃ αὐτό. ἀκρατισμὸν δὲ νῦν ὡς οἶμαι φησὶ, τὸν ἀπὸ τῶν βρωμάτων κόρον τε, καὶ μέθην. Ἄλλως. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. ἐνταῦθα δὲ ἀκράτιστον, ἀντὶ τοῦ ἄγευστον. ΚΑΘ. Τὸ καθίξῃ, γράφεται βαρυτόνως. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων, ὁμοίως οἱ Δωριεῖς ἡμῖν προφέρουσιν.

52. ΑΝΘ. Ἀνθέρικος ὁ τῆς ἀσφοδέλου καρπὸς, ἧς τὰ φύλλα ὡς πράσου ἀγρίου, μείζω δὲ καὶ πλατύτερα· ὁ δὲ καυλὸς ἀνθέριξ καλεῖται, ὅσον πηχυαῖος ὢν καὶ μείζων. τὸ αὐτὸ δέ φησι καὶ Θεόφραστος. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Δωριεύς φησιν οὐ λέγεσθαι τὸν τῆς ἀσφοδέλου καυλόν. ὁ δὲ Νεοπτόλεμος, γελοίως ᾠήθη, τὸν ἀνθέρα τοῦ στάχυος. ΑΤ. Ο δὲ πλέκει καλὴν ἀκριδοθήραν δι' ἀνθερίκων. ἀντὶ τοῦ διὰ καλάμης, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί. ΚΑ. Ἐπίθετόν ἐστι, παρὰ τὸ κάζω ῥῆμα. ὃ δηλοῖ τὸ κοσμῶ, ὁ μέλλων κάσω, ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα, καλός· τὸ θηλυκὸν, καλή· ἢ παρὰ τὸ καλῶ ῥῆμα, ἐγένετο καλός· διὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον, ὡς τὸ ἀγαθὸν, ἐφ' ὃ ἄγαν θέομεν.

53. ΕΦ. Ἀντὶ τοῦ συναρμόζων, συνδῶν· σχοῖνος δὲ, τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς βρύλλον· ΜΕΛ. Ἀντὶ τοῦ μέλει, φροντίς ἐστιν αὐτῷ, οὔτε ἐπὶ πήρης, τουτέστιν, οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε τῶν φυτῶν, ἤγουν τῆς ἀμπέλου, κατὰ τοσοῦτον, (τοῦτο γὰρ τὸ, τοσσῆνον,) καθ' ὅσον γαθεῖ, ἤγουν γήθεται καὶ χαίρει περὶ τῷ πλέγματι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῷ πλέγματι.

55. ΠΑΝ. Πανταχοῦ δὲ περὶ τὸ ποτήριον περιπέπταται καὶ περικέχυται ὑγρός τις ἄκανθος καὶ μαλακός. ὅπερ ἐστὶν εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδες χαμαίζηλον, εἰς μῆκος ἐξανθοῦν λίαν. ἢ ὑγρὸς ἄκανθος, ὁ εὔκοπος, καὶ εὔτονος.

56. ΑΙΟ. Ἤγουν θαῦμα οἷον αἰπόλος ἂν θαυμάσῃ διὰ τὸ κάλλος. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ π αἰολικὸν, τὸ ἀπατητικόν. αἰολίζω γὰρ τὸ ἀπατῶ. καὶ Ἱεροκλῆς· Μηδ' αἰόλιζε

Τοῦ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα
Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδέ τι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν. ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον. τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,

Pro hoc ego nautæ Calydonio capram dedi
Pretium, & grandem caſeum candidi lactis:
Necdum adhuc labra mea attigit, ſed adhuc jacet
Intactum, quo tibi valde lubens gratificabor,

λιζε ταῦτα. τοῦτο δὲ ἔφη δι' ὑπερβολὴν τοῦ κάλλους· ἢ αἰολικὸν τὸ αἰτωλικόν. Αἰολεῖς γὰρ οἱ Αἰτωλοί. ἐξ Αἰτωλίας δέ φησι τὸ ποτήριον κεκομίσθαι. ἢ αἰολικὸν, ἀπατηλὸν, ποικίλον, ἐκπληκτικόν. καὶ ὃ ἄν τις διὰ κάλλος θαυμάσῃ. ταῦτα γὰρ δύναται τὸ αἰολίζειν. διὰ γὰρ Αἰολεῖς ἐπὶ ἀπάτῃ διαβάλλονται. Αλλως. πάντη δὲ περὶ τὸ δέπας, ἤγουν τὸ ποτήριον, περιτέτατα(ι) ἁπαλὸς ἄκανθος. εἶδος φυτοῦ φασὶν ὁ ἄκανθος. αἰπολικόν τι θάημα, ἤγουν θαῦμα, ἀπὸ τοῦ θεέω θεῶ, θεήσω, θέημα· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α Δωρικῶς, θάημα. ΑΤ. Αντὶ τοῦ, ἐκπλῆξαι δυνάμενον. καὶ Ομηρος· πατρὸς ὄψιν ἀτυχθείς. ἢ τοῦτο τὸ θέαμα τεράστιον ὂν, τὴν σὴν ἐκπλήξει διάνοιαν. ἢ ἀτύξαι, καταπλῆξαι σου τὴν ψυχήν. καὶ δι' ὑπερβολὴν κάλλους, ἐρατὸν ἂν νομισθείη. ἢ ἀτύξοι ἂν, τουτέστι σείσαι, ἐκπλῆξαί σε κατὰ τὴν ψυχήν.

57. ΤΟΥ. Ενεκα μὲν τούτου ἐγὼ αἶγά τε ἔδωκα ὦνον τῷ πορθμεῖ, τῷ ἀπὸ τῆς Καλυδῶνος· καὶ τυρόεντα, ἀντὶ τοῦ τυρὸν μέγαν, ἀπὸ γάλακτος λευκοῦ. ὤνια τὰ πωλούμενα, ὦνος δὲ, ὃ δίδωσί τις ἵνα λάβῃ τι τῶν πωλουμένων. ΠΟΡ. Η λέξις κύριον, ἢ τῷ ἀπὸ Καλυδῶνος εἰς Πελοπόννησον αὐτὸ μετακομίσαντι. ἀντίκειντα(ι) γὰρ ἀλλήλων τὰ χωρία. ἢ πορθμεῖ ἴσως διαπορθμεύοντι ἐξ Αἰτωλίας εἰς Πελοπόννησον. γράφουσι δέ τινες καὶ Καλυδνίῳ, ἀγνοοῦντες ὡς Κάλυδναι ἐγγὺς τῆς Κῶ εἰσιν. Ομηρος· Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας. ΤΥΡ. Τυρὸς, τυρόεις παράγωγον τυρόεντα. τὸ τυ μακρὸν ῥέοντα μὲ, συνίζησις. τὰ εἰς ρος γὰρ δισύλλαβα ὀξύτονα, τῷ υ παραληγόμενα, ἐκτείνουσιν αὐτό. οἷον, τυρὸς, πυρὸς, ὁ σῖτος. τὸ πῦρ δὲ, τοῦ πυρὸς, βραχύ.

59. ΟΥ. Ηγουν, οὔπω δὲ οὐδαμῶς εἰς τὸ ἐμὸν χεῖλος ἔψαυσεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται ἄχραντον, ἤγουν ἄψαυστον, ἀμόλυντον.

60. ΤΩ. Καί τυ μάλα.] Γράφεται καὶ τῷ κέν τοι. δι' οὗ καὶ σε μάλα ἀρεσαίμην, ἀντὶ τοῦ ἀρέσω, εὐάρεστος δόξαιμι. τὸ δὲ πρόφρων, ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μετὰ προθυμίας αὐτὸ διδοὺς δηλονότι.

Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
Κοὔ τοι τι φθονέω· πόταγ' ὦ 'γαθέ· τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πω εἰς 'Αΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.

Si mihi, amice, illud amabile carmen cecineris,
Nec invideo tibi, age o bone: cantum enim
Non ad Plutonem oblivioſum reſervabis

THYRSIS.

Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Thyrſis hic ille ab Ætna, & Thyrſidis hæc vox eſt.

61. ΑΙΚ. Εάν γε σύ ὦ φίλος, ἢ σὺ ὦ φίλε, ἄσῃς τὸν ὕμνον τὸν ἐφίμερον, τὸν γλυκύν. ἀντὶ τοῦ τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιθυμητὴν ἐμοί. λέγει γὰρ τὴν ἐπὶ Δάφνιδος ᾠδήν. τὸ ἀρέσκω, οὕτως· ἀρέσκω τινὶ, ἀντὶ τοῦ ἀρεστὸς αὐτῷ φαίνομαι. Ἀττικῶς δὲ μετὰ αἰτιατικῆς, ὡς παρὰ Πλάτωνι· ἀλλ' εἰ μὴ αὖ σε ταῦτ' ἀρέσκει. Ἀρέσκομαι δέ τινι, ἀντὶ τοῦ ἀποδέχομαι αὐτόν. καὶ ἀπαρέσκομαι, τὸ οὐκ ἀποδέχομαι.

62. ΚΟΥ. Καὶ οὐδαμῶς σοι φθονῶ. προσάγαγε σεαυτὸν ὦ ἀγαθὲ, ἤγουν πρόσελθε, ἧξον. γράφεται καὶ κοὔτι τυ κερτομέω. ΤΑΝ. Τὴν γὰρ ᾠδὴν οὐδαμῶς φυλάξεις εἰς τὸν ᾅδην τὸν ἐκλελάθοντα, ἀντὶ τοῦ τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ, τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες. ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλαχον, λελάχω ἐνεστὼς, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔλαθον, λελάθω.

64. ΑΡΧ. Τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρξασθαί με ποιήσατε, ὡς ποιήτριαι. ἐπικαλεῖται γὰρ αὐτὰς μέλλων ᾄδειν. τοῦτο δὲ λέγεται, πρόασμα, καὶ ἐπιμελῴδημα. καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε, ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει. Μνασέας δὲ ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης, Πανὸς υἱὸν φησὶ Βουκολίωνα, ἀφ' οὗ καὶ τὸ βουκολεῖν. Αλλως, Αρχετε βωκολικᾶς] ἄρχετε ὦ Μοῦσαι, ἤγουν προηγήσασθε, τῆς βουκολικῆς ᾠδῆς ἄρχετε.

65. ΘΥΡ. Δεικτικῶς. ἤγουν ἐγὼ ὁ ἐξ Αἴτνης, καὶ Θύρσιδος ἥδε ἡ φωνή. ὁ ποιμὴν Θύρσις ἐπαινεῖ ἑαυτόν. ἡ δὲ Αἴτνη, Σικελίας ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Αἴτνης τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὥς φησιν Αλκιμος. Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας, Αἴτνην φησὶ κρῖναι Ηφαιστον καὶ Δήμητραν περὶ τῆς χώρας ἐρίσαντας. Δημήτριος δὲ ὁ Καλετιανὸς, τοῦ Βριάρεω, ἑνὸς τῶν Κυκλώπων, παῖδας γενέσθαι, Σικανὸν καὶ Αἴτνην, ἀφ' ἧς τὸ ὄνομα. Αλλως. ὡς Σικελιώτου αὐτοῦ ὄντος, καὶ κατὰ τὴν Αἴτνην νέμοντος. μέλλει δὲ ᾄδειν, ὃν τρόπον ὁ Δάφνις μὴ δυνάμενος φέρειν τὸν τῆς ξενέας τοὔνομα Νύμφης ἔρωτα, ἀπέλιπε τὸ ζῆν.

66. ΠΛ.

Digitized by Google

Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο; πᾶ πόκα νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,

Ubi tandem fuiſtis, o Nymphæ,
cum Daphnis amore tabeſceret?
Anne apud Penei pulchra tempe,
vel circa Pindum?
Neque enim Anapi magnum flumen tenuiſtis,
Neque Ætnæ cacumen, nec ſacram Acidis undam.
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Illam ſane lupi cervarii, aliique lupi rugitu deploraverunt.

66. ΠΑ. Ὁ Δάφνις Σικελιώτης ὑπάρχων ἐν Σικελίᾳ ἦν ὅτε τὰ λοίσθια ἔπνεεν. ὅτι γοῦν Νύμφης ἦρα ὁ Δαφνις, ἡ δὲ Νύμφη ἀπεστρέφετο αὐτὸν διὰ τὴν πρὸς ἑτέρας γυναῖκας ὁμιλίαν, αἰνίσσεται ὅτι οὐδὲ αἱ λοιπαὶ ἐν Σικελίᾳ ἦσαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἔθνησκεν.

67. ΠΗΝ. Πηνειὸς, ποταμὸς Σικελίας. τέμπη δὲ, γενικῶς μὲν τὰ ἄλση. νῦν δὲ τὸ μεταξὺ τῆς Ὄσσης καὶ τοῦ Ὀλύμπου χωρίον, ὅ ἐστι περικαλλὲς, καὶ ὥσπερ ὑπὸ θείας γνώμης πρὸς διέξοδον διῃρημένον, δι' ἧς ὁ Πηνειὸς πρὸς τὴν θάλασσαν ῥεῖ. λέγεται δὲ τοῦτο τὸ χωρίον, τέμπεα Θετταλικά. ΠΙΝ. Πίνδος, ὄρος τῆς Ἀρκαδίας, ἢ ποταμός· κατὰ δέ τινας ὄρος τῆς Περῤῥαιβίας ἐγγὺς θαλάσσης. τὸ δὲ εἴχετε, ἀντὶ τοῦ κατοικεῖτε.

68. ΟΥ. Οὐ γὰρ τότε τὸ μέγα ῥεῦμα εἴχετε, ὅ ἐστιν, οὐκ ἦτε ἐκεῖσε. ὁ δὲ Ἄναπος ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος δὲ εἴρηται, ὡς ἄνευ πέσεως ὤν, καὶ βληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι.

69. ΑΚΙ. Ἄκις ποταμὸς Σικελίας. ὁ δὲ νοῦς· αἱ Νύμφαι τότε οὐκ ἦσαν περὶ Σικελίαν, ὅτε ὁ Δάφνις ἀπώλετο. ἴσως διὰ τὸ νύμφης ἐρᾶν ὑπερηφανευούσης αὐτὸν αἰνισσόμενος, ὡς οὐδὲ τῶν λοιπῶν αὐτόθι οὐσῶν. Ἄκις δὲ, παρὰ τὸ ἀκίδι ἐοικέναι τὰ ῥεύματα. Νυμφόδωρος ἐν τῷ περὶ Σικελίας, θαυμάζομεν, φησὶν, ὅτι Δάφνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίας ἐνῆν. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Πᾶ πόκ' ἄρ' ἦτε] ποῦ τότε ἄρα ἦτε, ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πηνειοῦ ἦτε; ποταμὸς οὗτος Θετταλίας. ἢ κατὰ τὰ καλὰ τέμπη τοῦ Πίνδου; ποταμὸς καὶ οὗτος Θετταλίας. οὐ γὰρ δὴ εἴχετε, ἤγουν ᾠκεῖτε, τὸν μέγαν ῥοῦν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἀνάπου· τῆς Σικελίας οὗτος ποταμός. οὐδὲ τὴν σκοπιὰν τῆς Αἴτνης. περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην· οὐδὲ τὸ ἱερὸν ὕδωρ τοῦ Ἄκιδος ποταμοῦ; καὶ οὗτος Σικελίας. ἤγουν. οὐ γὰρ τὴν Σικελίαν ᾠκεῖτε τότε. λέγει δὲ ἀπεῖναι τὰς Νύμφας, ἐπεὶ Νύμφης ἦρα ὁ Δάφνις, ἧς ἀπούσης, μετὰ τῶν ἄλλων δηλονότι, ἐτελεύτα. εἰ γὰρ παρῆν, οὐκ ἂν ἴσως ἀπέθανε.

71. ΤΗΝ. Ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐκεῖνον οἱ λύκοι ὠρύσαντο, ἤγουν, ὠρυόμενοι

Digitized by Google

Τῆνον χὠ 'κ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ· Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος ὦ 'γαθὲ τόσσον ἔρασαι;
Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Et mortem ipſius leo in ſylva degens flevit.
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Multæ ei ad pedes vaccæ, multi item tauri,
Multæ juvencæ & vitulæ luxerunt.
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Mercurius primus ex monte venit, & inquit: o Daphni,
Quis te ita conficit? cujus, obſecro, amore adeo ardes?
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.

μενοι ἐθρήνησαν, ἢ ἐκεῖνον οἱ θῶες ἐγηρύσαντο δηλονότι. ἐ γὰρ τὸ ὠρύσαντο δύναται καὶ ἐπὶ τῶν θώων λέγεσθαι ἀπὸ κοινοῦ. συνυπακέεται γοῦν τὸ οἰκεῖον κατὰ ἀναλογίαν τοῦ προῤῥηθέντος. ἐκεῖνον καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ ἀνέκλαυσε θανόντα.

72. ΤΗΝΟΝ. Γράφεται καὶ, χ' ὠ'κ δρυμοῖο λέων ἂν ἔκλαυσε. τινὲς αἰτιῶνται τὸν Θεόκριτον, ἐν Σικελίᾳ λέγοντες μὴ εἶναι λέοντας. ἀλλὰ προστιθεμένη ἡ ἂν συλλαβὴ, λύει τὴν αἰτίαν. ἵνα ᾖ· τῆνον ἂν ἔκλαυσεν, εἰ ἐν Σικελίᾳ ἦν, καὶ ὁ λέων ἐκ τοῦ δρυμοῦ· ἢ καὶ εἰ ἐγένετο γὰρ ἐν Σικελίᾳ λέων, κἀκεῖνος τοῦτον ἐθρήνησεν.

73. ΑΡΧΕΤΕ. Ὅρα τὴν ἡδονήν. ἀντῳδὴ δὲ τὸ σχῆμα, ἥ τις γίνεται οὕτως, ὅταν λαλῇ ᾠδὴν ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀποκρίνεται.

75. ΔΑΜΑΛΑΙ. Δαμάλαι μὲν, αἱ ἤδη δαμασθῆναι δυνάμεναι· πόρτιες δὲ αἱ μικραὶ, καὶ μήπω εἰς ζυγὸν ἐλθοῦσαι. Ἄλλως. Πολλαί οἱ πὰρ ποσσί.] πολλαὶ δὲ βόες παρὰ τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, πολλοὶ δὲ ταῦροι. πολλαὶ δὲ δαμάλαι, ἀντὶ τοῦ δαμάλεις, καὶ πόρτιες πολλαὶ, ἀπὸ κοινοῦ ὠδύραντο· ἤγουν, ἐθρήνησαν. βόες, αἱ τέλειαι δαμάλεις, καὶ πόρτιες, αἱ μήπω ὑπὸ ζυγὸν ἐλθοῦσαι, μηδὲ ὀχηθεῖσαι, αἱ πόρτιες δὲ καὶ ἔτι ἀτελέστεραι τῶν δαμάλεων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀῤῥένων μόσχοι τὰ νεογνὰ, καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς μητράσιν ἔτι. ταῦροι δὲ οἱ τέλειοι. ἔστι δὲ, ἡ δάμαλις, τῆς δαμάλεως· οἱ ποιηταὶ δὲ καὶ ἡ δαμάλη, τῆς δαμάλης, λέγουσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα αἱ δαμάλαι.

77. ΗΝΘ'. Ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος. ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραστής. τὸ δὲ λ εἰς ν τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς οὐ πάντοτε, ἀλλ' ὅταν αὐτὸ τὸ θ ἢ τὸ τ ἐπιφέρηται, οἷον, βέλτιστος, βέντιστος, φίλτατος, φίντατος, οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦνθ' Ἑρμᾶς.

Digitized by Google

Ηνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες, ὡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν τὶ πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίαπος,
Κῆφα· Δάφνι τάλαν, τί τυ τάκεαι; ἁ δέ γε κώρα
Πάσαν ἀνὰ κράναν, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,
(Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι; ἄρχετ' ἀοιδας)
Ζατεῦτα· δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί.

Venerunt bubulci, paſtores, caprarii venerunt.
Omnes rogabant quo malo laboraret. Venit Priapus,
Et ait: Daphni miſer, quid ita tabeſcis? ipſa vero puella
Per fontes omnes, ſylvasque pedibus diſcurrit
(Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ incipite carmen.)
Quærens: Ah nimis infelix es amator & conſilii inops.

81. ΗΝΘΕΝ. Οἰκείως. ἀγροῖκος γὰρ ἦν ὁ Πρίαπος, ὡς καὶ ὁ Δάφνις. ἴσως διὰ τὸ κάλλος υἱὸς Ἀφροδίτης. Ἄλλως· ἢ ἐρωμένε τοῦ Δάφνιδος, ἢ ὡς υἱὸς Ἀφροδίτης.

82. ΚΗΦΑ. Καὶ ἔφη· ἔστι γὰρ τὸ πάθος ἔκληψις, καὶ κρᾶσις. Α ΔΕ. Τὸ ἑξῆς. ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν τὴν κρήνην ζητοῦσά σε. διὰ μέσου γὰρ ὁ στίχος τὸ ἄρχετε βωκολικᾶς.

83. ΠΟΣΣΙ. Μανιωδῶς φέρεται· καθόλου τὰ εἰς ται λήγοντα ῥήματα ὅταν ἔχει τὸ ν παραληγόμενον καὶ προπερισπώμενον παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς· ὅταν δὲ βαρυνόμενον, ὁμοίως ἡμῖν ἐκφέρουσιν.

84. ΑΡΧΕΤΕ. Γράφεται, Μοῖσαι πάλιν. τὸ πάλιν, ἐξ ὑποστροφῆς ἀρχὴν ποιούμενος φησίν. αἱ περιγραφαὶ δὲ συστέλλουσι τὰς ᾠδάς. τὸ δὲ ἄρχετε βωκολικᾶς λέγεται ἐπῳδῆς τάξιν ἔχειν.

85. ΖΑΤΕΥΣ'. Αἰολικόν. συναπτέον δὲ τοῦτο τοῖς ἐπάνω. πάντη δὲ πλανᾶται ζητοῦσά σε. εἰρωνευόμενος δὲ λέγει πρὸς αὐτὸν τοῦτο. αὐτὸς γὰρ μᾶλλον ἐζήτει, διὰ τοῦτο καὶ δύσερως. τινὲς δέ φασιν ὅτι οὐ διὰ τὴν Νύμφην, ἀλλὰ διὰ τοῦ βασιλέως θυγατέρα δι' ἣν ἐπηρώτα. Ἄλλως. ζατεῦσα] εἰρωνεύεται δέ. ζητεῖ γὰρ αὐτὸς μᾶλλον, οὐ ζητεῖται ὑπὸ τῆς νύμφης, ἢ καὶ παρηγορητικὸς ὁ λόγος. ΔΥΣΕΡΩΣ. Δύσκολον ἔρωτα ἔχεις καὶ παντελῶς ἀπροσμήχανον. ζητοῦσα γὰρ ἡ νύμφη περιέρχεται. παρηγορῆσαι θέλων, τοῦτο φησὶ πρὸς αὐτόν. Ἄλλως. τὸ πᾶν. ἦλθεν ὁ Ἑρμῆς πρώτιστος ἀπὸ τοῦ ὄρους, εἶπε δὲ τῷ Δάφνιδι, τίς σε κατατρύχει; ἤγουν δαπανᾷ, φθείρει; τίνος ἕνεκα ὦ ἀγαθὲ κατὰ τοσοῦτον ἔρασαι, ἀντὶ τοῦ ἐρᾷς. ἦλθον οἱ βουκόλοι μετὰ τὸν Ἑρμῆν δηλονότι. ἦλθον οἱ ποιμένες, οἱ αἰπόλοι· πάντες ἀνηρώτων τί κακὸν ἔπαθεν. ἦλθεν ὁ Πρίαπος, καὶ ἔφη, ὦ Δάφνι τάλαν, ἤγουν, ἄθλιε. τί σὺ τήκῃ; ἤγουν, διαῤῥέῃ, φθείρῃ; ἡ δὲ κόρη ἀνὰ πᾶσαν πηγὴν, ἀνὰ πάντα τὰ ἄλση, φέρεται τοῖς ποσὶ ζητοῦσά σε δηλονότι. παραμυθούμενος δὲ αὐτὸν τοῦτο λέγει. δύσερώς τις ἄγαν εἶ, ἤγουν οὐκ εἰδὼς

ἐρᾶν,

Βούτας μὲν ἐλέγευ, νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας.
Ὡπόλος ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμώς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος, οἷα γελῶντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Hactenus dictus es bubulcus, nunc vero caprario ſimilis es.
Caprarius, cum capras intuetur quando coëunt,
Oculis tabeſcit, quod non ipſe hircus eſt.
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Sic tu cum aſpicis virgines, quomodo rideant,
Tabeſcis oculis, quod non cum illis choreas ducis.
His vero nihil quidquam reſpondit bubulcus, ſed ſuum
Perficiebat acerbum amorem uſque ad finem vitæ.

ἐρᾶν, οὐ καλῶς διοικῆσαι τὸν σαυτοῦ ἔρωτα δυνάμενος, καὶ ἀμήχανος, ἤγουν, ὑπ' οὐδεμιᾶς μηχανῆς μετριώτερος περὶ τὸν ἔρωτα γενέσθαι δυνάμενος.

86. ΒΟΥΤΑΣ. Βουκόλος ὢν, φησὶν, οὐ κατὰ τοὺς βουκόλους ἐρᾷς, παρ' ὅσον οἱ μὲν βουκόλοι πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐγκρατεῖς· οἱ δὲ αἰπόλοι, λάγνοι. ἡ δὲ αἰτία, ὅτι κατωφερέστεροι οὖσαι αἱ αἶγες δελεάζουσι τοὺς αἰπόλους. Αλλως. Παροιμία τοῦτο ἐπὶ τῶν ἡσύχων μὲν πρῶτον καὶ ἡμέρων, ἔπειτα δὲ ἀγρίων. οἱ γὰρ βόες ἥμεροι εἰσιν. ἀπὸ γοῦν τῶν βοσκομένων καὶ οἱ βόσκοντες αὐτοὺς τοιοῦτοι λέγονται. αἱ δὲ αἶγες ἄγριαι, παρ' ὅσον καὶ εἰς τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν, καὶ εἰς κρημνώδεις τόπους βόσκονται. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ οἱ αἰπόλοι τοιοῦτοι λέγονται.

87. ΩΠΟΛΟΣ. Αντὶ τοῦ ὁ αἰπόλος. γίνεται κατὰ συναίρεσιν τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, μένοντος προσγεγραμμένου τοῦ ι. οἷον, ὁ αἰπόλος, ᾧ πόλος· οἱ αἰπόλοι, ᾧ πόλοι. Αλλως. Βούτας μὲν] ὁ νοῦς. βουκόλος μὲν ἐλέγου, νῦν δὲ ὡμοίωσαι ἀνδρὶ αἰπόλῳ. τοῦτο δὲ ταυτόν ἐστιν, ὥσπερ εἰ ἔλεγεν, οὐκ ἀξίως τῆς σεαυτοῦ τάξεως διετέθης. βουκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπὴς * εἶναι, καὶ γενναίως τοὺς ἔρωτας, καὶ τὰ συμπίπτοντα δύνασθαι φέρειν. νῦν δὲ ὡς ἔοικεν ἐλέγου μόνον βουκόλος, τῇ ἀληθείᾳ δὲ οὐκ εἶ, μικροπρεπῶς διακείμενος, καὶ τοιαῦτα πάσχων, οἷα ἂν αἰπόλος ἀνὴρ ἔπαθε. πρὸς ὃ ἐπάγει· ὁ αἰπόλος ὅτε ὁρᾷ τὰς μηκάδας, ἤγουν τὰς αἶγας· οἷα, ἀντὶ τοῦ ὅπως, ἐπιῤῥηματικῶς. βατεῦνται, ἤγουν βατεύονται, τοῖς τράγοις μίγνυνται· τήκεται κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤγουν διαῤῥεῖται, φθείρεται, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἐγένετο. καὶ σὺ ἐπειδὰν ὁρᾷς τὰς παρθένους ὅπως γελῶσι, τήκῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐ σὺν αὐταῖς χορεύεις.

92. ΤΩΣ. Πρὸς τούτους δὲ, οὕς τινας ἄνωθεν εἴπομεν, ἤτοι τοὺς βούτας,

* Ven. leg. τις.

Digitized by Google

Ἄρχετε βουκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὴν δ᾽ ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα·
Κεῖπε· Τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν;

Incipite Bucolicum, o dulces Moſæ, incipite carmen.
Tandem venit & dulcis Venus arridens:
Occulte quidem ridens, animo vero graviter irata erat:
Et air, Tu ſane Daphni gloriabaris te amorem flexurum:

τοὺς ποιμένας, καὶ τοὺς αἰπόλους, τὸν Πρίαπον, καὶ τοὺς λοιποὺς, οὐδὲν ἐφθέγξατο ὁ βουκόλος, ἤτοι ὁ Δάφνις. ΑΛΛ. Ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ ἔρωτα ἐπέραινε, καὶ διήνυε μέχρι καὶ τῆς μοίρας. τοῦτο διχῶς. ἐὰν μὲν γὰρ ἐκτείνωμεν τὸ ας, σημαίνει γενικὴν πτῶσιν· ἐὰν δὲ συστέλλωμεν αὐτὸ, αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν Δωρικῶς. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς παρ᾽ ἡμῖν ἐκφερομένας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν διὰ τῆς αι διφθόγγου διὰ τοῦ ες ἐκφέρουσιν. Ἄλλως. Πρὸς τούτους ἤγουν τοὺς νομεῖς καὶ τὸν Πρίαπον, οὐδὲν ἔλεξεν, ἀντὶ τοῦ οὐδὲν ἀπεκρίνατο ὁ βουκόλος, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ ἀπεκρίνου ἀλγεινὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ τέλος ἤνυε, ἤγουν, ἔσπευδε τὸ τῆς μοίρας, ἤγουν, ὃ ἡ μοῖρα αὐτῷ ἀπεκλήρωσεν.

95. ΗΝΘΕ. Ἦλθε καὶ ἡ ἡδεῖα Κύπρις γελῶσα, καὶ ἔφη. οὗτα ὑπ᾽ ἀργαλέου ἐλυγίχθης ἔρωτος καὶ ἐκάμφθης· ταῦτα δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ λεληθυῖα φησὶν ἡ Κύπρις. Εὔπολις. οἷον λυγίζεται καὶ συστρέφει τὸν αὐχένα. Ἄλλως. Τὸ ἀδεῖα, καὶ ἁ δῖα ποιητικῶς λέγεται. ἐὰν δὲ γράφεται διὰ τοῦ ι ἁ δῖα ἡ Διὸς θυγάτηρ, ἐναντίως βούλεται. θέλει γὰρ εἰπεῖν, φανερῶς μὲν γελῶσα, λανθάνειν δὲ βαρυνομένην ἐπὶ τῷ Δάφνιδι. ταῦτα ἐπὶ μυκτηρισμῷ λέγει ἡ Ἀφροδίτη. Ἄλλως. Ἦνθέ γε μὴν καὶ ἡ Κύπρις ἡ ἡδεῖα γελῶσα. λάθρα μὲν γελῶσα, βαρὺν δὲ θυμὸν, ἤγουν, βαρεῖαν ὀργὴν ἀνέχουσα, τουτέστιν, ἀναδεδεγμένη· βαρεῖα δὲ ὀργὴ, ἣν οὐκ ἄν τις ῥᾳδίως ἐνέγκαι, καὶ εἶπε· σὺ δὴ ὦ Δάφνι κατεύχου, ἀντὶ τοῦ εὔχου, ἐκαυχῶ, λυγιξεῖν, ἤγουν λυγίσειν, καταπαλαίσειν τὸν ἔρωτα. ἆρ᾽ οὐκ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀλγεινοῦ ἐλυγίχθης; τῶν Δωριέων δὲ τοῦτό ἐστιν. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι ἐπὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ ἐνεργητικοῦ, λυγιξῶ λέγουσιν, ὡς πλεξῶ, ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐλυγίχθης λέγουσιν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ ἀορίστου, ὡς ἐπλέχθης.

97. Ἄλλως ΛΥΓΙΞΕΙΝ. Καταδῆσαι, τουτέστι, περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος ἐκαυχῶ. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις μεγαλοῤῥημονήσας εἰς τὴν θεὸν, ταύτην ὑπέσχετο τὴν ποινὴν καὶ τιμωρίαν. ἢ λυγιξεῖν, τοῖς βεργίοις δῆσαι· ἤτοι δῆσαι λύγοις, παρὰ τὸ δεσμεύειν. καὶ Ὅμηρος. Δίδη μόσχοισι λύγοισιν· ἢ θλάσεο. ἁπαλὸς γὰρ ὁ λύγος· λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀμαυρώσειν δηλοῦν. λυγρὰ γὰρ τὰ σκοτεινά. ἢ λυγιξεῖν, κάμψειν, δεσμεύσειν. λυγίσω, καὶ Δωρικῶς λυγιξῶ, ἀπὸ τοῦ λύγος, τὸ βεργίον, καὶ ὁ δεσμός. ἴσως γὰρ ὁ Δάφνις περιέσεσθαι τοῦ ἔρωτος μεγαλοῤῥημονήσας, ταύτην ἔπαθε τὴν ποινήν.

Ἆρ᾽ οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ᾽ ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς,
Τὰν δ᾽ ἄρα χὠ Δάφνις ποταμείβετο· Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατά, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής,
(Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ᾽·) ἅλιος ἄμμι δεδύκει.
Δάφνις κὴν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ᾽ Ἴδαν,

Nonne vero nunc ipſe ab amore gravi ſuperatus es?
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Huic Daphnis reſpondit; O triſtis Venus,
Venus odioſa, Venus hominibus inimica.
Jam ergo ais omnem ſolem nobis occidiſſe.
Daphnis & apud inferos etiam erit malus dolor amoris.
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ incipite, carmen.
Ad Idam montem vade, ubi paſtor Venerem, ut fama eſt,

100. ΤΑΝΔ᾽. Πρὸς ταύτην καὶ ὁ Δάφνις ἠμείβετο, ἀντὶ τοῦ ἠμείψατο, ἤγουν, ἀπεκρίνατο, ὦ Κύπρι βαρεῖα, ἤγουν ἐπαχθής. βαρὺ ἐπὶ ὄγκου, ᾧ ἐναντίον τὸ κοῦφον. ἀφ᾽ οὗ βαρὺς, ὁ δυσκίνητος, καὶ ὁ ἐπαχθής.

101 ΚΥΠΡΙ. Ηγουν, ἀξία μέμψεως. Κύπρι ἀπεχθὴς, ἤγουν μεμισημένη ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων. ἤδη γὰρ ὁ ἥλιος φράσδει ἡμῖν πάντα, ἤγουν δείκνυσι, φανερὰ ποιεῖ, διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ἄρεως αὐτῆς μίξιν λέγει, ἣν ἔδειξεν ὁ ἥλιος. δεδύκει ὁ Δάφνις, ἤγουν ἐκλείπει, ἀποσβέννυται, καὶ ἐν τῷ ᾅδῃ κακὸν ἄλγος ἔσται τοῦ ἔρωτος, ὥσπερ ἐν τῇ ζωῇ δηλονότι. δοκεῖ γὰρ ἀντιτάξασθαι πρὸς τὸν ἔρωτα· διὸ καὶ ταύτην αὐτὸς αὐτῷ τὴν δίκην ἐπήνεγκε. τὸ δὲ ἄμμιν, ἡμῖν ἦν, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α Δωρικῶς, καὶ προσθέσει τοῦ μ Αἰολικῶς, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ τοῦ τόνου, ἄμμιν.

105. ΟΥ. Τὸ οὐ, δασύνεται. ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ὅπου. λείπει δὲ τὸ καταισχύναι, ἵν᾽ ᾖ τὸ ὅλον ὅπου ὁ βουκόλος Ἀγχίσης τὰν Κύπριν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην καταισχύναι λέγεται. Ἀγχίσης γὰρ ὁ Αἰνείου πατὴρ, κατὰ τὴν Ἴδην ἐμίγη Ἀφροδίτῃ, καὶ Αἰνείαν ἐγέννησεν, ὡς ἑξῆς ἐπιφέρει ἕρπε ποτ᾽ Ἴδαν, ἕρπε ποτ᾽ Ἀγχίσαν] ἀντὶ τοῦ ἄπελθε πρὸς τὸν βουκόλον Ἀγχίσην. βουκόλον δὲ καὶ Ὅμηρος τὸν Ἀγχίσην φησίν. ἥ μιν ὑπ᾽ Ἀγχίσῃ τέκε βουκολέοντι. ἄλλοι δὲ οὐ προσυπακούουσι τὸ καταισχύναι. ἡ δὲ Ἴδη ὄρος Τροίας. δύναται δὲ καὶ πάντα τὰ ὄρη τῆς Ἴδης τῇ προσηγορίᾳ καλεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ ἴδη, ἡ βοτάνη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν καὶ θεάσασθαι. ἀφ᾽ ὑψηλοῦ γάρ τις ἐφιστάμενος, δύναται πόῤῥω ἰδεῖν. καλεῖται δὲ Ἴδη καὶ ὄρος Κρήτης.

106. ΤΗΝ.

Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νεμεύει,

Vade ad Anchiſem: ibi quercus ſunt, hic cyperus eſt,
Hic ſuaviter apes circum alvearia ſuſurrant.

Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Formoſus & Adonis eſt: etenim & ipſe pecora paſcit,

106. ΤΗΝΕΙ. Ὥστε σκέπειν τὸν Ἀγχίσην συνερχόμενον αὐτῇ, ἢ ὥστε σκέπειν σε συνερχομένην τῷ Ἀγχίσῃ. ἐνταῦθα δὲ κύπειρον, ταπεινὴ βοτάνη, καὶ μὴ δυναμένη σκέπειν σε. κύπειρον δέ τινες λέγουσι τὸ παρ' ἡμῖν βούτομον. ΔΡΥΕΣ. Ἐκεῖ δρύες, κρύπτειν σε δηλονότι δυνάμεναι. ὧδε, ἤγουν ἐνταῦθα, κύπειρος. βοτάνη τίς ἐστιν αὕτη μικρὰ καὶ εὐώδης. ὧδε μέλισσαι βομβοῦσιν ἐμμελῶς ποτὶ σμήνεσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς σίμβλοις, ἐπαγόμεναι δηλονότι τοὺς ὁδοίτας.

107. ΩΔΕ. Ἀντὶ τοῦ κατηγορούσας τῆς ἀκρασίας εὑρήσεις τὰς μελίσσας, εἰ πρὸς ἡμᾶς ἥκεις, διὰ τοῦ βόμβου τοὺς ὁδοιπόρους ἐπαγομένας. Σμήνη δὲ, τὰ τῶν μελισσῶν ἀγγεῖα. ὡς Ἡσίοδος. Ὡς δ' ὅταν ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι. Ἄλλως. Ὁ νοῦς ἕρπε ποτ' Ἴδαν, ἕρπε ἀντὶ τοῦ ἀπέρχου πρὸς τὴν Ἴδην, ὅπου λέγεται ὁ βουκόλος τὴν Κύπριν γνῶναι. δηλονότι αἰσχύναι· ἀπέρχου πρὸς τὸν Ἀγχίσην· οὗτος ἦν ὁ βουκόλος, ὃν λέγουσι συγγενέσθαι αὐτῇ ἐν τῇ Ἴδῃ.

109. ΩΡΑΙΟΣ. Ἀντὶ τοῦ τρυφερός. ὅθεν καὶ τὸ θρύπτεσθαι, ὡραΐζεσθαι φησὶ Μένανδρος, Ὡραΐζεθ' ἡ τύχη πρὸς τοὺς βίους. ἢ ἀντὶ τοῦ ἀκμάζων. ὡς καὶ Ἡσίοδος. Ὡραίαν δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. Ἄλλως. ὁ νοῦς. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἤγουν, ἀκμάζων καὶ εὐειδής· ἐπεὶ καὶ μῆλα, ἤγουν πρόβατα, βόσκει, καὶ πτῶκας, ἤγουν λαγωοὺς τοξεύει. τοῦτο γὰρ τὸ βάλλει, καὶ πάντα τὰ θηρία, ἢ καὶ θηρία τἆλλα (γράφεται γὰρ καὶ οὕτω) διώκει, τουτέστιν ἀγρεύει. σκώπτει δὲ αὐτὴν ὡς ἐρῶσαν τοῦ Ἀδώνιδος. τοῦ δὲ πτῶκας τὸ ας μακρόν. οἱ γὰρ Δωριεῖς τῶν εἰς ες ληγόντων εὐθειῶν τῶν πληθυντικῶν, ὁμοίως παροξύνουσι καὶ μακρὸν ἔχουσι τὸ α, θῶας, τρῶας. ὅτι τὰς παρ' ἡμῖν εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ἐκεῖνοι διὰ τῆς ας προφέρουσιν. Ὡραῖος χ' ὤδωνις] Ἱστορία. Κινύρου τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Σμύρνης θυγάτηρ Μοῖρα, ἥτις κατὰ μῆνιν Ἀφροδίτης ἠράσθη τοῦ πατρὸς, ὅτι λύσασα τὰς τρίχας, οὐδὲ Ἀφροδίτην ἔφη ἔχειν τοιαύτας. ἐμάνθανε δὲ τὸν πατέρα στολιζομένη, καὶ συναναμιγνυμένη ὡς θεράπαινα. ὕστερον δὲ ἐγκυμονοῦσα, καὶ γεννῶσα τὸν Ἄδωνιν, ἐφωράθη· ἐφ' οἷς αἰσθομένη, ἢ αἰσχυνομένη, ηὔξατο εἰς ὁμώνυμον φυτὸν μεταλλαγῆναι.

112. ΑΤΤ.

Καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία τἆλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Αὖτις ὅπως στάσῃ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε· Τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν᾽ ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ᾽· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκέτ᾽ ἀν᾽ ὕλαν,
Οὐκέτ᾽ ἀνὰ δρυμώς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ᾽ Ἀρέθοισα,

Et lepores figit, & feras alias perſequitur.
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Age, conſiſte iterum ad Diomedem prope accedens,
Et dic, Paſtorem vici Daphnidem: ſed pugna mecum.
Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.
Vos o lupi, vos cervarii lupi, & in luſt is degentes urſi,
Valete: ego Daphnis bubulcus vobiſcum non amplius in ſylvis,
Non inter arbuſta nec nemora ero: vale Arethuſa,

112. ΑΥΤΙΣ. Τινὲς περισπῶσιν, ἀλλ᾽ ἁμαρτάνουσι. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ τῶν ῥημάτων ὥς φησι Λεπτίνης, ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς. Ἄλλως. Αὖθις ὅρα ὅπως ἰοῦσα στήσῃ πλησίον τοῦ Διομήδους, καὶ λέγε ὅτι τὸν Δάφνιν νικῶ τὸν βουκόλον. ἀλλὰ σὺ μάχαινε, καὶ μάχου μοι.

115. ΩΛΥΚΟΙ. Οὐ μάτην φωλάδας καλεῖ, ἀλλ᾽ ὅτι, ὥς φησι Θεόφραστος καὶ Σώπατρος ἐν τῷ περὶ ἄρκτων, φωλεοῖς οἱ ἄρκτοι χρῶνται, καὶ πολὺν φωλεύουσι χρόνον· ἢ ὅτι μόναι τῶν ἄλλων θηρίων οἱ ἄρκτοι τίκτουσι, καὶ φωλεοῖς ἐπικάθηνται· ἢ φωλάδες αἱ κατάστικτοι.

116. ΧΑΙΡΕΘ᾽. Ὡς ἀποδημῶν τῆς ζωῆς τοῦτο φησί. τὸ γὰρ χαίρειν, ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀποδημίας λέγεται, ἐνίοτε δὲ προσαγόρευσιν ἁπλῶς σημαίνει. ὁ βουκόλος ὔμμιν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι κατὰ τὴν ὕλην, ἀναστραφήσομαι δηλονότι, οὐκέτι κατὰ τοὺς δρυμοὺς, οὐ κατὰ τὰ ἄλση. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λέγεται ὕλη καὶ ἄλσος· δρυμὸς δὲ, ὃς καὶ δρυμὼν λέγεται.

117. ΑΡΕΘΟΙΣΑ. Πηγὴ ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας, εἰς ἣν εἰσρέει ὁ ἐξ Ἀρκαδίας Ἀλφειὸς ποταμός. ἡ Ἀρέθουσα κρήνη ἐν Συρακούσαις, ἢ ἐν Σικελίᾳ, ἥ φασι διὰ πελάγους Ἀλφειὸν ἥκειν· ὥς φησιν Ἴβυκος παριστορῶν μὲν τῆς ὀλυμπίας φιάλης. Ἄλλως. ὅτι Ἀρέθουσα Σικελικὴ κρήνη, πρόδηλον. δοκεῖ δ᾽ ὑπ᾽ Ἀλφειοῦ πληροῦσθαι. ἔστι δὲ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα· καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Παρ᾽ κόρακος πέτρῃ, καὶ ἐπὶ κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτός φησιν, ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ἄλλως Ἀρέθουσα πηγὴ ἐν Σικελίᾳ, ἧς ἔλεγον ἐρᾶν τὸν Ἀλφειὸν ποταμόν.

118. ΠΟΤ.

Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι, φίλαι ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.

Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,

Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, μῶσαι φίλαι, ἄρχετ᾽ ἀοιδᾶς.

Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ᾽ ἐσσὶ κατ᾽ ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,

Et vos fluvii, qui juxta pulchram Thymbridis undam fluitis

Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.

Daphnis ego ille, qui boves hic paſcebam:

Daphnis ego, qui tauros, qui vitulos hic potabam.

Incipite Bucolicum, o dulces Muſæ, incipite carmen.

O Pan Pan, ſive nunc es in monte alto Lycæo,

118. ΠΟΤΑΜΟΙ. Οἵτινες χεῖτε καλὸν ὕδωρ, ἢ καθαρὸν, ἢ μετὰ κάλλους ῥέον. ΘΥΜΒΡΙΔΟΣ. Ποταμὸν Σικελίας εἶναι φασὶ καὶ τοῦτον. Ἄλλως. Θύμβρις κατά τινα γλῶσσαν ἡ θάλασσα. τινὲς δὲ Σικελίας ποταμὸν ἔφησαν Θύμβριδα. ἢ Θύμβρις, ποταμὸς Σικελίας, ἐφ᾽ ᾧ μυθεύεται Ἡρακλῆς τὰς ἐκ τῆς Ἐρεθυίας βοῦς ἐλαύνων ἐνταῦθα ἀφικέσθαι· γενομένου δὲ χειμῶνος ἀνυπερβλήτου χῶσαι τὸν ποταμὸν, καὶ ἐπίπεδον ποιῆσαι, ἐφ᾽ ὃν οἱ Κέφαλοι διαδήκνυνται κατοικοῦντες. Ἀσκληπιάδης δὲ ὁ Μερλεανὸς, διὰ τοῦ δ γράφει Δύμβρις. ἢ κατὰ γλῶσσαν θάλασσα. ἄλλοι δὲ ὑπὸ Τύμβριδος. ἔστι δὲ καὶ οὗτος ποταμὸς Σικελίας.

120. ΔΑΦΝΙΣ. Κατ᾽ ἐπανάληψιν τοῦτο λέγεται πρὸς τὸ βουκόλος ὔμμιν ἀποδεδόμενον. ἡ γὰρ συνέχεια τοῦ λόγου οὕτως ἔχει. ὁ βουκόλος ὑμῖν ἐγὼ ὁ Δάφνις, οὐκέτι ἀναστραφήσομαι κατὰ τὴν ὕλην, καὶ τοὺς δρυμοὺς, καὶ τὰ ἄλση. ὁ Δάφνις ἐγὼ οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὰς βοῦς ἐνταῦθα βόσκων· ὁ Δάφνις ὁ τοὺς ταύρους, καὶ τὰς δαμάλεις ἐνταῦθα ποτίζων. τὸ δὲ χαῖρε Ἀρέθουσα, καὶ τὸ ἑξῆς, μέχρι τοῦ, Δάφνις ἐγὼ, διὰ μέσου.

123. Ω ΠΑΝ ΠΑΝ. Ποιητικὴ ἐπανάληψις· εἰ μή τις πιθανεύοιτο λέγων, ὡς ὁ νοῦς ἐστὶ τοιοῦτος· ὦ τὸ πᾶν σὺ, ὦ Πάν, ἵνα τὸ μὲν πρῶτον περισπασθῇ, τὸ δὲ δεύτερον ὀξυτονηθῇ. τὸν δὲ Πᾶνα, οἱ μὲν Πηνελόπης καὶ Ὀδυσσέως, ἢ Ἑρμοῦ, ἄλλοι δὲ Διὸς καὶ Καλλιστοῦς, ἕτεροι δὲ Αἰθέρος καὶ Οἰνηΐδος, ἢ Νηρηΐδος, ἔνιοι δὲ οὐρανοῦ καὶ γῆς. ΛΥΚΑΙΟΥ. Ὑπὸ τῷ Λυκαίῳ φησὶ χωρίῳ, καλουμένῳ Καλλιστοῦς, εἰς ὃ ἐλθοῦσαν τὴν Λυκάονος Καλλιστὼ θυγατέρα ἄρκτον οὖσαν, ὑπὸ Ἑρμοῦ τραφῆναι. ἥν φησιν Ἄρατος ἐν οὐρανῷ ἠστερίσθαι.

124. ΜΑΙ-

Εἴτε τύ γ᾽ ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον· ἔνθ᾽ ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, μῶσαι, ἴτε, λήγετ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἔνθ᾽ ὦναξ, καὶ τάνδε φέρε εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ κηρῶ σύριγγα καλὰν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.

Seu per magnum Mænalum obambulas, veni in inſulam
Siculam, & relinque promontorium Helices, & ſublime ſepulcrum
Illud Lycaonidæ, quod & Diis beatis *eſt* venerabile.

Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam deſinite.
Veni rex, & hanc aufer dulcem bene compactam
E cera fiſtulam pulchram, circa labrum apte inflexam.

124. ΜΑΙΝΑΛΟΝ. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος υἱοῦ Ἑρμοῦ, ἔνθα ἡ Ἀταλάντη τῷ Ἰάσονι παρέσχετο δόρυ ξένιον·

> Δεξιτερῇ δ᾽ ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅρρ᾽ Ἀταλάντη
> Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξυνήϊον ἐγγυάλιξεν.

125. ΡΙΟΝ. Τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιῤῥεῖσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὄμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασιν. ἢ ὄνομα πόλεως, πρὸς τῷ ὁρίῳ τῷ Ἀχαϊκῷ, ἡ Αἰπύτου τάφου κεφαλή. καὶ Ὅμηρος· Αἰπύτιον παρὰ τύμβον· εἰς ὃν φασὶ τὰ εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα γίνεσθαι.

126. ΑΓΑΣΤΟΝ. Ἤγουν ἔκπληξιν ἔχον, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ γινόμενα. Ἄλλως. Ὁ νοῦς. Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτε εἰς κατὰ τὰ ὄρη τὰ μακρὰ, ἤγουν, τὰ ἐπὶ πολὺ διήκοντα τοῦ Λυκαίου· ὄρος δὲ Ἀρκαδίας τὸ Λύκαιον· εἴτε σύγε περιέρχῃ τὸ μέγα Μαίναλον· ὄρος καὶ τοῦτο Ἀρκαδίας· ἐλθὲ ἐπὶ τὴν νῆσον τὴν Σικελὴν, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελικήν· τῆς Ἑλίκης δὲ τὸ Ῥίον κατάλιπε, καὶ τὸ ὑψηλὸν μνῆμα ἐκεῖνο τοῦ υἱοῦ τοῦ Λυκάονος, ἤγουν τοῦ Μαινάλου. ἀφ᾽ οὗ τὸ ὄρος Μαίναλον, ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. τὸ δὲ Ῥίον ἀκρωτήριόν ἐστι τῆς Πελοποννήσου, ἐναντίως τῷ καλουμένῳ Ἀντιῤῥίῳ τετραμμένον.

127. ΛΗΓΕΤΕ. Ὥσπερ ἤρξασθε, οὕτω καὶ λήγειν ποιήσατε. παρακελευσματικὸν ἐπίῤῥημα τὸ ἴτε, ἀντὶ τοῦ ἄγετε.

128. ΕΝΘ᾽. Ἐλθὲ ὦ ἄναξ, καὶ τήνδε τὴν καλὴν σύριγγα τὴν γλυκύφωνον, τοῦτο γὰρ τὸ μελίπνουν, ἐκ κηροῦ εὐπήκτου οὖσαν περὶ τὸ χεῖλος ἑλικτὴν, ἤγουν περιειλημμένην, φέρε, ἀντὶ τοῦ λάβε. ὄντως γὰρ ἐγὼ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἤδη ἕλκομαι εἰς τὸν ᾅδην. εὔπηκτον δὲ λέγει τὸν κηρὸν, ὡς εὐκόλως πηγνύμενον, καὶ μελίπνουν, τὴν ὀδωδυῖαν διὰ τὸν κηρόν. Ἄλλως, τὸ ἑξῆς, λάβε τὴν σύριγγα τὴν ἐκ κηροῦ εὐπήκτου περὶ τὸ χεῖλος εἱλυμένην ἐν τῷ συρίζειν.

Η γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἅδαν ἕλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι·
Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι·
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει, καὶ τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κἠξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο,

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.

Nam ego certe ab amore jam trahor ad orcum.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam deſinite.
Nunc violas feratis rubi, vos ſpinæ feratis.
Pulchra narciſſus juniperis floreat.
Omnia denique contraria fiant, & jam pinus pira ferat:
Daphnis quoniam moritur: Jam cervus canes trahat captivos,
Et ex montibus ululæ cum luſciniis cantu certent.
Deſinite Bucolicum carmen, Muſæ, agite jam deſinite.

132. ΒΑΤΟΙ. Η βάτος θηλυκῶς λέγεται, ὁμοίως ἐνταῦθα καὶ ἡ νάρκισσος· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστοφάνει ἀρσενικῶς λέγεται.

133. ΑΡΚΕΥΘΟΙΣΙ· Ἄρκευθος, εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους. τὰ δὲ κομάσαι ἀντὶ τοῦ ἀναθῆλαι. τὰ ἀπαρέμφατα ἀντὶ προστακτικῶν. Ἄλλως. Νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε. νῦν δὲ ἴα μὲν αἱ βάτοι φορέοιτε. ἀντὶ τοῦ φέρετε, τοῦτ' ἔστι, γεννᾶτε, ἐκτρέφετε, φέρετε δὲ αἱ ἄκανθαι. ἡ δὲ καλὴ νάρκισσος κομάσαι, ἀντὶ τοῦ βλαστησάτω ἐπὶ ταῖς ἀρκεύθοις. ἀκανθῶδες φυτὸν ἡ ἄρκευθος. τὸ δὲ κομάσαι, γίνεται ἀπὸ τοῦ κομέω, κομῶ, ὃ λέγεται οὐ μόνον ἐπὶ τριχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυτῶν. πάντα δὲ ἐνηλλαγμένα γενέσθω, κατὰ τὸ ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

134. ΟΧΝΑΣ. Ἤγουν ἄπια ἐνείκαι, ἀντὶ τοῦ ἐνεγκάτω, γεννησάτω, ἐκθρεψάτω, ἐπεὶ ὁ Δάφνις ἀποθνήσκει. ὄχνας, ἀπίους καὶ ἀχράδας, ἢ καὶ ἀχλάδας. ἀχλάδας μὲν διὰ τὸ ἐν τῷ ἐσθίεσθαι, ὄχλησιν οἱονεὶ ἐμποιεῖν, ὀχλάδας τινὰς οὔσας· ὄχνας δὲ, ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν· ἀπίους δὲ, ὅτι πρῶτον ἐν Πελοποννήσῳ δοκοῦσι φῦναι, ἣ ἐλέγετο Ἀπία.

136. ΣΚΩΠΕΣ Ἀλέξανδρός φησι τοὺς σκῶπας οὐκ ἐπιτερπεῖς τῇ φωνῇ· διὸ καὶ παρ' Ὁμήρῳ φησὶν ὀρθῶς δοκεῖν γράφεσθαι, Σκῶπές τ' ἴρηκές τε· Οὐ δεῖ γάρ φησι γράφεσθαι χωρὶς τοῦ σ, οἱ γὰρ σκῶπες φωνὴν ἀφιᾶσι· Καλλίμαχος δέ φησι, φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ· ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται· Τυραννίων δέ φησι σκῶπας τοὺς νυκτικόρακας. οἷον, σκίωπας, τοὺς ἐν σκιᾷ ἔχοντας τὴν ὦπα, ἤγουν ἐν νυκτὶ ἔχοντας τὴν φωνήν. Ἄλλως. καὶ τοὺς κύνας ὤλαφος ἕλκοι. ἀντὶ τοῦ, καὶ τοὺς μαστοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἑλκέτω· καὶ ἐκ τῶν ὀρῶν οἱ σκῶπες

Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν. χὼ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν ȣ̓ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βωκολικᾶς μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδȣ τὰν αἶγα, τό τε σκύφος, ὥς κεν ἀμέλξας,
Σπείσω ταῖς μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

Et ille quidem tantum locutus deſiit. At Venus
Volebat ipſum erigere: verum omnia fila defecerant
A Parcis: ſic Daphnis tranſiit flumen, & unda obruit
Muſis dilectum virum, neque Nymphis ingratum.

Definite Bucolicum carmen, Muſæ, agite, jam definite.
Et tu da capram, atque poculum: ut ipſam mulgeam,
Ac Muſis libem. o ſalvete pluriмum Muſæ,
Salvete, ego vero vobis & poſthac dulcius canam.

πες τοῖς ἀηδόσι γαρύσαιντο, ἀντὶ τȣ̃ εἰς ἔριν φωνῆς ἐλθέτωσαν. σκῶπας δὲ λέγȣσιν εἶναι τȣ̀ς νυκτικόρακας.

138. ΑΠΕΠΑΥΣΑΤΟ. Ἡ ἀνεπαύσατο. εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν ἀναπαύσασθαι ἔφη. καὶ Ομηρος. Ως ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον.

139. ΛΙΝΑ. Ἐπεπλερώκει τὸ χρεών. καὶ Ομηρος. Γεινομένȣ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. Λίνον δὲ οἱ ποιηταὶ ἀντὶ ἐρίȣ συνάπτȣσιν, ὅτι τὸ λίνον ἐκ γῆς, καὶ αὗται δὲ αἱ μοῖραι ἐκ γῆς ἐπικλώθȣσι τοῖς ζώοις τὴν ἐκ γῆς ἀνάλυσιν.

140. ΕΒΑ. Τȣτέστιν, ἀπέθανε, καὶ τὸν Ἀχέροντα διῆλθε.

141. ΦΙΛΟΝ. Καθὸ πρῶτος εὕρατο βȣκολικήν. φίλον ἄνδρα. ἐπεὶ πάσας οἰκείως διέτριβε. Ἀλλως. ὁ νȣ̃ς, καὶ ὁ μὲν τοσαῦτα εἰπὼν ἀπεπαύσατο, ἤγουν ἀπέπνευσεν, ἐτελεύτησε τὸν βίον. τȣ̃τον δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἤθελεν ἀνορθῶσαι, ἤγȣν, ἀνακαλέσασθαι, ἀναζωῶσαι. τάγε μὴν λίνα, τȣτέστι τὰ νήματα τὰ ὑπὸ τῶν μοιρῶν ἐπ' αὐτῷ κλωθόμενα πάντα λελοίπει, ἤγȣν, ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. καὶ ὁ Δάφνις διέβη τὸν ῥȣ̃ν, τȣ̃ Ἀχέροντος δηλονότι. ἔκλυσεν, ἤγȣν ἐκάλυψεν ἡ δίνη, τȣτέστιν ἡ συστροφὴ τῶν ῥευμάτων τȣ̃ Ἀχέροντος, τὸν ἄνδρα τὸν ὑπὸ τῶν Μȣσῶν φιλȣ́μενον· ὡς τῶν ᾠδῶν δηλονότι τῶν προσφιλῶν αὐταῖς ἐπιμελȣ́μενον. Τὸν ȣ̓ νύμφαισιν ἀπεχθῆ, ἤγȣν μὴ μισούμενον ταῖς νύμφαις, ἀλλὰ καὶ ὑπ' αὐτῶν δηλονότι φιλȣ́μενον.

143. ΣΚΥΦΟΣ. Ἤγȣν, τὸ ποτήριον. ὡς ἂν ἀμέλξας, σπονδὴν ποιήσω ταῖς Μȣ́σαις. εἶτα ἀποτείνει πρὸς τὰς Μȣ́σας, καὶ φησίν. ὦ Μȣ̃σαι, χαίρετε πολλάκις, τȣτέστιν, ἀσπάζομαι ὑμᾶς πολλάκις. ἐγὼ δὲ χάριν ὑμῶν καὶ ἐς ὕστερον, ἤγȣν εἰς τὸ ἐπιὸν, ᾄσω ἡδύτερον.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν σόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι χαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἀδεῖαν. τέττιγος ἐπεὶ τύγε φέρτερον ἄδεις.
Ἡνίδε τοι τὸ δέπας. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαί νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς,
Ὧδ' ἴθι Κισσαίθα. τὺ δ' ἄμελγέ νιν. αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀνασῇ.

CAPRARIUS.

Utinam tibi melle plenum ſit pulchrum os,
Plenum & ſavis: atque comedas ficum ex Ægilo decerptam
Dulcem: ſuavius enim canis quam cicada.
En tibi poculum: contemplare, amice, quam ſuaviter olet,
Horarum in fontibus ipſum collutum eſſe dices.
Huc veni Ciſſætha: jam tu mulge hanc; vos vero capellæ
Nolite ſaltare, ne forte hircus in vos inſurgat.

146. ΠΛΗΡΕΣ. Ἀντωνυμία τὸ τοι. εἴθε γένοιτο τὸ καλόν σου σόμα, ὦ Θύρσι, μέλιτος πεπληρωμένον.

147. Πλῆρές τοι χαδόνων. Γράφεται καὶ πλῆρες δὲ χαδόνες δὲ τὰ ἐκ τῶν κηφήνων κηρία, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης Θεαίτητος δὲ τοὺς κηροὺς τοὺς ἔχοντας τῶν κηφήνων τοὺς γόνους, οἵτινες ἡδὺ ποιοῦσι βρῶμα. οἱ δὲ κοινότερον ἐπὶ τῶν κηρίων, ὧν τὸ μέλι ἐσθίεται. ΑΙΓΙΛΩ. Αἴγιλος δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι καὶ Δίων μαρτυρεῖ. ἔστι δὲ καὶ Λακωνικὸν χωρίον Αἴγιλον. τινὲς δὲ ὅτι ἐστὶ καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Λακωνικῆς οὕτω καλουμένη. Ἄλλως. ΠΛΗΡΕΣ. Ἤγουν μέλιτος κηρίου. περισσὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ τοι. καὶ ἀπ' Αἰγίλου εἴθε τρώγοις ἰσχάδα ἡδεῖαν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς Αἴγιλος γὰρ δῆμος ἐν ταῖς Ἀθήναις.

148 ΦΕΡΤΕΡΟΝ. Ἤγουν βέλτιον τέττιγος.

149. ΗΝΙΔΕ. Ἤγουν ἰδοὺ τὸ δέπας, θέασαι φίλος, ὅπως καλὴν ὀσμὴν πέμπει.

150. ΚΡΑΝΑΙΣΙ. Ἐπὶ κρήναις ταῖς τῶν Ὡρῶν δόξεις ἀποπεπλῦσθαι. ἀντὶ τοῦ ἔαρι· ἐπεὶ ἀνθεῖ πάντα τότε. Ἄλλως. Δοκασεῖς, ἤγουν δόξεις, νομίσεις πεπλῦσθαι αὐτὸ, ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τῶν Ὡρῶν. οὕτως ἐστὶ δηλονότι ὡραῖον.

151. ΙΘΙ. Ἤγουν δεῦρο ἐλθὲ Κισσαίθα, ἡ ἡ πρὸς τὸ γεννᾶν διάπυρος, καὶ θερμὴ, ἀπὸ τοῦ κισσῶ τὸ γεννῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. εἰ δὲ κιναίθα γράψεις, κιναίθα ἐστὶν ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα αἶξ. ἀπὸ τοῦ κινῶ, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω. Ἄλλως, Κισσαίθα ὄνομα αἰγός· ἐκ τοῦ κισσῶ καὶ τοῦ αἴθω ἡ κισσὸν λευκὸν κατανεμομένη. αἶθον γὰρ τὸ λαμπρόν. ἐκ δὲ τοῦ λαμπροῦ γίνεται μεταληπτικῶς τὸ λευκόν. ΤΥ Δ. Σὺ δὲ ἄμελγε αὐτήν. ΑΙ. Τῆς συννόμου δηλονότι στερούμεναι.

152. ΜΗ. Τὸ οὐ, ἀπὸ κοινοῦ· ἤγουν, οὐ μὴ ἐπιβῇ δηλονότι ὁ τράγος ὑμῖν.

ΥΠΟ-

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ Δευτέρου Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται Σιμαίθα, Δέλφιδος Μυνδίου τινὸς ἐρῶσα· ὃν ἐκ παλαίστρας φίλτροις τε καὶ φαρμάκοις, διά τινος θεραπαίνης Θεστύλιδος ὑποδιακονουμένη, ἐφ' ἑαυτὴν πειρᾶται μετάγειν, ἐπικαλουμένη τὴν Σελήνην καὶ τὴν Εκάτην, ὡς ἐπὶ τῷ ἔρωτι συμβαλλομένας νυκτερινὰς θεάς. Τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἐκ τῶν Σώφρονος μετήνεγκε μίμων.

ARGUMENTUM

IDYLLII II.

Inducitur Simætha, Delphidis cujuſdam Myndii amore correpta: quem ex palæſtra amatoriis incantationibus & veneficiis, Theſtylidis cujuſdam ancillæ miniſterio, ad ſe traducere conatur, advocatis in auxilium Luna & Hecate, utpote Deabus nocturnis amorem adjuvantibus. Theſtylida vero Theocritus ex Sophronis Mimis deſumpſit.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ,

Εἰδύλλιον β'.

Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι, πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδὲ ποθήκει,

PHARMACEUTRIA,

IDYLLION II.

UBI mihi *ſunt* lauri, Theſtyli; ubi ſunt philtra?
Cinge calicem hunc purpurea ovis lana,
Ut amatorem meum, qui me excruciat, carmine magico perſequar,
Qui miſer jam totos duodecim dies a me abeſt,

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον, Φαρμακεύτρια. κέχρηται δὲ ὁ Θεόκριτος ἐν τούτῳ Δωρίδι διαλέκτῳ· προλογίζει δὲ Σιμαίθα.

2. ΣΤΕΨΟΝ. Στεφάνωσον τὴν κελέβην. κελέβη δέ ἐστιν ὄνομα πόλεως, ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφορίων ἐν ποτηριογλύπτῃ. Ὃς τις ἐμὴν κελέβην ἀλυβηίδα μοῦνον ἀπηύρα. ΟΙΟΣ. Προβάτου ἄνθει, ἀντὶ τοῦ ἐρίῳ· ὡς συνεργοῦντος δὲ τούτου πρὸς τὰς φαρμακείας θεραπεύεται. Ἄλλως. Στεφάνωσον τὴν κελέβην τῷ λεπτοτάτῳ καὶ ἐξαιρέτῳ ἐρίῳ τοῦ προβάτου, τῷ φοινικῷ· ἤγουν τῷ κοκκίνῳ. ξύλινον δὲ ποτήριόν φασιν εἶναι τὴν κελέβην.

3. Ὡς τὸν ἐμὸν βαρυνεῦντα] ἵνα τὸν

Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνήκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤιχετ' ἔχων ὅ τ' Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ τ' Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,

Neque ſcit utrum mortui ſimus, an vivi,
Nec fores pulſando fregit crudelis: nimirum illi alio
Abiit habens Amor levem animum & Venus.
Ibo ad Timageti gymnaſium
Cras, ut ipſum videam; & cum eo expoſtulabo, quod ita mecum agit.
Nunc autem magicis ſacris ipſum incantabo. Sed tu, o Luna,

τὸν ἐμὸν φίλον ἄνδρα βαρύνοντά με, καταθύσομαι, ἤγουν καταγοητεύσω, ἢ καταγοητεύουσα, ἐν πυρὶ καίουσα τὰ ἐπὶ τοῦτο συντείνοντα φάρμακα. ὥσπερ τὸ λείβειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ σπένδειν, λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ χεῖν ἁπλῶς· οὕτω καὶ τὸ θύειν λέγεται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ τῶν παρόντων ἀπάρχεσθαι κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν χρῆσιν. οὗτοι γὰρ οὐκ ἐπὶ τοῦ σφάττειν τοῦτο ἐτίθουν, ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν παρόντων· τὸ ἔρδειν δὲ καὶ τὸ ῥέζειν ἔλεγον ἐπὶ τῶν σφαγίων. λέγεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καίειν ἁπλῶς, καὶ ἐν πυρὶ τιθέναι τι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. ἵνα καταθύσομαι. ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς ἐν τῷ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. βαρυνεῦντα, ἀντὶ τοῦ βαρύνοντα, μέλλων ἀντὶ ἐνεστῶτος. οὕτω γὰρ συνεφώνει τῷ μέτρῳ βραχὺ ἔχον τὸ ρυ. τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ύνω ῥήματα, ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσιν. οἷον, κρίνω, κρινῶ· εὐρύνω, εὐρυνῶ· πλατύνω, πλατυνῶ.

6. ΑΡΡΑΞΕΝ. Ἔκρουσεν. ἀράσσω, δι' ἑνὸς ρ. οἱ ποιηταὶ δὲ ὅτε ἔχουσι χρείαν ἐκτείνουσι τὸ α, καὶ ἕτερον ρ προστιθέασιν αὐτῷ· καὶ ἐν τῷ παρατατικῷ ἐκκλίνοντες, τὸ κοινὸν ἄρρασσον λέγουσι, τῇ προσθήκῃ τοῦ ρ τὴν ἀρχὴν αὔξοντες.

8. ΠΑΛΑΙΣΤΡΑΝ. Παλαίστρα, ὁ τόπος ἔνθα παλαίουσι, καὶ αὐτὴ ἡ πάλη. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ προτέρου λέγεται σημαινομένου.

10. ΣΕΛΑΝΑ. Πίνδαρος φησὶν ἐν τοῖς κεχωρισμένοις τῶν παρθένων· ὅτι τῶν ἐραστῶν οἱ μὲν ἄνδρες εὔχονται τὸν ἥλιον, αἱ δὲ γυναῖκες σελήνην. Ἄλλως. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράττουσαν ἐν τῷ καλουμένῳ Ἱππολύτῳ· κατὰ τί δὲ τοῦτο ἔπραττον; ἔνιοι φασὶν, ὅτι ἐπειδὴ σιγηλή ἐστιν ἡ νύξ. δεῖ δὲ τοῖς κλεπτομένοις ἔρωσι σιγῆς καὶ νυκτός. Μένανδρος· ὦ νύξ· σοὶ γὰρ δὴ πλεῖστον Ἀφροδίτης· ἢ ὅτι καὶ ἡ σελήνη περὶ ἐρωτικήν τινα νενόσηκε. παρὸ καὶ ταῖς τῷ αὐτῷ πάθει κεχρημέναις συμπράσσει. ἢ ὅτι διάπυρος ἡ θεὸς, καὶ τόδε πάθος τοιοῦτο.

Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἄσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ᾽ Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ᾽ ἠρία καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ᾽ Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει,

Luceas pulchre: ad te enim convertam carmina placide, o dea,
Et ad Hecaten ſubterraneam, quam etiam catuli timent,
Cum incedit per mortuorum ſepulcra, & atrum ſanguinem.
Salve Hecate terribilis, & ad finem uſque nobiſcum ſis,

11. ΤΙΝ. Σοὶ γὰρ καλὸν ὕμνον προσυμνήσω, ὦ σελήνη.

12. ΕΚΑΤΑ. Τὴν Ἑκάτην χθονίαν φασὶ θεὸν καὶ νερτέρων πρύτανιν, καθὰ καὶ Σώφρων. Ἥραν μιχθεῖσαν Διῒ γεννῆσαι παρθένον. ὄνομα δὲ αὐτῇ θέσθαι Ἄγγελον. ταύτην δὲ μετὰ τὴν γέννησιν, ὑπὸ ταῖς νύμφαις δοθῆναι παρὰ τοῦ Διὸς τρέφεσθαι. αὐξυνθεῖσαν δὲ, κλέψαι τὸ τῆς Ἥρας μύρον, ᾧ τὸ πρόσωπον αὐτῆς αἶθον ἦν χριόμενον, καὶ δοῦναι Εὐρώπῃ τῇ φοίνικος θυγατρί. αἰσθομένην τὴν Ἥραν καὶ ἐφορμῆσαι βουλομένην αὐτὴν κολάσαι, τηνικαῦτα μὲν τὸ πρῶτον εἰς γυναικὸς τετοκυίας οἶκον καταφυγεῖν, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς ἄνδρας νεκρὸν φέροντας. ὅθεν τὴν μὲν Ἥραν ἀποστῆναι, τὸν δὲ Δία τοὺς Καβείρους κελεῦσαι ἀναλαβόντας καθάραι· ἐκείνους δὲ ἐπὶ τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην ἀπαγαγόντας ἁγνίσαι. ὅθεν τὴν θεὸν ἀποκεκληρῶσθαι τοῖς τεθνεῶσι, καὶ καταχθονίαν φασίν. Ἄλλως. Τῇ Δήμητρι μιχθεὶς ὁ Ζεὺς, τεκνοῖ Ἑκάτην διαφέρουσαν ἰσχύϊ καὶ μεγέθει. ἣν ὑπὸ γῆν πεμφθῆναι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, πρὸς Περσεφόνης ἀναζήτησιν. καὶ νῦν Ἄρτεμις καλεῖται, καὶ φύλαξ, καὶ δᾳδοῦχος, καὶ φωσφόρος, καὶ χθονία. ΣΚΥΛΑΚΕΣ. Διὰ τὸ σκύλακας ἐκφέρεσθαι δεῖπνα τῇ Ἑκάτῃ· Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Τί δὲ κυνίδιον λεπρὸν λευκὸν ἐπρίω τῇ θεᾷ εἰς τὰς τριόδους; Ἄλλως. Σκύλακες τὰ μικρὰ τῶν κυνῶν. ὑποκοριστικὸν γὰρ ὁ σκύλαξ. ἐνταῦθα δὲ σκύλακες, ἀντὶ τοῦ κύνες. τὴν Ἑκάτην φασὶ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ Περσεφόνῃ· τὴν Ἑκάτην δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐπικαλεῖται ὡς νυκτερινὰς θεὰς, καὶ τὰ κατὰ τὴν νύκτα πραττόμενα ἐφορώσας.

13. ΗΡΙΑ. Ἠρία οἱ τάφοι, παρὰ τὸ ἐνηρεῖσθαι τῇ γῇ· ἢ παρὰ τὴν ἐπιχεομένην τοῖς νεκροῖς ἔραν, ἤγουν γῆν, ἢ ἔστιν ἱερά.

14. ΔΑΣΠΛΗΤΙ. Ἣ ἣ οὐκ ἄν τις διαπελάσειεν, ἢ τὸ δα ἐπιτατικὸν, πολυπέλαστε· ἢ ἀντὶ τοῦ πολεμική. ἢ ἔγκειται ἡ δαῒς, τουτέστιν ἡ μάχη· ἢ προσπελάζουσα ταῖς δᾳσὶ, τουτέστι φωσφόρος· ἐπεὶ ἡ αὐτή ἐστι τῇ σελήνῃ. Ἄλλως. Νεκύων ἀνά τ᾽ ἠρία] ἤγουν διὰ τῶν μνημάτων, καὶ τοῦ μέλανος αἵματος τῶν νεκρῶν. δασπλῆτι δὲ, σφόδρα πλησιάζουσα. καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπήδει] ἤγουν μέχρι τέλους παράμενε. τὰς μαγείας ταύτας ποιοῦσα χείρους οὐδὲν οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Κίρκης, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς Μηδείας, οὔτε τῶν μαγειῶν τῆς ξανθῆς Περιμήδης.

15. ΜΗ.

Digitized by Google

Φάρμακα ταῦθ᾽ ἔρδοισα χερείονα μήτε τι Κίρκης,
Μήτε τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρῶτον πυρὶ τάκεται. ἀλλ᾽ ἐπίπασσε,
Θέστυλι. δειλαία, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι, μυσαρὰ, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;

Efficiens hæc venena non inferiora neque Circes,
Nec Medeæ, neque flavæ Perimedæ *venenis*.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Mola quidem in igne conſumitur, ſed aſperge
Theſtyli infelix: quo tibi mens avolavit?
An vero, ſceleſta, tibi quoque ludibrio ſum?

15. ΜΗΤΕ. Ετι καὶ νῦν ἐν τῷ σεληνιαίῳ ὄρει ὄλμους δεικνύουσι τῆς Μηδείας, καὶ Κίρκης, ἐν οἷς ἔκοπτον τὰ φάρμακα.

16. ΠΕΡΜΙΗΔΑΣ. Αὕτη ἐστὶν ἡ παρ᾽ Ομήρῳ Αγαμήδη λεγομένη, ἣ τόσα φάρμακα ᾔδει, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.

17. ΙΥΓΞ. Ιϋγξ, ὄρνεον Αφροδίτης, ὃ αἱ φαρμακίδες συνεργὸν ἔχουσι πρὸς τὰς μαγείας, λέγουσι δὲ καὶ αὐτὸν τὸν ἔρωτα ἀπὸ τοῦ ἐνόντως ζώου ἴϋγγα, ὥς φησι Πίνδαρος, καὶ Αριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων μορίων, μεῖζον πίννης αὐτὸ λέγων. ἢ κίναιδος, ἡ π:ρὰ Ρωμαίοις σεισοπυγὶς καλουμένη, διὰ τὸ πανταχοῦ στρέφειν καὶ λυγίζειν τὸν αὐχένα ἢ τὴν πυγήν. ἢ τὴν Ιϋγγα, ὥς φησι Καλλίμαχος, Ηχοῦς θυγατέρα, φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ· ὅθεν ὑπὸ Ηρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Αλλως. Ιϋγξ, ἡ λεγομένη σεισοπυγίς· ἣν φασὶν ἐν τῇ φύσει ἔχειν ἐρωτικήν τινα πειθώ. ἀφ᾽ ἧς καὶ πάντα ἁπλῶς τὰ εἰς φιλίαν κινοῦντα φάρμακα, ἴϋγγας λέγουσι, καὶ τὰ ἐπαγωγὰ ἄλλως καὶ χαρίεντα, κατὰ μεταφοράν· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὴν σεισοπυγίδα λέγει, ἣν ἐν κατασκευῇ τινι ἡ Σιμαίθα ἔχουσα ταῦτα ἐπᾴδει.

18. ΑΛΦΙΤΑ. Ως τῶν μαγευουσῶν ἄλφιτα θυουσῶν. ταῦτα δὲ θυλήματα ἔλεγον. τάκεται δὲ τύφεται, θυμιᾶται, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀναλίσκεται. γράφεται ἔτι καὶ καίεται. ῥόμβος δὲ ὃν οἱ Αττικοὶ κόρυμβον καλοῦσι. παρόσον τέλειός ἐστιν ἀριθμὸς ὁ τρεῖς, ἀρχὴ ὢν, καὶ μέση, καὶ τέλος. καὶ ἔστι φύσει τρίγωνος. τὸ δὲ τάκεται, ἐπὶ κηροῦ καὶ χιόνος, καὶ τῶν τοιούτων λέγεται, τῶν κατ᾽ ὀλίγον ἀναλισκομένων. ἐνταῦθα δὲ ἁπλῶς, ἀντὶ τοῦ ἀναλίσκεται, καὶ φθείρεται.

19. ΠΑ. Ποῖ ἔχεις τὸν νοῦν ἐκτετοπισμένον· οὕτως βδελυρὰ, καὶ σοὶ γέλως γεγένημαι;

Πάσσ' ἄλα καὶ λέγε ταῦτα· Τὰ Δέλφιδος ὀςέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ' ὡς αὐτὰ λακέει μέγα καππυρίσασα,
Κἠξαπίνης ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς,
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις.
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
Ὣς κεῖνος δινοῖτο πόθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

Sparge ſalem & hæc dicas, Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Delphis me cruciat: ego vero in Delphide hanc laurum
Uro: & ſicut illa crepat valde inflammata,
Ut ſubito conflagravit! ut neque cinis de ea apparuit!
Ita etiam Delphidis caro in flamma conſumatur.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Sicut hanc ceram ego, Deo adjuvante, liquefacio,
Ita præ amore ſtatim liqueſcat Myndius Delphis.
Utque volvitur hic æneus orbis, ope Veneris,
Sic ille volvatur ante noſtras fores.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum,

23. ΑΝΙΑΣΕΝ. Ηγουν, ἐλύπησε, καὶ ἐγὼ κατὰ τοῦ Δέλφιδος δάφνην καίω· καὶ ὡς λακήσει μεγάλως πυρακτωθεῖσα, καὶ ἐξαίφνης ἀναφθήσεται, καὶ οὐδὲ τέφραν ἤδομεν αὐτῆς, οὕτω καὶ ὁ Δέλφις ἐν τῇ φλογὶ τοῦ ἔρωτος τήκοιτο.

26. ΑΜΑΘΥΝΟΙ. Αμαθον ποιήσαι, ἀφανίσαι. ἄμαθος γὰρ ἡ κόνις.

28. ΩΣ. Καθὰ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ ἐγὼ τοῦτον τὸν κηρὸν ἀναλίσκω, οὕτως ἤδε διαῤῥέοιτο εὐθὺς καὶ οὐκ εἰς ἀναβολὰς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ὁ Μύνδιος Δέλφις. σὺν δαίμονι δὲ, τῇ σελήνῃ, ἢ τῷ ἔρωτι, ἢ τῷ ἑαυτοῦ δαίμονι, ὡς Μένανδρός φησι· Δαίμων ἀνδρὶ παρίσαται εὐθὺς γινομένῳ. περιβόητον δὲ τὸ Σωκράτους δαιμόνιον. τὸ δὲ Μύνδιος ἀπὸ τόπου. Μύνδος γὰρ Αρκαδίας, ἔνθα ἦν ὁ νεανίας. οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον.

30. Χ' ΩΣ. Καὶ καθὰ ςρέφεται οὗτος ὁ χάλκεος τροχὸς ἐξ Αφροδίτης, οὕτως ἐκεῖνος ςρέφοιτο παρὰ ταῖς ἐμαῖς θύραις.

Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα· τὺ δ᾽, Ἄρτεμι, καὶ τὸν ἐν ᾅδᾳ
Κινήσαις ῥ᾽ ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.
Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε; σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ᾽ ἀῆται.

Nunc furfures ſacrificabo: tu vero Diana etiam illum, qui apud inferos eſt,
Rhadamanthum movere poſſes, & ſi quid aliud firmum eſt.
Theſtyli, canes nobis per urbem latrant,
Dea adeſt in triviis, vas æneum quam primum pulſa.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ecce jam mare ſilet, ſilent & venti;

33. ΘΥΣΩ. Πυρὶ καύσω. ἣν δὲ πρὸ τούτου Ἑκάτην ἐκάλεσε, ταύτην νῦν Ἄρτεμιν λέγει, διὰ τὸ ὑπομένειν τινὰ κοινωνίαν ταῖς θεαῖς.

34. ΚΙΝΗΣΑΙΣ Ρ᾽ ἀδάμαντα.] Τινὲς ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον· βέλτιον δὲ τὸν ῥαδάμαντα, ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. ταῦτα δὲ ἀναφέρει ἐπὶ τὸν Δέλφιδα. καί φησι. τὴν ψυχὴν αὐτοῦ δόνει, καὶ εἴτι περ στερέμνον ἔχει τοῦ σώματος. Ἄλλως. καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο] καὶ εἴ τις ἐστὶν ἐν τῷ ᾅδῃ ἀδάμας, σκληρότερος ὢν δηλονότι τοῦ παρ᾽ ἡμῖν ἀδάμαντος, καὶ κατὰ μηδεμίαν μηχανὴν μαλάττεσθαι δυνάμενος, καὶ τοῦτον κινήσαις ἄν, ἀντὶ τοῦ μαλάξαις. καὶ εἴτι περ ἀσφαλὲς ἄλλο, ἤγουν σκληρὸν καὶ μὴ δυνάμενον μαλάττεσθαι. Ἄρτεμις δὲ ἡ αὐτὴ τῇ σελήνῃ.

35. ΘΕΣΤΥΛΙ. Πρὸς τὴν παιδίσκην φησὶ τεκμαιρομένη, ὡς ἐκ τῶν ὠρυγῶν τῆς θεοῦ κατὰ τὰς τριόδους πεφηνυίας. διὸ προστάσσει καθόσον τάχος τὸ χάλκωμα ἠχεῖν, ὅτι οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν φανεῖσα.

36. ΤΡΙΟΔΟΙΣΙ. Ἱδρύοντο δὲ τὴν Ἑκάτην ἐν ταῖς τριόδοις ὅτι ἐπὶ τῶν καθαρμάτων καὶ μιασμάτων ἡ θεός. ἔνιοι δέ φασι Φεραίας τῆς Αἰόλου καὶ Διὸς παῖδα αὐτὴν γεγονέναι, καὶ ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τρίοδον αὐτὴν ἐῤῥίφθαι· τὸν δὲ Φέρητος βουκόλον ἀνελκόμενον καὶ ἀναλαμβανόμενον ἐκθρέψαι. διόπερ τὰς τριόδους ἱερὰς τῆς θεοῦ νομισθῆναι. Ἱδρύοντο δὲ αὐτὴν καὶ πρὸ τῶν θυρῶν, ὥς φησιν Αἰσχύλος. Δέσποιν᾽ Ἑκάτη, τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. ΧΑΛΚΙΟΝ. Τὸν γὰρ χαλκὸν ἐπῇδον, ἐν ταῖς ἐκλείψεσι τῆς σελήνης, καὶ ἐν τοῖς κατοιχομένοις, ἐπειδὴ ἐνομίζετο καθαρὸς εἶναι καὶ ἀπελαστικὸς τῶν μιασμάτων. διόπερ πρὸς πᾶσαν ἀφοσίωσιν καὶ ἀποκάθαρσιν αὐτῷ ἐχρῶντο, ὥς φησι καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν. τὸ ἄχει, ἀντὶ τοῦ ψόφει, κροῦε, ἐπεὶ ὁ τοῦ χαλκοῦ ἦχος οἰκεῖος τοῖς κατοιχομένοις. Φησὶν Ἀπολλόδωρος, Ἀθήνησι τὸν ἱεροφάντην τῆς Κόρης ἐπικαλουμένης, ἐπικρούειν τὸ καλούμενον ἠχεῖον. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος, εἰώθασι κρούειν λέβητα.

40. ΤΑΛ.

Ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ.
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον πόκα Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν ἐϋπλοκάμου Ἀριάδνας.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Sed meus dolor in pectore non quieſcit.
Verum amore erga illum tota comburor, qui me miſeram
Pro conjuge infamem fecit, & ut non ſim amplius virgo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Ter libo, & ter hæc, o reverenda, dico.
Sive mulier illi accubat, ſive vir,
Tantum obliviſcatur, quantum olim Theſea dicunt
In Dia oblitum eſſe pulchricomæ Ariadnes.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Hippomanes planta eſt apud Arcades, qua concitati omnes

40. ΤΑΛΑΙΝΑΝ. Ος με τὴν ἀθλίαν ἀντὶ τοῦ κατάστασιν ἔχειν γυναικὸς, ἐποίησεν εἶναι ἀγενῆ καὶ ἄσεμνον. τὸ δὲ ἦμεν, ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἐκ τοῦ ἔμμεναι γίνεται, ἐκβολῇ τοῦ πρώτου μ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, καὶ ἀποκοπῇ τῆς αι διφθόγγου, ἦμεν.

45. ΘΑΣΕΑ. Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπάρας εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ χρησάμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραί εἰσι νῆσοι Δῖαι καλούμεναι. ἥτε πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μόνῃ συμβῆναι τὰ περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μετονομασθεῖσα Νάξος· καὶ ἡ περὶ Μῆλον, καὶ ἡ περὶ Ἀμοργὸν, καὶ ἡ τῆς Κέω χερρόνησος, καὶ ἡ Πελοποννήσου.

48. ΙΠΠΟΜΑΝΕΣ. Ο μὲν Θεόκριτός φησι φυτὸν εἶναι τὸ ἱππομανές· οἱ δὲ περιττοὶ καὶ πολυπράγμονες, οὔ φασι φυτὸν εἶναι, ἀλλὰ τοὺς ἀποτικτομένους πώλους ἔχειν τι σαρκίον φυόμενον ἐπὶ τοῦ μετώπου γλοιῶδες, ἔλαττον ἰσχάδος, ὃ καλεῖται ἱππομανές. ἀποτρώγουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀπολείχουσιν εὐθὺς αἱ ἵπποι. καὶ εἰ τοῦτο ποιήσουσι, φιλοστοργοῦσι τὰ ἔκγονα· εἰ δὲ μὴ, ἀπεχθαίρουσι, καὶ οὐ προσίενται. διὰ τὸ φυσικῶς οὖν συμβάλλεσθαι πρὸς φιλοστοργίαν, οἱ ἱπποφορβοὶ ἀφαιροῦσιν αὐτὸ, καὶ αἱ φαρμακίδες χρῶνται αὐτῷ πρὸς τὰ φίλτρα. φασὶ δὲ ὅτι εἰ αἴσθοιντο

Digitized by Google

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν᾽ ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι·
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελος, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ᾽ ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὢ ᾽γὼ νῦν τίλλοισα κατ᾽ ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἳ αἲ ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς, ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Et equulei inſaniunt in montibus,
& celeres equæ.
Utinam ſit ut Delphidem videam
ad hanc domum venire,
Inſano ſimilem, ex nitida palæ-
ſtra!
Iynx, trahe tu illum meam ad do-
mum virum.
Hanc a veſtimento fimbriam amiſit
Delphis,
Quam ego nunc divellens in ſæ-
vum ignem ſpargo.
Hei mihi triſtis amor: quid mihi
atrum e corpore ſanguinem,
Veluti paluſtris hirudo, inhærens
omnem exuxiſti?

τῆς ὀσμῆς αἱ ἵπποι, ἐκμαίνονται πρὸς τὸν ἔχοντα αὐτό. διὸ καὶ οὗτος μέμνηται τοῦ ἱππομανοῦς, ὅπερ συντελεῖ πρὸς τὰ φίλτρα, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος. Ἄλλως. Κρατεύας φησὶ τὸ φυτὸν ἔχειν καρπὸν ὡς σικύου ἀγρίου. μελάντερον δὲ τὸ φύλλον ὥσπερ μήκωνος ἀκανθῶδες. οὐ μέν τοι προστίθησιν, εἰ πρὸς φίλτρα συμβάλλεται, ἢ συμμάχεται. ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱονεὶ φῦμα ἀπὸ τοῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. οὐδὲ ἄλλην γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ ἤκασιν. ἀντὶ τοῦ, φύματος. ὁ νοῦς· φυτόν ἐστι παρὰ τοῖς Ἀρκάσιν, ἱππομανές· ἐπὶ τούτῳ πάντα αἱ πῶλοι μαίνονται κατὰ τὰ ὄρη, καὶ αἱ ταχεῖαι ἵπποι. τοῦτο ὥσπερ ἐξερμηνευτικὸν ἐπάγει τοῦ ἱππομανές. οὐ κινοῦσι δὲ τίνα μανίαν. λέγει μαίνεσθαι ἐπ᾽ αὐτῷ τὰς ἵππους καὶ τὰς πώλους. ἴσως ἕλκει αὐτὸ ταύτας ἐφ᾽ ἑαυτό. καὶ ἐνθουσιᾶν ποιεῖ ἐπὶ τὴν αὐτοῦ ζήτησιν ὀσφραινόμενον.

50. ΩΣ. Οὕτω καὶ τὸν Δέλφιν ἴδοιμι, μαινόμενον δηλονότι, καὶ εἰς τόδε τὸ οἴκημα ἤδη ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. λιπαρὰν δὲ λέγει παλαίστραν, ἐπεὶ οἱ παλαίοντες ἐλαίῳ πρότερον ἠλείφοντο, εἶτα ἐπάλαιον

53. ΤΟΥΤ᾽ Τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ἄκρου τῆς ἑαυτοῦ χλαίνης δηλονότι ἀπέβαλλεν. ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ. ἤγουν τῷ δραστηρίῳ. ὅπερ καὶ ἄκοντα ἐλθεῖν ἀναγκάσει. κράσπεδον, τὸ ἄκρον τοῦ κάτω μέρους τοῦ ἐνδύματος. ἐνταῦθα δὲ κράσπεδον λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρους τοῦ κρασπέδου.

55. ΑΙ. Φεῦ ὦ ἔρως ἀλγεινέ. διὰ τί μου τὸ μέλαν αἷμα πᾶν ἐκπέπωκας, ἐμφύς μοι. ἤγουν καταχὼν με ὡς βδέλλα λιμνῆτις.

56. ΒΔΕΛΛΑ. Αἱ βδέλλαι ἐν λίμναις γίγνονται καὶ ἐν ποταμοῖς, προσαγόμεναι

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαύραν τοι τρίψασα, κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον. ἇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· ὁ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ.
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα· Τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴυγξ; ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μούνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβούλοιο κανηφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ,

Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Lacertam tibi terens, malam potionem cras afferam.
Theſtyli, nunc capiens hæc venena, ea illine
Limini illius, ad quod limen etiam nunc
Animo alligata ſum: ille vero me nihil curat.
Et inſpuens dicito, Nunc Delphidis oſſa ſpargo.
Iynx, trahe tu illum meam ad domum virum.
Nunc ſola relicta, unde amorem meum deplorare incipiam?
Unde exordiar! quis mihi hoc malum attulit?
Venit ad nos Anaxo Eubuli filia caniſtrum ferens,

αγόμεναι δὲ τὸ αἷμα ἐκθηλάζουσι. ἤρηται δὲ βδέλλα, παρὰ τὸ βδάλλειν, ὅ ἐστιν ἐξαμέλγειν τὸ αἷμα. τὸ γὰρ ἀμέλγειν, Ἀττικοὶ βδάλλειν λέγουσι. Νίκανδρος. Καὶ συνεβδελμαι ἐὸν γλάγος.

58. ΣΑΥΡΑΝ Τὴν κοινῶς λεγομένην χλωροσαῦραν. διαλγοῦσα γὰρ καὶ ἐνθυμουμένη, τὸ διὰ τῆς σαύρας ποτὸν ὑπισχνεῖται αὐτῷ αὔριον δώσειν. ἔστι δὲ αὕτη δυσχερὴς, ἥ τις ἀποκτανθεῖσα καὶ ξηρανθεῖσα, καὶ συντριβεῖσα, σὺν ἀλφίτῳ δίδοται. μεμύθευται γοῦν, ὡς καὶ τοῦτο τῶν φίλτρων ἐστὶν ἕν.

59. ΘΡΟΝΑ. Θρόνα Θεσσαλοὶ μὲν, τὰ πεποικιλμένα ζῶα. Κύπριοι δὲ, τὰ ἀνθινὰ ἱμάτια· Αἰτωλοὶ δὲ φάρμακα, ὥς φησι Κλείταρχος· Ὅμηρος δὲ τὰ ῥόδα, παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.

60. ΦΛΙΑΣ Γράφεται καὶ φιλίας, τουτέστι πρὸς φιλίαν.

61. ΔΕΔΕΜΑΙ. Ἤγουν, ἐκδέδεμαι, ἐκκρεμής εἰμι, ΘΥΜΩ τουτέστι τῇ ψυχῇ· αὐτὸς δὲ οὐδεμίαν φροντίδα ποιεῖταί μου.

62. ΕΠΙΦΘΥΣΔΟΙΣΑ. Ἐπιψιθυρίζουσα, ἡσύχως ἐπᾴδουσα

65. ΑΓΑΓΕ. Ἤγουν, προυξένησεν;

66. ΗΝΘ. Ἄρχεται διηγεῖσθαι ὅπως ἐνέπεσεν εἰς τὸν ἔρωτα. φησὶ δὲ οὕτως. ἦλθεν ἡ τοῦ Εὐβούλου θυγάτηρ Ἀναξὼ κανηφοροῦσα τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ πομπὴν ἀγομένη τῇ θεῷ. εἰώθασι γὰρ τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν αἱ μέλλουσαι

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος. Τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἁ Θευχαρίλα Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι. ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τὰν Κλεαρίστας·

Ad lucum Dianæ: quo in loco & multæ aliæ
Feræ in pompa ducebantur undique, inter quas erat leæna.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Meque adeo Teucharilæ nutrix Threſſa felicis memoriæ,
Vicina prope habitans, oravit & obſecravit
Ut pompam ſpectarem. Ego vero inſigniter infelix
Sequebar, trahens pulchram ex byſſo tunicam,
Et induta xyſtide Clearistæ.

μέλλουσαι γαμῆσθαι, ἐπὶ ἀφοσιώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. τὰ δὲ μυστήρια ταῦτα, Ἀθήνησι πολιτεύονται. ἐκανηφόρουν δὲ τῇ Ἀρτέμιδι αἱ ὥραν ἔχουσαι γάμου, ὥσπερ ἀπολογούμεναι περὶ τῆς παρθενίας τῇ θεῷ, ἵνα μὴ ὀργισθῇ αὐταῖς μελλούσαις τολοιπὸν φθείρεσθαι. καὶ παρὰ Μενάνδρῳ· Αἱ κνίσκουσαι ἐπικαλεῖσθε τὴν Ἄρτεμιν, ἀξιοῦσθαι συγγνώμης, ὅτι διεκορήθητε. Ἄλλως. ὁ νοῦς· ἦνθ' ἁ τῶ' ὐβούλοιο] ἦλθεν ἡ Αναξὼ ἡ τοῦ Εὐβούλου ἡμῖν θυγάτηρ δηλονότι ἡ κανηφόρος, εἰς τὸ ἄλσος τῆς Ἀρτέμιδος. ἤγουν εἰς τὸ τέμενος τῆς Ἀρτέμιδος, εἰς τὸν ἀνατεθημένον αὐτῇ τόπον. ἄλσος δὲ λέγει αὐτὸν, ὡς δενδρώδη ὄντα.

67. ΤΑ. Ταύτῃ δὴ τῇ Αναξοῖ δηλονότι, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα θηρία συνεπόμπευε περισταδὸν, ἤγουν, κατὰ κυκλικὴν στάσιν, κύκλωθεν. ἐζωγραφημένα δὲ ταῦτα, ὡς ἔοικεν, ἐνπομπεύετο. ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ λέαινα ἐπόμπευε.

70. ΚΑΙ. Καί με ἡ τροφὸς τοῦ Θεοχαρίλου ἡ ἀπὸ τῆς Θρᾴκης ἡ μακαρῖτις· ἐτελεύτησε γὰρ τὸν βίον δηλονότι.

71. ΑΓΧΙΘΥΡΟΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ πλησίον ναίουσα καὶ οἰκοῦσα. ΚΑΤ. Τουτέστιν, ὅρκους μοι ἐπέθηκε, πρὸς θεῶν λέγουσα, καὶ τοιαῦτά τινα, καὶ ἱκέτευσεν ὥστε ἀπελθεῖν με θεάσασθαι τὴν πομπήν.

73. ΕΓΩ. Ἐγὼ δὲ αὐτῇ, ἡ μεγάλως δυστυχὴς, ἠκολούθουν. οἶτος γὰρ οὐ μόνον ὁ ὄλεθρος καὶ θάνατος, ἀλλὰ καὶ πᾶν δεινόν. τοῦτο δὲ λέγει ὅτι ἐπείσθη προελθεῖν ἐπὶ τὴν θέαν.

74. ΞΥΣΤΙΔΑ. Ξυστὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον. Ἄλλως. περιβόλαιον λεπτὸν ᾧ χρῶνται καὶ οἱ ἁρματηλάται. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν χοῦν ξύεσθαι, ἢ ὡς ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ ξύειν τὸν χρῶτα.

76, ΕΥ.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ἐμῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειὰς,
Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ σελάνας,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χὠς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας, τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον,
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα καὶ δέκα νύκτας.

Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna.
Cum itaque jam incederem per mediam orbitam, ubi *ædes* Lyconis,
Ibi Delphidem vidi, & ſimul Eudamippum, euntes.
His erat helichryſo flavior barbæ lanugo,
Pectora vero ſplendebant multo magis quam tu Luna,
Ut e gymnaſio *redeuntibus* relicto pulchro labore.

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Atque ut vidi, ut inſanii, ut animus mihi male affectus eſt
Miſeræ! forma mea tabeſcebat, neque amplius pompam
Illam curabam, neque quomodo domum redierim,
Novi: ſed me ardens quidam morbus conficiebat;
Decubui vero in lecto dies decem & noctes decem.

76. ΕΥΣΑ. Ηγυν οὖσα. τὸ γὰρ εὖσα ἀπὸ τῦ ἔῦσα γίνεται. κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδῦ τῆς πλατείας, ἐκεῖ ὅπυ εἰσὶ τὰ οἰκήματα τῦ Λύκωνος, εἶδον τὸν Δέλφιν, καὶ τὸν Εὐδάμιππον ὁμῦ πορευομένυς. τύτοις δὲ ἦν γενειὰς μὲν ξανθοτέρα ἑλιχρύσυ, ςήθη δὲ λάμποντα κατὰ πολὺ πλέον ἢ τὸ ςῆθος τῆς σελήνης δηλονότι. ἢ τὸ φῶς.

80. ΓΥΜΝΑΣΙΟΙΟ. Καθὰ ἀπὸ τῆς παλαίςρας ἐξελθῦσιν, αὐτίκα τότε καλὸν πόνον λιπῦσι· τυτέςι, τὺς γενναίυς ἀγῶνας τῆς πάλης λιπῦσιν.

83. ΟΥΚ. Καὶ ὐδαμῶς ὔτε τῆς πομπῆς ἐκείνης αἴσθησιν ἔχον, ὐδὲ ὅπως εἰς τὸν οἶκον ἐπανέςρεψα. τῦτο γὰρ ὁμῦ, τὸ πάλιν ἀπῆνθον, ἔγνων.

85. ΑΛΛΑ. ἀλλὰ πυρώδης τίς με νόσος, τυτέςι πυρετὸς, ἐδαπάνησεν, ἢ ἐξαλάπαξε, διέφθειρεν, ἐκτὸς φροντίδος καὶ γνώμης ἐποίησε. γράφεται καὶ ἐξάλαξεν. ἵν' ᾖ ἐξήλησε. Αλλως. Αλλάπαθα παρ' Αττικοῖς τὰ κενώματα. καὶ λάπαθος βοτάνη τὶς κενωτική.

86. ΚΕΙ.

Google

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θαψῷ,
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρησα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅ τις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνια Σελάνα.
Χ' οὕτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰ δ' ἄγε, Θέστυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος. ἀλλὰ μολεῖσα

Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et corpus meum admodum ſimile fiebat thapſo:
Deſluebant vero e capite omnes capilli, ipſaque ſola reliqua
Oſſa erant & cutis: ad cujus vero ædes non ivi?
Aut cujus aniculæ domum prætermiſi, quæ incantaret?
Sed nihil erat leve, & tempus interea conſumebatur fugiens.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Tandem ancillæ verum ſermonem dixi;
Eia age, Theſtyli, mihi gravis morbi aliquod remedium inveni:
Totam me cepit miſeram Myndius ille. Sed profecta

85. ΚΕΙΜΑΝ. Καὶ ἐκείμην ἐν τῇ κλίνῃ ἐπὶ δέκα ἡμέρας καὶ νύκτας· καὶ τὸ σῶμά μου ὅμοιον ἐγένετο καταπολὺ θάψῳ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ χρυσοξύλῳ.

88. ΘΑΨΩ. Χλωρὸς, ξανθός. θάψος γάρ ἐστι ξύλον τι ὃ καλεῖται σκυθάριον, ἤγουν σκυθικὸν ξύλον, ὥς φησι καὶ Σαπφώ. τούτῳ δὲ τὰ ἔρια βάπτουσι, καὶ ποιοῦσι μήλινα, καὶ τὰς τρίχας ξανθίζουσιν. ἔστι δὲ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον χρυσόξυλον. Ἀσκληπιάδης δὲ, φυτόν τι χλωρὸν, ὅθεν καὶ τὴν θαψίαν πρὸς τὰ ἐτώπια· βαπτέσθαι δὲ ἐκ ταύτης τὰ κροκοειδῆ.

90. ΟΣΤΕ'. Ὀστᾶ ἀκμὴν εἰσιν ὑπόλοιπα, καὶ εἰς τίνος γραίας δόμον οὐκ ἀπῆλθον, ἥτις ἐπῳδαῖς ἠπίστατο χρῆσθαι. ἀλλ' οὐδεμία ἦν ἀνάπνευσις, οὐδ' ἐκουφιζόμην τοῦ ἔρωτος, καὶ ὁ χρόνος διήρχετο ῥέων.

94. ΧΩΤΩ. Καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τοῦ πράγματος ἔχοντος δηλονότι, ἔλεξα τὴν ἀλήθειαν τῇ ἐμῇ δούλῃ, οὑτωσὶ εἰποῦσα. εἶα ἄγε, ὦ Θέστυλι, μοι ἐπινόησον τινὰ μηχανὴν ἢ ἔξευρε, ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου καὶ βαρείας νόσου, ὅτι με ὁ ἔρως τοῦ Μυνδίου πολλὰ βαρύνει. ἀλλὰ ἀπελθοῦσα πρὸς τὴν παλαίστραν τοῦ Τιμαγήτου, σκόπησον. ἐκεῖ γὰρ ἀναστρέφεται καὶ ἐκεῖ αὐτῷ ἡδὺ καθέζεσθαι.

Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.
  Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἤπει κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κἤφ'· ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ· καὶ ὕφαγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν. ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,
  (Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω
Ἱδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ

Obſerva circa Timageti palæſtram;
Eo enim commeare ſolet, ibique ei gratum deſidere.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Cumque ipſum ſenties eſſe ſolum, occulte innue,
Et dic: Simætha te vocat: atque huc ad me adducito.
Sic dixeram, ipſa vero abiit, & adduxit nitidum illum
Delphidem ad ædes noſtras. at ego ut ipſum aſpexi
Jam portæ limen ſuperantem pede celeri,
(Dic amorem meum unde venerit, veneranda Luna)
Tota quidem obrigui, plus nive: ex fronte vero
Mea ſudor abunde defluebat ſimilis auſtralibus pruinis,
Neque quicquam eloqui poteram, ne tantum quidem, quantum in ſomnis

99. ΦΡΑΖΕΟ. Συνεχῶς ἐπικαλεῖται τὴν σελήνην, ἢ ὡς συνεργὸν πρὸς τὰς μαγείας, ἢ ὡς καὶ αὐτὴν ἐρασθεῖσαν Ενδυμίωνος.

100. ΚΗΠΕΙ. Καὶ ἐπειδὰν αὐτὸν μόνον ὄντα ἴδῃς, κεχωρισμένον δηλονότι τῶν ἄλλων, ἥσυχα, ἤγουν ἡσύχως νεῦσον, καὶ εἰπὲ ὅτι ἡ Σιμαίθα σε καλεῖ, καὶ ὁδήγησον αὐτὸν ὧδε. τὸ ἥσυχα Μύνατος παροξύνει, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἀγνοεῖ δὲ ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται. οἷον φίλα ἀντὶ τοῦ φίλως· καὶ ὅσια, ἀντὶ τοῦ ὁσίως.

102. ΩΣ. Οὕτως ἔφην, αὐτῇ, δηλονότι τῇ δούλῃ· ΑΔ. Αὐτὴ δ' ἀπῆλθε καὶ ἤγαγε τὸν εὐτραφῆ Δέλφιν δηλονότι εἰς τὸν ἐμὸν οἶκον.

103. ΕΓΩ. Εγὼ δὲ ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τὴν φλιὰν τῆς θύρας ὑπεραμειβόμενον, ἤγουν ὑπερβαίνοντα ποδὶ ἐλαφρῷ, πλέον χιόνος ἅπασα ἐψυχράνθην.

107. ΙΔΡΩΣ κατέτρεχε, κατεφέρετο καὶ δαψιλῶς ἐῤῥεῖ, ὁμοίως καὶ κατ' ἴσον ταῖς καθύγροις δρόσοις. κόχος γὰρ ὁ δαψιλὴς ῥοῦς. ὠνοματοπεποίηται δέ.

108. ΦΩΝΑΣΑΙ. Οὐδὲ φωνῆσαι

Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ᾽ ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἶσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ᾽ ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ᾽ ἐπὶ κλιντῆρι· καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἤ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γὰρ κἠγὼ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον ἔρωτα,

Murmurant clamantes caram ad matrem pueri:
Sed obrigui toto corpore, ſicut monile riget.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et crudelis ille me intuens, oculos in terram defixit,
Aſſeditque in ſella, atque ſedens ſic ait:
Certe me Simætha tantum antevertiſti, quantum ego
Nuper currens formoſum anteverti Philinum,
Cum me ad tectum tuum vocaſti, ut adeſſem.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Veniſſem enim ego, per dulcem amorem, veniſſem

τι ἐδυνάμην, ὡδ᾽ ὅσον ἐν ὕπνῳ κνυζῶνται τὰ τέκνα φωνῦντα πρὸς τὴν φίλην αὐτῶν μητέρα. τὸ κνυζᾶσθαι, ἐπὶ τῶν κυνῶν λέγεται κυρίως, ὅτε προσερχόμενοι τινὶ, φωνήν τινα ἀπὸ χαρᾶς ἀφιᾶσιν. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τῶν βρεφῶν τῦτο τίθησι μεταφορικῶς. ὁμοίως τὸ φωνεῦντα, ἀντὶ τῦ φωνῦντα, κυρίως ἐπὶ τῶν ὀρνέων λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἡσύχυ καὶ ἀσήμυ ὑλακῆς τῶν κυνῶν.

110. ΑΛΛ᾽. Ἀντὶ τῦ ἄφωνος γέγονα, ὁμοία δαγῦδι, ᾧ αἱ παρθένοι κοσμῦνται. δαγὺς δέ ἐστι κορονόσμιόν τι. καλῦσι δὲ αὐτὸ καὶ νύμφην. οἱ δὲ πλαγγόνα, ὡς Ἀττικοὶ, ἀπὸ τῦ πεπλάσθαι ἐκ κηρῦ. Ἄλλως. Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν, καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν, καὶ πεπηγὼς ἐπ᾽ αὐτήν.

112. ΚΑΙ. Καὶ ἐσιδών με ὁ σκληρὸς καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἀβέβαιος, τὰς ἀκτῖνας τῶν ὀφθαλμῶν ἐρείσας, ἐκάθισεν ἐπὶ τῇ στρωμνῇ, καὶ καθεζόμενος ἔφη.

114. ΗΡΑ. Οὕτως, ὦ Σιμαίθα, τοσῦτον προέλαβες εἰς τὸ σὸν τῦτο οἴκημα καλέσασα, ὅπυ με παρῆναι ἐκάλεσας· δηλονότι ἀπὸ κοινῦ, ὅσον ἐγὼ πρώην ποτὲ τρέχων προέλαβον τὸν Φιλῖνον τὸν χαρίεντα.

118. ΗΝΘΟΝ. Ἦλθον γὰρ ἂν ἐγὼ, νὴ τὸν γλυκὺν ἔρωτα, ἦλθον φίλος ὢν, ἢ μετὰ δύο ἄλλυς, ἢ μετὰ τρεῖς, αὐτίκα ἐπὶ τῆς νυκτὸς, ἤγυν κατὰ τὴν παρῦ-

Digitized by Google

Ἢ τρίτος, ἠὲ τέταρτος, ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοτε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰ μέν κ' ἐδέχεσθε, τάδ' ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς

Vel duobus, vel tribus comitatus, de nocte amans:
Mala quidem in ſinu Bacchi habens,
In capite autem habens populum, Herculi ſacram plantam,
Undique purpureis lemniſcis involutam.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Et ſi me admiſiſſetis, id gratum fuiſſet: nam celer

παροῦσαν νύκτα. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] μῆλα ἔχων ἐν κόλποις τὰ ἐράσμια καὶ ἔρωτος ποιητικά. λέγοι δ' ἂν τοῦτο καθὸ ὑπὸ Ἀφροδίτης διδόμενα τῷ Ἱππομένῃ μῆλα ἐκ Διονύσου, οἷς στεφανοῦνται. ταῦτα δὲ εἰς ἔρωτα τὴν Ἀταλάντην ἐκίνησεν, ὥς φησι Φιλητᾶς, τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἑλοῖσα Μῆλα Διονύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Ἄλλως. Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισιν] ἐν τῷ κόλπῳ μὲν φυλάσσων μῆλα τοῦ Διονύσου, ἴσως ἀπὸ τόπου τινὸς ἀφιερωμένου τῷ Διονύσῳ.

121. ΚΡΑΤΙ. Ὀλυμπιονίκης φησι τὸν Ἡρακλέα κατελθόντα εἰς ᾅδου, εὑρεῖν παρὰ τῷ Ἀχέροντι φυομένην τὴν λεύκην, καὶ εἰς ἀνθρώπους κομίσαι, ἣν Ὅμηρος ἀχερωΐδα καλεῖ, ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ δὲ ἔχων τὸν στέφανον ἀπὸ τῆς λεύκης τοῦ φυτοῦ τοῦ Ἡρακλέος, πανταχόθεν περιειλημμένον περιζώστραις πορφυραῖς. ἐστεφανωμένος δέ, φησι, λεύκῃ ἐληλύθει ὁ Δέλφις, ὅτι ἀθλητικός ἐστιν, ὡς καὶ Ἡρακλῆς· οἱ γὰρ ἀθλητικοὶ τούτῳ ἐστεφανοῦντο ὡς ἱερῷ· ἱερὸν δὲ ἦν τοῦτο Ἡρακλέος τοῦ πολλοὺς ἄθλους διενεγκόντος, ἐπεὶ αὐτὸν ἔλεγον ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος τοῦτο εἰς ἀνθρώπους κομίσαι. Ἀνδρός ἐστι τεχνικοῦ καὶ συνετοῦ τὰ ἐρωτικὰ, ἐρασθεῖσαν γυναῖκα μὴ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι. ἡ γὰρ ἀμφὶ τούτων ἄγνοια, μῖσος ἀπεργάζεται. μεταδιδόναι δὲ καὶ λόγου μᾶλλον ἐνίοτε χρὴ, καί πως ὑποφαίνειν αὐτὸν ἐρῶντα. ἐκ μὲν γὰρ τοῦ παντελῶς ἀποστρέφεσθαι, κατάλυσίς ἐστι τοῦ ἔρωτος, ἐκ δὲ τοῦ δοκεῖν πως ἀντιφιλεῖν καὶ παρέχειν ἐλπίδα μίξεως καὶ ἔρωτος, αὔξησις μᾶλλον τοῦ πόθου. τοιοῦτόν δή τινα καὶ τὸν Δέλφιν δείκνυσιν ὁ ποιητικὸς ἡμῖν λόγος.

124. ΚΑΙ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐδέχεσθέ με, ἦν ἂν τοῦτο προσφιλές. καὶ γὰρ εὔστροφος καὶ εὐειδὴς παρὰ πᾶσι τοῖς νέοις καλοῦμαι· ἀνεπαυόμην, ἐὰν καὶ μόνον τὸ καλόν σου στόμα ἐφίλησα. εἰ δὲ ἀλλαχόσε ἀπωθεῖτε, καὶ ἡ θύρα ἠσφαλισμένη ἦν τῷ μοχλῷ, τῷ κοινῶς λεγομένῳ κατοπηγίῳ, ἐκ παντὸς καὶ πελέκεις καθ' ὑμῶν, καὶ λαμπάδες ἦλθον· ἦγον, κατὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠϊθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδόν τ', εἴκε μόνον τὸ καλὸν ϛόμα τεῦ ἐφίλασα·
Εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἤνθον ἐφ' ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν.
Καὶ μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἷλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον. Ἔρως δ' ἄρα καὶ Λιπαραίου
Πολλάκις Ἁφαίϛοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὣς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς

Et formoſus inter omnes juvenes vocor.
Quieviſſem vero ſi tantum os tuum pulcrum oſculatus fuiſſem:
Sin alio repuliſſetis me, & fores peſſulo occluſæ fuiſſent,
Omnino & ſecures & faces ad vos veniſſent.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Nunc vero affirmo, me hanc gratiam primum Veneri debere:
Et poſt Venerem, ſecunda tu ex flamma me eripuiſti,
O mulier, quæ me huc ad ædes tuas vocaſti
Prorſus ſemuſtum: nam amor ſæpe Liparæo
Vulcano ardentiorem flammam incendere ſolet.
Dic amorem meum, unde venerit, veneranda Luna.
Ille enim objecto furore malo, virginem ex thalamo,
Et ſponſam expulit ex thoro tepido adhuc relicto
Viri. Sic ille dixit, ego vero illi facile credula,

133. ΕΡΩΣ. Ὁ ἔρως γὰρ φλόγα ἀνάπτει κατὰ πολὺ καυϛικωτέραν τοῦ πυρὸς τοῦ Λιπαραίου. ἤγουν, τοῦ ἐν τῇ Λιπάρᾳ τῇ νήσῳ

136 ΠΑΡΘΕΝΟΝ. Καὶ παρθένον δ' ἐκ τοῦ δωματίου ἐφόβησεν, ἀντὶ τοῦ φυγὴν ἐποίησε. σὺν κακαῖς μανίαις, ἤγουν κακῶς μαινομένην. καὶ νύμφην, ἤγουν γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, ἐκ τοῦ θαλάμου φυγὴν ἐποίησεν, ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην.

138. ΩΣ. Οὕτως ἐκεῖνος εἶπεν. ἐγὼ δε ἡ ταχεῖα εἰς τὸ πείθεσθαι, τῆς χειρὸς αὐτοῦ ἀψαμένη (τὸ γὰρ οἱ ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνεται) ἔκλινα αὐτὸν ἐπὶ τῆς μαλακῆς ϛρωμνῆς, καὶ ταχέως ἐμαλακίζετο, καὶ ἡσύχως διελεγόμεθα μετὰ ἡδονῆς.

142. ΧΩΣ.

Χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χὠς κά τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθές,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ. ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς
Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·

Manu prehendens in mollem lectum inclinavi:
Et mox corpore corpus calefiebat, ora vero
Caliodora erant, quam prius, & muſſitavimus una ſuaviter.
Ac ne tibi diu garriam, o cara Luna,
Res maxima peracta eſt, & voto uterque potiti ſumus.
Neque poſt id tempus me ille culpavit vſque in heſternum diem,
Neque ipſum ego: ſed venit ad me Philiſtæ
Mater meæ tibicinæ, atque eadem mater Melixus,
Hodie cum ad cœlum aſcenderent *Solis* equi,
Roſeam auroram ab Oceano ſubvehentes;

142. ΧΩΣ. Καὶ ὡς ἂν σοι μὴ ἐπὶ πολὺ παρατηνομένης λόγους λέγουσα ἐνοχλοίην, ὦ φίλη σελήνη, ἐπράχθη τὰ μέγιστα· ἤγουν τὰ τῆς μίξεως. καὶ εἰς πόθον, ἀλλήλων δηλονότι ἤλθομεν ἀμφότεροι. καὶ οὐδὲν οὔτε ἐκεῖνος ἐμοὶ ἐμέμψατο, ἤγουν ἐνεκάλεσε, μέχρι ἐχθές. τὸ πλησίον δὲ διὰ τοῦ ἐχθὲς θέλει δηλοῦν. οὔτε ἐγὼ ἐκείνῳ ἐνεκάλεσα. ἀλλ' ἦλθεν εἰς ἐμὲ σήμερον, ἥτε τῆς Φιλίστας μήτηρ τῆς ἐμῆς γείτονος, καὶ ἡ τῆς Μελιξοῦς, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος τὰ δύο ἄρθρα. καὶ ἐν ἄλλοις τοῦτο γίνεται πολλοῖς.

147. ΣΑΜΕΡΟΝ. Σήμερον, ἡνίκα πρὸς τὸν οὐρανὸν ἔτρεχον αἱ ἵπποι τοῦ ἅρματος (δηλονότι τοῦ ἡλίου) φέρουσαι ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν ἡμέραν τὴν ῥοδόπηχυν· ἤγουν τὴν λαμπρὰν, τὴν τερπνὴν, τουτέστι, κατὰ τὸν ὄρθρον· καὶ εἶπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὅτι ἄρα ὁ Δέλφις ἔραται. ἀντὶ τοῦ ἐρᾷ· ἤγουν, ἔρωτί τινος κατέχεται. καὶ εἴτε γυναικὸς πόθος ἔχει αὐτὸν, εἴτε καὶ ἀνδρὸς, οὐκ ἔφη, ὥστε εἰδέναι ἐμὲ ἀτρεκὲς, ἀντὶ τοῦ ἀτρεκῶς, ἤγουν φανερῶς. τοσοῦτον δὲ ἔφη, ὅτι ἀεὶ, ἀντὶ τοῦ συνεχῶς, ἀκράτῳ ἔρωτος ἐπεχεῖτο· ἤγουν συνεχῶς ἔπινεν οἶνον ἔρωτος. οἶνος δὲ ἔρωτος, ὃν πίνει τις μεμνημένος τῆς ἐρωμένης, ἢ τοῦ ἐρωμένου. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος. ΕΓΧΕΙ, καὶ πάλιν εἶπε Διοκλέος, οὐδ' Αχελῶος τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Κῆπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται.
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ᾽ ἀτρεκὲς ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον αἰέν᾽ ἔρωτος
Ἀκράτω ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων,
Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδεν.
Ταῦτά μοι ἁ ξεῖνα μυθήσατο· ἔστι δ᾽ ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ᾽ ἐφοίτη,
Καὶ παρ᾽ ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν·
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ᾽ ὧ τέ νιν οὐδέ ποκ᾽ εἶδον.
Ἦ ῥ᾽ οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι. αἰ δ᾽ ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν ἀίδαο πύλαν (ναὶ μοίρας) ἀραξεῖ.

Ea inter alia multa narravit mihi, quod Delphis amet.
Utrum vero mulieris amore teneatur, an viri,
Non certum ſe ſcire ait: ſed quod multum ſemper amoris
Mero infuderit, & tandem fugiens abierit.
Et dixit domum illi reerſram eſſe coronis.
Hæc mihi narravit hoſpita: eſt autem verax.
Nam ad me prius ter aut quater commeare ſolebat,
Et ſæpe apud me depoſuit Doricam pyxidem:
Nunc vero dies duodecimus, ex quo ipſum non vidi.
Num alias nunc habet delicias, & noſtri oblitus eſt?
Quare ipſum veneficiis amatoriis aggrediar. Sin autem me
Magis offenderit, Orci fores (per Parcas) pulſabit.

152. ΕΣΤΕΛΟΣ. Ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ τελευταῖον. ᾤχετο φεύγων. ἀντὶ τοῦ τρέχων ἀπῆλθε.

153. ΦΑΤΟ. Καὶ ἔφη στεφάνοις κοσμεῖν αὐτῷ τῷ ἐρωμένῳ δηλονότι, ἤγουν χάριν αὐτοῦ, ἐκεῖνα τὰ δώματα. ταῦτά μοι ἡ φίλη εἶπε, καὶ ἔστιν ἀληθὴς κατὰ ταῦτα. ὄντως γὰρ πρὸς ἐμὲ καὶ τρὶς καὶ τετράκις τῆς ἡμέρας ἤρχετο. καὶ εἰς τὸν οἶκόν μου πολλάκις ἐτίθει τὴν Δωρίδα ὄλπαν· ἴσως τὴν λήκυθον, τὴν ἔχουσαν τὸ ἔλαιον, ᾧ ἐχρῶντο ἐν ταῖς παλαίστραις.

156. ΟΛΠΑΝ. Ὄλπη κυρίως ἡ δερματίνη λήκυθος, δι᾽ ἧς ἐστὶν ὀπτήσασθαι τὸ ἔλαιον. νῦν δὲ ἴσως τὴν χαλκῆν φησὶ λήκυθον, διὰ τὸ Δωρίδα φάναι, ἀντὶ Κορινθίας. τὰ γὰρ Κορίνθια χαλκώματα διαβεβόηται.

158. ΗΡ. Ἠθικῶς ἐπαπορούσα φησί. ἄρα οὐκ ἔχει τι ἄλλο τερπνὸν, καὶ ἡμῶν ἐπιλέλησται;

159. ΦΙΛΤΡΟΙΣ. Τοῖς φαρμάκοις τοῖς εἰς φιλίαν κινοῦσι, καταγοητεύσω. ἐὰν δέ με ἔτι λυπήσῃ, νὴ τὰς μοίρας, τὴν τοῦ ᾅδου κρούσει πύλην. τουτέστιν ἀποθανεῖται.

Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθεῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα, ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλους,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

Talia ei in ciſtella venena me dico ſervare,
Quæ, o domina, ab Aſſyrio hoſpite conficere didici.
Verum tu vale, atque ad Oceanum equos flecte,
Veneranda: ego vero dolorem meum feram ſicut ſuſcepi.
Vale Luna nitido corpore: valete & alia
Sidera, quæ placidæ noctis currum comitari ſoletis.

161. ΤΟΙΑ. Τοιαῦτα κακὰ φάρμακα φημὶ κατ' αὐτοῦ φυλάσσειν ἐν κίστῃ, ἤγουν ἐν κιβωτίῳ, ὦ δέσποινα. πρὸς σελήνην τοῦτο λέγει. παρὰ τοῦ ἐμοῦ φίλου τοῦ Ἀσσυρίου τοιαῦτα μαθοῦσα. Ἀσσύριοι δὲ ἔθνος Περσικὸν, ἀκριβὲς εἰς μαγείαν, μεταξὺ ὂν Τίγριδος καὶ Εὐφράτου. μέχρι δὲ τούτων τῶν περάτων Σαρδανάπαλος ἐξέτεινε τὰ ὅρια.

163. ΑΛΛΑ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ σεβασμία σελήνη χαίρουσα πρὸς Ὠκεανὸν τρέπε τὸ ἅρμα· ἤγουν πρὸς δύσιν. δοκεῖ γὰρ ἐπέχειν τὴν σελήνην διὰ τὰς μαγείας. ἐγὼ δὲ ὑπομενῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ἀνεδεξάμην αὐτόν. Χαῖρε σελήνη λαμπρά. χαίρετε ἄλλοι ἀστέρες εὐκήλοιο. τὸ ἑξῆς χαίρετε δὲ ἄλλοι ἀστέρες ἀκόλουθοι τῆς νυκτὸς τῆς εὐκήλου, ἤγουν, τῆς ἡσύχου, κατὰ τὴν ἄντυγα, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ ἅρμα αὐτῆς· ἀπὸ τοῦ ἕκηλος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ, εὔκηλος, ὃ χωρὶς μὲν τοῦ υ δασύνεται. ὅτε δὲ προσλάβῃ αὐτὸ, ψιλοῦται.

166. ΝΥΚΤΟΣ. Ὅτι δὲ ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖται ἡ νύξ· Εὐριπίδης, Ὦ νὺξ ἱερὰ, ὡς μακρὸν ἵππευμα διώκεις ἀστροειδέα νῶτα διφρεύουσα. ἀστέρες δὲ, ὅτι ἐπιγενομένης τῆς νυκτὸς, φαίνονται οἱ ἀστέρες. ποιητικὸν δὲ τὸ τὴν νύκτα ἐπὶ ἅρματος ὀχεῖσθαι, καὶ παράγειν ἡνιοχοῦσαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρίτου Εἰδυλλίου.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον τοῦτο Αἰπόλος, ἀπὸ τοῦ ἐρῶντος· ἢ Ἀμαρυλλίς, ἀπὸ τῆς κόρης τῆς ἐρωμένης· ἢ Κωμαστής, ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἐπικωμάζει γάρ τις τῇ Ἀμαρυλλίδι, τοῦ ὀνόματος μὴ δηλουμένου, εἰκάσειε δ' ἄν τις Βάττον εἶναι. τοῦτον γὰρ αἰπόλον ὄντα, δι' ἑτέρου ποιεῖ ὁ Θεόκριτος προσδιαλεγόμενον Κορύδωνι, καὶ τὸν ἔρωτα, ὃν εἶχε πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἐμφαίνοντα. Τινὲς δὲ τὸν Θεόκριτον εἶναι νομίζουσι, ἐκ τοῦ, Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι; Σιμιχίδην αὐτὸν καλοῦντες. Τὸν Τίτυρον οἱ μὲν κύριον, οἱ δὲ σάτυρον εἶναί φασι. Τὰ δὲ πράγματα εἴη ἂν ἐπὶ Ἰταλίας περὶ Κρότωνα.

ARGUMENTUM

Idyllii III.

Inſcribitur hoc Idyllion Caprarius, a perſona amatoris: vel Amaryllis, a nomine puellæ, quæ amatur: vel Comaſtes, ab actione ipſa. Cantu enim quidam blanditur amicæ Amaryllidi, non expreſſo nomine. Poſſet autem quis conjicere Battum eſſe: eum enim paſtorem caprarium fingit Theocritus alibi Corydoni colloquentem, & ſuum erga Amaryllida amorem declarantem. Quidam vero Theocritum eſſe putant, ex eo quod dicitur, Num tibi ſimus videor? *Simichidem eum vocantes. Tityrum alii proprium nomen, alii Satyrum ſignificare dicunt. Res autem tranſacta videtur in Italia juxta Crotonem.*

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ, Εἰδύλλιον γ΄.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.

CAPRARIUS, vel AMARYLLIS, vel COMASTES, Idyllion III.

Vado ad Amaryllida: capræ autem mihi
In monte paſcuntur, & Tityrus eas agit.

ΚΩΜΑΣΔΩ. Τὸ πρόσωπον οὐκ ἔστι φανερὸν τὸ προλογίζον. οἱ μὲν φασὶν αὐτὸν Θεόκριτον εἶναι, διὰ τὸ σιμὸν αὐτὸν καταφαίνεσθαι· οἱ δὲ Βάττον, αἰπόλον τινά, ὃν ἐν ἑτέρῳ εἰσάγει τῆς Ἀμαρυλλίδος ἐρῶντα. ἀπρεπὲς γὰρ τὸν Θεόκριτον τῆς ἀγροίκης ἐρᾶν, ὥστε καὶ ἐν ἀγρῷ διάγειν.

2. ΤΙΤΥΡΟΣ. τοὺς ἀργοὺς, τιτύρους λέγουσι,

Digitized by Google

Τίτυρ᾽ ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ᾽ Ἀμαρυλλὶ, τί μ᾽ οὐκέτι τοῦτο κατ᾽ ἄντρον
Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γε τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,

O Tityre, mihi bene care, paſce capellas,
Et ad fontem duc, o Tityre: & illum coleatum hircum
Libycum Cnaconem caveto, ne te cornu feriat..
O dulcis Amarylli, quare me non amplius prope hoc antrum
Procumbens vocas amotorculum tuum? num me odiſti?
Num tibi ſimus videor, cum prope adſum,

λέγουσι, νῦν δὲ ὄνομα ἐστὶν αἰπόλου, κατὰ ἐμφέρειαν τοῦ χαρακτῆρος. Ἄλλως. ὄνομα κύριον ὁ Τίτυρος. τινὲς δέ φασιν ὅτι Σιληνός τις, οὐ Σικελιώτης. ἄλλοι δὲ τοὺς τράγους, ἕτεροι τοὺς σατύρους. ἔνιοι ὄνομα πόλεως Κρήτης. ἄλλοι δὲ τοὺς προσπόλους τῶν θεῶν, τινὲς δὲ καὶ κάλαμον. οὐκ ἔστι δὲ ἄλλο ἢ ὄνομα αἰπόλου τινός. Ἄλλως. Κωμάσδω] τὸ κωμάζειν λέγεται ἐπὶ τῶν κατὰ νύκτα εἰς τὰς ἐρωμένας ἀπερχομένων. ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ· ἔοικε δ᾽ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν. Ἀπέρχομαι πρὸς τὴν Ἀμαρυλλίδα, ἀποπειρασόμενος αὐτῆς, δι᾽ ᾠδῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων. Τίτυρος δὲ, ὁ πίθηκος ὁ μικρὰν ἔχων οὐράν. ἐνταῦθα δὲ ὄνομα κύριον.

3. ΚΑΛΟΝ ΠΕΦΙΛΑΜΕΝΕ. Ἤγουν διὰ τὸ κάλλος ἐμοὶ πεφιλημένε. ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ καλῶς, ἢ διὰ τὸ καλόν. ἤγουν, διὰ τὸ καλὸς εἶναι· ἢ διὰ τὸ καλόν σε εἶναι πεφιλαμένε ἢ καλῶς ἀγαπώμενε, ὅ ἐστιν, ἄξιε ἀγαπᾶσθαι· ἢ τὸ καλὸν, ἀντὶ τοῦ λίαν· ἢ κατὰ τὴν ἀδιάβλητον φιλίαν.

4. ΚΡΑΝΑΝ. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν· Ὅμηρος πίομεν ἐκ βοτανῶν· ΕΝΟΡΧΑΝ. Τὸν ὄρχεις μεγάλους ἔχοντα, τὸν τέλειον, ἢ ἡμιτομίαν. καὶ Ὅμηρος, Πεντήκοντα δ᾽ ἔνορχα παρ᾽ αὐτόθι.

5. ΚΝΑΚΩΝΑ. Τὸν κνήκου χροιὰν ἔχοντα ἔκφυγε, ἵνα μή σε κερατίσῃ. Ἄλλως. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης, τοῦ σπέρματος, λευκοῦ ὄντος, ἢ λάγνον. ΜΗ ΤΥ ΚΟΡΥΨΗ. μή σε κερατίσῃ. τὸ γὰρ κερατίζειν κορύττειν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ὡς συντρεχόντων ἀλλήλοις τῶν κριῶν, καὶ τὰς κορυφὰς πληττόντων καὶ ῥηγνυομένων. τὸ δὲ κορύψῃ οὐ περισπᾶται. τὰ γὰρ ὑποτακτικὰ ὁμοίως ἡμῖν οἱ Δωριεῖς προφέρουσι.

7. ΕΡΩΤΥΛΟΝ. Τὸν ἐραστὴν, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὥς τινες κύριον, παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὄξυνος, καὶ τοῦ Ἴτυλος. Παῖδ᾽ ὀλοφυρομένην Ἴτυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος.

8. ΣΙΜΟΣ. Τινὲς διὰ τοῦ σιμοῦ τὸν Θεόκριτον φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις Σιμιχίδας ὀνόμαται·

Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεις.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ· καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἀμβομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν ᾇ τυ πυκάσδῃ.

O Nympha, & barbatus? efficies ut me ſuſpendam.
Ecce mala decem affero tibi, ex eo loco decerpta
Unde me juſſiſti decerpere; cras alia afferam.

Reſpice quæſo acerbum dolorem meum: utinam fierem
Suſurrans apicula, atque in tuum antrum venirem,
Penetrans per hederam & filicem, quæ te circumdant.

πλὴν οὐκ αἰπόλος ὁ Θεόκριτος, οὐδὲ Σιμιχίδας ἀπὸ τοῦ σιμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ Σιμίχου πατρωνυμικόν.

10. ΗΝΙ. Ἀντὶ τοῦ ἰδού. δασύνεται δὲ, καὶ ὀξύνεται τὸ ἠνὶ, καὶ παρ' Ἀττικοῖς οὕτω προφέρεται. ΤΗΝΩΘΕ. Ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου· ἐκεῖνος γὰρ ἦν, οἱ δὲ Δωριεῖς τὸ ἐκεῖνος τῆνος φασίν.

11. ΕΚΕΛΕΥ. Ἐκέλευσας ἦν καὶ κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς, ἐκέλευ. ἢ κέλω λέγεται τὸ προστάττω. ὁ παρατατικὸς, ἐκελόμην, ἐκέλου, καὶ Αἰολικῶς, ἐκέλευ. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὴν ου εἰς ευ τρέπουσιν. Ἄλλως. Ἦ ῥά γέ τοι] ἢ ῥά σοι ὦ νύμφη σιμὸς φαίνομαι εἶναι ἀπὸ τοῦ πλησίον; ἤγουν συνιζηκυῖαν ἔχων τὴν ῥῖνα καὶ προγένειος; ἤγουν, προμήκης τὴν γενειάδα; νύμφην δὲ λέγει αὐτὴν, ὡς περικαλλῆ, καὶ νύμφαις ἐοικυῖαν. νύμφαι δὲ εἰσὶ, τὰ ἐν γυναικείῳ σχήματι ἐν τοῖς ὄρεσι φαινόμενα δαιμόνια. Ὦ μ' ἐκέλευ] ἤγουν· ἀφ' οὗ τόπου ἐκέλευες. κέλομαι γὰρ ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προστάττω. ἀφ' οὗ τὸ ἐκέλου, καὶ ἐκέλευ.

12. ΘΑΣΑΙ. Θέασαι δὴ τὴν λύπην, ἥτις τὴν ψυχήν μου ἀλγεῖν ποιεῖ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα. Ὅμηρος. Ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν.

13. ΜΕΛΙΣΣΑ. Εὔχεται γενέσθαι μέλισσα, ἢ ἵνα κεντήσας ἀντοδυνήσῃ, ἢ ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν εἰσελθών. μέλισσα δὲ, παρόσον ἐπὶ τῶν μήλων ἱζάνει. μῆλα δὲ πάντα τὰ ἄκρα τῶν δένδρων. Ὅμηρος· Αὐτῇσιν ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. Ἄλλως. Ἱστορία· Ῥοῖκός τις Κνίδιος τὸ γένος ἐν Νίνῳ τῇ Ἀσσυρίων, ἰδὼν εὐφυές τι δένδρον κεκλιμένον, καὶ ἀπὸ τοῦ χρόνου καταπίπτειν μέλλον, κάμαξιν ἐνστηρίξας, ἐπὶ πλέον μένειν ἐποίησεν. ἡ δὲ νύμφη θεασαμένη, χάριν αὐτῷ ὡμολόγησεν. ἡλικιῶτις γὰρ ἔφη εἶναι τοῦ φυτοῦ, καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ὅ τι ἂν ἐθέλῃ, αἰτῆσθαι. ὁ δὲ τὴν συνουσίαν αὐτῆς ᾐτήσατο. ἡ δὲ ἔφη αὐτῷ· ὅτι τὸν καιρὸν τῆς μίξεως ἀφικνουμένη σοι μέλισσα ἐρεῖ. μήποτε οὖν τῆς ἱστορίας ταύτης μέμνηται ὁ Θεόκριτος, διὰ τὸ τὴν μέλισσαν διακονῆσαι πρὸς τοὺς ἔρωτας; ΠΤΕΡΙΣ δὲ, εἶδος βοτάνης ὁμοίας πτερῷ στρουθοκαμήλου, ἀφ' ἧς καὶ στιβάδες ἐπὶ κλίνης ἐγένοντο τῶν ἀγροίκων, διὰ τὴν μαλακότητα, καὶ διὰ τὸ

ἀπο-

Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα. βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀςέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορῶσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυάνοφρυ
Νύμφα, πρόσπτυξαί με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω·
Ἔςι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Τὸν ςέφανον τῖλαί με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω

Nunc ſcio quid ſit amor. ſævus eſt Deus: certe leænæ
Mammam ſuxit, & in ſaltibus ipſum educavit mater:
Qui me penitus urens, uſque ad oſſa conficit.
O puella dulci aſpectu, tota ſaxea, o nigris decora ſuperciliis
Nympha, amplectere me caprarium, ut te deoſculer.
Ineſt & in oſculis inanibus dulcis voluptas.
Facies ut ſtatim coronam hanc in minutas partes diſcerpam,
Quam tua cauſa, o cara Amarylli, ex hedera nexam gero,

ἀποδιώκειν τῇ ὀσμῇ τοὺς ὄφεις. καλεῖται δὲ καὶ βληχρόν.

15. ΛΕΑΙΝΑΣ. Οὐκ ἀφ' ἱςορίας, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριον. καὶ γὰρ Ἀχιλλεὺς, Θέτιδος καὶ Πηλέως· ἀλλὰ διὰ τὸ ἄγριόν φησιν Ὅμηρος· γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα. Ἄλλως. Ὄντως λεαίνης μαζὸν ἐθήλαζε, καὶ ἐν τῷ δρυμῷ ἀνέτρεφεν αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ. τὸ ἄγριον αὐτοῦ καὶ δραςήριον διὰ τούτων θέλει δηλοῦν. ἄγριος δὲ λέγεται ὁ ἔρως καὶ ἀνήμερος, ἐπεὶ οὓς ἂν κατάσχῃ, ἀγρίους ποιεῖ καὶ ἀνημέρους.

17. ΚΑΤΑΣΜΥΧΩΝ. Σμύχω τὸ καίω, υ ψιλόν. Σμήχω δὲ τὸ καθαίρω, η, ἐξ οὗ σμῆγμα τὸ σαπώνιον.

18. ΠΟΘΟΡΩΣΑ. Ἤγουν, ὦ ἡ τὸ καλὸν ὁρῶσα, τουτέςιν ὦ ἡ καλοὺς ἔχουσα ὀφθαλμούς. ΛΙΘΟΣ. Ἤγουν, σκληρὰ καὶ ἄτεγκτος, ἢ μονονουχὶ τοὺς ὁρῶντας ἀπολιθοῦσα τῷ κάλλει, οἷον περὶ Γοργόνος λέγουσιν. ἢ λευκὴ ὅλη οἷον ἄγαλμα μαρμάρινον. [illegible] δὲ γράφεται ΛΙΠΟΣ διὰ τοῦ π, ἔςαι οὕτως· εἰς ἣν ὀλισθαίνουσι πολλοὶ διὰ τὸν ἔρωτα. ὀλισθηρὰ γὰρ τὰ λιπαρά. ἢ ἡ βλέπουσα λιπαρόν τι καὶ λευκόν. ὡς Ὅμηρος. λευκοὶ, ἀποςίλβοντες ἀλοιφῇ. ἢ σκληρὰ καὶ ἀδαμαντίνη, διὰ τὸ ἀνηλεὲς καὶ ἀνένδοτον. Ἄλλως. τὸ πᾶν λίθος] ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ διόλου. τουτέςι, σκληρὰ σφόδρα καὶ ἀμείλικτος.

21. ΤΙΛΑΙ. Τὸ ἑξῆς. ἤτοι κατατῖλαι, καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τὸν ςέφανον. ςεφάνοις ἐχρῶντο ἐν τοῖς συμποσίοις, ὥς φησιν Ἀριςοτέλης, εὐετηρίαν καὶ ἀφθονίαν αἰνιττόμενοι τροφῶν. ςέψαι γὰρ τὸ πληρῶσαι παρ' Ὁμήρῳ, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεςέψαντο ποτοῖο. Ἄλλως. ὁ νοῦς. ποιήσεις με αὐτίκα τῖλαι εἰς λεπτὰ, ἤγουν διασπαράξαι, καὶ τεμεῖν τὸν ςέφανον, ὃν χάριν σοῦ, ὦ Ἀμαρυλλὶ φίλη, φυλάσσω· ἐμπλέξας αὐτὸν κάλυξι κισσοῦ· ἀντὶ τοῦ κορύμβοις, καὶ εὐώδεσι σελίνοις.

Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις.
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; ὐχ ὑπακύεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς, εἰς κύματα τῆνα ἀλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς·
Κἢ κα μὴ ᾽ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν ὅκα μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν,

Implexis folliculis, & odorato apio.
Hei mihi, de me quid fiet? mihi infelici quid accidit? non exaudis?
Exuto pelliceo in hos fluctus me conjiciam,
Ubi thynnis inſidiatur Olpis piſcator.
Et quamvis non fuero mortuus, tu tamen voluptatem capies.
Intellexi nuper, cum quærerem an me amares,
Telephilon alliſum non edidit ſonum,

24. ΔΥΣΣΟΟΣ. Ο δυσκόλως σωζόμενος, ἢ ὁ δυσχερῶς διωκόμενος. λαοσσόος γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ λαὸν διώκυσα, ἢ σώζυσα. δύσσοον γὰρ οἱ μὲν τὸν κακοδαίμονα, οἱ δὲ τὸν δυσχερῶς σωζόμενον, παρὰ τὸ σόος. καὶ Ὅμηρος· Ὄππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέοιντο Ἀχαιοί.

25. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν μηλωτὴν, ἢ τὴν διφθέραν, φησὶν, ἀποῤῥίψας καὶ ἐκδυσάμενος, εἰς τὴν θάλασσαν ἀλῦμαι, ὅ ἐστι, πηδήσω, ἢ ἐμαυτὸν ῥίψω, ὅθεν ὁ ΟΛΠΙΣ ὁ ἁλιεὺς ΣΚΟΠΙΑΖΕΤΑΙ, ἤγυν ἀπὸ μετεώρυ τόπυ σκοπεύει, ἢ ἀγρεύει τὺς θύννυς, τὺς ἰχθύας. τὸ δὲ ὄλπις, ἀπὸ τῦ λέπω, λοπὶς, καὶ ἐν ὑπερθέσει τῦ ο ὄλπις, ὁ τὺς λεπιδωτὺς ἰχθύας ἀγρεύων, ἢ τὺς ἔλλωπας. ἔστι δὲ πεποιημένον ὄνομα, ἢ κύριον τῦ ἁλιέως. Ἄλλως. Ὄλπις, τὸ ὄνομα τῦ ἁλιέως, παρὰ τὴν λεπίδα τῶν ἰχθύων, ἢ παρὰ τὴν τῦ σώματος σχέσιν. ὄλπιν γάρ φασι τὴν λήκυθον. ὡς εἶναι παρὰ τὴν σμικρότητα τὸ ὄνομα. ἢ ὄλπις ὁ τὺς ἔλλοπας ἀγρεύων, κατὰ διαφορὰν τῶν ἄλλων ἁλιέων. εἰσὶ γὰρ καὶ ἕτεροι, οἱ περὶ τὰ ὄστρεα ἀσχολύμενοι.

27. ΚΗ ΚΑ. Καὶ ἐὰν μὴ ἀποθάνω, φησὶν, ὅμως εὐφρανθήσῃ ὅτι ἔῤῥιψα ἐμαυτόν. ἢ τέως τὸ πρᾶγμα, ὅ σε τέρπει, γεγένηται.

28. ΕΓΝΩΝ. Ὁ νῦς. πρὸ ὀλίγυ, ὅτε σημεῖον θέλοντός μυ λαβεῖν εἰ φιλεῖς, τὸ φύλλον, δι᾽ ὗ ἡ φιλία δηλῦται, ὑπὸ τῶν χειρῶν πληττόμενον, ὐκ ἀφῆκε τὸν ψόφον.

29. ΟΥΔΕ ΤΟ ΤΗΛΕΦΙΛΟΝ ΠΟΤΕΜΑΞΑΤΟ ΤΟ ΠΛΑΤΑΓΗΜΑ. Ἐν ἄλλοις γράφεται καὶ ὕτω· Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτιμαξάμενον πλατάγησεν. τηλέφιλον δέ ἐστι τὸ φύλλον τῆς μήκωνος. ἄλλοι δὲ βοτάνην ἑτέραν λέγυσιν εἶναι αὐτό. εἴτε δὲ τῦτο, εἴτε ἐκεῖνό ἐστιν, ἀναλαμβάνεται παρὰ τῶν ἐρώντων τὸ τηλέφιλον, καὶ πληττόμενον εἰ ψόφον ἀπετέλει, ἐδίδυ αὐτοῖς σημειῦσθαι, ὅτι ἀντερῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. εἰ δ᾽ ὐκ ἀπετέλει, ὅτι μισῦνται. εἴρηται δὲ τηλέφιλον, κατὰ [illegible]ωνίαν τῦ τ πρὸς τὸ δ, οἱονεὶ δηλέφιλόν τι ὂν, τὸ δηλῦν

τὸν

Digitized by Google

Ἀλλ' αὔτως ἁπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα, κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως

Sed fruſtra in tenero cubito exaruit.
Dixit & Agrœo verum, cribellaris vates,
Quæ nuper ſpicas legebat, mercede conducta, quod ego quidem
Tibi totus incumberem, tu vero me nihili faceres.
Certe tibi ſervo capram albam geminorum matrem:
Eam à me filia Mermnonis nigella Erithacis

τὸν φίλον. Ἄλλως· τὸ τηλέφιλον, ῥιζίον τι θαμνῶδες. κάτωθεν δὲ ἀναβαίνει τρίκλωνον. τοὺς δὲ κλῶνας ἔχει δραχμῆς μείζονας σπιθαμιαίας· τὰ δὲ φύλλα ἔοικε τῷ σπηρομένῳ λωτῷ· λοβὸν δὲ ἀφίησιν ἐλικοειδῆ· ἐν ᾧ τὸ σπέρμα, οὗ ἐπιχριομένου, ὁ χρὼς ἐξαιμάττεται, καὶ τύπους τινὰς λαμβάνει· οὐ μόνον δὲ ἐπὶ τὰς χεῖρας τὸ τηλέφιλον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ τὸν πῆχυν, ἀπεπειρῶντο τοῦ ψόφου. Ἄλλως. τινὲς τῶν ἐρωτικῶν τὸ τηλέφιλον ἐπὶ τὸν ὦμον τιθέντες, ἢ τὸν καρπὸν, ἐπικρούουσι. καὶ ἐὰν μὲν ἐρυθρὸν γένηται, καλοῦντες αὐτὸ ῥόδιον, νομίζουσιν ἀγαπᾶσθαι ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. τοῦ χρωτὸς δ' ἐμπρησθέντος, ἢ ἑλκωθέντος, μισεῖσθαι. πλατάγημα δὲ τὸ πλαταγώνιον. ποτεμάξατο δὲ, ἤγουν, προσήκατο ἐξ αὐτοῦ τυπτόμενον ψόφον.

30. ΠΑΧΕΙ. Τοὺς δακτύλους καλεῖ μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος, καί φησι πρὸς τὸν πῆχυν ἐξεμαράνθη ψόφον μὴ ποιῆσαν· ἢ τὸ ΑΥ̓ΤΩΣ οὕτως μηδὲν ἀνύσαν παρὰ τῷ ἁπαλῷ πήχει· ἀντὶ τοῦ τοῖς ἁπαλοῖς δακτύλοις.

31. ΑΓΡΟΙΩ. Ἀγροιὼ, ὄνομα κύριον. οὐδέπω γὰρ τὴν γραῖαν οὕτω φασίν. ἢ τὴν ἀγροικικὴν, τὴν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν τρεφομένην. ΚΟΣΚΙΝΟΜΑΝΤΙΣ Ἤγουν ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη.

32. ΠΟΙΟΛΟΓΕΥΣΑ. Ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, ἤγουν τοὺς στάχυας ἀναλεγομένη. ποίαν δὲ ἴσως τὸν πυρὸν, κατ' ἐξοχὴν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποίαν ἐκάλεσαν. ποιὸς γὰρ κυρίως ὁ πυρός. ἢ ἀπὸ τοῦ ποία ἡ βοτάνη. ἢ ἡ πρὶν καλάμην συλλέγουσα, καὶ σταχυολογοῦσα. ΠΑΡΑΙΒΑΤΙΣ. Ἢ ὄνομα κύριον, ἢ ἡ ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.

35. ΕΡΙΘΑΚΙΣ. Ἤγουν μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς· ἢ ὄνομα κύριον· ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα.

Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἄλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ᾀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς.
Καί κε μ' ἴσως ποτίδῃ· ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί.
Ἱππομένης ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐνὶ χερσὶν ἑλὼν, δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα

Petit; & dabo ei, quoniam tu me ludificaris.
Saltat mihi oculus dexter. Num nam videbo
Ipſam? cantabo ad pinum hic reclinatus.
Et forte me aſpiciet, quoniam non adamantina eſt.
Hippomenes cum virginem cuperet ducere,
Poma in manus accipiens, curſum perfecit: verum Atalanta

36. ΕΝΔΙΑΘΡΥΠΤΗ. Ἀπονοῇ, καὶ ἐμβλακεύῃ, σπαταλᾷς, τρυφᾷς.

37. ΑΛΛΕΤΑΙ. Δοκοῦσιν οἱ ὀφθαλμοί μου ὄψεσθαί τινα τῶν οἰκείων, ἂν ἅλλωνται. ὁ δεξιός μου ὀφθαλμὸς ἅλλεται καὶ πηδᾷ. ἆρά γε θεάσομαι αὐτήν.

38. ΑΣΕΥΜΑΙ. Ἐκνεύσας, τραπεὶς ὧδε πρὸς τὴν πίτυν, ᾀσεῦμαι Δωρικῶς, ἤγουν ᾄσομαι. τὸ κοινῶς, τραγῳδήσω. ΠΟΤΙΔΗ. Καί με ἴσως ἂν προσίδῃ. ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἀδαμαντίνη, ἤγουν, ἀπὸ λίθου ἀδάμαντος κατεσκευασμένη· ἀλλ' ἄνθρωπός ἐστι δηλονότι, συμπάθειαν δέξασθαι δυναμένη.

40. ΙΠΠΟΜΕΝΗΣ. Ἱστορία. ὁ Ἄρεος Ἱππομένης τῆς Σχοινέως Ἀταλάντης τῆς δρομαίας ἐρασθεὶς, Ἀφροδίτης συνεργούσης ἔδραμεν ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ἣ γὰρ ἔδει τὸν ἀγωνιζόμενον τῷ δρόμῳ ἡττηθέντα θνήσκειν, ἢ περιγενόμενον δρόμῳ, λαμβάνειν τὴν κόρην. ἔχων οὖν παρὰ τῆς θεᾶς μῆλα χρυσᾶ τοῦ τῶν Ἑσπερίδων κήπου, τῷ δρόμῳ ἐῤῥίπτεν ἕκαστον αὐτῶν. οὕτω δὲ ἀσχολουμένης τῆς κόρης ἐπὶ τῇ τῶν μήλων συλλογῇ, ἐλήφθη. λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα μετεμορφώθη εἰς λέοντα, ἐν ἱερῷ τόπῳ συνελθὼν αὐτῇ. Ἄλλως. Ἁ δ' Ἀταλάντα] Δύο Ἀταλάνται εἰσίν. ἡ μὲν ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡ δὲ ἐν Βοιωτίᾳ, ἡ Σχοινέως θυγάτηρ. ἡ μὲν οὖν Ἀρκαδικὴ Ἀταλάντη, τοξέτις ἦν δεινή. ἡ δὲ Βοιωτικὴ δρομαία οὖσα, προέθετο τὸν γάμον αὐτῆς, εἴ τις νικήσει αὐτὴν δρόμῳ, λαβεῖν αὐτήν· καὶ πολλοὺς θελήσαντας νικήσασα ἀνεῖλεν. Ἱππομένης οὖν συνεργὸν ἔχων τὴν Ἀφροδίτην, καὶ λαβὼν παρ' αὐτῆς μῆλα χρυσᾶ, καὶ περιγενόμενος τῷ δρόμῳ, ἐῤῥίπτεν ἕκαστον αὐτῶν εἰς τοὔπισω. ἡ δὲ εὐθέως περὶ τὸν ἵμερον τῶν μήλων ἐγένετο, καὶ ἐλήφθη. ὁ δὲ δι' αὐτῶν ἐνίκησε, καὶ γυναῖκα αὐτὴν ἔλαβε.

Ὣς ἴδεν, ὣς ἐμάνη, ὣς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.
Τὰν ἀγέλαν χ' ὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἆγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίθη
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.

Ut vidit, ut insaniit, ut in profundum incidit amorem!
Egit & vates Melampus armentum ab Othry monte
In Pylum, in amplexu vero Biantis jacuit
Pulcherrima *Pero*, mater ſapientis Alpheſibœæ.

42. ΩΣ. Τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. καὶ Ὅμηρος· Ὡς ἴδεν, ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. οἱ δὲ οὕτως· ὄντως ὡς εἶδε τὰ μῆλα, λίαν ἐμάνη· ἐπίτασιν γὰρ ἔχει τὸ ὡς ἐπ' αὐτοῖς. ΩΣ ΕΙΣ ΒΑΘΥΝ ΕΡΩΤΑ αὐτῶν, δηλονότι τῶν μήλων, ΑΛΛΕΤΟ, ἀντὶ τοῦ ἥλατο, τουτέστιν, ἐνέπεσε. ΒΑΘΥΝ δὲ λέγει τὸν ἔρωτα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

43. ΜΕΛΑΜΠΟΥΣ. Ἱστορία. Νηλεὺς ὁ Τυροῦς ἔχων θυγατέρα, οὐκ ἐδίδου αὐτήν τινι γυναῖκα, εἰ μὴ τῷ συντιθεμένῳ ἀγαγεῖν αὐτῷ τὰς Ἰφίκλου βοῦς ἐκ φυλάκης. Βίας δὲ ὁ Μελάμποδος ἀδελφὸς, ἤρα αὐτῆς σφόδρα. Μελάμπους δὲ θέλων τῷ οἰκείῳ ἀδελφῷ Βίαντι τὴν κόρην δοῦναι, τὸν κίνδυνον ὑπέστη. συλληφθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ Ἰφίκλου, ἐδεσμεύθη, ἤτοι ἐν φυλακῇ ἐβλήθη. μέλλοντος δὲ τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ ἦν πίπτειν, μάντις ὢν προεμήνυσεν. ἐν ᾧ καταπληχθεὶς ὁ Ἴφικλος ἔλυσε, καὶ ἤρετο αὐτὸν ὡς μάντιν, πῶς ἂν παῖδας ποιήσῃ. ἄτεκνος γὰρ ἦν, ἐκ τοιαύτης αἰτίας. ἐκτέμνοντί ποτε τῷ πατρὶ φυλάκῳ δένδρον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα φυλάκη ἐκαλεῖτο, ὁ Ἴφικλος παῖς ὢν παρεστήκει· ὃν ἐκπλῆξαι θέλων ὁ πατὴρ, ἣν εἶχε μάχαιραν εἰς τὸ πλησίον δένδρον ἐμπῆξαι ὥρμησε, καὶ συνέβη ἐπενεγκεῖν αὐτὴν τοῖς μορίοις τοῦ παιδός. ἐπεὶ δὲ ἄγονος ἐκ τοιαύτης αἰτίας ἦν ὁ Ἴφικλος, ὁ Μελάμπους ἀνερευνήσας εὗρε τὴν μάχαιραν. καὶ ἐκέλευσε τὸν Ἴφικλον, ἀποξέσαντα τὸν ἰὸν αὐτῆς πίνειν, καὶ οὕτως αὐτὸν πατέρα παίδων ποιήσας, ἔλαβε τὰς βοῦς, καὶ τῷ Νηλεῖ ταύτας δίδωσι, καὶ διὰ τούτων τῷ ἀδελφῷ Βίαντι τὸν τῆς Πηροῦς γάμον περιεποιήσατο. Μελάμπους δὲ ἐκλήθη, ὅτι γεννηθεὶς ἐξετέθη παρὰ τῆς μητρὸς Ῥοδόπης ἐν ὑψηλῷ τόπῳ· παντὸς δὲ τοῦ σώματος σκεπομένου, μόνους ἦν γυμνὸς τοὺς πόδας, καὶ ἐξεκαύθη ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ὅθεν καὶ Μελάμπους ἐκλήθη.

45. ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑΣ. Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, Σαλμωνεὺς, ἐξ οὗ Τυρώ· ἐξ ἧς καὶ Κρηθέως, Νηλεύς. ἐξ οὗ Πηρώ. ἐξ ἧς Ἀλφεσίβοια. Ἄλλως. ΤΑΝ ΑΓΕΛΑΝ Χ' Ω ΜΑΝΤΙΣ] Ὁ νοῦς· καὶ ὁ μάντις ὁ Μελάμπους τὴν ἀγέλην τῶν βοῶν τοῦ Ἰφίκλου ἦγεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγεν, ἀπὸ τοῦ Ὄθρυος εἰς τὴν Πύλον. ἔστι δὲ Ὄθρυς ὄρος Θεσσαλίας, ἐν ᾧ πόλις ἡ φυλάκη. ἧς ἦρχεν ὁ Ἴφικλος, οὗ ἦσαν οἱ βόες. ἡ δὲ Πηρὼ ἡ χαρίτων πλήρης, ἡ μήτηρ τῆς περιττῆς τὴν φρόνησιν Ἀλφεσιβοίας ἐκλίνθη, ἤγουν, ἀνεπαύσατο, ἐν ταῖς ἀγκάλαις τοῦ Βίαντος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Μελάμποδος.

46. ΤΑΝ.

Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων. ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.

Formoſam vero Venerem, cum in montibus pecora paſceret,
Nonne Adonis ita graviter inſanire fecit,
Ut ne mortuum quidem ab amplexu ſuo dimittat?
Beatus meo judicio eſt, qui æterno ſomno ſopitus jacet,
Endymion. Beatum etiam judico, o cara mulier, Jaſionem,
Qui ea conſecutus eſt, quæ non audietis prophani.

46. ΤΑΝ. Ὁ νοῦς· τὴν δὲ περικαλλῆ Ἀφροδίτην ὁ Ἄδωνις πρόβατα βόσκων ἐν τοῖς ὄρεσιν, οὐχ οὕτως ἐπιπολὺ ἤγαγε μανίας ἐρωτικῆς, ὥστε οὐδὲ ἀποθανόντα αὐτὸν χωρὶς τοῦ μαζοῦ αὐτῆς τίθησιν.

48. ΦΘΙΜΕΝΟΝ. Ὡς οὐδὲ τελευτήσαντα τὸν Ἄδωνιν τοῦ ἰδίου ἑαυτῆς μαστοῦ χωρίζει, ἀλλ' ἀεὶ αὐτῷ καὶ τελευτήσαντι συμπάρεστι. δοκεῖ δὲ ὁ Ἄδωνις μῆνας ἓξ παρὰ Περσεφόνῃ ποιεῖν, ὡς καὶ παρ' Ἀφροδίτῃ ἄνευ τοῦ συγκαθεύδειν καὶ προσεγγίζεσθαι. λέγουσι δὲ περὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι καὶ ἀποθανὼν ἓξ μῆνας ἐποίησεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Ἀφροδίτης, ὥσπερ καὶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς Περσεφόνης. τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, τοιοῦτόν ἐστιν ἀληθῶς· ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπειρόμενος, ἓξ μῆνας ἐν τῇ γῇ ποιεῖ ἀπὸ τῆς σπορᾶς, καὶ ἓξ μῆνας ἔχει αὐτὸν ἡ Ἀφροδίτη, τουτέστιν, ἡ εὐκρασία τοῦ ἀέρος. καὶ ἐκ τότε λαμβάνουσιν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι.

49. ΑΤΡΟΠΟΝ. ἀμετακίνητον, αἰώνιον καθεύδων ὕπνον. Ἱστορία. φασὶ γὰρ ὡς τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη· καὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ Λάτμιον τῆς Καρίας κυνηγετοῦντι ἐμίγη. καὶ ἀλληγοροῦσιν, ὡς φιλοκύνηγος ὤν, τῇ σελήνῃ συνεθήρα νυκτὸς, ἡμέρας δὲ ὕπνωττεν. Ἄλλως. Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἠράσθη ἡ σελήνη, ἦν δὲ οὗτος κατὰ τὸ Λάτμιον ὄρος τῆς Καρίας. φιλοκύνηγος δὲ ὤν, ἡμέρας ὕπνωττε, κατὰ δὲ τὰς νύκτας, λαμπούσης τῆς σελήνης, ἐξῄει πρὸς θήρας, ἤγουν ἐθήρευε. διὰ τὸ τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐξιέναι. μακαρίζω, φησὶ, διὰ τὸ ἐκεῖνον μὲν φιλεῖσθαι ὑπὸ σελήνης, ἐμὲ δὲ μισεῖσθαι. Ἄλλως. Ἐνδυμίων φασὶ παρὰ τοῖς θεοῖς διατρίβων, ἠράσθη Ἥρας· ἐφ' ᾧ χαλεπήνας ὁ Ζεὺς, ἐποίησε καθεύδειν διὰ παντὸς ἀθάνατα. τὸ δὲ ἄντρον, ἐν ᾧ ἐκάθευδεν, ἐν Λάτμῳ τῆς Καρίας ἦν.

50. ΙΑΣΙΩΝΑ. Ἱστορία. Ἰασίων ὁ Κρὴς, Κρήτης βασιλεὺς, υἱὸς ἦν Μίνωος, καὶ Φρονίας νύμφης. τούτῳ ἐν λειμῶνι κοιμωμένῳ, ἡ Δημήτηρ συνῆλθε, καὶ ἔτεκε τὸν Πλοῦτωνα.

51. ΒΕΒΑΛΟΙ. τουτέστιν ἀνάξιοι τῶν μυστηρίων τοῦ ἔρωτος, δηλονότι ἀμύητοι, ἀμυστηρίαστοι, μυστήρια μὴ ἔχοντες. παρεμφαίνει δὲ μυστικὸν τὸν ἔρωτα Ἰασίωνος καὶ Δημήτερος.

52. ΤΙΝ.

'Αλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκέτ' ἀείδω.
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι·
'Ως μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

Doleo caput: tu vero non curas. non amplius canam.
Jacebo hic ſtratus, & lupi hic me comedent:
Ut iſtud tibi *quaſi* mel dulce ſit in gutture.

52. ΤΙΝ. Σοὶ δὲ οὐ φροντίς ἐστι, τοῦτο δηλονότι. μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε ποιητικῶς, ἀφ' οὗ σημαινομένου καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον, ὡς ἐν τούτοις· Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω, ὅσσον ἔρωτι. ἐπὶ δὲ τοῦ προτέρου σημαινομένου. οὔτε πρῶτον ἔχει πρόσωπον, οὔτε δεύτερον. ὡς τὸ δεῖ, τὸ σημαῖνον, τὸ πρέπει. τὸ γὰρ σημαῖνον τὸ λείπεται, ἔχει πρῶτον πρόσωπον, τὸ δέω.

54 ΒΡΟΧΘΟΙΟ. Βρόχθος λέγεται, τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν. ἤγουν, ὅπως τοῦτό σοι γλυκὺ, ὡς κατὰ βρόχθου μέλι γένηται, τουτέστι τοῦ φάρυγγος.

Η ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τȣ̃ Τετάρτȣ Εἰδυλλίȣ.

Τȣ̃το τὸ Εἰδύλλιον βȣκολικόν ἐςι. Βάττος μὲν ȣ̂ν, αἰπόλος, Κορύδων δὲ, βȣκόλος, πρὸς ἀλλήλȣς διαλέγονται ἀμοιβαίως. ὑποτίθεται δὲ ὁ Θεόκριτος τὸν Κορύδωνα βȣ̃ς νέμοντα βȣκόλȣ τινὸς Αἴγωνος, ὃν φησιν εἰς Ὀλυμπίαν ὑπὸ Μίλωνος παλαιςȣ̃ ἀχθῆναι, ἰσχυρὸν ὄντα, ὡς ἀγωνίσηται· τὸν δὲ Βάττον ταῦτα πυνθανόμενον, καὶ λέγοντα ὅτι κακȣ̃ αἱ βόες ἔτυχον βȣκόλȣ, καὶ εἰσὶ λεπταί. Τὰ δὲ πράγματα διάκεινται ἐν Κρότωνι τῆς Ἰταλίας.

ARGUMENTUM

Idyllii IV.

Hoc Idyllion Bucolicum eſt. Porro Battus paſtor caprarius & Corydon bubulcus alternis verſibus inter ſe colloquuntur. Inducit autem Theocritus Corydonem paſcentem vaccas bubulci cujuſdam Aegonis, quem dicit robuſtum exiſtentem a luctatore Milone Olympiam abductum eſſe certandi cauſa: Battum vero hæc interrogantem, & dicentem, vaccas malum paſtorem nactas, atque propterea macilentas eſſe. Res autem tranſacta eſt in Crotone Italiæ.

ΝΟΜΕΙΣ,

ΒΑΤΤΟΣ καὶ ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἢ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκεν δέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν.

PASTORES, Battus & Corydon.

Idyllion IV.

Battus.

Dic mihi, o Corydon, cujus ſunt hæ vaccæ? an Philondæ?

Corydon.

Non, verum Ægonis: mihi vero ut paſcam eas mandavit.

3. Ἦ πα. Ἦπȣ ὄντως αὐτὰς λάθρα κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ἀμέλγεις; τῷ γὰρ ψε εἰδωριῶς ἀντὶ τȣ̃ σφε χρῶνται. εἰώθασι γὰρ οἱ νομεῖς μετὰ τὸ τὰς δεσπότας ἀμέλξαι τὸ γάλα, ὕςερον καὶ αὐτοὶ λάθρα ἀμέλγειν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ωὑτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

BATTUS.

Num alicubi eas clam veſpere omnes mulges?

CORYDON.

Atqui ſenex ſubmittit vitulos, meque obſervat.

BATTUS.

Ipſe vero bubulcus abſens quo tandem abiit?

CORYDON.

An non audiſti? Milo ipſum ad Alpheum ſecum abduxit.

BATTUS.

Et quando ille unquam oleum oculis ſuis vidit?

CORYDON.

Aiunt eum vel cum Hercule viribus & robore certare poſſe.

4. ΑΛΛ'. Οὐδαμῶς δηλονότι. ὅτι ὁ γέρων ὑποβάλλει τὰ μοσχία. οὗτος δὲ τάχα ἂν εἴη πατὴρ τοῦ Αἴγωνος. πῶς, φησὶ, δύναμαι λάθρα ἀμέλγειν, ὅπου γε ὁ πατὴρ τοῦ Αἴγωνος ὑποβάλλει τὰ ἴδια;

5. ΑΥΤΟΣ. Ὁ δὲ βουκόλος, φησὶν, Αἴγων, εἰς ποίαν χώραν ᾤχετο, ἀφανὴς γενόμενος ἤδη.

6. ΑΛΦΕΟΝ. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν Ὀλυμπίαν· παραῤῥεῖ γὰρ ἐκεῖσε ὁ Ἀλφειός. οὐκ ἀναγέγραπται δὲ ὁ Αἴγων νενικηκὼς Ὀλύμπια. ΜΙΛ. Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνά φησιν, ὃν καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησί· λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρεῖον· κατεβρώθη δὲ οὗτος ὑπὸ θηρίων, ἢ κυνῶν· ἐλθὼν γὰρ εἰς ὄρος, καὶ εὑρὼν τινας δένδρον σχίζοντας, σφῆνα δὲ βαλόντας ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου, θέλων αὐτὸς ἐκβαλεῖν τὸν σφῆνα, ἐκρατήθη ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἐτελεύτησε.

7. ΠΟΚΑ. Καὶ πότε ἐκεῖνος ἔλαιον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ εἶδεν; ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τὸν ἀγῶνα θέλει δηλοῦν. ἢ ἔλαιον, ᾧ οἱ ἀγωνιζόμενοι ἀλείφονται. ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται. Ἄλλως. καὶ πότε ἐκεῖνος ἐλαίῳ ἐχρήσατο, ᾧ κατὰ τὰ γυμνάσια ἀλείφονται. ἥκιστα γὰρ οἱ ἀγροῖκοι ἐλαίῳ χρῶνται. οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν, ἐλαιὸν, ὡς ἀρχιόν. ἵνα σημαίνῃ τὸ ἀγριέλαιον, ἐξ οὗ ὀλυμπιακὸς στέφανος σύγκειται· ἀγνοοῦσι δὲ ὅτι οὗτος ἐκ τῆς καλλιστοῦ ἢ καλλιστεφάνου ἐλαίας γενόμενος δίδοται, ἥτις ἀπέχει σταδίων ὀκτὼ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.

8. ΒΙΗΝ. Κατὰ τὴν βίαν καὶ τὸ

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

BATTUS.

Et me mater dixit Polluce præſtantiorem eſſe.

CORYDON.

Et abiit hinc ligonem ſecum ferens, atque viginti oves.

BATTUS.

Perſuaſerit credo Milo lupis, ut ſtatim rabioſi fiant.

CORYDON.

Juvencæ vero ipſum hic mugientes deſiderant.

κράτος, ἤγουν τὴν ἰσχὺν, ἐκ παραλλήλου. ΕΡΙΣΔΕΝ καὶ ἰσοῦσθαι. Αλλως. βίη, καὶ κάλλος, ὃ καὶ κάλλιον. ἵνα μὴ δισσολογήσῃ, βίην καὶ κράτος λέγων.

9. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ ἔφη ἡ μήτηρ μου, τοῦ Πολυδεύκεος εἶναι ἀμείνονα κατὰ τὴν ἰσχύν. Αλλως. τοῦτο ἀμφίβολον, ἢ τὸν Αἴγωνα ἔφη κρείττονα τοῦ Πολυδεύκεος, ἢ ἐμέ. τὸ γὰρ, κῆμ' ἔφαθ', δύναται εἶναι, καὶ ἐμοὶ ἔφη.

10. ΣΚΑΠΑΝΑΝ. Σκαπάνη ἐστὶ δίκελλα, σκαφίον. τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Αττικοὶ ἄμην. χρῶνται δὲ αὐτῇ πάντες μὲν οἱ ἀθληταὶ, μάλιστα δὲ οἱ πύκται. Αλλως. Σκαπάναν, ἤγουν δίκελλαν, ἢ λισγάριον, ἢ σκαφίον, ὃ οἱ Αττικοὶ ἄμην λέγουσιν. οἱ γὰρ γυμναστοὶ τούτοις ἐχρῶντο ὑπὲρ γυμνασίας τῇ σκαπάνῃ σκάπτοντες καὶ τὰ ἄνω μέρη ἀναῤῥωννῦντες. ΜΑΛΑ. Μῆλα, τὰ πρόβατα, τὰ θρέμματα· ἐκ δὲ τούτου, τὰ κρέατα τούτων φησὶν, ἵνα ἔχῃ κρεοφαγεῖν. ἢ μᾶλα ἐνταῦθα τὸν καρπὸν τῶν μήλων λέγει· καθὰ καὶ Μίλων ῥοιὰν ἔχων ἠγωνίζετο. μῆλα δὲ τὰ θρέμματα λέγονται, καὶ τὰ τούτων κρέατα. οἱ γὰρ ἀρχαῖοι βοείοις ἐχρῶντο κρέασιν. ὅτι δὲ μῆλα οὐ μόνον τὰ πρόβατα, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ θρέμματα, λέγει Ομηρος· Ανθρώπους δὲ ἔπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει. τὸ δὲ ΤΟΥΤΩΘΕ ἀντὶ τοῦ ἐντεῦθεν.

11. ΠΕΙΣΑΙ. Διεγείρει ἂν ὁ Μίλων καὶ τοὺς λύκους τάχιστα μαίνεσθαι. τὸ λυσσᾷν ἴδιον τῶν κυνῶν· ἀλλ' ἴσως λέγει, ὅτι πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους τὸ παρὰ τὴν συνήθειαν ὑπομεῖναι. ἢ ὅτι καὶ τοὺς λύκους ἐκμήνῃ ἂν ὁ Μίλων, ὅπου καὶ τὸν Αἴγωνα τὸν ἀγροῖκον ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀποδύσασθαι ἠνάγκασε.

12. ΔΑΜΑΛΑΙ. Αἱ δαμάλαι δὲ αὐτὸν ἐνταῦθα βοῶσαι ζητοῦσι. δαμάλαι, αἱ νέαι βόες, αἳ εἰς τὸ δαμασθῆναι ἐπιτήδειαι.

Digitized by Google

ΒΑΤΤΟΣ.
Δειλαῖαί γ᾽ αὖται, τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.
Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.
Τήνας μὲν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠςέα. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.
Οὐ δᾶν. ἄλλοκα μέν μιν ἐπ᾽ Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

BATTUS.
Miſeræ illæ, paſtorem qnam malum nactæ ſunt!

CORYDON.
Sane miseræ, & non amplius volunt paſci.

BATTUS.
Huic quidem vitulæ ipſa tantum reliqua ſunt
Oſſa: numquid hæc rore victitat, ſicut cicada?

CORYDON.
Non per terram: nam aliquando ipſam ad Æſarum paſco,
Et mollis fœni pulcrum faſciculum præbeo:
Aliquando vero ſaltat circa umbroſum Latymnum.

14. ΟΥΚΕΤΙ. Οὐδαμῶς θέλουσι βόσκεσθαι, δηλονότι ζητοῦσαι τὸν Αἴγωνα.

15. ΠΟΡΤΙΟΣ. Πόρτιας τὰς ἀκμαζούσας βοῦς, ἐφ᾽ ἃς οἷόν τε τοὺς ταύρους σήχεσθαι, ἤγουν πορεύεσθαι· ἢ τὰς ἐν τῷ πόρσω, τουτέστιν ἐν τῇ ὁδῷ ἰούσας.

16. ΠΡΩΚΑΣ. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ πρωῒ πέμπεσθαι. καὶ Καλλίμαχος. Ὡσκεν ἐκεῖναι πρῶκες ἔραζε πεσοῦσαι, προίκιον* ἐνδυκέως ὕδαρ ἐῶν.

17. ΔΑΝ. Μὰ τὴν γῆν· ἄλλοτε μὲν αὐτὴν περὶ τὸν Αἴσαρον βόσκω. ΑΙΣΑΡΟΣ ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως τῶν Κροτωνιατῶν ῥέων εἰς τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλος ποταμὸς Σικελίας Αἴσαρος.

* Ven. ἐκδηκέως.

18. ΚΩΜΥΘΑ. Κώμυς, ἡ δέσμη, ἤτοι τὸ δεσμάτιον. Κρατῖνος. Ὁ δὲ μετ᾽ εὐθήμου τρέχων κώμυθος τὴν λοιπὴν ἔχει τοῦ στεφάνου. ἢ κώμυς, δέσμη χόρτου ἱκανὴ εἰς τροφήν. κώμυς κώμυθος, ὡς κόρυς κόρυθος.

19 ΣΚΑΙΡΕΙ. Σκαίρειν κυρίως τὸ σκιρτᾷν. ἀφ᾽ οὗ καὶ σκάρος· νῦν δὲ τὸ νέμεσθαι· ἔνθα καὶ σκαρθμὸς παρὰ Ἀράτῳ. ΛΑΤΥΜΝΟΝ. Ὄρος Κροτωνος. ΒΑΘΥΣΚΙΟΝ δὲ τὸ ἄγαν σύνδενδρον. Ἄλλως. Σκαίρει σκιρτᾷ. ἀναστρέφεται. ἀπὸ τῆς ἀναστροφῆς δὲ τὴν νομὴν θέλει δηλοῦν. περὶ τὸ Λάτυμνον τὸ ὑπὸ συνεχῶν δένδρων συσκιαζόμενον. τοῦτο γὰρ τὸ βαθύσκιον. τὸ δὲ Λάτυμνόν τινες ὄρος τῆς Λακωνικῆς φασί.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύῤῥιχος· εἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύοντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς τὸ Μάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπα καλὰ πάντα φύοντι.

BATTUS.

Macilentus quidem & iſte rufus taurus eſt. utinam ſortiantur
Lampriadæ populares, quando ſacrificant
Junoni, talem: improbus enim eſt populus.

CORYDON.

Et is quidem ad paludis oſtium agitur, inque loca circa Phyſcum,
Et ad Neæthum, ubi omnia præclara naſcuntur,

20. ΠΥΡΡΙΧΟΣ. Ἀπὸ τοῦ πυῤῥὸς, πύῤῥιχος κατὰ παραγωγήν. τινὲς παροξυτόνως λέγουσι πυῤῥίχος. ἔστιν οὖν ὑποκοριστικὸν αἰολικῶς. τὸ γὰρ καθ' ἡμᾶς πύῤῥιχος, ὀσκάριος. τινὲς δὲ τὸν πύῤῥιχον ἠπειρωτικὸν ἤκουσαν ἀπὸ Πύῤῥου τοῦ ἐκεῖ βασιλεύσαντος. δοκοῦσι δὲ οἱ βόες ἐκεῖνοι λείψανον εἶναι τῶν Γηρυονείων. ἦν δὲ καὶ Πύῤῥος ποιητὴς Ἐρυθραῖος, ὥς φησι Λυγγεύς. ἢ πύῤῥιχος κατά τινας, ὁ εὐκίνητος. ἀπὸ τοῦ πυρὸς εὐκινήτου ὄντος, ἢ τὸν πυῤῥὸν, κατὰ τὴν χροιάν.

21. ΛΑΜΠΡΙΑΔΑ. Ὁ τῶν Λαμπριαδῶν δῆμος, ἀπό τινος Λαμπρίου. ὡς δυσμενῶς ἔχων ὁ Βάττος πρὸς τοὺς φυλέτας τοῦ Λαμπριάδου φησὶν, εἴθε ὅταν θύωσι τῇ Ἥρᾳ καὶ κρέα νέμωνται οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου, τοιοῦτον λαχόντες θύσαιεν, ἵνα μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῆς θεοῦ δηλονότι, καὶ ζημιωθῇ ὁ δῆμος.

22. ΔΑΜΟΣ. Ἡ ὁ ταῦρος, ὁ τοῦ Λαμπριάδου δηλονότι· ὡς κακοῦ ὄντος τούτου τοῦ δήμου. ἢ ὁ Λάμπριος ἐξ οὗ ὠνομάσθη ὁ δῆμος. Ἄλλως.

Κακοχράσμων γὰρ ὁ ταῦρος] ἢ ὁ δῆμος. ἀντὶ τοῦ κακὸς εἰς τὸ χρῆσθαι αὐτῷ τινά. ἦν γὰρ τάχα κεράστης. ἢ διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν λεπτὸν, δηλονότι τὸν ταῦρον· ἢ λεπτόσαρκος καὶ ὁ ταῦρος ὁ πυῤῥός· εἴθε τοιόνδε λάχοιεν οἱ δημόται τοῦ Λαμπριάδου. ἤγουν, οἱ ἀπὸ τοῦ Λαμπριάδου καταγόμενοι, ὅτε θύουσι τῇ Ἥρᾳ· ἵνα δηλονότι μὴ προσδεχθῇ αὐτῶν ἡ θυσία ὑπὸ τῶν φυλετῶν, καὶ ζημιωθῶσιν.

23. ΕΣ ΤΟ ΜΑΛΙΜΝΟΝ. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐστομωμένας λίμνας οὕτω φασί. τοῦτο δὲ ἦν στόμα λίμνης περὶ τὴν Κρότωνα. καὶ τὸ ἐν Τροίᾳ δὲ στόμα λίμνης, πιθανῶς δὲ τοῦτο ὠνόμασαι. ΦΥΣΚΩ. Μέρη δηλονότι. ὄνομα δὲ ὄρους ὁ φύσκος. τοῦτο δὲ λέγει, ὡς τοῦ φύσκου ὄρους νομὰς ἐπιτηδείας τοῖς βουσὶν ἔχοντος.

24. ΝΗΑΙΘΟΣ ποταμὸς Κρότωνος. ὠνόμασται δὲ, παρόσον ἐν αὐτῷ νῆας ποτὲ συνέβη κατακαῆναι Ἑλληνικάς.

25. ΑΙΓ.

Αἰγίπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ, φεῦ. βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς ἀίδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἅν ποτ' ἐπάξα.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων,
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,

25 Ægipyrus, & cnyza, & odorifera melitea.

BATTUS.

Heu, heu, ibunt & boves, o miſer Ægon,
Ad Orcum, interea dum tu appetis infelicem victoriam.
Et fiſtula ſitu fœdatur, quam olim compegiſti.

CORYDON.

Non illa, non per Nymphas: nam cum ad Piſam proficiſceretur,
Dono mihi eam reliquit, nam & ego quidam cantor ſum,

25. ΑΙΓΙΠΥΡΟΣ. Ἐστὶν ἀκανθῶδες φυτὸν, ἢ εἶδος βοτάνης. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατὺ ὥσπερ φακός. ἔστι δὲ γλαυκίζουσα, εἰς ἕλκη φλεγμαίνοντα ἀγαθή. ΚΝΥΖΑ. Φυτὸν χορτῶδες, ὃ αἱ θεσμοφοριάζουσαι διὰ τὴν ἁγνείαν στιβαδοποιοῦνται. δοκεῖ γὰρ ἡ βοτάνη ψυχρὰ οὖσα ἐπέχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. νόμος γὰρ ἦν Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν τὰ Θεσμοφόρια ταῦτα, παρθένοι γυναῖκες, καὶ τὸν βίον σεμναὶ, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀνετίθεσαν, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἀπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. ἡ δὲ Ἐλευσὶν ἐστι λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος καὶ αὕτη βοτάνης, τὸ κοινῶς λεγόμενον μελισσοβότανον. τὸ δὲ φύλλον ἔχει πλατύ.

26. ΦΕΥ. Προείρηται ὅτι κωμικὴ ἡ διασκευή. οὐκοῦν ἀληθῶς εἴρηται, καὶ κωμικοῖς ἁρμόζουσα, καὶ τραγικοῖς.

28. ΕΥΡΩΤΙ. Εὐρὼς κυρίως ἡ πρασινώδης ὁμίχλη· ΠΑΛΥΝΕΤΑΙ δὲ, λεπτύνεται ὑπὸ εὐρῶτος. πάλυν γὰρ ἔλεγον τὸ λεπτότατον τοῦ ἀλεύρου, παρὸ καὶ φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Ἡδὺ ἂν φάλιον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. ΕΠΑΞΑ. Τὸ δεύτερον πρόσωπον τοῦ πρώτου μέσου ἀορίστου, οἱ Συρακούσιοι διὰ τοῦ α προφέρονται. ἐνοήσω, ἐνόησα, ἐγράψω, ἔγραψα. οὕτω καὶ τὸ ἐπάξα, ἀντὶ τοῦ ἐπήξω. ὁ νοῦς· Φεῦ, ὦ Αἴγων, πορεύσονται καὶ αἱ βόες εἰς ὄλεθρον, ἐπεὶ ἐπεθύμησας νίκης εἰς κακὸν ἀποβαινούσης· καὶ ἡ σύριγξ, ἣν ποτε ἐπήξω καὶ κατεσκεύασας, καλάμοις δηλονότι, ὑπὸ εὐρῶτος παλύνεται, ἤγουν λεπτύνεται καὶ φθείρεται.

29. ΤΗΝΑ. Ἐκείνη, φησὶν, ἡ σύριγξ, οὐκ ἐφθάρη, οὐδὲ μεμόλυνται, μὰ τὰς νύμφας· ἐπεὶ ὁ Αἴγων ἀπιὼν εἰς τὴν Ὀλυμπιάδα, ἐμοὶ δῶρον αὐτὴν κατέλιπεν· ἐγὼ γὰρ δυνατός εἰμι μελῳδεῖν.

Digitized by Google

Κῆυ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρέομαι, εὖ δὲ τὰ Πύῤῥω.
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἁ Ζάκυνθος·
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ᾇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας·

Et pulchre accino carmina Glaucæ, pulchre etiam Pyrrhi.
Laudo & Crotonem: pulchra urbs eſt Zacynthus.
Et orientale promontorium Lacinium, ubi pugil
Ægon octoginta ſolus voravit placentas.

λῳδεῖν. ΠΙΣΑΝ. Η νῦν Ολυμπία. ἢ ἀπὸ Πίσου τοῦ Αφαρέως, ἢ ἀπὸ Πίσης τῆς Ενδυμίωνος θυγατρός. ἔνθα καὶ Πισαίου Διὸς ἱερὸν ἦν. ΜΕΛΙΚΤΑΣ δὲ ὁ μέλη εἰδὼς ἐργάζεσθαι, τραγῳδητής. μελίζω γὰρ τὸ τραγῳδῶ.

31. ΓΛΑΥΚΑΣ. Η Γλαύκα, Χία τὸ γένος, κρουματοποιός. γέγονε δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου· ἥν φησιν ὁ Θεόφραστος ἐρασθῆναι κριοῦ. ὁ δὲ Πύῤῥος Ερυθραῖος, ἢ Λέσβιος, μελῶν ποιητής.

32. ΚΡΟΤΩΝΑ. Αλκιμος καὶ Κρότων Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῶν Κερκυραίων, ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα.

33. ΠΟΤΑΩΟΝ. Τὸ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Κροτωνιάδος. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρώρειά τίς ἐστιν, ἔχουσα ἱερὸν Ηρας. Αλλως. ΤΟ ΛΑΚΙΝΙΟΝ. ἀκρωτήριόν ἐστι τοῦτο, ἀπὸ τινος Λακίνου Κερκυραίου τοῦ ὑποδεξαμένου Κρότωνα φεύγοντα. Αλλως, τὸ πᾶν. καὶ εὖ μὲν τὰ τῆς Γλαύκης ἀνακρούομαι, εὖ δὲ τὰ τοῦ Πύῤῥου. ἐπὶ τῶν κρουστῶν ὀργάνων λέγεται τὸ ἀνακρούεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ἀνακρούομαι, ἀντὶ τοῦ μέλπω ἁπλῶς. Κρότων καὶ Ζάκυνθος, ἡ αὐτή. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· ἐπαινῶ τήν τε Κρότωνα, καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον. τὸ δὲ καλὴ πόλις ἡ Ζάκυνθος, διὰ μέσου λέγεται μετὰ ἐπικρίσεως. τὸ ποταῷον ποιητικῶς οὕτω λέγεται. δεῖ γὰρ ἢ τὸ πρὸς ἕω λέγεσθαι· ἵν' ᾖ τὸ πρὸς ἀνατολὰς τετραμμένον. ἢ τὸ ἑῷον χωρὶς τῆς προθέσεως. τὸ δὲ Λακίνιον, ἀκρωτήριόν ἐστιν, ἀπὸ τινος Λακίνου ὠνομασμένον. διέφερε δὲ ἡ Κρότων τῶν ἐπὶ Ιταλίᾳ πόλεων εὐανδρίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ εὐδαιμονίᾳ. ὅθεν καὶ εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν, Μάταια τ' ἄλλα πρὸς Κρότωνα τᾶστεα.

34. ΑΙΓΩΝ. Ταῦτα οὐκ ἐπὶ Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Αστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ. ὁ δὲ Θεόκριτος τὰ περὶ τοῦ Μιλησίου αὐτοῦ Αστυάνακτος ἱστορούμενα εἰς Αἴγωνα μετήνεγκε. φασὶ γὰρ τοῦτον Ισθμια νικήσαντα, καὶ οἴκοι παραγενόμενον, ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοὸς, καὶ μὴ ἀνεῖναι, ἕως ὁ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα, τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὁπλὴν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. ὁπλὴν δὲ λέγει τὴν χηλήν. καὶ Ησίοδος· Μήτ' ἄρ ὑπερβάλλων βοὸς ὁπλὴν, μήτ' ἀπολήπων. Τὸ δὲ ΚΑΤΕΔΑΙΣΑΤΟ ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. ὡς ἔοικε, διὰ τὴν ἀδδηφαγίαν ὁ Μίλων τὸν Αἴγωνα ἐπὶ ἄθλησιν προτέτραπται. ΜΑΖΑ δὲ τὸ νεομάλακτον, καὶ νεοφύρατον ψώμιον.

35. ΤΗΝ.

Digitized by Google

Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας
Τὰς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'. ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἲ αἲ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.

Illic & taurum a monte duxit, prehenſum
Ungula, & Amaryllidi donavit: mulieres vero
Procul acclamaverunt; paſtor autem riſit.

BATTUS.

O dulcis Amarylli, tui ne mortuæ quidem
Obliviſcemur: quam mihi capræ caræ, tam tu cara interiiſti.
Heu, heu, durum valde fatum, quod mihi ſortito obvenit.

CORYDON.

Fidere decet, care Batte: forſan cras melius erit.
Spes ſunt inter vivos, expertes autem ſpei ſunt mortui.

35. ΤΗΝΕΙ. Ἐκεῖ φησιν ὁ Αἴγων ἐπὶ τοῦ Λακινίου, καὶ τὸν ταῦρον ἔδωκε τῇ Ἀμαρυλλίδι, ἐνεγκὼν ἀπό τινος ὄρους, καὶ παρασπάσας τῆς ὁπλῆς· καὶ αἱ παροῦσαι γυναῖκες μεγάλως ἐβόησαν, καὶ ὁ βουκόλος ἐγέλασεν.

38. ΑΜΑΡΥΛΛΙ. Ἐπεὶ ὁ Κορύδων ἐμνήσθη τῆς Ἀμαρυλλίδος, ἀνεμνήσθη καὶ ὁ Βάττος αὐτῆς· ἦν γὰρ ἐρωμένη αὐτῷ πρὸ τοῦ θανεῖν. ΜΟΝΑΣ. Ἐλλειπτικῶς. ἔδει εἰπεῖν, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἀποθανούσῃ διετέλεσα ἂν ἐν λύπῃ εἶναι, ἢ εἰ παντός μου τοῦ ποιμνίου ἀπολωλότος.

39. ΟΣΟΝ. Ἐνταῦθα σαφῶς αἰπόλος ἦν Βάττος, ὃν εἰκὸς ἦν ἐρᾷν τῆς Ἀμαρυλλίδος, καὶ οὐ Θεόκριτον. Φησὶ δὲ ὑπερβολικῶς ὅσον αἱ αἶγες φίλαι μοι, τοσοῦτον ἡμᾶς ἐλύπησας ὦ Ἀμαρυλλὶ τελευτήσασα, ἢ τοσοῦτον ἡμῖν οὖσα προσφιλὴς ΑΠΕΣΒΑΣ, ἤγουν ἀπέθανες. οὕτως ἂν νοηθείη καὶ ὁ κωμάζων πρὸς αὐτήν· ὅτι φησὶν ὁ Θεόκριτος, Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα. Ἄλλως. Ὅσσον ἀπέσβας] τὸ ὅσσον ἀντὶ τοῦ τόσσον, ἤγουν τοσοῦτον. τὸ δὲ πᾶν οὕτως. ὅσον αἱ αἶγες ἐμοὶ προσφιλεῖς, τοσοῦτον σὺ, φίλη οὖσα δηλονότι, ἀπέσβας, ἤγουν, ἐξέλιπες, ἀπέθανες.

41. ΘΑΡΣΕΙΝ. Τοῦτο ὁ Κορύδων φησὶ παραμυθούμενος τὸν Βάττον, ἵνα μὴ ἀθυμῇ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Ἀμαρυλλίδος.

42. ΑΝΕΛΠΙΣΤΟΙ. Ἀνέλπιστον, ὃ οὐκ ἐλπίζει τις λαβεῖν, ἢ κατορθῶσαι, ἢ τοιοῦτό τι. ἀνέλπιστον καὶ τὸ ἐλπίδος ἐστερημένον· καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀνέλπιστοι.

Χὠ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω· βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία. τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι, τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον. οὐκ ἐσακούεις;
Ἡξῶ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν, ἅδε ποθέρπει.
Εἴθ' ἦν μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαι μ' ὦ Κορύδων ποτὶ τῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα

Et Jupiter interdum ſerenus eſt, interdum vero pluit.

BATTUS.

Animum recipio: pelle deorſum vitulos: nam oleæ
Ramos rodunt infelices. Heus, abi hinc tu albe.

CORYDON.

Heus, abi Cymætha ad tumulum: an non audis?
Veniam, per Pana, malam rem tibi daturus,
Niſi abis iſthinc. ecce iterum huc accedit,
Utinam mihi eſſet curvum pedum, ut te verberarem!

BATTUS.

Aſpice me, o Corydon, per Jovem: nam ſpina

43. ΖΕΥΣ. Τὸν Δία λέγει τὸν αἴτιον τῶν ὑετῶν ἀντὶ τοῦ ἀέρος, ἐν ᾧ συνάγονται αἱ νεφέλαι.

45. ΘΑΛΛΟΝ. Θαλλὸς ἁπλῶς λέγεται, πᾶν τὸ τεθηλός. κυρίως δὲ ὁ τῆς ἐλαίας βλαστός. ΔΥΣΣΟΑ. Τὰ δυσδίωκτα, ἀπὸ τοῦ δυσκόλως σεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, διὰ τὸ εἶναι πτωχά. ΣΙΤΤΑ. Ἐπίφθεγμα βουκολικὸν, ὅπερ λέγουσιν οἱ βουκόλοι ὁμοίως καὶ τὸ ψίττα. ΛΕΠΑΡΓΟΣ δὲ ὁ λευκός. ἢ ὁ λευκοποίκιλος, ἢ ὁ λευκόπλευρος· ἀλλὰ ὁ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπας ἔχειν καὶ τοῦ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἔχειν τὸ δέρμα. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ λευκὸν εἶναι κατὰ τὴν λαπάραν. ἢ λέπαργος, ὁ λευκὸς, παρὰ τὸ ἔχειν λέπας ἀργὸν, ἤγουν δέρμα λευκὸν, ἢ λευκὸν κατὰ τὴν λαπάραν.

46. ΚΥΜΑΙΘΑ. Ὄνομα βοὸς, καὶ αἰγὸς, παρὰ τὴν κώμυθα. ἢ παρὰ τὸ αἴθειν, καὶ τὸ κόμη, ἢ τὰς κόμας αἴθας ἔχουσα, τουτέστι ξανθάς. ἢ ἐγκωμίων.

48. ΙΔ'. Ἰδοὺ πάλιν προσέρπει τοῖς φυτοῖς.

49. ΡΟΙΚΟΝ. Τὸ καμπύλον. Ἀρχίλοχος. Ἀλλά μοι ῥοικὸς τις εἴη κατὰ κνήμην ἰδεῖν. ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ δὲ ξύλον, ᾧ διαφεύγοντες οἱ λαγωοὶ βάλλονται. ἢ ὅτι ῥάβδον οὖσαν ὀρθὴν ἐπεύχεται γενέσθαι καμπύλην, ἵνα μὴ ἔγκυον οὖσαν βλάψῃ τὴν βοῦν.

50. ΘΑΣΑΙ. Ἀποστροφὴ τὸ σχῆμα. κατὰ γὰρ τὸ σιωπώμενον ἀπερχόμενος ὁ Βάτττος ἀπελάσαι τὴν δάμαλιν,

ὑπὸ

Ἀρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν· ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί· κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Εἰς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν, ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει!

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος οὐκ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

Modo hic me ſauciavit ſub malleolo: quam vero altæ
Atractylides ſunt! male pereat vitula.
In hanc enim inhians ſauciatus ſum: numquid cernis?

CORYDON.

Certe certe, & unguibus eam teneo: atque hæc ipſa eſt.

BATTUS.

Quam exigua plaga eſt: & quantum virum ſuperat!

CORYDON.

In monte cum ambulas, ne diſcalceatus eas, Batte:
In montibus enim rubi & tribuli virent.

ὑπὸ ἀκάνθης ἐτύπη, καὶ δεῖται τοῦ Κορύδωνος ἐξελεῖν αὐτήν· διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπέστρεψε τὸν λόγον, καί φησι· θέασαί με πρὸς τοῦ Διός· ἄρτι γάρ με ἄκανθα ἐπάταξε παρὰ τὸ σφυρόν.

51. ΑΡΜΟΙ. Εἰ μὲν ψιλοῦται, τὸ ἀρτίως καὶ νεωστὶ σημαίνει· εἰ δὲ δασύνεται, τὸ ἡρμοσμένως. τὸ δὲ ΒΑΘΕΙΑΙ ἀντὶ τοῦ ὑπερμεγέθεις, καὶ μετέωροι.

52. ΑΤΡΑΚΤΥΛΙΣ εἶδος βοτάνης, ἢ ἀκάνθης· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ τὰς ἀγροίκων γυναῖκας ἀτράκτους ποιεῖν ἐξ αὐτῶν. ἔνιοι δὲ ἀτρακτυλίδας τὰ ἀγριολάχανα φασίν.

54. ΕΧΩ. Κρατῶ αὐτήν, τὴν ἄκανθαν δηλονότι. τὸ δὲ ΑΔΕ ταυτὸ δύναται τῷ ἴδε. ὁ ΚΑΙ περισσός. ὥσπερ καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Τῶν ἁμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν. ἐκβαλὼν γὰρ τὴν ἄκανθαν, δείκνυσι τῷ Βάττῳ, καί φησιν, ἅδε καὶ αὐτή.

55. ΟΣΣΟΝ. Βαβαὶ, ὅσον ἐστὶ τὸ τὴν πληγὴν ποιοῦν. δεικτικῶς ἐμφαίνει τό τε μέγεθος τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀκάνθης. τὸ ἡλίκον πρὸς τὸν ἄνδρα, ἵν' ᾖ μικρὸν ὂν τὸ τύμμα, ἡλίκον ἄνδρα, τουτέστι μέγαν ἢ ἀνδρεῖον, δαμάζει. ἢ τὸ ἡλίκον ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁποίως δαμάζει τὸν ἄνδρα.

56. ΑΝΑΛΙΠΟΣ. Ἤγουν ἀνυπόδητος, ἐξ οὗ καὶ πέδιλον, τὸ ὑπόδημα. ἥλιψ γὰρ τὸ ὑπόδημα, παρὰ τὸ ἑλίσσειν τὸν πόδα. ἀνήλιπος δὲ οἱονεὶ ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα.

57. ΚΟΜΟΩΝΤΙ ἀντὶ τοῦ κομῶσιν, ἀκάνθας ἔχουσι. κόμαι γὰρ ῥάμνου καὶ ἀσπαλάθου αἱ ἄκανθαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἶπ' ἄγε μοι Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει
Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποτ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρᾶν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν,
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον, ἆμος ἐνάργη.

BATTUS.

Dic age mihi Corydon, ſenecio ille num adhuc molit
Illud nigro ſupercilio ſcortillum, quod olim deperibat?

CORYDON.

Admodum quidem, o miſer, nuper ipſe interveniens
Juxta ſpeluncam deprendi in ipſo opere.

θαι. ΑΣΠΑΛΑΘΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης, ᾗ πληγέντες οἱ ἔλαφοι ἀποθνήσκουσιν. ἀσπάλαθος εἴρηται, διὰ τὸ μὴ ῥαδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι, ἤτοι ἀφαιρεῖσθαι.

58. ΕΙΠ'. Ἄγε εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΟΝ (τὸν πατέρα λέγει τοῦ Αἴγωνος) ἆρα ἔτι ἐλαύνει, ἤγουν φιλεῖ ἐκείνην τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ, τὴν μελαίνας ὀφρῦς ἔχουσαν, ἧς ἕνεκά ποτε ἐρωτικὸν πάθος ἐδέξατο; ΜΥΛΛΕΙ δὲ ἐλαύνει, ὠθεῖ, περαίνει, ἀπὸ τῶν ἀλούντων, καὶ τῇ κώπῃ τοὺς μύλους ὠθούντων.

60 ΩΔΕΙΛΑΙΕ. Οὐχ ὡς λοιδορῶν, ἀλλ' ὑποκοριζόμενος, καὶ ἀποκρινόμενος τοῦτο λέγει. πρὸ ὀλίγου γὰρ αὐτὸν ἐπελθὼν, καὶ πρὸς τὴν ΜΑΝΔΡΑΝ, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν (τριχῶς γὰρ φέρεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) κατελάμβανον ὁπηνίκα ΕΝΗΡΓΕΙ, τὴν μετ' αὐτῆς δηλονότι μῖξιν·

61. ΜΑΝΔΡΑΝ Τὴν τῶν προβάτων δεχάμην, ἢ μάκτραν, ἢ βάκτραν, ἢ ἐστι σκεῦος ξύλινον ἀβακοειδὲς, οὗ φυρᾶν εἰώθασιν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ μάττειν καὶ φυρᾶν ἐν αὐταῖς τὰς μάζας.

62. ΦΙΛΟΙΦΑ. Ἤγουν ὁ φιλῶν τὸ συνουσιάζειν, φιλοσυνουσιαστά. οἰφεῖν γὰρ τὸ συνουσιάζειν. οὕτω καὶ παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν κόροιφος λέγεται, ὁ κόρην οἰφώμενος. ἢ οἰφεῖν τὸ συνουσιάζειν, ἀπὸ τοῦ ὀπιπεύειν, ἔνθα καὶ οἰφωλὶς γυνή. ὅθεν καὶ παροιμία· ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ· ἥν φασι διαδοθῆναι, ἐπεὶ οἱ χωλοὶ ἐν οἴκῳ καθεζόμενοι συνεχῶς ἀφροδισιάζουσιν. οἱ δὲ φασι τὴν παροιμίαν ἐντεῦθεν ῥυῆναι, ἤτοι διαδοθῆναι. αἱ Ἀμαζόνες ἐπὰν ἄῤῥεν γεννήσωσι, χωλὸν αὐτὸ ποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἀνδρειότερον αὐτῶν γένηται, καὶ τούτοις ἀνδρωθεῖσι συνίασι· Σκυθῶν οὖν λεγόντων

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

BATTUS.

Euge, o homo laſcive: natura quidem tua aut cum Satyris Proxime, aut cum Panibus, quibus exilia crura ſunt, certat.

των καλὸν συνεῖναι αὐτὰς ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἔφασαν, ἄριστα χωλοὶ οἰφοῦσιν. ΣΑΤΥΡΙΣΚΟΙΣ. Τοὺς Σατύρους οἱ πλείονές φασιν ὡς καὶ τοὺς Σειληνοὺς, καὶ Πᾶνας, ὡς Αἰσχύλος μὲν ἐν Γλαύκῳ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀνδρομέδᾳ. οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες εὐεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας. ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι τοιοῦτοι, δῆλον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος. ἀπὸ γὰρ τῆς σάθης πεποίηται ὁ Σάτυρος. σάθη δὲ ἡ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκπύρωσις. Ἄλλως. ἢ Σατυρίσκοις] ἀκρατεῖς οἱ Σάτυροι ἐρώτων. λέγεται δὲ παρὰ τὸ σάθη. σάθη δὲ τὸ μόριον τοῦ ἀνδρὸς, ὅπερ καὶ πέος λέγεται.

63. ΚΑΚΟΚΝΑΜΟΙΣΙ. Ἐπειδὴ αἱ αἶγες ἔχουσι λασίους πόδας· ἢ ἀπὸ τῶν ὀρέων τῶν κρημνῶν, κακοδέρμοις.

ΥΠΟ·

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Πέμπτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον δραματικώτερόν ἐστι. προσδιαλέγονται δὲ ἀλλήλοις ἐπὶ Ιταλίας, καὶ περὶ εὐμουσίας ἐρίζουσιν, ὅ τε αἰπόλος Κομάτας, ὃς Εὐμάρα τοῦ Συβαρίτα νέμει τὰς αἶγας, καὶ ὁ ποιμὴν Λάκων, ὃς Θουρίου τοῦ Συβαρίτα νέμει τὰ θρέμματα. Εχει δὲ ὁ μὲν Κομάτας κόρην ἐρωμένην Αλκίππην τοὔνομα· ὁ δὲ Λάκων ἐρώμενον Εὐμήδην. καὶ ἔπαθλον τῆς νίκης τίθενται, ὁ μὲν αἰπόλος τράγον, ὁ δὲ ποιμὴν ἀμνόν· Μόρσωνα δὲ τῶν ᾠδῶν κριτὴν αἱροῦνται. Τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ κριτὴς Μόρσων τῷ αἰπόλῳ τὴν νίκην ἀπονέμει. Επιγράφεται μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον, Οδοιπόροι μὲν, διὰ τὸ ἐν ὁδῷ φιλονεικεῖν· Βουκολιασταὶ δὲ, διὰ τὸ βουκολιάζεσθαι, ἤγουν βουκολικῶς ᾄδειν αὐτούς.

ARGUMENTUM

Idyllii V.

Hoc Idyllion magis Dramaticum eſt. Colloquuntur autem inter ſe in Italia, & de præſtantia in arte Muſica certant, caprarius Comates, qui Eumaræ Sybaritæ capras paſcit; & paſtor Lacon, qui Thurii Sybaritæ pecora paſcit. Habet autem Comatus puellam amaſiam Alcippen nomine: Lacon vero amaſium Eumedem. Et præmium certaminis conſtituunt, caprarius bircum, paſtor autem agnum. Morſonem vero cantiounm judicem deligunt. Finito autem certamine, judex Morſon caprario victoriam tribuit. Inſcribitur igitur boc Idyllion Viatores, quod in via rixentur: Bucoliaſtæ vero, quod carmen Bucolicum canant.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΙ ἢ ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον ε.

ΚΟΜΑΤΑΣ καὶ ΛΑΚΩΝ.

Αἶγες ἐμαὶ, τῆνον τὸν ποιμένα τὸν Συβαρίταν
Φεύγετε τὸν Λάκωνα· τό μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψεν.

VIATORES ſeu BUCOLIASTÆ,

Idyllion V.

Comates & Lacon.

Capræ meæ, paſtorem illum Sybaritam
Fugite Laconem: is enim meam pellem heri furatus eſt.

Αιγες. Ιστέον ὅτι τοῦ μὲν αἰπόλου τὸ ὄνομά ἐστι Κομάτας, ὃς καὶ Εὐμάρου τοῦ Συβαρίτου νέμει αἶγας, τοῦ δὲ ποιμένος, Λάκων, ὃς Θουρίου Συβαρίτου νέμει θρέμματα. ΣΥΒΑΡΙΤΑΝ. Σύβαρις, πόλις Ιταλίας. ἢ ἀπὸ οἰκιστοῦ

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς κράνας σίττ' ἀμνίδες; οὐκ ἐσορῆτε
Τὸν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλέψαντα Κομάταν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὰν ποίαν σύριγγα; τὺ γάρ ποκα, δῶλε Συβάρτα,
Ἐκτάσω σύριγγα; τί δ'; οὐκέτι σὺν Κορύδωνι

LACON.

An non a fonte fugitis agnæ? non videtis
Comatem, qui mihi nuper ſiſtulam furatus eſt?

COMATAS.

Quam ſiſtulam? tu enim, ſerve Sybarita,
Quando poſſediſti fiſtulam? Quid? an non cum Corydone

οἰκιστοῦ τινος, ἢ ἀπὸ Συβάρεως ποταμοῦ· νῦν δὲ καλεῖται Θούριον, ταυτὸν ὂν Θούριον καὶ Σύβαρις. λέγουσι γὰρ ὅτι ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν καθῃρέθη ἡ Σύβαρις. ἐλθόντες δὲ οἱ Ἀθηναῖοι, αὐτὴν ᾤκισαν, καὶ τῇ πόλει μετήμειψαν τὸ ὄνομα, καλέσαντες αὐτὴν Θούριον, ἀπὸ Θουρίου ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος. καὶ Θούριος, ὄνομα κύριον, καὶ ὁ δρμητικός.

2. ΛΑΚΩΝΑ Λάκων ὄνομα κύριον ἐκτείνει δὲ τὸ α διὰ τὸ μέτρον. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρον, Καρίωνα· οὕτω καὶ τὸν Λάκωνα· Δωριεὺς γὰρ ἦν. ΝΑΚΟΣ. Ὅσμου τὸ νάκος. Ζηνόδοτος, τὸ κώδιον, τὸ μαρσύπιον. καὶ νάκος τὸ τῆς αἰγὸς δέρμα. Ὅμηρος. Νάκος ἕλετ' αἰγὸς ὀριτρόφου. καὶ Θεόκριτος ἐν τοῖς ἑξῆς, αἰγὸς φησίν.

3 ΣΙΤΤ' Σίττα, ψίττα ποιμενικὰ, αἰπολικὰ καὶ βουκολικὰ ἐπιφθέγματα. εἰσὶ δὲ ἐπιρρήματα. ἔλεγον δὲ ταῦτα διώκοντες, ἀποστήσεσθε ὤφειλεν εἰπεῖν, ἢ φεύξεσθε, ἤ τι τοιοῦτον. ὁ δὲ ταῦτα ἀφεὶς, τῇ συνήθει φωνῇ τοῖς ἀμνοῖς τῷ σίττα χρῆται· ἔστι δὲ τοῦτο παρακέλευσις. ἈΜΝΙΔΕΣ, τὰ μικρὰ προβάτια, οἱονεὶ ἀμενηνά.

4. ΣΥΡΙΓΓΑ. Τὸν τὴν σύριγγά μου πρὸ ὀλίγου κλέψαντα Κομάταν.

5. ΣΥΒΑΡΤΑ. Δωρικῶς κατὰ τὴν γενικὴν, ἀντὶ τοῦ Συβάρτου ΔΩΛΕ δὲ ἀντὶ τοῦ δοῦλε. δοῦλος δὲ καὶ οἰκέτης διαφέρει, ὥς φησι Χρύσιππος· οἰκέτης μὲν ὁ ἔτι ὑπὸ κτῆσιν ὤν· δοῦλος δὲ, ὁ ἀπελεύθερος. Συβάρτας δὲ ὡς Περδίκκας, Ἀγρίππας. ἔστι δὲ κατὰ μὲν τὸ ἀνάλογον, Συβαρίτης· κατὰ δὲ Δωριεῖς. Συβάρτης.

6. ΚΟΡΥΔΩΝΙ. Ὁ Κορύδων βουκόλος, οὗ πρόσθεν μέμνηται. ὁ δὲ νοῦς, οὐκ ἀρκεῖ σοι, φησί. σὺν Κορύδωνι ἐν τῷ καλάμῳ φυσᾷν καὶ συναυλεῖν αὐτῷ. τοῦτο δὲ χλευαστικὸν ὅτι οὐδὲ αὐλεῖν οἶδεν, εἰ μὴ ποππύσδειν καὶ μόνον. ΚΑΛΑΜΗ δέ ἐστι, τὸ καταλιπόμενον ἢ περιλειπόμενον. ἐκ τοῦ θεριζομένου σίτου καλαμῶδες καὶ τῆς κριθῆς. ταύτην δὲ νεκρὰν οὖσαν, ὑποτεμνόμενοι φυσῶσιν ἐν αὐτῇ καὶ αὐλίζουσι. ΠΟΠΠΥΖΕΙΝ δὲ τὸ λεπτοτάτας φωνὰς τινὰς φυσῶντα τὸν ἐκ τῆς καλάμης αὐλόν. Ἄλλως. τί δὲ οὐδαμῶς ἀρκεῖ σοι, ἤγουν ἱκανόν ἐστί σοι, αὐλὸν ἔχοντι ἀπὸ καλάμης, ἤτοι ἀπὸ καλαμαίας, ἐμπνεῖν αὐτῷ; τοῦτο γὰρ τὸ ποππύζειν ΣΥΝ ΚΟΡΥΔΩΝΙ, τουτέστιν ὁμοίως τῷ Κορύδωνι.

8. ΤΑΝ.

Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι;

ΛΑΚΩΝ.

Τάν μοι ἔδωκε Λύκων, ὦ 'λεύθερε. τὶν δὲ τὸ ποῖον
Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος; εἰπὲ Κομάτα·
Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρᾳ τῷ δεσπέτῃ ἦς τοὶ ἐνεῦδεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Τὸ Κροκύλος μοι ἔδωκε, τὸ ποικίλον, ἀνίκ' ἔθυσε
Ταῖς νύμφαις τὰν αἶγα· τὺ δ' ὦ κακὲ καὶ τότ' ἐτάκευ
Βασκαίνων, καὶ νῦν με τὰ λοίσθια γυμνὸν ἔθηκας.

ΛΑΚΩΝ.

Οὔ, μ' αὐτὸν τὸν Πᾶνα τὸν ἄκτιον, ὐ σέ γε Λάκων
Τὰν βαίταν ἀπέδυσ' ὁ Καλαίθιδος· ἢ κατὰ τήνας

Tibi ſatis fuit ſibilare, arundinis cannulam tenenti?

LACON.

Quam mihi dedit Lycon, o ingenue. tibi vero quam tandem Lacon furatus pellem quondam abiit? dic Comata.
Neque enim Eumaræ hero tuo fuit *pellis* in qua dormiret.

COMATAS.

Quam Crocylus mihi dedit, diſcolorem, tunc cum ſacrificaret Nymphis capram: tu vero improbe & tunc contabeſcebas Invidens, & nunc poſtremo nudum me feciſti.

LACON.*

Non, per ipſum Pana littoralem, non tibi Lacon
Pelliceum exuit filius Caſaethidis: aut *ſi fallo*, *utinam* de hac

8. ΤΑΝ. Πρὸς τὸ ποίαν ἀποτέινει ἡ ἀπάντησις. τὸ δὲ, Ω 'ΛΕΥΘΕΡΕ, κατ' εἰρωνείαν εἴρηται.

10. ΟΥΔΕ. Πρὸς ὑπερβολὴν τοῦτο ἔφη. λέγει δὲ μηδὲ αὐτὸν τὸν δεσπότην ΕΥΜΑΡΑ ἐπικεκοιμῆσθαι, ἤγουν δέρματι. Αλλως. τὸ εὐμάρᾳ δέρματι φασὶν εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρμα τι ἦν, ὥς τε ἐνεῦδειν.

13. ΒΑΣΚΑΙΝΩΝ. Αντὶ τοῦ φθονῶν λυπούμενος. Κυρίως δὲ βάσκανος, ὁ τοῖς ὀφθαλμοῖς καίνων, καὶ φθείρων τὸ ὁραθὲν ὑπ' αὐτοῦ, ἢ ὑπ' αὐτῶν.

14. ΑΚΤΙΟΝ. Αντὶ τοῦ τὸν κυνηγόν. ἐπακτῆρες γὰρ οἱ κυνηγοὶ, ὥς φησιν Οππιανός. ἢ ὥς φησι φιλοςέφανος, ἐςὶ Πανὸς ἱερὸν πλησίον Κράθιδος ποταμοῦ. τινὲς δὲ τὸν Απόλλωνα φασὶ τὸν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἱδρυμένον. φησὶ δὲ καὶ Πίνδαρος τῶν ἁλιέων αὐτὸν φροντίζειν. ἢ τὸν περὶ τοὺς πετρώδεις αἰγιαλοὺς διάγοντα, ἤγουν, τὸν κυνηγόν. ἢ ἄκτιον, κατά τινας, τὸν Αττικόν.

15. ΒΑΙΤΑΝ. Τὴν διφθέραν, τὴν σισύραν. βαίτας γὰρ λέγουσι τὰ ἐκ κωδίων συνεῤῥαμμένα περιβόλαια. Αττικοὶ δὲ ταύτην καὶ σισύραν φασί.

καὶ

Τας πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοίμαν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐ μὰν ἔτ' αὐτὰς τὰς λιμνάδας, ὦ γαθὲ, νύμφας,
Αἵ τ' ἐμὶν ἵλαοί τε καὶ εὐμενέες τελέθοιεν,
Οὔ τευ τὰν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας.

ΛΑΚΩΝ.

Αἴ τοι πιστεύσαιμι, τὰ Δάφνιδος ἄλγε' ἀροίμαν. 18
Ἀλλ' ὦν αἴκα λῇς ἔριφον θέμεν, ἐντὶ μὲν οὐδὲν

Rupe, o amice, furore correptus, in Crathin ſaliam.

COMATAS

Non certe, non, per ipſas nymphas paluſtres, o bone,
(Quæ mihi placatæ & benevolæ ſint)
Non tuam fiſtulam furtim ſuſtulit Comatas

LACON.

Si tibi credam, dolores Daphnidis perferam.
Sed enim, ſi vis hædum deponere, nihil enim eſt.

καὶ Ἀριστοφάνης. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. ἡμεῖς δ' αὐτὰ σισυρίνια φαμέν. ΚΑΛΑΙΘΙΔΟΣ Οἰκέτης δηλονότι, ἢ υἱός. πότερον γὰρ οἰκέτης, ἢ υἱὸς, οὐ λέγει· διὸ οἱ μὲν δοῦλον, οἱ δὲ υἱὸν φασίν. ΚΑΤΑ. Η εἰ τοῦτο ἐποίησα, ἢ εἰ ἐπιορκοίην, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης, ὦ ἄνθρωπε, εἰς μανίαν ἐμπεσὼν, εἰς Κρᾶθιν τὸν ποταμὸν πηδήσαιμι, ἢ φθαρείμην. (γράφεται καὶ ἁλοίμην, καὶ ὀλοίμην.) εἰώθασι γὰρ ἐκ πτοίας τινὲς ἢ μανίας, κατακρημνίζειν ἑαυτούς. ΚΡΑΘΙΣ δὲ ποταμὸς περὶ Σύβαριν τῆς Σικελίας. ἡ δὲ ΚΑΤΑ ἀντὶ τῆς ἀπό. Νυμφόδωρος δὲ καὶ Θεόφραστος φασὶ, τοῦ Κράθιδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Ἄλλως τὸ Η κατὰ τήνας] τὴν κατὰ τῷ ἁλοίμαν δεῖ συνάπτειν. ποιητικῶς γὰρ διαιρεῖται τοῦ ῥήματος, ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ. παρὰ δὲ τῷ πεζῷ λόγῳ, συνημμένη ἐστὶν ἀεὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ ῥήματι, ὡς παρὰ Φιλοστράτῳ· Ο δ' ὑπεκδὺς τῶν σπαργάνων ἤδη βαδίζει καὶ τοῦ Ολύμπου κάτεισιν.

17. ΟΥ. Οὐδαμῶς μὰ τὰς λιμνάδας αὐτὰς Νύμφας· ἤγουν, τὰς ἀναστρεφομένας ἐν ταῖς λίμναις, αἵτινες ἐμοὶ προσηνεῖς εἶεν, οὐκ ἔκλεψεν ὁ Κομάτας τὴν σύριγγά σου λαθών.

21. ΘΕΜΕΝ. Ἀντὶ τοῦ θεῖναι, ἤγουν καταθοῦ. τὸ ΑΙΚΑ Δωρικῶς ἀεὶ ἀντὶ τοῦ ἐὰν κέχρηται, διὸ καὶ ὑποτάσσει. ΕΝΤΙ. Παροιμία ἐστὶ ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων· φησὶ δὲ Κλέανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν παροιμιῶν, ὅτι Ηρακλῆς ἰδὼν ἱδρυμένον τὸν Ἄδωνιν, ἔφη οὐδὲν ἱερόν. οὐ γὰρ αὐτὸν ἄξιον τιμῆς καὶ ἱδρύσεως ἔκρινεν. Διονυσόδωρος δὲ μεταφορὰν εἶναι φησὶν, ἀπὸ τῶν ἱερῶν τῶν τιμωμένων, μηδὲν ἐχόντων ἱεροῦ καὶ σεβασμοῦ ἄξιον. ἢ οὐδὲν ἱερὸν, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἱδρύσεως καὶ τιμῆς ὁ τοιοῦτος. Ἄλλως. Ηρακλῆς ἐλθὼν εἰς Δῖον πόλιν τῆς Μακεδονίας, εἶδεν ἔκ τινος ἱεροῦ πολλοὺς ἐξιόντας.

Ἱερὸν, ἀλλά γέ τοι διαείσομαι, ἔςε κ' ἀπείπῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὗς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν· ἠνίδε κεῖται
Ὤριφος· ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πῶς, ὦ κίναδε, τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν;
Τὶς τρίχας ἀντ' ἐρίων ἐποκίξατο; τὶς δὲ παρεύσας
Αἰγὸς πρωτοτόκοιο κακὰν κύνα δήλετ' ἀμέλγειν;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ὅςις νικασεῖν τὸν πλατίον, ὡς τὺ, πεποίθει,

Sacrum, cantu quidem tecum certabo, donec ipſe recuſes.

COMATAS.

Sus contra Minervam certamen ſuſcipit: ecce depoſitus eſt
Hædus: age, tu quoque pinguem agnum depone.

LACON.

Quomodo, o aſtute, recte hæc erunt ex æquo nobis?
Quis pilos pro lana detondeat? quis, cum adſit
Capra, quæ primum peperit, malam canem velit mulgere?

COMATAS.

Iſte, inquam, qui, ſicut tu, propinquum ſe ſuperaturum confidit.

θέλων δὲ καὶ αὐτὸς εἰσελθεῖν καὶ προσκυνῆσαι ἀνέκρινεν ἤγουν ἠρώτησε τίνος εἴη τὸ ἱερόν. μαθὼν δὲ Ἀδώνιδος εἶναι, ἔφη οὐδὲν ἱερὸν ἀντὶ τοῦ οὐδενὸς ἄξιον· οὐδεὶς γὰρ θεῶν ὑπάρχει.

22. ΔΙΑΕΙΣΟΜΑΙ. Ἀλλά σοι ᾄδων ἐρίσω διακριθῶ ἕως ἂν ἀπαγορεύσῃς, τὴν ἧτταν ὁμολογήσῃς.

23. ΥΣ. Παροιμία ἐςὶν ἐπὶ τῶν τοῖς κρείττοσιν ἀντεριζόντων.

24. ΕΥΒΟΤΟΝ. Τὸν εὐτραφῆ. βόσις γὰρ ἡ τροφὴ, ὅθεν καὶ τὸ αἰγίβοτον. καὶ ἱππόβοτον. ΕΡΕΙΔΕ. ἤγουν φέρων κατάθου. ἐρίζω ἐπὶ λόγων, ἐρείδω δὲ ἐπὶ πράγματος.

25. ΚΙΝΑΔ' ΕΥ. Καὶ πῶς, ὦ πανοῦργε καλῶς ταῦτα ἔςαι ἐξ ἴσου μέτρου ἡμῖν; οἱ Σικελιῶται γὰρ τὴν ἀλώπεκα κίναδον προσαγορεύουσι. τοιοῦτον γὰρ τὸ ζῶον πανοῦργον. κίναδος δὲ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν αἰδοῖ, ἢ ἀναιδῶς· ἢ παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἐν δόλῳ.

26. ΕΠΟΚΙΞΑΤΟ. Ἀντὶ τοῦ ἔκειρε, πόκους ἐποιήσατο. τὶς γάρ ποτε ἔκειρε ἀντὶ ἐρίων τρίχας; τρίχες γὰρ αἱ παχεῖαι καὶ τεταμέναι, ὡς αἱ τῆς αἰγὸς· ἔρια δὲ τὰ λεπτὰ καὶ οὖλα. ὡς τὰ τῶν προβάτων. ἢ τοῦτό φησιν, ὅτι αὐτὸς μὲν ἄρνα κατατίθεται, ἐκεῖνος δὲ ἔριφον, ὅςτις οὐ ποκίζεται.

27. ΔΗΛΕΤ' ΑΜΕΛΓΕΙΝ. Η δήλετ' ἀμέλγειν. Γράφεται γὰρ καὶ οὕτω Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ βούλεται, κατά τινας.

28. ΟΣΤΙΣ. Ἤγουν, ἐκεῖνος ταῦτα ποιεῖ, ὅςτις πέποιθε νικήσειν τὸν πλησίον, καθὰ σὺ πέποιθας. ἀπὸ τοῦ πέποιθα, πεποίθω ἐνεςὼς, ὡς ἀπὸ τοῦ δέδοικα, δεδοίκω. Ἄλλως. ὅςις νικήσειν τὸν πλησίον διαφερόντως ἐπαγγέλλεται. ἢ ὅςτις θελήσει

ποιεῖν

Σφὰξ βομβῶν τέττιγος ἐναντίον. ἀλλὰ γὰρ οὔ τοι
Ὤριφος ἰσοπαλής; τοὶ δ' ὁ τράγος οὗτος. ἔρισδε.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ σπεῦδ'. οὐ γάρ τοι πυρὶ θάλπεαι· ἅδιον ᾀσῇ
Τάνδ' ὑπὸ τὰν κότινον καὶ τἄλσεα ταῦτα καθίξας.
Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. ὧδε πεφύκει
Ποία, χἀ στιβὰς ἅδε, καὶ ἀκρίδες ὧδε λαλεῦντι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὔ τι σπεύδω. μέγα δ' ἄχθομαι εἰ τύ με τολμῇς
Ὄμμασι τοῖς ὀρθοῖσι ποτιβλέπεν, ὅν ποκ' ἐόντα

Veſpa ſtrepens contra cicadam. Sed non *ſit ſane*
Hædus par: tu vero ecce hircus iſte certa.

LACON.

Ne feſtina: neque enim igni ureris. Suavius cantabis
Hic ſub oleaſtro, & ad ſylvam hanc aſſidens.
Gelida unda illic fluit; hic enata eſt
Herba, & thorus hic, & locuſtæ hic murmurant.

COMATAS.

Atqui non feſtino: ſed moleſte admodum fero, quod tu me audes
Oculis rectis aſpicere: quem olim, cum eſſes

ποιεῖν ἢ εἰπεῖν τοῦτο, ὃς ἀντὶ αἰγὸς κύνα ἀμέλγῃ, οἷον καὶ σὺ νικήσειν φῄς, τὸν τοσοῦτον ἐν ἡδυφωνίᾳ σου διαφέροντα, ὅσον τέττιγες σφηκῶν.

29. ΣΦΑΞ. Ὁ σφὴξ, φησὶ, σὺ ἐμοῦ κατ' ἐναντίον, τοῦ τέττιγος, τολμᾷς βομβεῖν. ΑΛΛΑ οὐδαμῶς ὤριφος, ὁ ἔριφος οὗτος, ἐν ἴσῃ μοίρᾳ· οὐκ ἀξιοῦται τῷ ἀμνῷ, ἀλλὰ ἰδοὺ τίθημι τράγον. τὸ γὰρ ΙΣΟΠΑΛΗΣ, ἴσος ἐν κλήρῳ· πάλος γὰρ ὁ κλῆρος. ἢ ἐκ τοῦ πάλη.

31. ΜΗ. Παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν διά τι σπευδομένων. μὴ σπούδαζε, οὐ γὰρ ἐπὶ πυρὸς βέβηκας. σπεύδω ἐγὼ ἀμεταβάτως, ἐπισπεύδω δὲ ἕτερον. ΑΔΙΟΝ. Ἤγουν ἡδέως μᾶλλον ᾀσῃ.

32. ΤΑΔ'. Ὧδε ἐλθὼν καὶ καθίσας ὑπὸ τὴν ἀγριελαίαν, καὶ τὰ δένδρα ταῦτα. τὸ τᾷδε ἐν ἄλλοις ἀντιγράφοις γράφεται τῆνδε, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, Δωρικῶς.

33. ΨΥΧΡΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, αὐτοῦ καταῤῥεῖ ψυχρὸν ὕδωρ. ἐνταῦθα ἐκπεφυκυῖα ἐστὶ βοτάνη, καὶ ἥδε ἡ στιβὰς, ἥ ἐστιν εἶδος βοτάνης. τὸ τηνεὶ ἐν ἄλλοις γράφεται ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. καὶ ἀκρίδες ἐνταῦθα λαλοῦσιν.

35. ΣΠΕΥΔΩ. Οὐδαμῶς σπουδάζω. μεγάλως δὲ ἀλγῶ, εἰ σύ με τολμᾷς ἀτρέπτοις τοῖς ὄμμασι προσβλέπειν, ὅντινά ποτε ἐδίδασκον ἐγὼ, ᾄδειν δηλονότι, ἔτι παῖδα ὄντα.

36. ΟΝ. Ταῦτα φησὶν, ἐπὶ τῷ τὴν χάριν εἰς ἅμιλλαν αὐτῷ συνεληλυθέναι παρ' αὐτοῦ διδαχθέντι, ὡς καὶ προκαλεῖσθαι αὐτὸν εἰς ἅμιλλαν.

Παῖδ' ἔτ' ἐγὼν ἐδίδασκον. ἴδ' ἁ χάρις ἐς τί ποθέρπει!
Θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ πόκ' ἐγὼ παρὰ τεῦ τι μάθον καλὸν ἢ καὶ ἄκουσα;
Μέμνα μ', ὦ φθονερὸν τὺ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον αὔτως;

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀνίκ' ἐπύγιζόν τυ, τὺ δ' ἄλγεες. αἱ δὲ χίμαιραι
Αἵδε κατεβληχῶντο, καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ἐτρύπη.

ΛΑΚΩΝ.

Μὴ βάθιον τήνω πυγίσματος, ὑβὲ, ταφείης·

Puer adhuc, ego docui. en gratia quo recidit.
Nutri catulos lupinos, nutri canes, ut te devorent.

LACON.

Quando unquam a te boni aliquid didici, vel audivi,
Quod meminerim, o tu invide, & prorſus inepte homuncio?

COMATAS.

Tunc cum pædicabam te, & tu dolebas. capellæ autem
Iſtæ balabant: caper vero eas premebat.

LACOO.

Ne profundius illa pædicatione, o gibboſe, ſepeliaris:

37. ΠΟΘΕΡΠΕΙ. Θέασαι εἰς τί προσέρπει καὶ τελευτᾷ ἡ χάρις ἡ ὀφειλομένη μοι δηλονότι.

38. ΘΡΕΨΑΙ. Ἐκθρέψειεν ἄν τις καὶ λύκων ἐκγόνους, καὶ κύνας, ἐπὶ τῇ λύμῃ τῇ αὐτοῦ. ὡς κἀγὼ τοῦτον ἐδίδαξα ἐπὶ ἀχαριστίᾳ. ἔστι δὲ τοῦτο Σωκράτους· κακοὺς ποιῶν εὖ ΘΡΕΨΑΙ ΚΥΝΑΣ. παροιμία ἐπὶ τῶν καθ' αὐτῶν ποιούντων τί ἀπὸ Ἀκταίωνος, τοῦ ὑπὸ ἰδίων κυνῶν βρωθέντος. τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων τοῖς εὐεργέταις. ἤτοι, τῶν μὴ ὁμολογούντων χάριν τοῖς εὐεργέταις.

40 ΑΝΔΡΙΟΝ Ἀνδράριον, ὑποκοριστικῶς ἀνθρωπάριον, ἢ δυσγενὲς καὶ ἀνελεύθερον. ΑΥΤΩΣ δὲ οὕτως. ἐν οὐδεμίᾳ χρείᾳ, μάτην.

41. ΕΠΥΓΙΖΟΝ. Πυγμαῖς ἔτυπτον, ἔκρουον. ἄτοπον δὲ τοῦτο φανερῶς εἰπεῖν. ἢ ἐπέραινεν, ἐβάτευον. σὺ δὲ ἤλγεις, αἱ δὲ αἶγες ἐβληχῶντο, ἤγουν ἐμηκῶντο βιαζόμεναι ὑπὸ τῶν τράγων. τὸ βληχᾶσθαι γὰρ ἐπὶ προβάτων λέγεται. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς ὤχευεν.

43. ΒΑΘΙΟΝ Μὴ βαθυτέρῃ τύχοις τάφῳ τοῦ πυγίσματος, οὗ φὴς με εἰργάσθαι. τὸ δὲ ταφείης ὡς ἐγὼ πεπύγισμαι. Ἄλλως. Ταφείης, ἀντὶ τοῦ γαμηθείης βαθύτερον σὺ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐκ σοῦ πυγίσματος, ὡς σὺ λέγεις. ἀρνεῖται δὲ διὰ τούτου. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν βατράχοις φησὶ περὶ τοῦ Κλέωνος πρὸς τὸ κρυπτόμενον, καὶ ἔνδον νοούμενον, ἐν ταῖς ταφαῖς τίλλεσθαι. ἤγουν, ἐν καιρῷ συνουσιασμοῦ, τὰς τρίχας ἐκτίλλειν τῆς πυγῆς. Ἄλλως. Εἴθε μὴ ἐν βαθυτέρῳ τάφῳ

Digitized by Google

Ἀλλὰ γὰρ ἕρφ' ὧδ', ἕρπε, καὶ ὕστατα βωκολιαξεῖς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐχ ἑρψῶ τηνεῖ· τουτῷ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι,
Ἔνθ' ὕδατος ψυχρῶ κρᾶναι δύο· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων
Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· καὶ ἁ σκιὰ οὐδὲν ὁμοία
Τᾷ παρὰ τίν· βάλλει δὲ καὶ ἁ πίτυς ὑψόθε κώνως.

ΛΑΚΩΝ.

Ἦ μὰν ἀρνακίδας τε καὶ εἴρια τᾷδε πατησεῖς,
Αἴκ' ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα· ταὶ δὲ τραγεῖαι
Ταὶ παρὰ τὶν ὄσδοντι κακώτερον, ἤ τύ περ ὄσδεις.
Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος

Sed huc adſis, veni, & poſtremo cantabis.

COMATAS.

Non ibo illuc: hic quercus, hic cyperus eſt,
Hic ſuaviter ſuſurrant apes circum alvearia:
Hic & aquæ gelidæ fontes duo ſunt, ipſæque ſuper arborem
Volucres garriunt, & umbra nihil ſimilis eſt
Illi, quæ apud te eſt. Dejicit vero & pinus ſuperne nuces.

LACON.

Atqui pelles agninas, & lanam hic calcabis,
Si veneris, ſomno molliorem: pelles vero hircinæ,
Quæ apud te ſunt, pejus olent, quam tu oles.
Statuam vero cratera magnum albi lactis

τάφῳ ταφείης ἐκείνου τοῦ πυγίσματος, ΥΒΕ, ἤγουν συγκεκαμμένε τὸν τράχηλον, κυρτέ. τὸ δὲ ὑβὸς. ἀπὸ τοῦ κυφὸς. ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β. ὕβωσις καὶ λόρδωσις πάθη· λόρδωσις γάρ ἐστι τὸ ἔμπροσθεν ὕβωσις τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος. κύρτωσις δὲ, τὸ μέσον τῆς ῥάχεως.

44 ΥΣΤΑΤΑ. Καὶ τελευταῖον τῇ βουκολικῇ ᾠδῇ χρήσῃ ἐρίζων.

45. ΕΡΨΩ. Οὐκ ἐλεύσομαι εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ΤΟΥΤΙ ΔΡΥΕΣ. Ἐνταῦθα δρύες. ὧδε κύπειροι ὧδε καλῶς βομβοῦσιν ἐν τοῖς σίμβλοις μέλισσαι. ἐνθάδε εἰσὶ δύο πηγαὶ ὕδωρ ψυχρὸν βλύζουσαι. αἱ δὲ ὄρνιθες ἐπὶ τοῦ δένδρου λιγυρὸν ᾄδουσι καὶ ἡ σκιὰ οὐδαμῶς ὁμοία τῇ ὑπαρχούσῃ παρὰ σοί, καὶ ἡ πίτυς δὲ ἀπὸ τοῦ ὕψους στροβίλους ἀφίησι.

51 ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑ. Μαλακὸν τὸ χαῦνον καὶ ὑπεῖκον, ᾧ ἐναντίον τὸ σκληρόν· λέγεται δὲ μαλακὰ ἔρια, καὶ κηρὸς καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ὕπνος, οὐ κατὰ ταυτὰ λέγεται μαλακὸς, ἀλλ' ὡς μαλακοποιός

53. ΣΤΑΣΩ. Παρόσον ἔλαιον ἐκτίθησι ταῖς Νύμφαις· αὗται γὰρ ἐκθρέψασαι τὸν Ἀρισταῖον, ἐδίδαξαν τὴν τοῦ

Ταῖς νύμφαις· ϛασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Αἰ δέ κε καὶ τὺ μόλῃς, ἁπαλὰν πτέριν ὧδε πατησεῖς
Καὶ γλάχων' ἀνθεῦσαν. ὑπεσσεῖται δὲ χιμαιρᾶν
Δέρματα, τῶν παρὰ τὶν μαλακώτερα τετράκις ἀρνῶν.
Στασῶ δ' ὀκτὼ μὲν γαυλὼς τῷ Πανὶ γάλακτος,
'Οκτὼ δὲ σκαφίδας μέλιτος πλέα κηρί' ἐχοίσας.

ΛΑΚΩΝ.

Αὐτόθε μοι ποτέρισδε, καὶ αὐτόθι βωκολιάσδευ.
Τὰν σαυτῶ πατέων, ἔχε τὰς δρύας. ἀλλὰ τὶς ἄμμε,
Τὶς κρινεῖ; αἴθ' ἔνθοι ποθ' ὁ βωκόλος ὧδε Λυκώπας.

ΚΩΜΑΤΑΣ.

Οὐδὲν ἐγὼ τήνω ποτιδεύομαι· ἀλλὰ τὸν ἄνδρα,
Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωϛρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας

Nymphis, ſtatuam & alium dulcis olei.

COMATAS.

Si autem tu veneris, teneram filicem hic calcabis,
Et pulegium florens: ſubſternentur vero caprarum
Pelles molliores quadruplo, quam quæ apud te ſunt agninæ.
Statuam vero octo quidem alveos lactis Pani,
Et octo cymbia mellis plenos favos habentia.

LACON.

Iſtinc mecum certa, & iſthic Bucolicum carmen cane:
Proprium locum calcans, tene quercus: verum quis nos,
Quis judicabit? utinam jam huc veniat boum paſtor Lycopas.

COMATAS.

Nihil ego illo opus habeo. Sed virum,
Si vis, lignorum ſectorem vocemus, qui ericas

τῶ ἐλαίω ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. ἵστημι ὃ μέλλων στήσω, καὶ Δωρικῶς στασῶ. οἱ γὰρ Δωριεῖς τοὺς μέλλοντας περισπῶσιν, ἱστᾶν δὲ, τὸ ζυγοστατεῖν, καὶ τὸ ὀρθὸν τιθέναι. ἐνταῦθα τὸ δεύτερον.

56. ΓΛΑΧΩΝ'. Βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον·

58. ΓΑΥΛΩΣ Γαυλοὶ ἀγγεῖα χυτρoειδῆ γαλακτοδόχα, ἐν οἷς πήσσουσι τὸ γάλα. παρὸ καὶ εἴρηται πλεονασμῷ τοῦ υ. ἅτινα καὶ ἀμολγέας καλοῦσιν. στήσω τῷ Πανὶ ὀκτὼ μὲν γαυλοὺς, γάλακτος πεπληρωμένους δηλονότι.

59. ΣΚΑΦΙΔΑΣ. Σκαφίδες, ἀγγεῖα εἰς ἃ κατετίθεσαν τὰς μελικηρίδας, τὸ δὲ πλέα ἀντὶ τοῦ πλήρη, ἐν ᾧ εἰσι μελικηρίδες.

61. ΤΑΝ. Γῆν δηλονότι, ἢ χώραν. τοῦτο ἐκ τῆς παροιμίας, Σπάρταν ἔλαχες, Σπάρταν κόσμει.

64. ΒΩΣΤΡΗΣΟΜΕΣ. Ἀντὶ τοῦ καλέσομεν.

65. ΣΤΑ.

Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται. ἐντὶ δὲ Μόρσων.

ΛΑΚΩΝ.

Βωστρέομες. Κ. Τὺ κάλει νιν. Λ. Ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τᾷδ' ἐνθών. ἄμμες γὰρ ἐρίσδομες ὅστις ἀρείων
Βωκολιαστάς ἐστι. τὺ δ', ὦ φίλε, μήτ' ἐμὲ, Μόρσων,
Ἐν χάριτι κρίνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τοῦτον ὀνάσῃς.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ναὶ ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, ναὶ Μόρσων, μήτε Κομάτᾳ
Τὸ πλέον ἰθύνῃς, μήτ' ὦν τύ γα τῷδε χαρίξῃ.
Ἁ δέ τοι ἁ ποίμνα τῶ Θουρίω ἐστὶ Συβάρτα.
Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς φίλε τῶ Συβαρίτα.

ΛΑΚΩΝ.

Μή τύ τις ἠρώτα, πὸτ τῶ Διὸς, αἴτε Συβάρτα,

Illas apud te findit. Eſt vero Morſon.

LACON.

Vocemus. *C.* Tu accerſe eum. *L.* Age hoſpes pauliſper audi,
Huc accedens. Nos enim certamus, uter melior
Bucolicus cantor ſit. Tu vero care Morſon, neque me
Per gratiam judices, neque porro iſtum juves.

COMATAS.

Ita per Nymphas, ita Morſon, neque Comatæ
Plus juris tribuas, nec etiam Laconi huic gratificeris.
Iſtud vero ovile Thurii eſt Sybaritæ.
Eumaræ vero Sybaritæ caprarum gregem amice hic vides.

LACON.

Num te rogabat aliquis, per Jovem, an Sybaritæ,

65 ΞΥΛΟΧΙΣΔΕΤΑΙ· ξυλεύεται, ξύλα τέμνων συνάγει. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δρυὸς πεσούσης πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται.

66. ΒΩΣΤΡΕΟΜΕΣ. Ὁριστικὸν ἀντὶ ὑποτακτικοῦ· καὶ γράφεται διὰ τοῦ ο μικροῦ· τοῦτο δὲ διὰ τὸ μέτρον.

67. ΑΜΜΕΣ. Ἡμεῖς, ἡμῖν δὲ ἔρις γέγονεν, ὁπότερος ἦν κρείττων τὴν ᾠδὴν βουκολικήν. ἢ ἐρίζοντες πειρώμεθα γνῶναι, ὅστις ἐστὶ κρείττων βουκολικῶν μελῶν ἐργάτης.

68. ΤΥ Δ'. Σὺ δὲ, ὦ φίλε Μόρσων, μήτε πρὸς χάριν ἐμὲ κρίνῃς ὁμιλήσας καὶ παρὰ τὸ δίκαιον τὴν νίκην χαρίσῃ· μήτ' οὖν σύ γε τούτῳ βοηθήσῃς κατὰ χάριν. ἢ μήτε μὴν παρίδῃς ἀδικούμενον.

72. ΤΟΙ. Περισσὸς ὁ τοί.

74. ΜΗ Τοῦτο ὁ Λάκων φησὶν, ἀγανακτῶν τῷ προπετεῖ καὶ περιέργῳ τῆς γλώττης.

77. ΦΙΛ.

Αἴτ᾽ ἐμόν ἐϛι, κάκιϛε, τὸ ποίμνιον; ὡς λάλος ἐσσί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βέντιϑ᾽ ὗτος, ἐγὼ μὲν ἀλαϑέα πάντ᾽ ἀγορεύω,
Κ᾽ ὐδὲν καυχέομαι· τὺ δ᾽ ἄγαν φιλοκέρτομος ἐσσί.

ΛΑΚΩΝ.

Εἶα λέγ᾽, εἴ τι λέγεις καὶ τὸν ξένον ἐς πόλιν αὖϑις
Ζῶντ᾽ ἄφες. ὦ παιάν, ἦ ϛωμύλος ἦσϑα, Κομάτα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μῶσαί με φιλεῦντι πολὺ πλέον, ἢ τὸν ἀοιδὸν
Δάφνιν· ἐγὼ δ᾽ αὐταῖς χιμάρως δύο πρᾶν ποκ᾽ ἔϑυσα.

ΛΑΚΩΝ.

Καὶ γὰρ ἔμ᾽ ὠπόλλων φιλέει μέγα καὶ καλὸν αὐτῷ

An meus grex ſit, improbiſſime? quam garrulus es!

COMATAS.

Heus bone vir, ego quæ vera ſunt dico,
Neque arroganter glorior: tu vero nimium mordax es.

LACON.

Dic age, ſi quid dicendum habes, & hoſpitem in urbem rurſum
Vivum dimitte. o Apollo, ſane dicax es, Comata.

COMATAS.

Muſæ me multo magis amant, quam cantorem
Daphnidem. ego vero ipſis nuper capras duas mactavi.

LACON.

Etenim me Apollo valde amat. & pulchrum ipſi

77. ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ. Λοιδοριῶν φίλος.

78. ΕΙΑ. Ἔτι καὶ νῦν τοῖς δὲ ὄχλῳ τινὸς γινομένοις εἰώϑαμεν τοῦτο λέγειν, ἄνες ποτὲ τὸν ἄνϑρωπον. λέγει δὲ τοῦτον τὸν ξένον τὸν παρακληϑέντα κρίναι. Ἄλλως. ἄγε λέγε εἴ τι λέγεις, καὶ τὸν ξένον ἄφες ζῶντα αὖϑις ἀπελϑεῖν· δηλονότι δὲ μοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπανιαςρέψαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ πόλιν. ΖΩΝΤ᾽ ΑΦΕΣ. Τουτέστιν ἵνα μὴ ὑπὸ τοῦ μέλους, ὥσπερ ὑπὸ τῶν Σειρήνων κρατηϑεὶς, ἀπόλλυται. τοῦτο δὲ εἰρωνικῶς φησίν. Ἄλλως. τοῦτό φησι ϑέλων σκῶψαι αὐτὸν τὸν αἰπόλον ὡς ἀηδές τι μέλος ἔλεξεν. καὶ ἴσως ἂν ἐκ τῆς ἀηδίας καὶ ὁ Μόρσων ἡμιϑνὴς γενήσεται, ἢ καὶ τέλος ϑάνῃ. ἢ ΖΩΝΤ᾽ ΑΦΕΣ, ἀντὶ τοῦ ταχὺν, ἀπὸ τοῦ ζέω· τοὺς γὰρ ταχεῖς ζέοντας καὶ ϑερμοὺς λέγουσι. ταῦτα δέ φησιν ὁ Λάκων, ὡς διαλεγομένου τοῦ αἰπόλου τῷ Μόρσωνι.

79 Ω ΠΑΙΑΝ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως ἐνταῦϑα ἡ ἐπίκλησις.

80. ΜΩΣΑΙ. Ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Κομάτας, καί φησιν αὐτὸν μᾶλλον ἢ τὸν Δάφνιν ὑπὸ τῶν Μουσῶν φιλεῖσϑαι. εἶτα ὁ Λάκων, καὶ γὰρ ἐμὲ ὁ Ἀπόλλων ΦΙΛΕΙ ΜΕΓΑ, ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ κατὰ πολύ.

Digitized by Google

Κριὸν ἐγὼ βόσκω. τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πλὰν δύο τὰς λοιπὰς διδυματόκος αἶγας ἀμέλγω·
Κἄμ' ἁ παῖς ποθορεῦσα, Τάλαν, λέγει, αὐτὸς ἀμέλγες;

ΛΑΚΩΝ.

Φεῦ, φεῦ, Λάκων τοι ταλάρως σχεδὸν εἴκατι πληροῖ

Arietem ego paſco: nam Carnea *feſta* jam imminent.

COMATAS.

Præter duas, reliquas capras geminiparas mulgeo.

Et puella me aſpiciens, Ah miſer, inquit, tu ipſe mulges?

LACON.

Ah, ah, Lacon viginti ferme calathos implet

83. ΕΦΕΡΠΕΙ. Ἐπέρχεται, παραγίνεται. ΚΑΡΝΕΑ δὲ ἑορτὴ Ἀπόλλωνος Καρνείου, ἀπό τινος Κάρνου. οὗτος δὲ ὁ Κάρνος μάντις ὢν, εἵπετο τοῖς Ἡρακλείδαις, ἄσημα τούτοις μαντευόμενος. ὅν τινα ἐκτραπεὶς εἷς τῶν Ἡρακλειδῶν, Ἱππότης τοὔνομα, λόγχῃ βαλὼν ἀπέκτεινε. δι' ὃν λοιμὸς ἐγένετο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ. καὶ ἀπελθόντες ἔλαβον χρησμὸν ἐξ Ἀπόλλωνος, Κάρνειον τιμῆσαι Ἀπόλλωνα. καὶ τοῦτο ποιήσαντες, ἐπαύσαντο τοῦ λοιμοῦ. ταύτην οὖν τὴν ἑορτὴν καὶ οὗτοι οἱ μετοικήσαντες ἐκ Πελοποννήσου εἰς ἑτέρας πόλεις, διὰ τὸν λοιμὸν ἐπετέλουν. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτὴ Δωρική, τελουμένη Καρνείῳ Ἀπόλλωνι κατὰ τὴν Πελοπόννησον, ἀπὸ Κάρνου μάντεως, ὃς ἔχρησε τοῖς Ἡρακλείδαις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ Κάρνειον Ἀπόλλωνα προσαγορεύουσιν. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Θεοπόμπῳ· ὅτι τὸν αὐτὸν καὶ Δία καὶ Ἡγήτορα καλοῦσιν Ἀργεῖοι, διὰ τὸ Κάρνον ἡγήσασθαι τοῦ στρατοῦ· ὃν οἱ Ἡρακλεῖδαι ἀπέκτειναν ἀπερχόμενον εἰς Πελοπόννησον, ὑπολαβόντες κατάσκοπον εἶναι τοῦ στρατεύματος. ὃν ὕστερον ἐτίμησαν ὑπὸ λοιμοῦ φθειρόμενοι. Ἄλλως. Πραξιλᾶς μὲν ἀπὸ Καρνείου φησὶν ὠνομάσθαι, τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης υἱοῦ, ὃς ἦν ἐρώμενος τῷ Ἀπόλλωνι. Ἀλκμὰν δὲ ἀπὸ Καρνέου τινὸς Τρωϊκοῦ. Δημήτριος δὲ ἀπὸ τοῦ κραίναι, ὅ ἐστι τελέσαι. φησὶ γὰρ ὡς ὁ Μενέλαος στρατεύσας εἰς Ἴλιον, ηὔξατο τιμῆσαι αὐτὸν, ἐὰν κραίνῃ. Ἄλλως. Κάρνεα ἑορτή ἐστι Διὸς Καρνεία ὀνομαζομένη. παρ' Ἕλλησι δὲ τελεῖται, διὰ τὸ τὸν Δούρειον ἵππον ἐκ καρνείου εἶναι ξύλου.

84. ΔΙΔΥΜΑΤΟΚΟΣ. Τὰ ἀπὸ τοῦ τίκτειν συγκείμενα, εἰ μὲν προπαροξύνεται, πάθος δηλοῖ. εἰ δὲ παροξύνεται, ἐνέργειαν. ὡς καὶ τὰ παρὰ τὸ τρέφειν. οἷον, πρωτότοκος, ὁ πρῶτος τεχθείς. διδυματόκος αἶξ, ἡ δίδυμα τετοκυῖα. δοκεῖ δὲ τὸ διδυματόκος, ἀπὸ τοῦ διδυμοτόκος γίνεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η, εἶτα τοῦ η εἰς α. διὸ καὶ μακρὸν ἔχει τὸ α.

85. Καί με ἡ παῖς δρῶσα. τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ Ἀλκίππην λέγει. τὸ δὲ ΟΡΕΥΣΑ, Αἰολικόν.

86. τὸ ΦΕΥ, ἐπὶ θαύματος. τὸ δὲ ΤΟΙ περισσόν. ΤΑΛΑΡΩΣ. τοὺς καλαθίσκους, ἐν οἷς τυροῦσι τὸ γάλα.

Τυρῶ, καὶ τὸν ἄναβον ἐν ἄνθεσι παῖδα μολύνει.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Βάλλει καὶ μάλοισι τὸν αἰπόλον ἁ Κλεαρίστα,
Τὰς αἶγας παρελῶντα, καὶ ἁδύ τι ποππυλιάσδει.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας τὸν ποιμένα λεῖος ὑπαντῶν
Ἐκμαίνει· λιπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀλλ' οὐ σύμβλητ' ἐστὶ κυνόσβατος οὐδ' ἀνεμώνα

Caſeo, & puerum impuberem in deliciis habet.

COMATAS.

Petit & malis caprarium Cleariſta
Capras prætereagentem, & ſuave aliquid admurmurat.

LACON.

Et me paſtorem Cratidas imberbis occurrens
Furiat: nam ſplendida ei circa collum quatitur coma.

COMATAS.

Sed non conferenda ſunt rubus caninus & anemone

87. ΑΝΘΕΣΙ. Ἐν τῷ ἄνθει τῆς ἡλικίας χαίρει. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὡς ὄντος αὐτοῦ παιδεραστοῦ. Ἄλλως. Τὸ μὲν ἔξω, τοῖς ἄνθεσι τοῦ τυροῦ τὸν παῖδα τοῖς χείλεσι παραχρίει· τὸ δὲ ἔσω, ἐν τοῖς ἀνθώδεσι τόποις τὸν ἄνηβον, τὸν μικρὸν ἔτι καὶ ἀτελῆ παῖδα τὸν Κρατίδαν δηλονότι, μολύνει, βινεῖ.

88. ΒΑΛΛΕΙ. Πειρᾶταί τε εἰς ἔρωτα ὑπαγάγεσθαι. τὸ γὰρ μήλοις βάλλειν ἐπὶ τούτοις ἔτασσον. ΚΛΕΑΡΙΣΤΑ. Ἡ τοῦ Κλεαρίστου θυγάτηρ Ἀλκίππη, ἡ ἐρωμένη αὐτῷ.

89. ΠΑΡΕΛΩΝΤΑ. Ἤγουν παρήλασε καὶ παρέδραμεν ἤγουν ἐνίκησεν ἐμὲ ἡ Ἀλκίππη. τὸ δὲ παρελῶντα ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ παρακολουθεῖν καὶ ἐλαύνειν λέγεται. ΑΔΥ. Καὶ ἡδύν τινα συρισμὸν συρίζει.

90. ΚΗΜ'. Καὶ ἐμὲ δὲ ὁ Κρατίδας τὸν πρόβατα νέμοντα ἀγένειος ὑπαντῶν, εἰς μανίαν ἔρωτος ἐμβάλλει.

92. ΣΥΜΒΛΗΤ'. Ἤγουν συγκρίνεσθαι δυνάμενά εἰσιν, ἢ συγκρίσεως ἄξια. λέγει δὲ τὴν διαφορὰν τῆς θηλείας ἀπὸ τοῦ ἄῤῥενος. φυτάριον δὲ ὁ κυνόσβατός ἐστιν ὅμοιον ῥόδῳ ἔχον τὸν καρπόν. ἐστὶ δὲ μεταξὺ θάμνου καὶ δένδρων, παρόμοιον ταῖς ῥοιαῖς ἢ ταῖς ῥοδέαις, ἀκανθώδεις, ὥς φησι Θεόφραστος· ἐστὶ δὲ ὁ κυνάκανθος. ΑΝΕΜΩΝΗ ἄνθος ἄοσμον, ὅ φασιν ἀναδοθῆναι ἐκ τοῦ αἵματος τοῦ Ἀδώνιδος. Ἄλλως. Τὴν ἀνεμώνην Νίκανδρος φησὶν ἐκ τοῦ Ἀδώνιδος αἵματος φυῆναι. Κρατεύας δὲ ἢ Κρατίδης κατά τινας, δύο φησὶν εἶναι τὰς ἀνεμώνας, τὴν μὲν ἄνθος ἔχουσαν μέλαν, τὴν δὲ φοινίκεον. Σωσίβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φαινίδας καλεῖσθαι φησί. ῥόδον δὲ, παρὰ τὸ θᾶττον ἀποῤῥεῖν· ῥοῶδες γάρ ἐστιν, ἤτοι φθειρόμενον.

93. ΑΙΜ.

Πρὸς ῥόδα, τῶν ἄνθηρα παρ' αἱμασιαῖσι πεφύκει.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἀκύλοις ὀριμαλίδες· αἱ μὲν ἔχοντι
Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον· αἱ δὲ μελιχραί.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν,
Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών. τηνεὶ γὰρ ἐφίσδει.

Cum roſis, quarum flores circa ſepe naſcuntur.

LACON.

Neque enim etiam cum glandibus montana poma: nam illa quidem habent

Tenuem ab ilice corticulam, hæc vero mellita ſunt.

COMATAS.

Et ego quidem mox puellæ dabo palumbum,
Ex junipero abreptam: ibi enim incubat.

93. ΑΙΜΑΣΙΑΙΣΙ. Ὧν τινῶν, δηλονότι τῶν κυνοσβάτων, καὶ τῶν ἀνεμώνων, ἄνθηρα, ἤγουν ἄνθη ἐν ταῖς αἱμασιαῖς εἰσίν. ἄνθηρα νῦν τὰ ἄνθη, ἢ τὰ ἄκρα· κυρίως δὲ ἄνθηρα, τὰ ἐπάνω τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν. ἤτοι τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ, παρὰ τὸ ἄνω διερὸν εἶναι. τῶν γὰρ ῥόδων τὰ ἄκρα, καὶ πρωτεύοντα φύονται ταῖς αἱμασιαῖς· ἢ κυρίως ἄνθηρα τὸν ἔνυγρον τόπον, καὶ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνωσκε.

94. ΑΚΥΛΟΙΣ. Ταῖς τοῦ πρίνου βαλάνοις· ἄκυλος γὰρ ὁ τοῦ πρίνου καρπός. αἱ μὲν γὰρ ἄκυλοι λεπτόσαρκοι, φησὶ, καὶ σκληραὶ, ἢ ξηραί· αἱ δὲ, ὀριμαλίδες δηλονότι, ἡδεῖαι. φησὶν οὖν ὅτι ὁ μὲν Κρατίδας, μελίχρους, ἡ δὲ Κλεαρίστη, ἀηδής. ὀριμαλίδες δὲ, τὰ ὄρεια μῆλα, ἢ τὰ ἐν ὄρει μῆλα. Ἀσκληπιάδης δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφει. ἔστι δὲ τὰ συνακμάζοντα τοῖς σύκοις μῆλα.

95. ΜΕΛΙΧΡΑΙ. Τινὲς οὕτως ἑρμηνεύουσιν. αἱ μὲν ἔχουσι λεπτὸν λέπυρον· αἱ δὲ μελιχραὶ, ἤγουν, χροιὰν ἔχουσι μέλιτος, κιτρινοειδοῦς. ὁ δὲ καρπὸς τοῦ πρίνου, κροκοειδής ἐστι. ποιεῖ οὖν ὁ Λάκων τὴν μὲν Κλεαρίστην, κιτρινοειδῆ καὶ οἱονεὶ ἄμορφον, τὸν δὲ Κρατίδαν, κροκοειδῆ, καὶ οἷον εὔμορφον.

96. Καὶ ἐγὼ, φησι, δώσω τῇ παρθένῳ Αλκίππῃ αὐτίκα φάσσαν. τὴν ταχυτῆτα θέλει δηλοῦν τὸ ΑΥΤΙΚΑ. ἐπεὶ ἄλλως, πῶς αὐτίκα δώσει, ἣν οὔπω ἀπὸ τῆς ἀρκεύθου καθεῖλεν. ΦΑΣΣΑ δὲ ὄνομα ὀρνέου. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι ἡ μὲν φάσσα ὑποκυάνεον ἔχει τὴν κεφαλὴν, καὶ μᾶλλόν γε ἐμπέριφυρον, τῶν τε ὀφθαλμῶν λευκῶν ὄντων, τὸ ἐν αὐτοῖς μέλαν στρογγύλον ἔχει.

97. Ἄρκευθος ὄνομα δένδρου ἀκάρπου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόφραστος, ὅτι τῶν ἀγρίων ἐστὶν ἐλάτη, πεύκη, ἄρκευθος, μελία, οἴη, καὶ ἀνδράχνα, ἣν καλοῦσι φελλόδρυν.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω
Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδα δωρήσομαι αὐτός.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Σίττ' ἀπὸ τᾶς κοτίνω ταὶ μηκάδες· ὧδε νέμεσθε,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον ᾇτε μυρῖκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Οὐκ ἀπὸ τᾶς δρυὸς οὗτος ὁ Κώναρος, ἅ τε Κυναίθα;
Τουτεὶ βοσκησεῖσθε ποτ' ἀντολάς, ὡς ὁ Φάλαρος;

LACON.

Ego vero ad veſtem mollem lanam, cum tondebo
Ovem nigram, Cratidæ donabo ipſe.

COMATAS.

Heus *diſcedite* ab oleaſtro capellæ: hic paſcimini,
Ad declivem hunc tumulum, ubi ſunt myricæ.

LACON.

Non a quercu tu Conare, tuque Cynætha,
Hic paſcemini verſus ortum, quemadmodum Phalarus?

98 ΠΕΞΩ. Πέκειν κυρίως τὸ ξαίνειν. ἐνταῦθα δὲ τὸ κείρειν. ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· Ἡ μὲν ὄϊς πέκειν, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. τὸ δὲ ΕΣ ΧΛΑΙΝΑΝ, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι χλαῖναν.

99. ΠΕΛΛΑΝ. Τὴν μέλαιναν. τὴν γὰρ τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ὅτε ὑφ' αἵματος μελανθῇ, πελίδνωμα καλοῦμεν. ἢ τὰν πέλλαν σκοτεινὴν, μέλαιναν, πορφυρέαν. τὴν γοῦν τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν ἡνίκα διὰ ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πέλλωμα, ἢ πελίδνωμα καλοῦσιν. ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ συμβεβηκέναι φησὶν Ὅμηρος· Μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.

100. ΣΙΤΤ' Τοῦτο μεταξὺ τῆς ᾠδῆς ἐπεφώνησε πρὸς τὰς αἶγας. ἀναχωρεῖτε ἀπὸ τῆς ἀγριελαίας. ΩΔΕ. Ἐνταῦθα ἐλθοῦσαι βόσκεσθε, εἰς τὸν ἀνεστηκότα τοῦτον λόφον καὶ κατάντη, ἤγουν ὀξὺν, ΑΤΕ καὶ ὅπου αἱ μυρσίναι.

102. ΑΠΟ. Ἀπέστητε, φησὶν, ἀπὸ τῆς δρυὸς, καὶ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος βόσκεσθε τῆς Ἰταλίας, ἔνθα τὸ ὄρος ὁ φάλαρος, πρὸς ἀνατολὰς κείμενον. καὶ Ἀσκληπιάδης χωρίον τοῦτό φησι τὸ νῦν καλούμενον φάλαρον. ἔστι δὲ ὄνομα ὄρους, εἰς ἀνατολὰς κείμενον. ἄλλοι δὲ φάλαρον λέγουσι, τὸν λευκὸν κριόν. φαλὸν γὰρ τὸ λευκόν. καὶ Ὅμηρος, κύματα φαληριόωντα λέγει τὰ λευκαινόμενα. τὸ δὲ τουτεὶ, ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ΚΩΝΑΡΟΣ διὰ τὸ κέρατα περιφερῆ, καὶ τραχέα ἔχειν, ὡς κώνους, ἤγουν στροβύλους. ΚΙΝΑΙΘΑ. Ἡ πρὸς τὸ κινεῖσθαι διάπυρος, ἤγουν, ταχεῖα ὄϊς· παρὰ τὸ κινῶ, καὶ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Ἄλλως. Κιναίθα] Τοῦτο τῆς αἰγὸς ἐστὶν ὄνομα. τινὲς δὲ τὴν εὐκίνητον ἀκούουσιν. αἴθον γὰρ τὸ πυρῶδες. δαίει γὰρ ἐν κινήσει τὸ πῦρ. ὅθεν Ὅμηρος τοὺς λέοντας αἴθωνάς φησιν.

105. ΠΡΑ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἔστι δέ μοι γαυλὸς κυπαρίσσινος, ἔστι δὲ κρητὴρ
Ἔργον Πραξιτέλευς. τᾷ παιδὶ δὲ ταῦτα φυλάσσω.

ΛΑΚΩΝ.

Χ᾽ ἁμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος, ὃς λύκος ἄγχει·
Ὃν τῷ παιδὶ δίδωμι τὰ θηρία πάντα διώκεν.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμὸν,
Μή μευ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος· ἐντὶ γὰρ ἆβαι.

ΛΑΚΩΝ.

Τοὶ τέττιγες ὁρῆτε τὸν αἰπόλον ὡς ἐρεθίσδω·
Οὕτω κ᾽ ὔμμες θὴν ἐρεθίσδετε τὼς καλαμευτάς.

COMATAS.

Eſt mihi ſinus e cupreſſo, eſt & crater,
Opus Praxitelis: puellæ vero hæc adſervo.

LACON.

Et nobis canis eſt cuſtos gregis, qui lupos ſtrangulat:
Hunc puero donabo, ut omnes feras perſequatur.

COMATAS.

Vos locuſtæ, quæ ſepem noſtram tranſilire ſoletis,
Ne meas lædatis vites: ſunt enim teneræ.

LACON.

Cicadæ videte ut ego caprarium irrito:
Sic & vos ſcilicet irritatis meſſores.

105. ΠΡΑΞΙΤΕΛΕΥΣ. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θαυμάσιον. λέγει τὸ ὄνομα τοῦ τεχνίτου, ὡς ἐξάκουστον. δύο δέ φασι Πραξιτέλης τὸν μὲν ἀρχαιότερον ἀνδριαντοποιόν· τὸν δὲ νεώτερον, ἀγαλματοποιόν. οὗτος δὲ ἦν ἐπὶ Δημητρίου τοῦ βασιλέως, περὶ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος.

106. ΚΥΩΝ ΦΙΛΟΠΟΙΜΝΙΟΣ. Ἐν τῇ ποίμνῃ φιλῶν ἀναστρέφεσθαι: ὃς λύκον πνίγει ὃν δίδωμι τῷ παιδὶ, ὥστε ἐλαύνειν πάντα τὰ θηρία. λέγεται τὸ ΔΙΩΚΕΙΝ, ἐπὶ τοῦ ἀγρεύειν καὶ αἱρεῖν.

109. ΑΒΑΙ. Τετραχῶς καὶ τοῦτο γράφεται ἐν τοῖς παρ᾽ ἡμῖν ἀντιγράφοις οἷον ἆβαι, ἀντὶ τοῦ ἡβῶσαι καὶ ἀκμάζουσαι. καὶ αὖαι, ἤγουν ξηραί. καὶ ἆζαι· ἐν τοῖς ἀγγείοις γὰρ ἐπειδάν τι καταληφθῇ, ξηρανθὲν ἐξάλλεται. ἢ τὸ καταληφθὲν ἐν τοῖς ἀγγείοις ἆζα λέγεται· γράφεται καί, ἐντὶ γὰρ αὐταί. καὶ λέγει ἀντὶ τοῦ μόναι.

110. ΑΙΠΟΛΟΝ. Οὕτω φησὶν ὡς ὁρᾶτε τὸν αἰπόλον παρερεθίζοντά με εἰς ἅμιλλαν, οὕτω καὶ ὑμεῖς ἐρεθίζετε, ἤγουν διεγείρετε τοὺς καλαμευτάς. ἀντὶ τοῦ τοὺς θεριστάς, εἰς ἐργασίαν, ᾄδοντες δηλονότι. τὸ δὲ θὴν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπολύ, ἢ ἀντὶ τοῦ δή.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος,
Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα, ῥαγίζοντι.

Λ Α Κ Ω Ν.

Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα
Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

Κ Ο Μ Α Τ Α Σ.

Ἦ οὐ μέμνασ' ὅτ' ἐγών τυ κατήλασα, καὶ τὺ σεσαρὼς
Εὖ ποτεκιγκλίζευ, καὶ τᾶς δρυὸς εἴχεο τήνας;

C O M A T A S.

Odi denſicaudes vulpes, quæ *vites* Miconis
Semper frequentantes, veſperi *ex illis* uvas comedunt.

L A C O N.

Etenim & ego odi ſcarabeos, qui Philondæ
Ficus abſumentes, ſublimes feruntur.

C O M A T A S.

An non meminiſti, quando ego te perc uſſi, tuque dentes ſtringens
Pulchre movebas *te* & quercui hærebas illi?

112. ΔΑΣΥΚΕΡΚΟΣ. Τὰς ἐχούσας δασείας τὰς οὐράς· τὰς ἐχούσας οὐρὰς πολυτρίχας, πλήρεις τριχῶν· κέρκος γὰρ ἡ οὐρά· αἵ τινες παραγενόμεναι κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν ΡΑΓΙΖΟΝΤΙ. ἀντὶ τοῦ, τὰς ῥάγας ἀναλέγουσι. ῥαγολογοῦσιν αὐτάς· διὰ ἀλληγορίας ὁ Κομάτας φησὶν, ὅτι ὁ Λάκων ἐν ταῖς Μίκωνος, ἀμπέλοις δηλονότι, ἀεὶ παραγενόμενος κατὰ τὰ πρὸς ἑσπέραν, ἢ καὶ κατὰ πᾶσαν ἑσπέραν, ῥαγολογεῖ αὐτάς. ἀντὶ τοῦ πορνεύει, ἢ πορνεύεται. Αλλως. Τινὲς οὕτω κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον λέγουσι. μισῶ τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐνήλικας, καὶ δασπύγους, οἱ φοιτῶντες διὰ τῆς νυκτὸς, τὰ τοῦ Μίκωνος ῥαγίζοντι· ἤγουν ῥαγολογοῦσιν, ἐσθίουσι, δηλονότι ὑπ' αὐτοῦ βινούμενοι. ἀλώπηξι δὲ εἴκασε τούτους, ὡς πανούργους καὶ δολερούς.

114. ΚΑΙΓΑΡ. Καὶ ὁ ἕτερος ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλληγορεῖ, ἐμφαίνων τοὺς περαίνοντας, καὶ πορνεύοντας τὸν Κομάταν αὐτὸν κατὰ τὴν συκώδη φύσιν.

116. ΜΕΜΝΑΣ'. Οὐ μέμνησαι ὅτι ἐγώ σε ἐπέραινον, καὶ σὺ γελῶν ἐκινοῦ προσεχόμενος καὶ οὐκ ἀποφεύγων (τοῦτο γὰρ δύναται ἡ πρ.ς) σὺ δὲ ἐλαμβάνου, καὶ ἥπτου ἐκείνης τῆς δρυός. Αλλως. τὰς προειρημένας ἐμφάσεις διὰ τούτου βεβαιοῖ λέγων. οὐ μέμνησαι ὅτε σε ἐπέραινον κατ' ἐκείνην τὴν δρῦν, σὺ δὲ ΣΕΣΑΡΩΣ καὶ γελῶν κατεκινοῦ καὶ ἐσαλεύου; γράφεται τὸ σεσαρως, ἐν τισι, καὶ σιγηρῶς.

117. Κιγκλίζειν λέγεται τὸ σαλεύεσθαι, καὶ κινεῖσθαι. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῆς ἐν τῇ θύρᾳ κιγκλίδος. ἔστι δὲ κόραξ σιδηροῦς, ἐμπίπτων εἰς τὸ μέσον καὶ ὑποκρατῶν τὴν θύραν. Αλλως. ποτεκιγκλίζευ.

Digitized by Google

ΛΑΚΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὐ μέμναμ᾽. ὄκκα μὰν τῆδε τὺ δήσας
Εὐμάρας ἐκάθηρε, καλῶς μάλα τοῦτό γ᾽ ἴσαμι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἤδη τις, Μόρσων, πικραίνεται· οὐχὶ παρῄσθευ;
Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τίλλοις.

ΛΑΚΩΝ.

Κἠγὼ μὲν κνίσδω, Μόρσων, τινά· καὶ τὺ δὲ λεύσσεις.
Ἐνθὼν τὰν κυκλάμινον, ὄρυσσέ νιν ἐς τὸν Ἄλεντα.

LACON.

Illud quidem non memini, verum quando te hic vinctum Eumaras valde cecidit loris, id equidem probe novi.

COMATAS.

Jam quippiam irritatur, o Morſon: nonne ſenſiſti? Vade cito; & ſcillas veteres e ſepulchro evelle.

LACON.

Et ego quempiam pungo, Morſon, tuque *id* vides. Profectus ad Halenta, inde cyclaminum eſſodias.

κιγκλίζευ. προσεκινοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ κίγκλου οὕτω καλουμένου, ἔνιοι σεισοπυγίδα καλοῦσιν, ἀφ᾽ οὗ ἡ λέξις μετήνεκται· κιγκλίζειν δὲ, τὸ τὴν ὀσφῦν κινεῖν φασιν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ, κίκλω, καὶ κίγκλος.

118. Γράφεται καὶ, τεῖν δέ τυ. Τοῦτο μὲν οὐ μέμνημαι· ὅτε δὲ ὁ Εὐμάρας ὁ σὸς δεσπότης δεσμεύσας ἐμαστίγωσεν, ἀκριβῶς ἐπίσαμαι. ἢ περὶ οὗ μοι εἶπας, οὐ μέμνημαι· τοῦτο δὲ γινώσκω, ὅτι ὁ δεσπότης σου δήσας σε ἐπύγιζεν, ἐμόλυνεν· ὅπερ δηλοῖ τὸ ἐκάθηρεν, ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε καὶ ἐξέδειρε. καὶ Ἀριστοφάνης· πέδη τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν.

120. Ω Μόρσων, ἀπὸ τοῦ νῦν τις δάκνεται· λυπεῖται. πικρίαν ἔχει, νικώμενος ὑφ᾽ ἡμῶν. ΟΥΧΙ ΠΑΡΗΣΘΕΥ,] οὐκ ἐνόησας, οὐ κατά τι ᾔσθάνθης;

121. Σκίλλα εἶδος βοτάνης πάντη ἀχρήστου. γραίας δὲ, τὰς γεγηρακυίας, καὶ ξηράς. ὁ λόγος πάλιν πρὸς τὸν Λάκωνα. ἄξιος εἶ, φησι, μᾶλλον ἀπελθεῖν εἰς τὰ μνημεῖα, καὶ τὰς γεγραιωμένας καὶ παλαιὰς καὶ ξηρὰς σκίλλας τίλλειν, ἤπερ ἐμοὶ ἐρίζειν. αὗται γὰρ παντελῶς ἄχρηστοί εἰσι. καλοῦνται δὲ σκιλλοκρέμμυα. ἢ τοῦτό φησι κατὰ τὸ ἔσω νοούμενον. ἀπελθὼν τίλλε, φησὶ, τὰς παλαιὰς τρίχας τοῦ τάφου σοῦ, ἤγουν τῆς πυγῆς σοῦ. τὸ τίλλοις γράφεται καὶ τίλλειν, ἀντὶ τοῦ τίλλε, καὶ κόπτε.

123. Η κυκλάμινος βοτάνιόν ἐστι ποιῶδες, λεπτόῤῥιζον, ὅπερ χλιανθὲν ποιεῖ πρὸς χίμετλα. ΑΛΕΝΤΑ. Ποταμὸς οὗτος ἐν Ἰταλίᾳ· ἐλέγετο οὕτω καὶ τόπος τις ἐν Κῷ.

124. ΙΜΕ.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ἱμέρα ἀνθ' ὕδατος ῥείτω γάλα· καὶ τὺ δὲ, Κρᾶθι,
Οἴνῳ πορφύροις· τὰ δέ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΛΑΚΩΝ.

Ῥείτω χἁ Συβαρῖτις ἐμὶν μέλι· καὶ τὸ πότορθρον
Ἁ παῖς ἀνθ' ὕδατος τᾷ κάλπιδι κηρία βάψαι.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἴγιλον αἶγες ἔδοντι,
Καὶ σχῖνον πατέοντι, καὶ ἐν κομάροισι κέονται.

ΛΑΚΩΝ.

Ταῖσι δ' ἐμαῖς ὀΐεσσι παρέστι μὲν ἁ μελίτεια

COMATAS.

Himera pro aqua lacte fluat, tuque o Crathi,
Vino rubeſcas, & junci fruſtum ferant.

LACON.

Fluat mihi & fons Sybaritis melle: atque mane
Puella pro aqua urnam favis intingat.

COMATAS.

Meæ quidem capræ cytiſum & ægilon comedunt,
Atque juncum calcant, & inter arbuteas frondes cubant.

LACON.

Ovibus vero meis adeſt apiaſtrum

124. ΙΜΕΡΑ. Πόλις ἐν Σικελίᾳ, καὶ πηγὴ ἀφ' ἧς ῥεῖ ποταμὸς, ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλούμενος, ἐνταῦθα δὲ, τὸν ποταμὸν λέγει. ΚΡΑΘΙ. Ποταμὸς καὶ οὗτος περὶ Σύβαριν.

125. ΠΟΡΦΥΡΟΙΣ. Βλύζοις, ὑπὸ οἴνου. εἴθε πορφυροῦς εἴης· τουτέστιν εἰς οἶνον μεταβληθείης. ΣΙΑ. Βοτάνη τίς ἐστιν, ἢ ἀνθύλλια ὅμοια σελίνῳ, ἐν τοῖς ποταμοῖς τρεφόμενα. κατὰ δέ τινας τὰ πρὸς τοῖς ποταμοῖς φυόμενα βρύλα.

126. ΣΥΒΑΡΙΤΙΣ. Πηγὴ ἐν Σικελίᾳ. τὸ δὲ ΕΜΙΝ, ἀντὶ τοῦ χάριν ἐμοῦ. ΟΡΘΡΟΝ. Καὶ κατὰ τὸ πρὸς ὄρθρον. μετὰ τῆς πρὸς προθέσεως λέγεται, τὴν διὰ τοῦ χρόνου κίνησιν.

127. ΤΑΝΚΑΛΠΙΔΑ. Γράφεται καὶ, τᾷ κάλπιδι, ἤγουν, τὴν ὑδρίαν εἰς κηρόμελι καταδύσαι. ἢ ἀντὶ τοῦ τὴν ξύλινον ὑδρίαν ἐν τοῖς κηρίοις βάψαι. καὶ ἡ ἐμὴ, φησιν, ἐρωμένη τῇ ὑδρίᾳ τὸ ῥέον ἀπὸ τῆς κρήνης μέλι ἀντλήσοι.

128. Κύτισος, αἴγιλος, καὶ σχῖνος, θάμνοι εἰσὶν, ὧν ἐπινέμονται αἱ αἶγες.

129. Κόμαρος εἶδος δένδρου. ΚΕΟΝΤΑΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ κεῖνται, καθέζονται.

130. ΜΕΛΙΤΕΙΑ. Εἶδος βοτάνης γλυκιζούσης.

131. ΚΙΣ.

Digitized by Google

Φέρβεσθαι, πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ,

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Οὐκ ἔραμ' Ἀλκίππας, ὅτι με πρᾶν οὐκ ἐφίλασε
Τῶν ὤτων καθελοῖσ', ὅκα οἱ τὰν φάσσαν ἔδωκα.

ΛΑΚΩΝ.

Ἀλλ' ἐγὼ Εὐμήδευς ἔραμαι μέγα· καὶ γὰρ, ὅκ' αὐτῷ
Τὰν σύριγγ' ὤρεξα, καλόν τί με κάρτ' ἐφίλασεν.

~~ΚΟΜΑΤΑΣ.~~ Μόρσων

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν,
Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι· τὺ δ', ὦ τάλαν, ἐσσὶ φιλεχθής.

ΜΟΡΣΩΝ.

Παύσασθαι κέλομαι τὸν ποιμένα· τὶν δὲ, Κομάτα,

Ad paſcendum, & ſicut roſæ copioſa hedera efflorct.

COMATAS.

Non amo Alcippen, quia me nuper non oſculata eſt Aures prehendens, cum ipſi palumbum donarem.

LACON.

Sed ego Eumeden vehementer amo. nam, cum ipſi Fiſtulam porrexi, admodum belle me oſculatus eſt.

COMATAS.

Non fas eſt, o Lacon, picas certare cum luſciniis, Neque upupas cum cycnis: tu vero, o miſer, odioſus es.

MORSON.

Jubeo ovium paſtorem deſinere. tibi vero, Comata,

131. Κισσός ἐστιν εἶδος βοτάνης ἀκανθώδους ἐοικυίας ῥόδοις. ἐν ἑτέροις δὲ ῥοδάκισσος γράφεται ἓν μέρος λόγου. ἔστι δὲ καὶ αὐτὴ τῶν θάμνων, γλυκῶδες ἄνθος προϊεμένη· περὶ τὰ γόνατα δὲ τῶν τράγων καὶ τὸν πώγωνα πήσσεται.

134. ΕΥΜΗΔΕΥΣ. Ἀντὶ τοῦ Εὐμήδους· ἕτερος οὗτος, ὡς ἔοικεν, ἐρώμενος αὐτοῦ.

135. ΩΡΕΞΑ. Ορέγω τὸ ἐκτείνω. ἐπεὶ δὲ, ὃ δίδωσί τις, ὀρέγων τὴν χεῖρα δίδωσιν, ὤρεξα λέγει, ἀντὶ τοῦ ἔδωκα.

136. ΚΙΣΣΑΣ. Κίσσα, εἶδος ὀρνέου ἀμούσου, ἐπιθυμητικοῦ, μιμηλοῦ. ὅθεν ἐπὶ γυναικῶν τὸ κισσᾷν παραλαμβάνει, παρόσον μὴ γεννῶσαι, ἀηδίζονται πρὸς τὸ ποιεῖν. ὁ νοῦς, ὥσπερ ἀπρεπές ἐστι κίσσαν πρὸς ἀηδόνας φιλονεικεῖν, καὶ ἔποπας πρὸς κύκνους, οὕτω καὶ σὲ πρὸς ἐμέ. σὺ δὲ ταλαίπωρε ἔοικας φιλόνεικός τις, καὶ δύσερις εἶναι.

137. ΦΙΛΕΧΘΗΣ. Εἰς ἔχθος καὶ μίσος τοὺς φίλους ἄγων, ἢ φιλόνεικος.

138. Σοὶ δὲ Κομάτα τῷ νικήσαντι δίδωμι τὸ ἔπαθλον, καὶ σὺ δὲ θύσας αὐτὴν, δηλονότι τὴν ἀμνίδα, ταῖς νύμφαις, καλὸν κρέας ἐμοὶ, τῷ Μόρσωνι, εὐθὺς πέμψον.

Δωρεῖται Μόρσων τὰν ἀμνίδα· καὶ τὺ δὲ θύσας
Ταῖς νύμφαις, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον.

ΚΟΜΑΤΑΣ.

Πεμψῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων
Νῦν ἀγέλα. κἠγὼ γὰρ ἴδ' ὡς μέγα τοῦτο καχαξῶ
Καττῶ Λάκωνος τῶ ποιμένος, ὅττι ποκ' ἤδη
Ἀνυσάμαν τὸν ἀμνόν· ἐς ὠρανὸν ὔμμιν ἀλεῦμαι.
Αἶγες ἐμαὶ θαρσεῖτε κερουχίδες· αὔριον ὔμμε
Πάσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας.
Οὗτος ὁ λευκίτας ὁ κορυττίλος, εἴ τιν' ὀχεύσεις

Donat Morſon agnam: tu ergo ſacrificans
Nymphis, Morſoni mox bellam carnem mittas.

COMATAS.

Mittam per Pana· præ gaudio fremat totus hircorum
Jam grex: & ego vide quam magnum hunc cachinnum nunc edam,
Contra paſtorem Laconem, quod tandem jam
Agnum acquiſivi: nunc vobis in cœlum ſaliam.
Vos meæ cornigeræ capellæ bonum animum habete: cras enim vos
Omnes ego in Sybaritide fonte lavabo.
Heus tu albe, qui cornu petis, ſi quam aggredieris

141. ΦΡΙΜΑΣΣΕΟ. Τουτέστι μεθ' ἡδονῆς σκίρτα, φυσῶσα τοῖς μυκτῆρσι, καὶ ἐπαίζου πᾶσα ἀγέλη τῶν τράγων. τὸ δὲ φριμάσσεο, ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν αἰγῶν ὠνοματοπεποίηται. λέγεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἵππων· καλεῖται δὲ ὁ τρόπος ὀνοματοποιία. ἢ φριμάσσεο, φριμαγμὸν ἀπόδιδου μετὰ ἡδονῆς· τουτέστι, βρενθύου καὶ ἐναβρύνου ὦ πᾶσα ἀγέλη· πεποιημένη δὲ ἡ λέξις· τοιοῦτος γὰρ δοκεῖ εἶναι ὁ ἦχος τοῦ πταρμοῦ τῶν αἰγῶν. οὐ κυρίως δὲ τῇ λέξει κέχρηται. φριμαγμὸς μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ τῶν ἵππων. βληχὴ δὲ ἡ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων.

142. ΚΗΓΩ. Ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγὼ σὺν ὑμῖν καταγελάσω τοῦ Λάκωνος. τὸ δὲ ΚΑΧΑΞΩ, ἐκβολῇ τοῦ γ εἴρηται, διὰ τὸ μέτρον.

144 ΑΝΥΣΑΜΑΝ. Τὴν νίκην ἔλαβον, ΕΣ ΟΥΡΑΝΟΝ ΥΜΜΙΝ ΑΛΕΥΜΑΙ. Ἐκ περιχαρίας, φησὶν, ὦ αἶγες κερουχίδες, ἤγουν κερασφόροι, εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβήσομαι.

145. ΚΕΡΟΥΧΙΔΕΣ. Αἱ κέρατα ἔχουσαι. ἢ κεκραττημέναι τοῖς κέρασιν, ἢ κερουλίδες αἱ οὖλα κέρατα ἔχουσαι. κερουλκίδες δὲ, αἱ ὑπὸ τῶν κεράτων ἑλκόμεναι.

147. ΛΕΥΚΙΤΑΣ. Ο λευκός. πεποίηται τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς λευκότητος τοῦ τράγου· ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ μέσος μεσίτης, καὶ ὁδὸς ὁδίτης· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ λευκὸς λευκίτης.

ΚΟ-

Digitized by Google

Τᾶν αἰγᾶν, φλασῶ τυ, πρὶν ἤ γ᾽ ἐμὲ καλλιερῆσαι
Ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνόν· ὁ δ᾽ αὖ πάλιν· ἀλλὰ γενοίμαν,
Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα.

Ex capellis, percutiam te, priuſquam ſacrificem Nymphis agnum: ſed ecce hic rurſus *incipit*. Atqui ſiam *ego*, Niſi te percutiam, Melanthius pro Comata.

ΚΟΡΥΠΤΙΛΟΣ. Ο τοῖς κέρασι πλήττων, ἀπὸ τῦ κορύπτω τὸ κερατίζω. πρὸς τὸν τράγον δὲ τῦτό φησιν, ἐπιτρέχοντα ταῖς αἰξὶ καὶ τοῖς κέρασι τύπτοντα. φησὶν ὖν, εἴ τινα ἀπὸ τῶν αἰγῶν ὀχεύσῃς, πρὶν ἢ ἐμὲ καλλιερῆσαι ταῖς νύμφαις τὸν ἀμνὸν, ὃν ἐνίκησα τῷ Λάκωνι, ΘΛΑΣΩ σε, ἀντὶ τῦ θλάσω σῦ τὰ αἰδοῖα.

149. ΠΑΛΙΝ. Επιχηρεῖ ὀχεύειν δηλονότι. ΓΕΝΟΙΜΑΝ. Αλλ᾽ ἐὰν μή σε θλάσω, γενοίμην ἀντὶ Κομάτα Μελάνθιος, καὶ κολασθείην ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπὸ Εὐμαίυ, καὶ φιλοιτίυ ἐν τοῖς Οδυσσέως οἴκοις.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ Εκτȣ Ειδυλλίȣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις θέρυς ὄντος μεσημβρίας εἰς ἓν τὰ θρέμματα συνελαύνυσι. καὶ ἀμοιβαίως τὴν περὶ Κύκλωπος καὶ Γαλατήας νύμφης ὑπόθεσιν ᾄδυσιν. ἄρχεται μὲν ὖν τῆς ᾠδῆς ὁ Δάφνις, ὡς πρὸς τὸν Κύκλωπα τὴν ἀπόδοσιν ποιȣ́μενος· ὁ δὲ Δαμοίτας ἀποκρίνεται ὡς ἐκ προσώπȣ τȣ̃ Πολυφήμȣ δῆθεν. τὰ πράγματα ἐν Σικελίᾳ. προσδιαλέγεται δὲ ὁ ποιητὴς Αράτῳ, ȣ̃ καὶ μέμνηται ἐν τοῖς Θαλυσίοις, καὶ ἀλλαχȣ̃. Δύναται δὲ ὗτος εἶναι ὁ τῶν φαινομένων ποιητής.

ARGUMENTUM

IDYLLII VI.

Damœtas & Daphnis æſtate ſub meridiem greges in unum locum compellunt: & alternis de Cyclope & Galatea nympha canunt. Incipit itaque cantilenam Daphnis, ſermonem tanquam ad Cyclopem dirigens. Damœtas vero reſpondet quaſi ſub perſona Polyphemi. Res ipſa in Sicilia geſta fingitur. Alloquitur Poeta Aratum, cujus etiam meminit in Thalyſiis, & alibi. Poteſt autem is eſſe, qui Phænomena ſcripſit.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Ειδύλλιον ϛʹ.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας χὠ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ᾽, Αρατε, συνάγαγον· ἦς δ᾽ ὁ μὲν αὐτῶν

BUCOLICI CANTORES,

IDYLLION VI.

DAMOETAS & DAPHNIS.

Damœtas & Daphnis bubulcus in unum locum
Gregem olim, o Arate, compulerunt. erat vero alter eorum

ΑΡΑΤΕ. Πρὸς τὸν Αρατον τὸν ποιητὴν τὸν τὰ φαινόμενα γράψαντα φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος. ἰσόχρονος γὰρ ἦν αὐτῷ, ȣ̃ καὶ ἀλλαχόθεν μνημονεύει, ἔνθα πρὸς Αγεάνακτα τὸν Μιτυληναῖον ὁμιλεῖ. Αλλως, εἰκὸς τὸν ἀστρονόμον Αρατον εἶναι, ᾧ συγκεχρονίκει ὁ Θεόκριτος, ȣ̃ μέμνηται καὶ ἐν τοῖς Θαλυσίοις. Αρατος δ᾽ ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ. κεῖνται δὲ δύο ἀνέρες ᾄδοντες ἐν Σικελίᾳ Δαμοίτας καὶ Δάφνις ᾄδυσι δ᾽ ἀμφότεροι τȣ̃ Πολυφήμȣ κύκλωπος τὸν ἔρωτα τὸν ἐπὶ Γαλατήᾳ. ὁ δὲ Δαμοίτας, οἵȣς ἂν Πολύφημος ἀποκρινόμενος λόγȣς ἔφη, πρὸς τȣ̀ς ὑπ᾽ ἐκείνȣ εἰρημένȣς

2. ΗΣ. Ην δὲ τῶν ᾀδόντων ὁ μὲν, ἄρτι

Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσω ἄματι τοιάδ' ἄειδον,
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος, ἐρίσδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισι, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἄδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν οἴων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει

Rufus, alter ſemiberbis: ad fontem autem quendam ambo
Sedentes, medio die æſtivo, talia canebant.
Prior porro cœpit Daphnis, quoniam & prior provocaverat.

DAPHNIS.

Petit tibi, Polypheme, gregem ovium Galatea
Pomis, amatorem difficilem caprarium virum vocans.
Tu vero ipſam non aſpicis, miſer, miſer, ſed ſedes
Suaviter fiſtula cantans. ecce illa iterum canem petit,
Quæ te ſequitur cuſtos ovium, ipſa vero latrat,

ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον· ὁ δὲ. πληρώσας αὐτὸ ταῖς θριξίν. ἢ πυῤῥὸς ὁ ἀρτίχνους, ὁ ἤδη πωγωνίτης. ὡς Εὐριπίδης· Πυῤῥὸς γενύεσσιν. ἡμιγένειος δὲ, ὁ οὔπω πᾶσαν γένυν πεπληρωμένην ἔχων γενείων·

4. Μεσούσης ἡμέρας, ἢ ἐν μεσαιτάτῳ τοῦ θέρους, ἢ ἐν μέσῳ ἡμέρας τοῦ θέρους.

6. Ως πρὸς παρόντα τὸν κύκλωπα διαλέγεται. μήλοισι· βάλλει, μηλοβολεῖ, εἰς ἔρωτα ὑπάγεσθαι βουλομένη.

7. Δυσέρωτα δὲ εἶπεν αὐτὸν, ἤγουν μὴ εἰδότα ἐρᾷν, παρόσον οὐκ ἐπέτυχεν αὐτῆς. Θοῦρίς φησι, διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν, τὸν Πολύφημον ἱδρύσασθαι ἱερὸν παρὰ τῇ Αἴτνῃ Γαλατείας. Φιλόξενον δὲ τὸν Κυθήριον ἐπιδημήσαντα, καὶ μὴ δυνάμενον νοῆσαι τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι ὅτι Πολύφημος ἤρα τῆς Γαλατείας. ΑΙΠΟΛΟΝ Τὸν ἄνδρα τὸν ποιμένα. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ποιμένα, καταχρηστικῶς εἶπεν αἰπόλον. ἐπεὶ καὶ ὁ κύκλωψ ποιμὴν ἦν, ἢ ἐπεὶ καὶ αἶγας ἔνεμεν ὁ κύκλωψ. καὶ Ομηρος, Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες. τέως γοῦν τὸ, αἰπόλον ἀντὶ τοῦ ποιμένα εἴρηται.

8. ΠΟΘΟΡΗΣΘΑ. Καὶ σὺ αὐτὴν οὐ προσβλέπεις.

9. ΠΑΛΙΝ. Καὶ πάλιν αὕτη τὴν κύνα βάλλει τοῖς μήλοις. τὸ γὰρ ἴδε, ἀντὶ τοῦ καί. γράφεται καὶ ἄδι. καὶ λέγει τὸ σχόλιον οὕτω. τινὲς χωρὶς τοῦ δὲ γράφουσιν, ἐκτείνουσι δὲ τὸ ι, ἵνα ἀντωνυμία τυγχάνῃ δεικτική. τὸ δὲ ἑξῆς, τὴν κύνα βάλλει, ἥ σοι ΤΩΝ ΟΙΩΝ ΕΠΕΤΑΙ ΣΚΟΠΟΣ, ἤγουν φύλαξ.

10. ΒΑΥΣΔΕΙ. Αὐτὴ δὲ ἡ κύων ὑλακτεῖ εἰς τὴν θάλασσαν βλέπουσα. τὸ βαΰζειν, ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται

Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει
Ἄσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.
Φράσδεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρέα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἁ δὲ καὶ αὐτόθι τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ' ἀκάνθας
Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύττει.
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον. ἦ γὰρ ἔρωτι

In mare proſpectans, illamque pulchri fluctus oſtendunt
Placide frementes, in littore currentem.
Vide ne *canis* puellæ in crura irruat,
Cum e mari egredietur, neve pulchrum corpus laniet.
Illa vero ibi deliciatur, ſicut ab acantho
Arida folia, quando pulchra æſtas torret,
Et fugit amantem, & non amantem ſectatur.
Et a linea *ſacra* movet calculum. certe enim amori

ται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν, τὸ ὑλακτεῖν λέγουσιν· ὥστε τὸ βαΰσδει ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὑλακτεῖ λέγεται.

12. Τὰ δὲ καλὰ κύματα ἡσύχως ἀναβραττόμενα, δεικνύει αὐτὴν τὴν Γαλάτειαν ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τρέχουσαν. ἢ αὐτὴν τὴν Γαλάτειάν φησιν ἐπιτρέχουσαν ἡσύχως κινουμένου τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζειν, καὶ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ δεικνύειν αὐτῆς τὴν μορφὴν τὴν θάλατταν. τὸ ΚΑΧΛΑΖΟΝΤΑ, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦντα, ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας· τὸ δὲ, ΕΠ' ΑΙΓΙΑΛΟΙΟ ΘΕΟΙΣΑΝ, μεταφυμικῶς ἀπὸ τῆς γαλήνης τῆς θαλάσσης, πρὸς Γαλάτειαν τρέπεται, καὶ λέγει ἐπάνω αὐτὴν τῶν κυμάτων βαίνειν.

13. Σκόπει ἵνα μὴ ἐπὶ ταῖς κνήμαις τῆς παιδὸς, ἤγουν τῆς Γαλατείας, ὁρμήσῃ, ἐπιπηδήσῃ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐρχομένης, καὶ καταμύξῃ τὸ εὐειδὲς αὐτῆς σῶμα· ἤγουν, καταξάνῃ, κατασπαράξῃ.

15. Οἴκοθεν, ἀπὸ τῆς οἰκείας φύσεως, διαῤῥεῖται ὑπὸ τρυφερότητος. Ὡς ἀπὸ τῆς κινάρας οἱ πάπποι. χαῖται γὰρ οἱ πάπποι τῆς κινάρας. λέγονται δὲ οἶμαι χαῖται, διὰ τὸ κόμαις ἐοικέναι. καπυραὶ δὲ, αἱ κεκαυμέναι ὑπὸ τοῦ ἡλίου διὰ τὴν θερμότητα, ἢ λευκότητα ὡς ἐν ἄλλῳ.

17. Καὶ φεύγει σε δηλονότι φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει, ἤγουν ζητεῖ. ἐνταῦθα τὸ ἐρεθιστικὸν αὐτῆς, καὶ πανοῦργον σημαίνει. τὸ γὰρ φιλοῦντα φεύγειν, οὐ φιλοῦντα δὲ διώκειν, κακοήθους. ὁ νοῦς· καὶ ἐπειδὰν αἴσθηταί σε, ὦ Πολύφημε, φιλοῦντα, φεύγει καὶ οὐ προσδέχεται, μισοῦντα δὲ διώκει, ἤγουν εἰς πόθον ἄγειν πειρᾶται.

18. Παροιμία· καὶ πάντα τρόπον ποίει, ἢ κίνει τυχεῖν σου.

Ἄλλως.

Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷ δ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, καὶ τάδ' ἄειδεν.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἀνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.

Sæpe, o Polypheme, quæ non pulchra ſunt, ea pulchra videntur.
Poſt hunc Damœtas incepit, & hæc cecinit;

DAMOETAS.

Vidi per Pana ovium gregem cum peteret,
Nec me latuit, neque hunc meum unicum dulcem *oculum*, quo utinam videam
Uſque ad finem. Sed vates Telemus hoſtilia prædicens,
Hoſtilia ferat domum, ut ſuis liberis adſervet.

Ἄλλως. καὶ ὅταν προσποιῇ σὺ μὴ φιλεῖν αὐτήν, πάντα κάλων κινεῖ, καθελκύσαι σε πρὸς τὸν ἑαυτῆς ἔρωτα. ἡ δὲ λέξις μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν παιζόντων τὸ κοινολέκτως λεγόμενον ζατρίκιον. ἐκεῖνοι γὰρ ὅταν πολλὰ ποιήσαντες οὐ δύνανται ἑτέρως νικῆσαι τὸν ὅμοιον παίκτορα, κινοῦσι καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς λίθον, τὸν οὕτω βασιλέα καλούμενον. Ἄλλως. Γράψαι τὸ ξέσαι, οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἀπὸ γοῦν τοῦ γράφειν, τοῦ δηλοῦντος τὸ ξέειν, γίνεται γραμμὴ ἡ λάξευσις. λίθον οὖν ἀπὸ γραμμῆς ἐνταῦθα λέγει, τὸ λίθινον ἄγαλμα. ὁ δὲ νοῦς· δύναται ἡ Γαλάτεια καὶ τὸ λίθινον ἄγαλμα, εἰς τὸν αὐτῆς ἔρωτα ἐπισπάσασθαι δι' ὑπερβολὴν κάλλους. Η ΓΑΡ ΟΝΤΩΣ πολλάκις ὦ Πολύφημε ὑπ' ἔρωτος, τὰ μὴ εὔμορφα, εὔμορφα φαίνονται. διὸ μὴ θαύμαζε εἰ ἐρᾷ σου ἡ Γαλάτεια ἀμόρφου ὄντος. τοιοῦτος γὰρ ὁ ἔρως, ἀποβιάζει τὴν διάνοιαν τῶν ἐρώντων.

20. Ἐπὶ τῷ Δάφνιδι δὲ, ἤγουν μετὰ τὸν Δάφνιν, ὁ Δαμοίτας ἀνεβάλλετο, ἀντὶ τοῦ ἤρξατο, ἐπροοιμιάζετο. ὁ γὰρ Δαμοίτας ᾄδει, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ Πολυφήμου τὴν ἀπόκρισιν τοῦ λόγου ποιούμενος. τὸ δὲ ἀναβάλλω, σημαίνει τέσσαρα. τὸ προοιμιάζω· ὡς τὸ, ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν· τὸ ἀνακρούω καὶ ἀναπέμπω, ὡς τὸ, καὶ οἱ μὲν τέττιγες μουσικὴν ἀνεβάλλοντο σύντονον. τὸ ἐνδύομαι, ὡς τὸ, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον· καὶ τὸ ἀπαρνοῦμαι, ὡς τὸ, ἀναβάλλομαι τοῦδε τοῦ πράγματος.

21. Καὶ γὰρ εἶδον ὡς λέγεις τὴν Γαλάτειαν, νὴ τὸν Πᾶνα, ἡνίκα τὸ ποίμνιον ἐμηλοβόλει, καὶ οὐκ ἔλαθε, μὰ τὸν ἐμὸν ἕνα καὶ γλυκὺν ὀφθαλμὸν, δι' οὗ νῦν βλέπω καὶ βλέψω δι' ὅλης μου τῆς ζωῆς· τοῦτο γὰρ τὸ ἐς τέλος.

23. ΤΗΛΕΜΟΣ. Οὗτός ἐστιν ὁ Τήλεμος, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Εὐρυμέδης, ἢ Εὐρύμαχος καλούμενος, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο. ὃς ἐμαντεύσατο αὐτῷ, ὑπὸ τῶν χειρῶν Ὀδυσσέως τυφλωθῆναι. ὁ νοῦς. ὁ δὲ μάντις ὁ

Τήλεμος,

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν, οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχεν· ἁ δ' ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιὰν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰςρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.
Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζᾶτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα·

Sed & ipſe ego pungens rurſus *eam* non aſpicio,
Sed dico me aliam quandam mulierem habere: ipſa vero audiens
Invidet mihi, o Apollo, & tabeſcit, atque e mari
Furioſa proſilit, circumſpectans ad antra & greges.
Juſſi autem canem illi placide allatrare: etenim cum amarem
Ipſam, canis ganniebat, ad femora roſtrum admovens.

Τήλεμος, ὁ τὰ ἀπευκτά μοι μαντευόμενος, ἀπευκταίαν συμφορὰν ἀντ' ἄλλου κλήρου τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καταλείποι. Ἄλλως. ὁ μάντις δὲ ὁ Τήλεμος ἐχθρὰ ἀγορεύων, ἤγουν μαντευόμενος, ΕΧΘΡΑ ΟΙΣΕ ΦΕΡΟΙΤΟ· ἀντὶ τοῦ, ἐνέγκαι πρὸς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον, ὅπως τοῖς ἑαυτοῦ ἐκγόνοις φυλάξῃ αὐτά· ἐμαντεύσατο γὰρ αὐτῷ, τῷ Πολυφήμῳ δηλονότι, κύκλωπι, ἐκ τῶν Ὀδυσσέως χειρῶν ἁμαρτήσασθαι ὀπωπῆς. ὥσπερ τὸ, φίλος ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου· οὕτω καὶ τὸ ἐχθρὸς, τὸ ἐναντίον αὐτῷ, ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθαίροντος, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπηχθημένου. καθὸ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἐχθρά.

25. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἰς ἔρωτα διεγείρων αὐτὴν οὐ προσβλέπω ἐξεπίτηδες, καὶ ἄλλην τινὰ φημὶ γυναῖκα ἔχειν· ἡ δὲ ἀκούσασα, ζηλοτυπεῖ με, ὦ Παιὰν, καὶ διαρρεῖται· ἐπὶ θαύματος καὶ χαρᾶς ἐνταῦθα ἡ ἐπίκλησις.

28. Τὸν οἶςρον τοῦ μύωπος Σώςρατος διαςέλλει. οἶςρος δὲ ἐςὶ πολέμιος τοῖς βουσίν· ὅταν γὰρ δάκνωσιν αὐτοὺς, οἰςρεῖν ποιοῦσι, καὶ τρέχειν πολλὴν ὁδὸν μετὰ βοῆς ἐν τοῖς πεδίοις καταλιπόντας τὸν νομόν. μεταφορικῶς οὖν φησὶν ὁ Θεόκριτος τὴν Γαλάτειαν οἰςρεῖν, καὶ δρομαίαν ἔρχεσθαι πρὸς τὰ ἄντρα καὶ τὰς ποίμνας τοῦ Κύκλωπος.

29. ΣΙΓΑ. Λείπει τὸ ἐπέταξα, ἤγουν ἐπέταξα τῇ κυνὶ σιγᾶν, καὶ μὴ ὑλακτεῖν.

30. ΡΥΓΧΟΣ ΕΧΟΙΣΑ. Η κύων δηλονότι. ΕΚΝΥΖΑΤΟ, ἔσαινε, καὶ κατεθώπευε, τὸ ςόμα ἔχουσα ἀνάμεσον τῶν ἰσχίων, αὐτῆς. κνυζηθμὸς λέγεται ἡ τῶν κυνῶν ἄσημος ὑλακή. ΙΣΧΙΑ δὲ, τὰ ὑπὸ τὴν ὀσφὺν ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ὀςᾶ, ἐν οἷς ἔγκειται τὸ ἱερὸν ὀςοῦν. ἔχουσι δὲ τὰ τοιαῦτα ὀςᾶ τὰ λεγόμενα ἰσχία, κοιλότητάς τινὰς, εἰς ἃς αἱ κεφαλαὶ τῶν μηρῶν ἁρμόζονται. αἱ δὲ κοιλότητες αὗται καὶ γλουτὰ λέγονται, καὶ κοτύλαι, παρὰ τὴν κοιλότητα. τὸ δὲ ΡΥΓΧΟΣ καταχρηστικῶς ἐπὶ τῆς κυνὸς νῦν λέγεται. κυρίως γὰρ ἐπὶ ὀρνέων. Ἄλλως, ῥὶς λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπων, ῥύγχος ἐπὶ κυνῶν, ῥάμφος ἐπὶ ὀρνέων.

31. ΠΕΜ-

Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορῶσα ποιεῦντά με πολλάκι, πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλᾳσῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι·
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα,
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Cumque me ſæpius id facere videbit, forte mittet
Nuncium: verum ego fores occludam, donec juraverit,
Quod ipſa mihi velit ſternere pulchrum lectum in hac inſula.
Neque enim deformis ſum, ut de me dicunt:

Certe nuper in mare inſpexi: erat autem tranquillitas:
Et pulchra quidem mihi barba, pulchra vero hæc una pupula
(Ut a me judicabatur) videbatur: dentium porro
Nitorem candidiorem, quam Parius lapis eſt, *mare* oſtendebat.

32. ΑΓΓΕΛΟΝ· Μηνύειν ἐστὶ, τὸ κλέπτοντά τινα δεικνύειν, ἢ φεύγοντα, ἢ τοιοῦτό τι ποιοῦντα, καὶ μηνυτὴς ἐπὶ τούτων. μηνύειν καὶ τὸ σημαίνειν ἁπλῶς, καὶ δηλοῦν. οἷον, ὁ τῆς κορώνης κρωγμὸς χειμῶνα μηνύει. ἀγγέλλει δέ τις λόγους τινὸς πρός τινα, ἤγουν διακομίζει. καὶ ἀγγέλλειν, τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ τινὰ λέγειν περί τινος, καὶ ἄγγελος ἐπὶ τούτων. λέγει δὲ, ἴσως δὲ αὐτὴ ὁρῶσά με ταῦτα ποιοῦντα, πέμψει ἄγγελον τὸν ἀπαγγελοῦντα μοι πρέπον τι περὶ αὐτῆς.

32. ΚΛΑΣΩ. Κλείω, ὁ μέλλων κλείσω, παρὰ τοῖς κοινοῖς ἐν χρήσει. οἱ ποιηταὶ δὲ κληΐσω λέγουσι, διαλύσει τῆς διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, εἶτα τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλάσω, καὶ κλᾳσῶ Δωρικῶς. δοκεῖ δὲ καὶ κληΐζω εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτου τοῦ σημαινομένου· ἀφ' οὗ μέλλων Δωρικῶς, κληϊξῶ. καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ προσγραφομένου τοῦ ἰῶτα, κλᾳξῶ. ἀφ' οὗ καὶ κλᾲξ ἡ κλείς.

33. ΝΑΣΩ Τῆς Σικελίας δηλονότι. καὶ γὰρ οὐκ ἔχω ὡς λέγουσιν εἶδος αἰσχρὸν, ἤγουν ἄσχημον· ὄντως γὰρ πρὸ ὀλίγου γαλήνης οὔσης, εἰς τὴν θάλασσαν ἔβλεπον, καὶ εὔμορφα μὲν ἐμοὶ τὰ γένεια. ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐμοί. εὔμορφος δὲ ὁ εἷς ὀφθαλμός.

37. ΚΕΚΡΙΤΑΙ. Οἱ γὰρ μονόφθαλμοι κατὰ φύσιν τοῖς οὐ μονοφθάλμοις ἄμορφοι δοκοῦσιν· οὐχ' ὁμοίως γὰρ κρίνουσιν ἀμφότεροι τοὺς ἀνομοίους τὴν φύσιν. ΟΔΟΝΤΩΝ. Τῶν δὲ ὀδόντων ἡ λευκότης λευκοτέρα ἐδείκνυτο Παρίας λίθου. Παρία γάρ ἐστι λίθος λευκή.

N 39. ΒΑΣ.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον.
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρὰν ἀμώντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε.
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ'· ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας·
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ.
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

Ne vero faſcino læderer, ter ipſe in gremium meum inſpui.
Nam id me anus Cotyttaris docuit,
Quæ nuper meſſoribus apud Hippocoontem accinebat.
Hæc cum dixiſſet, Daphnin Damœtas exoſculatus eſt.
Et ille quidem huic fiſtulam, hic vero illi pulchram tibiam dedit.
Tibia canebat Damœtas, fiſtula vero canebat Daphnis bubulcus:
Et vitulæ ſtatim ſaltabant in molli gramine.
Vicit tamen neuter, ſed erant invicti.

39. Ἵνα δὲ μὴ βασκανθῶ, τρὶς εἰς τὸν ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τοὶ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

40 ΤΑΥΤΑ. Ἤγουν, τὸ πτύειν ἐπὶ κόλπον ἐδίδαξε ποιεῖν με ἐπὶ τῷ μὴ βασκαίνεσθαι. Κοτυτταρὶς δὲ ὄνομα κύριον· ἢ παρὰ τὸν κότον ἴσως πεποίηται, καὶ γὰρ οἱ γέροντες ὀξύθυμοί εἰσιν· ἢ ἀπὸ τῆς παρὰ Δωριεῦσι τιμωμένης Κοττοῦς. ἦσαν δὲ Τιμανδρέως θυγατέρες Κοττὼ, καὶ Εὐρύθεμις, ἃς ἐτίμησαν Ἡρακλεῖδαι, διὰ τὸ συναγωνίσασθαι αὐτοῖς, κατὰ τὴν εἰς Πελοπόννησον ἄφιξιν, ὡς οἱ περὶ Ἱππόστρατον ἀποφαίνουσι.

41. ΙΠΠΟΚ. Ὄνομα κύριον, ἢ ὄνομα τόπου.

45. ΝΙΚΗ. Ἐνίκα μὲν οὐδ' ἕτερος, ἔξω δὲ ἥττης ἀμφότεροι ἐγένοντο.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
τοῦ Ἑπτοῦ Εἰδυλλίου.

Ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος ἐν Κῷ, ὅτε πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῄει, φίλος κατέστη Φρασιδάμῳ καὶ Ἀντιγένει, Λυκωπέως υἱοῖς. καὶ κληθεὶς ὑπ' αὐτῶν εἰς ἀγρὸν ἐπὶ θαλύσια Δήμητρος ἄπεισι μετὰ Εὐκρίτου καὶ Ἀμύντου. Ἐντυγχάνει δὲ καθ' ὁδὸν Λυκίδᾳ τῷ Κυδωνιάτῃ ἐκ Κρήτης, καὶ ἀλλήλοις ὁμιλοῦντες διεξέρχονται τοὺς ἑαυτῶν ἔρωτας. Ἐστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν.

ARGUMENTUM
Idyllii VII.

Peregre agens Theocritus in inſula Co, cum ad Ptolemæum in Alexandriam proficiſceretur, amicus factus eſt Phraſidamo & Antigeni Lycopei filiis: vocatuſque ab illis rus ad Thalyſia ſacra Cereris, abit eo cum Eucrito & Amynta. Incidit autem in itinere in Lycidam Cydoniatem ex Creta, & mutuo ſermone ſuos ipſorum amores inter ſe recenſent. Continet igitur hoc Idyllion meram rei geſtæ narrationem.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ,
Εἰδύλλιον ζ'.

ἮΣ χρόνος ἁνίκ' ἐγώ τε καὶ Εὔκριτος ἐς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας·
Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος

THALYSIA, ſeu VERNUM ITER,
Idyllion VII.

Tempus erat, cum ego & Eucritus ad Halenta
Ibamus ex urbe, & tertius nobiſcum erat Amyntas.
Nam Cereri faciebant Thalyſia Phraſidamus

ΧΡΟΝΟΣ τὸ συμπαρεκτεινόμενον τῇ συστάσει τοῦ κόσμου διάστημα. λέγεται δὲ ἐνίοτε μὲν καθόλου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ μέρους, ὡς ἐνταῦθα· καιρὸς δέ ἐστι χρόνος δέων. λέγονται καιροὶ καὶ αἱ τοῦ ἐνιαυτοῦ ὧραι. ἦν χρόνος, ὁπότε ἐγὼ καὶ Εὔκριτος. καὶ τρίτος σὺν ἡμῖν Ἀμύντας ΕΙΡΠΟΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ ἀπερχόμεθα. τὸ ἕρπειν κυρίως ἐπὶ ὄφεως, καὶ σκωλήκων, καὶ ἑτέρων ἀπόδων ζώων λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν νωθέστερον καὶ ἀσπουδὶ πορευομένων· νῦν δὲ ἐπὶ τοῦ βαδίζειν λέγεται. ΑΛΕΝΤΑ. Ἀλεὺς ἢ δῆμος τῆς Κῶ, οὕτω καλούμενος ἀπό τινος Ἀλέντος, ἢ τόπος ἐν Κῷ οὕτως ὀνομαζόμενος ἀπὸ Ἀλεντίου τινὸς βασιλέως· ἔστι δὲ Ἀλεὺς καὶ ποταμὸς Σικελίας.

3. ΘΑΛΥΣΙΑ, ἑορτὴ ἣν ἐτέλουν τῇ Δήμητρι μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Ὅμηρος. Θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς. ΚΑΙ ΦΡΑΣΙΔΑΜΟΣ. οὗτος ὁ ΚΑΙ περισσός. Τὸ δὲ ἑξῆς. τῇ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος.

Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος· εἴ τι περ ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούριναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,

• Et Antigenes, duo filii Lycopei: ſi quid boni reſtat
ʒ Adhuc ex antiquis illis *nobilibus*, inde a Clytia atque ipſo Chalcone, qui Buream fontem ab imo confecit

4. ΛΥΚΩΠΕΟΣ. Γράφεται καὶ Λυκώπεως, διὰ τῦ ω μεγάλυ, ὅπερ Αἰολικῶς προπαροξύνεται. ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς Ἀχίλλευς, καὶ Πήλευς, καὶ βασίλευς βαρυτόνως λέγυσιν· ὁμοίως καὶ τὸ Λυκώπευς. διὰ τῦτο ἡ τῶν εἰς ως γενικὴ παρ' αὐτοῖς προπαροξύνεται.

5. ΧΑΩΝ. Χαὸν λέγεται τὸ ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίοις. χαὸν δὲ καὶ τὸ εὐγενὲς, ἢ τὸ ἀρχαῖον. ὁ δὲ νῦς τοιῦτος. εἴ τί ἐςιν ἀγαθὸν ἀπὸ τῶν ἔτι ὄντων ἀρχαίων ἀγαθῶν τῶν ἀπὸ τῆς Κλυτίας τε, καὶ αὐτῦ τῦ Χάλκωνος, ὗτοί εἰσι τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖνο· ἤγυν ὁ Φρασίδαμος, καὶ ὁ Ἀντιγένης. καὶ σαφέςερον φᾶναι τῦτο βύλεται εἰπεῖν ὁ Θεόκριτος, ὅτι ἀπὸ τῦ ἀρχαίυ ἀγαθῦ γένυς τῆς Κλυτίας τῆς βασιλίσσης τῶν Κώων, καὶ τῦ παιδὸς αὐτῆς τῦ Χάλκωνος, κατάγονται ὁ Φρασίδαμος καὶ ὁ Ἀντιγένης. ὗτοι μόνοι ἀπὸ πάντων τῶν καταγομένων ἐξ αὐτῶν εἰσὶν ἀγαθοὶ, καὶ οἱ πρόγονοι αὐτῶν. ἦν δὲ ἡ Κλυτία, θυγάτηρ Μέροπος, γαμηθεῖσα δὲ Εὐρυπύλῳ τῷ βασιλεῖ τῶν Κώων, ἐγέννησε τὸν Χάλκωνα, τὸν τὴν βασιλείαν τῶν Κώων διαδεξάμενον. περὶ Εὐρυπύλυ δὲ καὶ Κλυτίας ἱςορεῖται, ὅτι ὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τῆς Ἡρακλέυς πολιορκίας, τὴν Κῶ κατοικήσαντες, καὶ ὑποδεδεγμένοι τὴν Δήμητραν, καθ' ὃν καιρὸν περιῄει ζητῦσα τὴν κόρην· ᾗ νήσῳ ἐπιδημήσας ὁ Θεόκριτος, ἐφιλιώθη Φρασιδάμῳ. Ἄλλως. Εἴ τι περ ἐσθλὸν] εἴ τι ἀγαθὸν ὄντες ἀπὸ ἀγαθῶν, ἤτοι, εὐγενῶν τῶν ἀρχαιοτάτων (τῦτο γὰρ δύναται τὸ, τῶν ἔτ' ἄνωθεν) καταγόμενοι· ἀπό τε τῆς Κλυτίας λέγω, καὶ αὐτῦ τῦ Χάλκωνος, ὃς τὴν πηγὴν τὴν Βύῤῥιναν, ἢ Βύρειαν (γράφεται γὰρ καὶ ὕτως) ἥ τις, φασὶν, ὕτως ὠνομάσθη, διὰ τὸ παραπλήσιον εἶναι τὸν πόρον ὅθεν ῥεῖ, μυκτῆρι βοός. ΕΚ ΠΟΔΟΣ ΑΝΥΕΝ· ἀντὶ τῦ ἀναδίδοσθαι ἐποίει. καλῶς ἐρεισάμενος τῇ πέτρᾳ τὸ γόνυ. αὐτὸς γὰρ, φασιν, ἐπιδημήσας τῷ τόπῳ τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης εἰργάσατο. εἶτα χαλκῦν ἀνδριάντα εἰς τύπον ἑαυτῦ κατασκευάσας ἤρεισεν αὐτὸν τῇ πέτρᾳ, ὅθεν ἡ πηγὴ ῥεῖ, καὶ ἀπὸ τῦ ποδὸς αὐτῦ ἐποίησεν αὐτὴν ἀναδίδοσθαι.

6. Ὅτε ὁ Χάλκων ἐβασίλευσε τῶν Κώων, εὑρέθη ἔν τινι τόπῳ τῆς Κῶ ἡ πηγὴ μὴ πρότερον ὖσα. ἧς νῦν ὁ Θεόκριτος μέμνηται. εὑρέθη δὲ ὕτως. ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ παρά τινος τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν, ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτεπιςατήσας τῷ τόπῳ, ἠυτύργησεν ὅσα συνέτεινε πρὸς τὴν τῦ ὕδατος ἔκρηξιν. τῦτο ὖν δηλοῖ τὸ, ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν. ὅτι ὁ Χάλκων, διὰ τῶν οἰκείων ποδῶν, καὶ δι' αὐτεπιςασίας ἤνυσεν, ἤγυν κατειργάσατο καὶ κατώρθωσε

τὴν

Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν

Bene adnixus ad petram genu. *nata* vero circa eum *fontem*

τὴν κρήνην. τὸ δὲ, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, τοῦτό ἐστιν. ὅτι αὐτὸς ὁ Χάλκων, οὐχὶ ὀρθοστάδην ἱστάμενος, ἀλλὰ, οὕτω δεῆσαν, κάμψας τὸ γόνυ καὶ καλῶς ἑδράσας καὶ στηρίξας τοῦτο τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ, αὐτοχειρὶ κατεπράξατο τὴν τοῦ ὕδατος ἔκρηξιν. Βούριναν δὲ, ὅτι ἀπὸ κεφαλῆς βοὸς ἐκ λίθου πεποιημένης ἐδόκει τὸ ὕδωρ ἐκρεῖν, οὕτω τοῦ Χάλκωνος μηχανησαμένου τε καὶ κατασκευάσαντος. ἢ Βούρινα ἡ πολύῤῥοος, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιτατικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ῥέω. βούπαις γὰρ καὶ βουγάϊος, ὁ μέγας παῖς· Ομηρος, δὴ νῦν βουγάϊε. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων Βούῤῥιν τὴν κρήνην καλεῖ. συμβῆναι γάρ φησιν ἐξ αὐτομάτου καὶ αὐτοφυῶς βοὸς ῥινὶ παραπλήσιον εἶναι τὸν τόπον, ἐξ οὗ τὴν κρήνην ἐκραγῆναι ὁ Χάλκων ἐποίησεν. ἄλλοι δέ φασιν, ὅτι ὁ Χάλκων ἀνδριάντα ἔστησεν εἰς τὸν τόπον, ἐν ᾧ τὸ ὕδωρ εὑρέθη, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος τὸ ὕδωρ ἐξήρχετο. καὶ νοοῦσι τὸ ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυεν, ἢ ἄνυσε κράναν, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ὅτι ὁ Χάλκων ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνδριάντος ἤνυσε τὴν κρήνην Βούριναν, εὖ καὶ καλῶς καὶ ἐπιστημόνως ἐνερεισάμενος τὸ γόνυ τοῦ ἀνδριάντος ἐν τῇ πέτρᾳ τῇ πρὸς τῇ κρήνῃ· εἰ δὲ τοῦτο οὕτω νόησεις, νοῆσαι ὀφείλεις καὶ Βούριναν κρήνην, τὴν πολύῤῥουν, καὶ πολυχεύμονα. εἰσὶ δέ τινες οἱ τὸ ἐκ ποδὸς ἐνόησαν, τὸ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ, λέγοντες ὅτι ἡ πηγὴ, περὶ ἧς ὁ λόγος, οὐκ ἦν κατὰ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἀλλ' ἐκτός. Βούῤῥιναν] γράφεται γὰρ καὶ οὕτως, κρήνη ἡ Βούῤῥινα τῆς Κῶ. καὶ Φιλητᾶς. Νάσσατο δ' ἐν προχοῇσι μελαμπέτροιο Βουρίνης. Νικάνωρ δὲ ὁ Κῷος ὑπομνηματίζων φησὶ, Βούῤῥινα πηγὴ ἐν τῇ νήσῳ ἐστὶν, ἢ τὸ ἀφ' ὕψους καὶ τῆλε βοὸς ῥινὶ παραπλήσιος, ἢ ἔτι ῥέουσα ἐκ πέτρας διὰ βοὸς κεφαλῆς. ΕΚΠΟΔΟΣ. Ητοι ταχέως, ἢ ἔξω τῆς πεπατημένης ὁδοῦ. οἱ δέ φασιν ἐκεῖσε ἐφιστάναι ἀνδριάντα, καὶ ἐκ τοῦ ποδὸς ἐκχεῖσθαι τὸ ὕδωρ. διὸ καὶ ἔφη, εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ, ἢ σπουδαίως κατηρτισε τὴν κρήνην. καὶ ἡμεῖς φαμὲν ἐκ ποδὸς οἷον εὐθέως. εἰ μὴ μεταφορικῶς ἔταξε τὸ ἐκ ποδὸς, ἤγουν, ἐξ ἐδάφους, καὶ τῆς πρώτης ὑποστάσεως. καὶ γὰρ Ομηρος τὰ κατώτατα τῶν ὀρῶν μέρη νείατον φησὶ πόδα. τὸ δὲ εὖ γ' ἐνερεισάμενος, συνεκδοχικόν· παντὶ τῷ σώματι τῇ πέτρᾳ ἐνερειδόμενος ὅθεν χεῖται. Αλλως. Εκ ποδὸς ἄνυεν· ἤγουν, ἐκ βάθους ἢ ἀφ' ὑψηλοῦ. πόδες γὰρ τὰ πλησιάζοντα τῇ γῇ τῶν ὀρῶν· ἢ γενναίως προσκαθίσας τῇ πέτρᾳ. τινὲς δέ φασιν, ὅτι οἱ τὰς πηγὰς ὀρύσσοντες, τὸ μὲν γόνυ ἐρείδουσι τῇ γῇ, τῷ δὲ ἑτέρῳ ποδὶ τὸ σκαπτόμενον ἐκλαμβάνουσι χῶμα, καὶ ὀπίσω αὐτῶν διωθοῦνται. οὕτως οὖν καὶ οὗτος ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ τῇ συνεργείᾳ τοῦ ἑτέρου ποδὸς, τὴν κρήνην ἐτείχισε.

7. ΤΑΙ. Αἱ δὲ παρ' αὐτὴν τὴν

Digitized by Google

Αἴγειροι πτελέαι τε ἐύσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομέωσαι.
Κἤπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, ἐδὲ τὸ σᾶμα
Ἁμῖν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο· καί τιν' ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· ἐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·

Populi ulmique umbroſum nemus efficiebant,
Viridibus foliis tectæ frondentes.
Necdum vero mediam viam emenſi eramus, & nondum ſepulcrum
Braſilæ nobis apparebat, cum in quendam viatorem
Cydonicum, virum bonum, & Muſis dilectum, incidimus.
Nomen erat Lycidas, paſtor vero caprarius erat: neque aliquis ipſum
Ignoraſſet aſpiciens; nam caprario admodum ſimilis erat.
Ex hirſuto enim & villoſo exuvio hirci habebat
Fulvam pellem humeris indutam, recens coagulum adhuc redolentem.

πηγὴν αἴγειροι καὶ πτελέαι εὔσκιον ἄλσος ἐποίεν, κομῶσαι καὶ θάλλεσαι φύλλοις, ἤγεν δασεῖαι ἔσαι. κλίθρη ἀεὶ ἐπὶ θηλυκᾶ. αἴγειρος δὲ ἐνίοτε μὲν ἐπὶ ἀρσενικᾶ, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ θηλυκᾶ λαμβάνεται. ἡ δὲ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα δηλοῖ. ΚΑΤΗΡΕΦΕΕΣ δὲ, σκιώδεις.

10. Καὶ ἔπω τὴν μέσην ἠνύομεν, ἀντὶ τᾶ, τὸ μέσον τῆς ὁδᾶ. μέση γὰρ κοινόν· μεσάτη, παρὰ ποιηταῖς. ΒΡΑΣΙΛΑ. Οἱ γράφοντες διὰ τᾶ δ, ἁμαρτάνεσιν. ἐγένετο γὰρ Βρασίδας Λάκων τὸ γένος, ὁ δὲ Βρασίλας Κῷος. ὁ Λακεδαιμόνιος δὲ Βρασίδας ἐ θάπτεται ἐν Κῷ, ἀλλ' ἐν Ἀμφιπόλει.

11. Καί τινα συνοδίτην ΕΥΡΟΜΕΣ, ἀντὶ τᾶ ἔσχομεν, ἄνδρα μεσικὸν ἀγαθὸν, ΚΥΔΩΝΙΚΟΝ. τετέςι Κρητικόν. Κύδων γὰρ πόλις τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμᾶ, καὶ Ἀκαλλίδος. καὶ Ὅμηρος. Ἐν δὲ Κρῆτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ, Κύδωνες.

13. ΑΙΠΟΛΟΣ. Ἦν δὲ, τὸ ἐπιτήδευμα δηλονότι, αἰπόλος, ἐκ ἂν δέ τις αὐτὸν ἠγνόησεν ἰδὼν, ἐπεὶ ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως αἰπόλῳ ὡμοιωμένος ἦν.

15. ΛΑΣΙΟΙΟ. Ἀντὶ τᾶ τετριχωμένε ἐνταῦθα, ἐκ ἀντὶ τᾶ δασέος. καὶ ἀεὶ ἐπὶ τέτε τᾶ σημαινομένε ὀφείλει τὸ λάσιον λαμβάνεσθαι.

16. ΚΝΑΚΟΝ, ἤγεν ξανθὸν, ἢ λευκόν. λευκὸν μὲν ἀπὸ τᾶ καρπᾶ, ξανθὸν

Digitized by Google

'Αμφὶ δέ οἱ ςήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωςῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν· καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
'Ομματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς·)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδα ἕλκεις;

Circa pectus vero vetuſtum pallium illi adſtrictum erat
Cingulo textili, curvumque ferebat ex oleaſtro
Dextra manu pedum: & placide ridens me appellavit
Oculo arridenti (nam riſus illi hærebat in labris:)
Simichida, quo tu nunc in meridie pedes trahis?

ξανθὸν δὲ ἀπὸ τȣ ἄνθȣς. Αλλως. ἢ ὅτι ὁ μὲν κύκλος αὐτȣ̃ μέλας τὸ δὲ σπέρμα λευκὸν τῆς κνίδης. τοιȣ̃τον δὲ καὶ τὸ τȣ̃ κνίκȣ ἄνθος. ἢ ψαρὸν, ἢ πυῤῥόν. ΝΕΑΣ. Αντὶ τȣ̃, προσφάτȣ πιτύας πνέων· εἰώθασι γὰρ οἱ τυροποιȣ̃ντες ἀπορίᾳ χειρομάκτρων, ἀποσπογγίζειν τὰς χεῖρας αὐτῶν, ἐν οἷς δερματίνοις ἥμασι περιβέβληνται. ΤΑΜΙΣΟΣ δὲ ἡ πιτύα εἴρηται, παρὰ τὸ θαμίζειν, ὅ ἐςι πυκνȣ̃ν τὸ γάλα περὶ αὐτὸ ςρεφόμενον. ἢ παρὰ τὸ ταμιείων ἀξιȣ̃σθαι διὰ τὴν χρῆσιν.

17. Περιεσφίγγετο δὲ τοῖς ςήθεσιν αὐτȣ̃ παλαιὸς πέπλος, ΓΕΡΩΝ. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἡλικιῶν. γέρων, τριβαλὸν ἱμάτιον, ὅ ἐςι παλαιόν.

18. ΠΛΑΚΕΡΩ. Πλατεῖ. πλακὸν γὰρ τὸ πλατύ· γράφεται δὲ καὶ πλοκερῷ, ἀντὶ τȣ̃ πεπλεγμένῳ· παρὰ τὴν πλοκὴν, καὶ τὴν ὑφήν. ΡΟΙΚΑΝ. Καμπύλην δὲ εἶχεν ἀπὸ ἀγριελαίȣ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ ῥάβδον, ἢ ῥόπαλον. ΚΟΡΥΝΗ δὲ καὶ ῥόπαλον τὸ αὐτό.

19. ΑΤΡΕΜΑΣ. Καὶ ἡσύχως μοι εἶπε γελῶν. ἢ ΣΕΣΑΡΩΣ. ἀντὶ τȣ̃ ἠρέμα ἐγέλα διεςηκὼς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. ȣ̓κέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει.

20. ΓΕΛΩΣ δὲ ἥπτετο τȣ̃ χείλȣς αὐτȣ̃.

21. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Οἱ μὲν αὐτὸν φασι Θεόκριτον, καθὸ Σιμιχίδȣ ἦν υἱὸς, ἢ καθὸ σιμὸς ἦν. οἱ δὲ ἕτερόν τινα τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ ȣ̓ Θεόκριτον, διὰ τὸ, Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον. φασὶ δὲ τὸν τοιȣ̃τον ἀπὸ πατρὸς κληθῆναι Σιμιχίδȣ τȣ̃ Περικλέȣς, τῶν Ορχομενίων, οἵ τινες πολιτείας παρὰ Κῴοις τετυχήκασιν. Αλλως. Σιμιχίδα εἰσὶ δὲ καὶ πατρωνυμικὰ ȣ̈τως ἀπαραλλάκτως λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν υἱῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν πατέρων. ὥσπερ ὁ Θεόκριτος Σιμιχίδȣ υἱὸς ὢν, Σιμιχίδαν ἑαυτὸν ὀνομάζει πατρωνυμικῶς. καὶ Ασκληπιάδην τὸν Σάμιον ποιητὴν, Σικελίδαν καὶ αὐτὸν καλεῖ, παῖδα τινὸς Σικελίδα λεγομένȣ τυγχάνοντα. ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ εἰδυλλίῳ τῷ ȣ̈τως λεγομένῳ, αἰπολικῷ καὶ ποιμενικῷ, καὶ τὸν Εὐμήδην υἱὸν ὄντα τȣ̃ Κρατίδα, Κρατίδαν καλεῖ καὶ αὐτόν. οἱ δὲ λέγοντες Σιμιχίδαν λέγεσθαι τὸν Θεόκριτον διὰ τὸ εἶναι σιμὸν, κακῶς λέγȣσι. ΜΕΣΑΜΕΡΙΟΝ. Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἕλκεις τȣ̀ς πόδας, ἀντὶ τȣ̃ πορεύῃ. οἱ γὰρ βαδίζοντες, ἕλκοντες τȣ̀ς πόδας βαδίζȣσιν.

22. ΑΝ-

Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,
Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται.
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τευ ποσὶ νισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες

Quum & lacertus ſub ſepibus dormit,
Neque criſtatæ caſſitæ vagantur.
An vocatus ad cœnam feſtinas? an in alicujus ex civibus
Torcular inſilis? nam te pedibus concitato,
Omnes calculi offenſi ad ſoleas tinniunt.
Illi ego reſpondi: care Lycida, omnes te dicunt

22. ΑΝΙΚΑ. Ὁπότε καὶ ὁ σαῦρος, ἡ κοινῶς λεγομένη χλωροσαῦρα, ἐπὶ τοῖς φραγμοῖς ἠρεμεῖ. ἀρσενικῶς ὁ σαῦρος. λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ σαῦρα. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τούτου, ὅτι ξηραινόμενον εἰς ἔχιν μεταβάλλεται.

23. ΕΠΙΤΥΜΒΙΔΙΟΙ. Αἱ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τὸν τύμβον φέρουσαι τοῦ πατρὸς αὐτῶν. ΚΟΡΥΔΑΛΙΔΕΣ ἐνταῦθα εἶδος ὀρνέου· λέγονται δὲ ἐπιτυμβίδιοι, ὅτι τάφοις ὡς ἐπιπολὺ ἐνδιατρίβουσιν εἰ δὲ κορυδαλίδας τὰ τρυθία νοήσεις, κορυδαλίδες μὲν λέγονται, διὰ τὸ κόρυσιν ἐοικέναι τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν ἀνάστημα· ἐπιτυμβίδιοι δὲ, ὅτι ὥσεὶ τύμβον τὸ τοιοῦτον ἀνάστημα ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τούτων ἱστορία τοιαύτη· ὅτι πρὸ τοῦ γενέσθαι τὴν γῆν γεγόνασιν αὗται. συνέβη δέ ποτε αὐτῶν τὸν πατέρα θανεῖν, καὶ γῆς μὴ οὔσης, ἐτάφη ὑπὲρ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου· διὸ καὶ ἐπιτυμβίδιοι ἐπεκλήθησαν. Ἄλλως. Ἐπιτυμβίδιοι, ἢ ὅτι τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβουσιν, ἢ ὥσεὶ τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν· ἢ παρὰ τὸ τύφω· φλογοειδεῖς γάρ εἰσι. ΗΛΑΙΝΟΝΤΑΙ. ῥέμβονται, πλανώμεναι τρέφονται, ὅμως καὶ αὗται ἠρεμοῦσιν.

24. Ἢ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένος σπεύδεις, ἢ ἐπὶ ληνόν τινος ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία· ὅς τις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς ὀψὲ ἔρχεται, ἢ χωλός ἐστιν, ἢ οὐ δίδωσι συμβολάς.

25. Οὕτως πορευομένου σου τοῖς ποσὶ πᾶσα λίθος ΠΡΟΣΠΤΑΙΟΥΣΑ, ἤγουν προσκρούουσα ταῖς ἀρβυλίσιν, ἐμμελῶς ἠχεῖ. ΑΡΒΥΛΗ δὲ εἶδος ὑποδήματος ἀπὸ τοῦ ἁρμόζεσθαι. θηλυκῶς ἡ ΛΙΘΟΣ, ὡς καὶ Ὅμηρος· Λίθοι πωτῶντο θαμειαί. καὶ Δόμον ξεστῇς αἰθούσῃσι τετυγμένον λίθοις δηλονότι ξεστοῖς.

27. Πρὸς τοῦτον ἐγὼ ἀπεκρίθην· Λυκίδα φίλε, πάντες λέγουσί σε εἶναι συρικτὴν κατὰ πολὺ ὑπερέχοντα, καὶ ἐν τοῖς νομεῦσι, καὶ ἐν τοῖς θερισταῖς.

Ἔμμεν συρικτὰν μεγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καί τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς)

Eſſe eximium fiſtulatorem, inter paſtores
Et meſſores: quod magna lætitia animum afficit
Noſtrum; etſi, ut mea fert ſententia, te æquiparare
Spero. Iter vero hoc nobis eſt ad Thalyſia: Sane enim amici
Viri epulum parant pulchræ Cereri,
Opum primitias offerentes. nam ipſis valde pingui menſura
Dea frumento complevit horreum.
Sed age (quoniam communis hæc via eſt, communis & dies)

28. ΣΥΡΙΚΤΑΝ. Συρίζειν, τὸ διὰ σύριγγος μέλπειν. καὶ συρικτὴς ἐπὶ τούτου. ἐνταῦθα δὲ, συρικτὴν λέγει, τὸν κοινῶς τραγῳδητήν.

29. ΤΟ ΔΗ. Ὅπερ δὴ, τὸ ᾄδειν, ἢ τὸ εἶναι τινὰ συρικτὴν, λίαν εὐφραίνει τὸν ἡμέτερον θυμόν. ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἐκ τοῦ ποιητοῦ δὲ ὁ λόγος· ἀντὶ τοῦ, ἐφ' ᾧ δὴ μάλιστα καὶ αὐτὸς τέρπομαι.

30. Κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν. ἐλπίζω, φησὶν, ὅτι οὐ παρευδοκιμήσεις ἡμᾶς· καὶ Ὅμηρος, οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον.

31. Α Δ' ΟΔΟΣ. Ἐπὶ Θαλύσια ἀγομένη. ἡ ἐπὶ Θαλύσια ἄγουσα ἡμᾶς. Η ΓΑΡ. Ὄντως γὰρ φίλοι ἀνέρες, τῇ Δήμητρι τῇ εὐπέπλῳ, εὐωχίαν τελοῦσι, τῶν καρπῶν ἀπαρχὴν διδόντες.

33. ΜΑΛΑ. Εὔκαρπον γὰρ ἐποίησεν ἡ δαίμων τὴν ἀλωὴν αὐτῶν· ἤγουν, εὖ ἔχουσιν, ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν καρπῶν μέτρῳ κατὰ πολὺ πλουσίῳ.

34. ΕΥΚΡΙΘΟΝ. Ἀπὸ μέρους, τῆς κριθῆς, τὴν εὔκαρπον παρεσήμανσεν. εὔκριθον δὲ, καὶ οὐχὶ εὔσιτον· ἀλλὰ ἐν προσηγόρευσε, διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. κριθὴ δὲ ὠνομάσθη, ὅτι μετὰ τὸν σῖτον προεκρίθη τῶν ἄλλων καρπῶν· ἢ παρὰ τὸ τοὺς στάχυας τῆς κριθῆς κεκριμένους καὶ διακεχωρισμένους ἔχειν τοὺς κόκκους. ΑΛΩΑΝ δὲ τὴν ἅλωνα, παρὰ τὸ ἅλως. ἅλως δὲ, ἀπὸ τοῦ ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. ἐκεῖ γὰρ ἀθροίζουσι τοὺς στάχυας. καὶ Καλλίμαχος· Ἐς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε· καὶ ἅλς, ἡ θάλασσα ἐντεῦθεν, καὶ τὸ ἀλής, ἀντὶ τοῦ συγγραφής.

Βωκολιασδώμεσθα. τάχ' ὥτερος ὤλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθής·
Οὐ δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος, ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρήσομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ

Canamus carmen Bucolicum: forte alter alterum juverit.
Nam & ego Muſarum facundum os ſum; meque dicunt
Omnes cantorem optimum eſſe: ſed ego non facile illis credo:
Non per terram. Nondum enim, meo judicio, neque præſtantem
Sicelidam Samium vinco, neque Philetam,
Cantando: ſed velut rana quædam contra cicadas, contendo.
Sic dixi dedita opera. Caprarius autem cum ſuaviter arriſiſſet,
Hoc, inquit, tibi pedum donabo, namque es

36. Βουκολικὴν ᾠδὴν ᾄδωμεν. ἴσως ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὠφελήσει. τοῦ Χ' ΩΤΕΡΟΣ Δωρικὴ ἡ συναλοιφή. τὸ γὰρ ὁ ἕτερος, οὕτερος διὰ τοῦ υ' ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ἡμαρτημένως δὲ ἐξενήνοχε τὸ, ὥτερος. ἕτερος γὰρ ἄλλος ἐκ πλειόνων.

39. ΟΥ ΔΑΝ Μὰ τὴν γῆν. ὤμνυον γὰρ κατὰ τῶν στοιχείων. ὡς Ὅμηρος. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλε χθόνα πουλυβότειραν. τὸ δὲ ΚΑΤ' ΕΜΟΝ ΝΟΟΝ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν κρίσιν, ὡς ἄνωθεν.

40 ΣΙΚΕΛΙΔΑΝ. Ἀσκληπιάδην φησὶ τὸν ἐπιγραμματογράφον. ὥσπερ γὰρ Σιμιχίδαν ἑαυτὸν καλεῖ ὁ Θεόκριτος πατρωνυμικῶς, ὡς υἱὸν Σιμιχίδα· καὶ τὸν Εὐμήδην Κρατίδαν, υἱὸν ὄντα Κρατίδα, οὕτω καὶ νῦν Σικελίδαν ὀνομάζει, τὸν Ἀσκληπιάδην τὸν Σάμιον, ὡς υἱὸν Σικελίδα, οὐ δοκεῖ ἀκουστὴς γεγονέναι. ὁ δὲ Φιλητᾶς, Κῷος τὸ γένος· ἢ ὡς ἔνιοι, Ῥόδιος, υἱὸς Τηλέφου. ποιητὴς δὲ ἦν καὶ οὗτος.

41. ΒΑΤΡΑΧΟΣ. Ἤγουν, πρὸς τοὺς εἰρημένους σοφοὺς, οὐδαμινός εἰμι· καὶ ὥσπερ βάτραχος ἐρίζει πρὸς τὰς ἀκρίδας, οὕτω κἀγὼ πρὸς αὐτούς. ἤγουν, τοιαύτην δὲ ἔχω σύγκρισιν πρὸς αὐτοὺς, οἵαν ἔχει βάτραχος πρὸς ἀκρίδας. ὁ γὰρ βάτραχος τραχύφωνός ἐστιν. ὅθεν καὶ ὠνόμασται, βοατραχός τις ὢν, ὁ τῇ βοῇ τραχύς. τῶν δὲ ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν ἐναρμόνιον.

43. Ταύτην σοι, ἔφη, τὴν ῥάβδον χαρίσομαι, διότι εἶ φυτὸν ἐπ' ἀληθείᾳ ὅλον ἐκ Διὸς εἰργασμένον. τὸ ΕΦΑ, μόνον Θεοκρίτου· ὁ δὲ λοιπὸς στίχος τοῦ Λυκίδα.

44. ΠΑΝ.

Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.

Totus revera germen divinitus factum.
Nam & fabrum valde odi, qui conatur
Extruere domum tam altam, quam eſt vertex montis Oromedontis:
Et Muſarum aves, quæcunque contra Chium vatem
Ex adverſo ſtridentes, incaſſum laborant.

44. ΠΑΝ. Ὅτι φιλαλήθης πέφυκας. τὸ δὲ ἐκ Διὸς, ὅτι ἀψευδής ἐστιν ὁ Ζεύς. ὡς καὶ Ὅμηρος. Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν οὔτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

45. ΤΕΚΤΩΝ Πλεῖστον ἐμοὶ μισεῖται καὶ ὁ τέκτων ἐκεῖνος, ὅστις ΕΡΕΥΝΑ, ἀντὶ τοῦ ζητεῖ, ἐργάσασθαι οἶκον, ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. ἐν τῇ Κῷ φασιν εἶναι τοῦτο τὸ ὄρος. Ἄλλως. Ὥς μοι καὶ τέκτων] οἷον, ὁ τέκτων ὁ καυχώμενος καὶ ἐπαγγελλόμενος οἶκον ποιεῖν Ὠρομέδοντος ὑψηλότερον ὄρους κεφαλῆς, παντελῶς ἀδυνάτου τῆς πράξεως ὑπαρχούσης. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα, συνθέτως, ὅ ἐστι βασιλέα τῶν ὀρῶν, ἢ τοῦ οὐρανοῦ. ὁ δὲ νοῦς, μισῶ καὶ τέκτονα, ὃς ἐρευνᾷ οἶκον τελέσαι μέγεθος ἔχοντα τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς. ἢ ὄρος ἐν Κῷ, ἀπὸ Ὠρομέδοντος τοῦ τῆς νήσου βασιλεύσαντος. καὶ Διονύσιος τὸν Πᾶνά φησι παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν, ἄλλοι τὸν οὐρανὸν, ἄλλοι τὸν ἥλιον, ἄλλοι μοιχὸν Ἥρας εἶναι τοιοῦτον. ἢ Ὠρομέδοντος, τοῦ ὄρους τοῦ ὑψηλοτάτου τοῦ τῶν ὀρῶν μέδοντος ὕψει. ἢ Ὠρομέδοντα τὸν Πᾶνα· ἀγροικικὸς γὰρ ὁ θεός. ὄρος δὲ αὐτοῦ οὐ κατοικεῖ, τὸ τῆς Θετταλίας, ὡς προϊὼν οὗτος λέξει. Ἄλλως Ὠρομέδοντα, οἱ μὲν τὸν Πᾶνά φασιν, ὡς τῶν ὀρέων μέδοντα, κατ' ἔκτασιν τοῦ ο. οἱ δὲ τὸν ἥλιον ὡς βασιλεύοντα τῶν τεσσάρων ὡρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ. τὸ δὲ ἀληθὲς, Ὠρομέδων ἐστὶν ὄρος ἐν Κῷ, ὑψηλότερον τῶν ἐν τῇ Κῷ ἑτέρων ὀρέων. κατ' ἔκτασιν καὶ τοῦτο τοῦ ο. ὁ δὲ νοῦς. μισῶ τέκτονας τοὺς καυχωμένους καὶ ποιεῖν ἐπαγγελλομένους οἶκον ἴσον τῇ κορυφῇ τοῦ ὄρους τοῦ Ὠρομέδοντος. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον.

47. Μουσῶν ὄρνιθες λέγονται πάντα τὰ εὔφωνα τῶν ὀρνέων. ἐνταῦθα δὲ τοὺς ποιητὰς λέγει μουσῶν ὄρνιθας, μεταφορικῶς, διὰ τὰ μέτρα καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐμμέλειαν. Καὶ μοισᾶν ὄρνιχες.] τὰ ἀνατέρω συνυπακούεται ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος. ἤγουν, ἀπεχθονται πλεῖστον ἐμοὶ καὶ οἱ ὄρνιθες τῶν μουσῶν πάντες, τουτέστιν οἱ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τὸν ποιητὴν τὸν Χῖον, ἤτοι τὸν Ὅμηρον, ἀπεναντίας ᾄδοντες ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐρίζοντες, μάταια μοχθοῦσι. τουτέστι, ματαιοπονοῦσιν.

Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρχώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα·
„Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχῃ,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει.

Sed age, quamprimum incipiamus canere Bucolicum carmen,
Simichida! atque ego quidem *canam* (vide quæſo num tibi placeat)
Hoc quod nuper in monte breve carmen meditatus ſum:
„Utinam ſit Ageanacti felix navigatio in Mitylenen:
Etiam tunc cum ſub occiduis hædis Notus humidos urget
Fluctus, cumque Orion in Oceano pedes ſiſtit,
Si Lycidam toſtum ab amore
Liberaverit: nam ardens illius amor me urit.

50. ΣΙΜΙΧΙΔΑ. Ἄλλως ἀρξάμενος ἄλλως ἀποδίδωσιν, ὥσπερ ἀπὸ μεταμελείας. εἰ γὰρ κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀρχῆς ἀπεδίδου, εἶχεν ἂν ὁ λόγος οὕτως· ὦ Σιμιχίδα καὶ ἐγὼ μὲν ᾄσω τὸ μελύδριον, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ὄρει πονήσας εἰργασάμην. σὺ δὲ ὅρα εἴ σοι τοῦτο ἀρέσκει.

52. ΕΣΣΕΤΑΙ. Ἑαυτὸν παρεισάγει Λυκίδας Μιτυληναίου τινὸς ἐρῶντα, καὶ τούτῳ εὐχόμενον. ᾄδει οὖν ταῦτα εἰς τὸν Ἀγεάνακτα, εὐχόμενος αὐτὸν ὑγιᾶ ἀπελθεῖν εἰς Μιτυλήνην. καὶ ὅταν δύνωσιν οἱ ἔριφοι, καὶ καταφέρηται ὁ Ὠρίων εἰς Ὠκεανὸν, καὶ ὁ νότος πνέων ἐλαύνῃ τὰ κύματα, ἐὰν ἐμὲ, τὸν Λυκίδαν, τοῦ ἐρᾷν παύσῃ.

53. Καὶ ὅταν ὁ νότος τὰ ὑγρὰ ἐλαύνῃ κύματα, ἐπὶ τοῖς ἐρίφοις δύνουσι. τοῦτο γὰρ δύναται τὸ, ἑσπερίοις. τουτέστι, κατὰ τὸν καιρὸν, ὅτε οἱ ἔριφοι ἑσπέριοι γίγνονται, τουτέστι δύνουσι τὴν ἑῴαν δύσιν· ἤγουν κατὰ τὸν δυτικὸν ὁρίζοντα. καὶ ὅτε ὁ Ὠρίων δύνει τὴν ἑῴαν δύσιν. δύνει δὲ οὗτος τὴν ἑῴαν δύσιν, μετὰ τὰς Πλειάδας εὐθύς. Ἄλλως. ΕΦ' ἑσπερίοις ἐρίφοις.] δυνόντων γὰρ τῶν δύο ἐρίφων ἑσπέρας, νότος ταράσσει. ἢ σφοδροὶ κατὰ τὴν θάλασσαν γίνονται χειμῶνες. καὶ ὅταν ὁ Ὠρίων εἰς τὸν Ὠκεανὸν καταφέρηται. ΜΙΤ. Ἐπειδὴ Μιτυληναῖος ὢν ὁ Ἀγεάναξ μέλλει χωρίζεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, φησὶν ὅτι αὐτῷ καλὸς πλοῦς ἔσται, κᾂν χειμῶνος πλέῃ· ὥστε τοὺς μὲν ἐρίφους ἑσπέρας δύνειν, καὶ τὸν Ὠρίωνα καταφέρεσθαι, τὸν δὲ νότον ταράσσειν τὸ πέλαγος· καταστεθήσεται δὲ, φησιν, ὁ χειμὼν, καὶ εὐπλοήσει ὁ Ἀγεάναξ, ἂν αὐτὸν τοῦ ἐρᾷν παύσῃ χαρισάμενος τῆς ὥρας. ἔριφοι δὲ εἰσιν ἀστέρες. ὅταν δὲ ἀνατέλλωσιν οὗτοι, ἀγριαίνεται ἡ θάλασσα.

57. Χ' ὨΛ.

Χ' ἀλκυόνες ϛορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηίσι ταὶ τὰ μάλιϛα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.

Et Halcyones ſternent fluctus & mare,
Atque Notum, atque Eurum, qui extremas algas movet;
Halcyones, quæ a glaucis Nereidibus maxime
Inter aves diliguntur, quæcunque e mari viſitant.
Utinam Ageanacti naviganti in Mitylenam
Omnia tranquilla ſint, ut in commodum portum perveniat.

57. Χ' ΑΛΚΥΟΝΕΣ. Ἀλκυὼν θυγάτηρ μὲν Αἰόλου καὶ Καναίβης, γυνὴ δὲ Κήϋκος. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Μύνδιος, ὅτι αὕτη θεῶν λέλογχε Νηρηΐδων Λευκοθέην, Παλαίμονα, Ἀφροδίτην. ἀλκυόνες οὖν ἐκλήθησαν παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Ἀντίγονος δέ φησιν, ὅταν γηράσκουσιν αἱ ἀλκυόνες, κήρυλοι καλοῦνται. Ἀριστοτέλης δὲ διῄρησεν, ἀλκυόνα καὶ κήρυλον καὶ κορώνην, οἱ δέ φασιν, ὅτι τὰ ἄῤῥενα τούτων, κήρυλοι καλοῦνται. ὅπερ ἀληθές ἐστι. θρηνητικὸν δὲ τὸ ζῶον, καὶ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς νεοττεῦον. τὸ κῦμα ἀφαιρεῖται τοὺς νεοσσοὺς αὐτοῦ. δεκατέσσαρας δὲ ἡμέρας φασὶν, ὅταν γεννᾷ περὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς εὐδιάζειν, ἃς καλοῦσιν ἀλκυονίδας. ἑπτὰ πρὸ τῆς γεννήσεως, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὴν γέννησιν. ΣΤΟΡΕΣΕΥΝΤΙ. Καταστορέσουσι τὰ κύματα, γαληναῖα ποιήσουσιν, ἐάν με τοῦ ἔρωτος ἐξέληται, τὸν Λυκίδαν.

58. ΦΥΚΙΑ. Τὸ φυκίον εἶδος βοτάνης. ἡ φῦκός ἐστι, τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. οἱ δὲ φυκίον φασὶ βοτάνην τὴν ἐν τῷ βυθῷ γενομένην, παρὰ τὸ φύεσθαι. ἕτεροι δὲ φυκία φασὶ τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βρύα κοκκινοειδῆ.

59. ΑΛΚ. Ἐπανάληψις τοῦτο. εἰσὶ δὲ ὄρνιθες θαλάσσιοι, ὧν τικτουσῶν ϛορέννυται ἡ θάλασσα. ΓΛΑΥΚΑΙΣ. Γλαυκὰς τὰς Νηρηΐδας φησὶ, διὰ τὸ ἐν θαλάσσῃ διάγειν, οὐ γάρ εἰσι γλαυκαὶ τὸν χρῶτα. λέγει δὲ, Λευκοθέαν, Παλαίμονα, καὶ Ἀφροδίτην.

60. ΕΦΙΛΑΘΕΝ. Ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται· ἔστι δὲ Αἰολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

62. Ὥρια, ἔγκαιρα, ἐπιτήδεια· ἢ ὥρια τῷ Ἀγεάνακτι ἀποπλέοντι εἰς Μιτυλήνην γένοιτο πάντα, ἤγουν τὰ διὰ φροντίδος αὐτῷ· ἢ ὥρια πάντα γένοιτο, ἀντὶ τοῦ φυλακτικά· ἀπὸ τοῦ ὠρῶ, τὸ φυλάσσω.

Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα,
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
Χὰ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζα τ' ἀσφοδέλῳ τε πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμνημένος Ἀγεάνακτος,

Ego illo die anethinam vel roſaceam,
Aut ex albis violis coronam in capite geſtans,
Vinum in Ptelea natum e cratere hauriam,
Ad ignem recubans, interea in igne aliquis fabas torrebit,
Et thorus denſatus erit ad cubitum uſque
Cnyza, aſphodelo, & flexibili apio:
Et bibam ſuaviter, memor Ageanactis,

63. ΑΝΗΘΙΝΟΝ Εἶδος ἄνθους τὸ ἀνήτινον. ἀνηθίνοις δὲ ἐχρῶντο στεφάνοις, ὡς Ἀλκαῖος καὶ Σαπφώ. φασὶ δέ τινες καὶ πᾶν ἄνθος ἀνήτινον, παρὰ τὸ ἄνω τίνεσθαι, ἤγουν ἵεσθαι. ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ἢ ἄνισον δὲ, τὸ γλυκάνισον, ι.

65. ΠΤΕΛΕΑΤΙΚΟΝ Πτελέα τόπος ἐν Κῷ, ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ· ἢ Θεοσσαλικὸν οἶνον, ἢ τὸν ὑγιείας καὶ ῥώμης παρασκευαστικόν. ἢ τὴν ἐν ἀναδενδράσι ὄρθιον, παρ' ὅσον ταῖς παρακειμέναις Πτελέαις ἐμπλέκονται. ἢ Ἐφέσιον. Πτελέα γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. ἢ τόπος ἐν αὐτῇ. ἢ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος· Πτελεὸν καὶ Ἕλος. ἢ τὸν ἐξ ἀναδενδράδων, αἳ ταῖς πτελέαις ἐποχοῦνται. ἢ ἀπὸ τόπου. ἔστι δὲ τόπος, μέσον Ἐφέσου καὶ Μιλήτου.

66. ΚΥΑΜΟΝ. Οὐ μάτην τοῦτό φησιν. ὁ γὰρ κύαμος διψοποιός. πόσεως δὲ χάριν τοῦτό φησιν.

67. ΣΤΙΒΑΣ. Ὑποστρώσομεν καὶ στιβάδα μέχρι πήχεως. ἢ καὶ ἡ στρωμνὴ ἔσται ἐστιβασμένη ἔς τ' ἐπὶ πῆχυν, τουτέστι, μέχρι πήχεως. διὰ κνύζης, καὶ ἀσφοδέλου, καὶ σελίνου πολυγνάμπτου, ἤγουν, πολυελίκτου, πολυκαμποῦς. ΣΤΙΒΑΣ δέ ἐστι στρωμνὴ ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ φύλλων.

68. ΚΝΥΖΑ. Τὴν κόνυζαν, κνύζαν εἶπεν. ἔστι δὲ φυτὸν ψυκτικώτατον. ἔνθεν καὶ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ὑποστρωννύουσι τὸ φυτὸν, τὴν θερμότητα τὴν κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐκκόπτοντες. ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ δὲ βοτάνη πλατύφυλλος, ἧς ὁ καυλὸς καλεῖται ἀνθέρικος. καὶ Ἡσίοδος. Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Καὶ ἀσφοδελὸς, ὁ τόπος ὁ ἔχων ἀσφοδέλους. καὶ Ὅμηρος. Βῆ δὲ κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΠΟΛΥΓΝΑΜΠΤΩ ΤΕ ΣΕΛΙΝΩ. Πολύγναμπτον λέγεται, ὅτι οὖλόν ἐστιν, ὡς καὶ καμπάς τινας ἔχειν.

69. ΜΑΛΑΚΩΣ. Ἤγουν ἡδέως, ἐν ἀναπαύσει, καὶ ἀθρόως, οὐ διαιρῶν εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἐκπωμάτων.

Digitized by Google

Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεύς·
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας,
Χὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵ τε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,

Ipſis calicibus uſque ad fæces labrum infigens.
Tibiis vero cantabunt mihi duo paſtores, alter Acharnenſis,
Alter vero Lycopitas: & Tityrus prope accinet,
Quomodo olim Xeneam amavit Daphnis bubulcus:
Et quomodo per montem oberravit, & quomodo quercus ipſum luxerunt,
Quæ naſcuntur circa ripas fluvii Himeræ,
Quum ille velut nix contabeſcebat in excelſo Hæmo,

70 ΕΣ ΤΡΥΓΑ. Ἤγουν μέχρι τρυγὸς τῆς ἐν τῷ πυθμένι τῆς κύλικος τοῦ οἴνου. τρὺξ δὲ κυρίως, ὁ νέος οἶνος λέγεται. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ὁ παλαιός. νῦν δὲ τὴν τρυγίαν λέγει.

71. ΑΥΛΗΣΕΥΝΤΙ. Ἀντὶ τοῦ αὐλήσουσι. αὐλεῖν τὸ διʼ αὐλοῦ μέλπειν ἐνταῦθα δὲ τὸ αὐλησεῦντι ἀντὶ τοῦ ᾄσουσιν. ΑΧΑΡΝΕΥΣ. Ἀττικός. Ἀχάρναι γὰρ δῆμος τῆς Ἀττικῆς.

72. ΛΥΚΩΠΙΤΑΣ. Ἤγουν, Αἰτωλός. Λυκωπίτας γὰρ, ὁ ἀπὸ Λυκώπης. ἡ δὲ Λυκώπη πόλις Αἰτωλίας. ἢ ἀπὸ δήμου. Λύκωπος γὰρ δῆμος ἀποίκων. ἢ Λυκωπίτας, ἐκ Λυκωπέως ἔχων τὴν κλῆσιν. ΤΙΤΥΡΟΣ. Ὄνομα κύριον αἰπόλου. τινὲς δὲ παρὰ Δωριεῦσι τοὺς σατύρους ἀποδεδώκασι λέγεσθαι.

73. ΞΕΝΕΑΣ. Ὄνομα κύριον ὥς τὸ, Κινέας. ἀπέδοσαν δὲ τινες τῆς ἐκ Κρήτης ξένης. ἢ γράφεται, τῆς ξανθῆς ὥς ἐν τ.σιν. Ἄλλως. μία τῶν νυμφῶν ἡ ξενέα, ἢ ὄνομα κύριον.

74. ΧΩΣ. Τὸ πῶν· καὶ ὅπως περιήρχετο τὸ ὄρος ζητῶν αὐτήν. καὶ ὅπως αἱ δρύες αὐτὸν ἐθρήνουν, αἵ τινες ἐκπεφυκυῖαί εἰσι παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ τοῦ Ἱμέρα· ὁπηνίκα ὡς χιὼν διεῤῥεῖτο ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπὸ τὸν Αἷμον τὸν ἐπιπολὺ διήκοντα. ἢ ὑπὸ τὸν Ἄθων, ἢ ὑπὸ τὴν Ῥοδόπην, ἢ ὑπὸ τὸν Καύκασον τὸν περὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς ὄντα.

75. ἹΜΕΡΑ γενικὴ πτῶσις. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας, καὶ πηγὴ, καὶ ποταμὸς ἀπὸ ταύτης ἔχων τὴν ἀρχήν· ἢ ποταμὸς Σικελίας, καὶ πόλις ὁμώνυμος.

76. ΑΙΜΟΣ, ὄρος Θρᾴκης ἀπὸ Αἵμου τοῦ Βορέου καὶ Ὠρειθυίας. καὶ ἡ Ῥοδόπη ὁμοίως ὄρος τῆς Θρᾴκης, καὶ ἔτι ὁ Ἄθως. ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ Ἄθως ἀνέτελλε κολώνη Θρηϊκίη. καὶ Σοφοκλῆς Ἄθως σκιάζει νῶτα Λημνίας ἁλός. ὠνόμασται δὲ ἀπό τινος γίγαντος Ἄθου, ὃς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ῥοδόπης τῆς Στρυμόνος. ἀπὸ τῆς μητρὸς οὖν, τῆς Θρᾴκης τὸ ὄρος· ἀπὸ δὲ τοῦ υἱοῦ, τὸ πέλαγος ἐπωνόμασται.

77 ΚΑΤ.

Digitized by Google

Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·

Vel in Atho, vel Rhodope, vel in extremo Caucaſo.
Cantabitque quomodo olim *incluſum* exceperit paſtorem ampla arca
Vivum, ob malam impietatem heri:
Et quomodo ipſum ſimæ aluerunt ex pratis venientes
In cedrum dulcem, mollibus floribus, apes;

77. ΕΣΧΑΤΟΕΝΤΑ. Τὸν ἐν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς γῆς ὄντα. Ἄλλως. Λετόν φασιν εἶναι ποταμόν, περὶ δὲ τοὺς τόπους τοῦ Καυκάσου ὄρους λάβρως φερόμενον, τὴν χώραν Προμηθέως λυμαινόμενον, ὃν ἀπέστρεψεν Ἡρακλῆς. ἐξ οὗ φασιν ὁ μῦθος.

78. ΑΙΠΟΛΟΝ. Τὶς αἰπόλος καλούμενος Κομάτας, ταυτὸν δέ ἐστιν εἰπεῖν Μενάλκας, τοῦ οἰκείου δεσπότου θρέμματα νέμων ἐν Σικελίᾳ ἐν τῷ ὄρει τῆς Θουρίας ἔθυε συχνάκις ταῖς Μούσαις. ὁ δὲ δεσπότης αὐτοῦ δυσχεράνας, κατέκλεισεν αὐτὸν εἰς λάρνακα ξυλίνην, πειράζων εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. δύο δὲ μηνῶν διελθόντων, παραγενόμενος καὶ ἀνοίξας, ζῶντα μὲν αὐτὸν εὗρε, πλήρη δὲ καὶ λάρνακα κηρίων. Ἄλλως. Εὐρέα λάρναξ.] Λύκιος φησὶ τῆς Θουρίας ὄρος Θαλαμῶν, ὑφ' ὃ ἄντρον τῶν νυμφῶν. καλοῦσι δὲ αὐτὸ Αλουσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντες Αλουσίου ποταμοῦ. ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότου θρέμματα βόσκων, ἔθυε συχνῶς ταῖς Μούσαις. οὗ χάριν δυσχεράνας ὁ δεσπότης, εἰς λάρνακα κατακλείσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἐν τούτῳ ἐδίσταξεν ὁ δεσπότης, βουλευόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. παραδραμόντος δὲ διμηναίου χρόνου, παραγενόμενος, καὶ τὰ ζύγαστρα τῆς λάρνακος διανοίξας, ζῶντα κατείληφε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εὗρεν. ἄνακτα δὲ φησὶ τὸν δεσπότην.

79. ΚΑΚΗΣΙΝ. Διὰ τὰς κακοτρόπους δυσσεβείας τοῦ δεσπότου αὐτοῦ: φασὶν ὅτι ὁ Θεόκριτος τὰ τοῦ Δάφνιδος, εἰς τὸν Κομάταν τοῦτον ἐξέθηκε. τοῦτον γὰρ ἡ μήτηρ ἐξέθηκε, τὸν πατέρα ἄνακτα εὐλαβουμένη, εἰδυῖα ὅτι οὐ πείσει ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ διακορηθῆναι λέγουσα.

80. ΩΣ. Ὅπως τε αὐτὸν αἱ σιμαὶ μέλισσαι ἔτρεφον ἀπὸ τοῦ λειμῶνος, δι' ἀνθέων ἁπαλῶν ἐρχόμεναι εἰς τὴν ΚΕΔΡΟΝ, τὴν λάρνακα, ἥτις ἦν ἀπὸ κέδρου κατεσκευασμένη. τὴν ΗΔΕΙΑΝ διὰ τὴν ἐπισκοπὴν δηλονότι τῶν θεῶν. ΣΙΜΑΣ καλεῖν ἔθος τὰς μελίσσας. τὸ γοῦν πρὸς ὑποδοχὴν τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἄγγος, σίμβλον καλοῦμεν, ὅπου τὸν κάματον τῶν σιμῶν βάλλομεν, σιμβολόν τι ὄν.

Οὕνεκά οἱ γλυκὺ μοῖσα κατὰ ϛόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριϛὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμοὶ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμες!
Ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,

Eo quod illi Muſa dulce nectar in os infuderat.
O beate Comata, tibi hæc jucunda acciderunt:
Et tu in arcam incluſus fuiſti, atque tu apum
Favis paſtus totum annum exegiſti.
Utinam meo tempore inter vivos fuiſſes numeratus!
Tibi enim paſcerem in montibus pulchras capellas,

82. ΟΥΝΕΚΑ. Ἤγουν διότι ἔχεε κατὰ τοῦ ϛόματος αὐτοῦ ἡ μοῦσα γλυκὺ νέκταρ. ἤγουν, διότι ἦν ἄριϛος μουσικός. αἱ Μοῦσαι γὰρ αὐτὸν ᾄδειν ἐποίησαν, ἢ αἱ Μοῦσαι αὐτὸν γλυκύτατον τραγῳδὸν ἐποίησαν. δηλοῖ δὲ διὰ τοῦ ΝΕΚΤΑΡΟΣ, ὑπερβολικήν τινα μελιχρότητα. ἢ τὴν γλυκυφωνίαν. συνεκδοχικῶς δὲ ἀπὸ μιᾶς τὰς πάσας δηλοῖ. τὸ δὲ ΧΕΕ ΝΕΚΤΑΡ, ἐπὶ ἀορίϛου τὸ πρῶτον πρόσωπον ἔχει. ΝΕΚΤΑΡ, τὸ τῶν θεῶν πόμα. ἀμβροσία δὲ ἡ τούτων τροφή.

83. ΜΑΚΑΡΙΣΤΕ. Τὸ πᾶν. ὦ μακαρισμοῦ ἄξιε Κομάτα, σὺ δὴ ταῦτα ἔπαθες· καὶ σὺ κατεκλείσθης εἰς λάρνακα, καὶ σὺ μελισσῶν κηρόμελι σιτούμενος, χρόνον μιᾶς ὥρας τοῦ χρόνου, ἤγουν τοῦ ἔαρος, ὅτε τὸ μέλι ἐργάζεται, ΕΞΕΠΟΝΑΣΑΣ, ἢ ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ· γράφεται γὰρ καὶ οὕτως· ἤγουν, μετὰ πόνου διήνυσας. εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν ΕΠ' ΕΜΟΙ. ἤγουν, ἐπὶ τῇ ζωῇ τῇ ἐμῇ. πέπλαϛαι τὰ περὶ τοῦ Κομάτα ὑπὸ τοῦ Θεοκρίτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ παραλαμβανόμενα, ὑπὸ μελισσῶν τρεφόμενον τὸν Κομάταν, καθάπερ ὁ Δάφνις ἱϛορεῖται. οὐχὶ κεράϛαν, ὅν ποτε θρέψατο ταυροπάτωρ.

84. ΚΑΤΕΚΛΑΣΘΗΣ. Ἡ κλεὶς παρὰ Δωριεῦσι κλὰξ λέγεται. ἀφ' οὗ τὸ κατεκλάσθης.

85. ΕΞΕΤΕΛΕΣΣΑΣ. Γράφεται καὶ ἐξεπόνασας. τινὲς τὸν ὅλον ἐνιαυτόν. δύναται οὕτως οὐ πάντως τὸ δωδεκάμηνον λέγειν, ἀλλὰ τὴν τῶν ὡρῶν μεταβολήν. διαιρεῖται δὲ εἰς δ'. τὸ γοῦν ἔαρ ὁ Θεόκριτος ΩΡΙΟΝ εἶπε· τουτέϛι τὸν τριμηνιαῖον καιρόν. διὰ τοῦ γὰρ τριμηνιαίου καιροῦ πληροῦνται αἱ τέσσαρες ὧραι τοῦ χρόνου. ἢ εἰς ὥρας παραγένου, ἢ εἰς δύο μῆνας τοῦ ἔαρος.

86. ΑΙΘ' Δωρικὸν τὸ αἴθε, Ἰωνικὸν τὸ εἴθε, ἔϛι δὲ ἐπίῤῥημα εὐκτικόν. τὸ δὲ ΗΜΕΣ, ἀντὶ τοῦ εἶναι, Δωρικῶς.

87. ΩΣ. Τὸ πᾶν. ἵνα ἐγὼ τὰς καλάς σου αἶγας κατὰ τὰ ὄρη ἔβοσκον, τῆς σῆς φωνῆς ἀκούων. σὺ δὲ ὑπὸ δρυσὶν, ἢ ὑπὸ πεύκαις ἡδέα μελίζων, ἤγουν ᾄδων, κατέκεισο, θεῖε Κομάτα. καὶ οὗτος μὲν τόσα εἰπὼν ἐπαύσατο. μεθ' ὃν αὖθις καὶ ἐγὼ τοιαῦτα ἔφαμαν· ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔφην.

Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα„

Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν, ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μέτ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἔφαμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα,
Ἐσθλὰ, τά πȣ καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα.
Ἀλλὰ τό γ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρειν
Ἀρξεῦμ' ἀλλ' ὑπάκοισον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο μοίσαις·

„Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτȣ̃ς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.

Vocem tuam audiens: tu vero ſub quercu vel pinu arbore
Suavites canens recubares, divine Comata.„
Ille hæc locutus deſiit. Poſt quem viciſſim
Ego talia dixi: Care Lycida, multa quidem alia
Nymphæ me quoque docuerunt, cum in montibus boves paſcerem,
Bona, quæ forte ad Jovis thronum fama pertulit.
Hoc vero ex omnibus maxime eximium eſt, quod tui honoris cauſa
Cantabo. ſed auſculta, quandoquidem Muſis carus es:
„Simichidæ Amores ſternutaverunt; nam miſer
Tam amat Myrtonem, quam capræ ver amant.

92. ΝΥΜΦΑΙ. Ἐν εἰρωνείᾳ, ὡς πρὸς αἰπόλον. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, αἱ Μȣ̃σαι. εἰ μή τις παρέργως τὰς Νύμφας ἀκȣ́ει Μȣ́σας. ȣ̃τω γὰρ αὐτὰς οἱ Λυδοὶ καλȣ̃σιν.

93 ΖΗΝΟΣ. Ἐπὶ τὴν τȣ̃ Διὸς βασιλείαν· λέγει δὲ τὸν ȣ̓ρανόν.

94 Ἀλλὰ ἐκ πάντων τȣ̃τό ἐστι κατὰ πολὺ ὑπερέχον, ὅπερ ᾄδειν ἄρξομαι. ἀλλ' ἐπάκȣσον. ΟΤΤΙ Κ' ΑΕΙΔΕΙΝ. τὸ ὅ, τι κ' ἀείδειν, γράφεται καὶ ᾧ τυ γεραίρειν ἔν τισιν ἀντιγράφοις. καὶ λέγει, ᾧ τινί σε τιμήσω, ἢ δι' ȣ̃, ἵν' ᾖ γενική. τὸ δὲ ΕΚ ΠΑΝΤΩΝ, ἀντὶ τȣ̃, ὅ μέλλω λέγειν, παρὰ τὰ ἄλλα διενήνοχε.

95 ΕΠΕΙ. Ἐπεὶ φιλῇ ὑπὸ τῶν Μουσῶν. τουτέστιν, ἐπεὶ μουσικὸς εἶς. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς ὁ Θεόκριτος.

96. ΕΠΕΠΤΑΡΟΝ. Καθὸ τῶν πταρμῶν οἱ μὲν εἰσιν ὠφέλιμοι, οἱ δὲ βλαβεροί. καὶ γάρ, φησιν, αὐτὸς σφόδρα Μυρτȣ̃ς ἐρᾷ. ὁ δὲ Ὅμηρος, ἐπ' ἀγαθῷ τὸν πταρμὸν φησίν. οὐχ' ὁρᾶας ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρεν. ἢ γὰρ περὶ ἑαυτȣ̃ ὁ ποιητὴς φησί. τῷ Σιμιχίδῃ οἱ Ἔρωτες ἐπέπταρον. τῆς γὰρ Μυρτȣ̃ς τοσȣ̃τον ἐρᾷ, ὅσον αἱ αἶγες ἔαρος. τὸν δὲ πταρμὸν ἐπὶ τῇ χείρονι μοίρᾳ.

Digitized by Google

Ὤρατος δ᾽ ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριςις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ᾽ ἄριςος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ᾽ ὀςέον αἴθετ᾽ ἔρωτι.
Τόν μοι Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅςε λέλογχας,

Aratus vero, qui illi viro omnino cariſſimus eſt,
Pueri ſub viſceribus deſiderio tenetur. Novit Ariſtis,
Vir valde bonus Ariſtis: quem ne ipſe quidem canentem
Phœbus cithara juxta tripodem aversetur:
Is novit, quam graviter pueri amore ſub oſſibus uritur Aratus.
Eum igitur, o Pan, qui Homoles amœnos campos tenes,

98. ΩΡΑΤΟΣ Ο Ἄρατος δὲ ὁ κατὰ τὰ πάντα φίλτατος ἐκείνῳ τῷ ἀνδρὶ, ἤγουν τῷ Σιμιχίδῃ, ἔχει πόθον παιδὸς ἐντὸς τῶν σπλάγχνων· τουτέςιν, ἐν τῇ καρδίᾳ. ὁ Ἄρατος δὲ τοῦ Σιμιχίδα φίλος ὢν ἤρα παιδός. ᾔδει δὲ καὶ ἠπίςατο αὐτοῦ τὸν ἔρωτα Ἄριςις ὁ κιθαρῳδός. ὄνομα δὲ τῷ ἐρωμένῳ παιδὶ Φιλῖνας.

99. Τὰ περὶ Ἀρίςιδος διὰ μέσου κεῖται. τὸ δὲ ἑξῆς, οἶδεν ὁ Ἄριςις, ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος. καὶ τὰ λοιπά. τοῦτον δέ, φησι, τὸν Ἄριςιν οὐδὲ ὁ Ἀπόλλων ἐν Πυθῶνι παρὰ τοῖς ἰδίοις τρίποσι κιθαρῳδοῦντα ἰδὼν, ἀπεςραφήσεται, οὐδὲ φθονήσει αὐτῷ ᾄδειν ἐκεῖ. Ἄλλως. Οἶδεν ὁ Ἄριςις ὁ κιθαρῳδὸς, ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ, ὁ μέγα ἄριςος, ὃν ᾄδειν σὺν φόρμιγγι οὐδὲ αὐτὸς ἂν Φοῖβος παρὰ τῷ τρίποδι μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμψαιτο, ὅπως ἕνεκα παιδὸς ὁ Ἄρατος καίεται ὑπὸ ἔρωτος ὑπ᾽ ὀςέων· ἤγουν, μέχρι μυελῶν. ἡ ΥΠΟ τὸ ἐντὸς δηλοῖ ἐνταῦθα.

100. ΜΕΓ᾽ ΑΡΙΣΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ κατὰ πολὺ ἄριςος. ποιητῶν δὲ καὶ αὕτη ἐςὶν ἐξουσία, τὸ ὑπερθετικοῖς χρῆσθαι μετὰ ἐπιτάσεως.

101. ΜΕΓΑΙΡΟΙ. Τὸ μεγαίρειν, τὸ φθονεῖν δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ μεγαίροι, ἀντὶ τοῦ μέμψοιτο λέγεται. σύνηθες δὲ τοῦτο τοῖς ποιηταῖς, τῷ φθονεῖν ἀντὶ τοῦ μέμφεσθαι χρῆσθαι, καὶ φθόνῳ ἀντὶ τῆς μέμψεως· ὡς παρ᾽ Εὐριπίδῃ· Ὡς ἀποκτείνειν φθόνος γυναῖκας, ἃς τὸ πρῶτον οὐκ ἐκτείνατε.

103. Ἐπικαλεῖται τὸν Πᾶνα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς τοιοῦτός ἐςιν. Ὅμολος δὲ Θετταλίας ὄρος, ὡς Ἔφορος, καὶ Ἀριςόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς ἱςορεῖ περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων· καὶ Πίνδαρος ἐν τοῖς ὑπορχήμασιν. ἢ Ὅμολος ὄρος Θετταλίας, ἔνθα τιμᾶται ὁ Πάν. εὔχεται δὲ αὐτῷ ὡς παιδεραςῇ. ὁ νοῦς· ὃν, παῖδα δηλονότι, δι᾽ ἐμὴν χάριν, ὦ Πὰν, ὃς ἔλαχες τὸ ἐπέραςον χωρίον τοῦ Ὁμόλου (ὄρος γὰρ Θετταλίας ὁ Ὅμολος) ἄκλητον, ἤγουν μὴ κεκλημένον, αὐθόρμητον, εἰς τὰς ἐκείνου τοῦ Αράτου χεῖρας ἄγων ἐμβάλλοις· ἀντὶ τοῦ ἄγων ἔμβαλε. λέγω, εἴτε ποτε Φιλῖνός ἐςιν ὁ τρυφερὸς, εἴτε τις ἄλλος.

Ἄκλητον τήνοιο Φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἐς' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος.
Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμως
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη.
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις·

Non vocatum in illius caras manus ſiſtas:
Sive is tener Philinus eſt, ſeu quiſpiam alius.
Et ſi id facias, o care Pan, non te pueri
Arcadici ſcillis ſub latera & humeros
Tunc flagellent, cum parum carnium adfuerit.
Sin vero aliter annueris, tunc per totum corpus unguibus
Laceratus pungaris, atque in urticis dormias:

105. ΜΑΛΘΑΚΟΣ ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης· αὕτη δέ ἐστι κηρὸς ἀμόλγῃ συνεψημένος. χρῶσι δὲ αὐτῇ τὰς τῶν σανίδων γομφώσεις· ἀφ' οὗ διὰ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὸ τρυφερὸν, καὶ ἐν τῷ βίῳ λοιδόρημα λέγεται.

106. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν μὲν τοῦτο ποιήσαις, ὦ Πὰν φίλε, εἴθε μηδαμῶς σε οἱ παῖδες οἱ Ἀρκαδικοὶ μαστίζοιεν ὑπὸ τὰς πλευρὰς καὶ τοὺς ὤμους, τηνικαῦτα, ὅτε ὀλίγα κρέα παρείη. ἑορτή, φασιν, ἐτελεῖτο ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ, ἐν ᾗ οἱ παῖδες τὸν Πᾶνα σκίλλαις ἔτυπτον, ὅτε οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον ἔθυον, καὶ μὴ ἱκανὸν τοῖς ἐσθίουσιν. Ἄλλως. Οἱ Ἀρκάδες ἐπὶ θήραν ἐξιόντες, εἰ μὲν εὐθηρίας ἔτυχον, ἐτίμων τὸν Πᾶνα. εἰ δὲ τοὐναντίον, σκίλλαις εἰς αὐτὸν παρῴνουν, παρόσον αἴτιον τῆς θήρας ἐπιστατεῖ. Μύνατος δέ φησιν ἑορτὴν Ἀρκαδικὴν εἶναι, ἐν ᾗ οἱ Παίονες τὸν Πᾶνα σκίλλαις βάλλουσι. Χῖοι δὲ, ὅταν οἱ χορηγοὶ λεπτὸν ἱερεῖον θύσωσι, καὶ μὴ ἱκανὸν ᾖ τοῖς ἐσθίουσι. Διό φησι· κρέα τυτθὰ παρείη. τῶν ἐφήβων ἐν Σικελίᾳ γίνεται ἀγὼν ἐν σκίλλαις· καὶ οἱ νικήσαντες ταῦρον ὑπὸ τῶν γυμνασιαρχῶν τιθέμενον λαμβάνουσιν ἔπαθλον.

109. Εἰ δ' ἄλλως, ὦ Πὰν, τὰ κατὰ τὸν Φιλῖνον τελέσειας, καὶ μὴ βούλῃ συνελθεῖν αὐτὸν τῷ Ἀράτῳ, ἐπὶ κνιδῶν κοιμηθείης. τὸν δὲ Πᾶνά φασι γεννηθῆναι ἐκ τῆς Πηνελόπης, συλλαβούσης ἐκ τῶν μνηστήρων, διὸ καὶ Πὰν καλεῖται, ὅτι ἐκ πάντων ἐσπάρη. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Ἑρμῆν εἰς τράγον μεταβληθέντα· τούτου ἐρασθεῖσα ἡ Πηνελόπη, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀχευθεῖσα, ἔτεκε τὸν Πᾶνα. ἔστι δὲ ὁ Πὰν τραγόπους.

110. Κνίδη ὑφ' ἡμῶν, ἀκαλήφη δὲ ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. ἔστι δὲ ἀγρία κνίδη, ἧς τὸν καρπὸν συλλέγουσιν, ὅταν τὸν πυρὸν ἀλοῶσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄγριον λάχανον.

Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν πεπραμένος, ἐγγύθεν ἄρκτω·
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Υ̓́μμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,

Degas vero Edonorum in montibus media hyeme,
Ad Hebrum fluvium converſus prope Arcton:
In æſtate vero apud extremos Æthiopas paſcas
Sub ſcopulo Blemyarum, unde Nilus non amplius videri poteſt.
Voſque dulci relicta Hyetidos & Byblidis
Unda, qui habitatis in excelſa ſede flavæ Diones,
O Cupidines pomis rubentibus ſimiles,

111. ΗΔΩΝΩΝ. Ἔθνος Θρᾴκης. οὕτω δὲ ψυχροτάτη ἐστὶν ἡ Θρᾴκη, ὡς τρόπον τινὰ ἐργαστήριον ἀνέμων κληθῆναι. Ὅμηρος· Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρῄκηθεν ἄητον. Ἄλλως. Οἱ Ἠδωνοὶ ἔθνος Θρᾳκικόν. ἔνθα ψύχος πολὺ γίνεται. δυσχείμερον γάρ ἐστι. παρὸ καὶ τοὺς ἀνέμους ἐν αὐτῷ κατοικεῖν ἐμυθεύσαντο.

112. ΕΒΡΟΝ. Ἀλκαῖος· Ἕβρος κάλλιστος ποταμῶν. Διοκλῆς δὲ καταφέρεσθαι αὐτὸν ἀπὸ Ῥοδόπης, καὶ ἐξερεύγεσθαι κατὰ πόλιν Αἶνον.

114. ΒΛΕΜΥΩΝ. Λέγω ὑπὸ τῇ πέτρᾳ, ἤγουν τῷ ὄρει τῶν Βλεμύων, ἀφ' οὗ ὁ Νεῖλος οὐδαμῶς ἐστιν ὁρατὸς, ἤγουν βλέπεσθαι δυνάμενος. ἔθνος Αἰθιοπικὸν οἱ Βλέμυες. ἐν τοῖς ἐσχάτοις τῆς Αἰθιοπίας ᾠκισμένον. Ἄλλως Βλέμυες, ἔθνος Αἰθιοπικὸν μελανόχροον· οἱ αὐτοὶ δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. Οὐ πάνυ δὲ ἐπαληθεύει τὸν Νεῖλον ἀθέατον εἰπὼν εἰς τοὺς Βλέμυας. οὐκέτι γινώσκεται ὁ Νεῖλος πόθεν ἔχει τὰς πηγάς. Νεῖλος δὲ ἀπὸ Νηλέως. ὃς μετὰ μάχην ἔκτισε Ναυκράτιν. ἢ ἀπὸ τοῦ νέαν ἰλὺν λαίως, ὅ ἐστι κατὰ συστροφήν. ἢ παρόσον νέαν ἰλὺν φέρει. ἢ ὅτι κατ' ἔτος πλημμυρῶν, ὡρισμένον χρόνον νεάζειν δοκεῖ.

115. Ποιησάμενος τὸν λόγον πρὸς τὸν Πᾶνα, πρὸς τοὺς Ἔρωτας τὸν λόγον ἀπέστρεψεν ἐπικαλούμενος αὐτούς, καί φησιν. ὦ μήλοις ὅμοιοι Ἔρωτες· τουτέστιν, ἐρυθροὶ, Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος νᾶμα λιπόντες, καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρασθῆναι ποιήσατε τὸν φίλινον. Ὑετὶς δὲ καὶ Βυβλὶς, ὄρη Μιλήτου, καὶ κρῆναι. Μιλήτου γάρ φασι καὶ Ἀρείας ἐγένοντο παῖδες Καῦνος καὶ Βυβλὶς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Καῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. ἐκείνη δὲ μὴ φέρουσα ἀπήγξατο. ταύτης ἡ κρήνη ὁμώνυμος.

116. Καὶ οἰκοῦντες τὸν ὑψηλὸν χῶρον τῆς ξανθῆς Διώνης· ἤγουν, τὸν ἀφιερωμένον τῇ ξανθῇ Διώνῃ, τῇ μητρὶ τῆς Ἀφροδίτης.

118. ΒΑΛ.

Digitized by Google

Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος ἐκ ἐλεεῖ μευ.
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες
Αἲ αἴ, φαντὶ, Φιλῖνε, τό τοι καλὸν ἄνθος ἀποῤῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρῶμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε,
Μηδὲ πόδας τρίβωμες. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη·
Εἷς δ' ὑπὸ τασδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας:

Jacite mihi arcu amabilem Philinum,
Jacite: quando ille improbus non miſeretur mei hoſpitis,
Quamvis piro ille mollior eſt: mulieres autem,
Heu heu, Philine, dicunt, hic pulcher formæ flos tibi defluit.
Jam ergo tibi non amplius in foribus vigilemus, o Arate,
Nec pedes *ambulando* fatigemus; ſed matutinus gallus alium
Cucuriens torporibus moleſtis tradat:
Soluſque Molon in hac palæſtra, o optime, ſtranguletur.

118. Βάλλετε τοῖς ὑμετέροις τόξοις, ἢ τοξεύετε δὲ ἐμὴν χάριν τὸν ἐπέραστον φιλῖνον· ἐπεὶ τὸν ἐμὸν φίλον ἐκ ἐλεεῖ ὁ ΔΥΣΜΟΡΟΣ. ἤγουν, ὁ κακῶς ἀποθανούμενος, ὁ κακῶς ἀπολούμενος.

120. Απίου χαυνότερος, ἀσθενέστερος, γένοιτο δηλονότι ὁ φιλῖνος.

121. Τὸ καλὸν ἄνθος σου. ἤγουν, ἡ ἀνθηρὰ καὶ εὔμορφος ὄψις σου διαῤῥεῖται, φθείρεται.

122. Απέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηδαμῶς εἰς τὸ ἑξῆς, Ἄρατε, ἐπὶ τοῖς προθύροις τῶν ἐρωμένων σκοπῶμεν.

123. Μηδὲ τοὺς πόδας ἡμῶν κατατρίβωμεν, ἤγουν καταπονῶμεν, ἐπὶ τὴν ζήτησιν αὐτῶν δηλονότι κινοῦντες αὐτούς. Ἄλλως. ἀπεστρέφη τὸν λόγον πρὸς τὸν Ἄρατον, καί φησι, μηκέτι αὐτὸν φυλάσσωμεν, ἐπὶ τῶν προθύρων τοὺς πόδας κατατρίβοντες, καὶ ὁ ἀλέκτωρ λυπεῖ ἡμᾶς, ἅμα τῇ ᾠδῇ τῶν ἀλεκτρυόνων ἐγειρομένων καὶ φρουρούντων τὸν φιλῖνον. ἢ ὁ δὲ ἀλέκτωρ κοκκύζων ὄρθριος, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν ὄρθρον, ἄλλον διδότω ἀπραξίαις ἀλεγειναῖς. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ μετὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀλεκτόρων διεγειρομένων ἤδη τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὰ ἔργα, ἐν ἀπραξίᾳ γίνονται οἱ τὰς κρυφίους ζητοῦντες ὁμιλίας.

125. Αλλὰ εἷς ἐξ ἡμῶν ὁ Μόλων, ἢ μολὼν, ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας τῇ φυλακῇ κακοπαθείτω. πάλην δὲ εἶπε τὴν προσκαρτέρησιν, ἤτοι τὴν πρὸς τὸν ἔρωτα πάλην. Ἄλλως. ἡμῶν φησιν εἷς καὶ μόνος ὁ Μόλων ἐπὶ ταύτης τῆς παλαίστρας ἀπαγχέσθω, μεταδιώκων αὐτὴν δηλονότι. λέγει δὲ ἢ τὴν παλαίστραν κυρίως, ἐν ᾗ ἐγυμνάζετο φιλῖνος προσλιπαρούντων αὐτόν. ἢ μεταφορικῶς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαμεν, ὀρθίαν τὴν παλαίστραν. Μόλων καὶ Σίμων,

Ἀράτυ

"Αμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραία τε παρείη,
"Ατις ἐπιφθύσδοισα, τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.„
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χὼ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χὠ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,

Nobis autem quies curæ ſit, anuſque adſit,
Quæ deſpuens mala procul arceat.„
Hæc dixeram: ipſe vero pedum mihi, ſuaviter ridens,
Sicut & antea, dedit, ut Muſarum munus hoſpitale eſſet.

Atque ipſe deflectens ad ſiniſtram, qua itur ad Pyxam,
Via pergebat: ſed ego & Eucritus ad Paraſidami *domum*
Converſi, ſimulque pulcher Amyntichus, in profundis
Amœniſſimi junci thoris recubuimus,

Αρέτυ ἀντεραστά' παλαίστραν δὲ λέγει τὸν ἔρωτα τῦ παιδὸς καὶ τὴν καταπάθειαν ὁ Μόλων ὀνομαστικῶς εἴρηται. δύναται δὲ μολὼν μετοχὴ εἶναι, ἀντὶ τῦ μετερχόμενος.

126. Ἡμῖν δὲ ἡσυχία μελέτω, καὶ γραία, ἥ τις ἐπᾴδυσα τὰ μὴ δεξιὰ ἡμῖν προσχωρῦντα, χωρὶς ἡμῶν ἀποπέμπυσα κατέχοι.

127. Ἥ τις δὲ ἐπαοιδῶν τὰ καθ' ἡμῶν ἀποδιοπομπήσαιτο. ΦΘΥΖΕΙΝ δὲ τὸ πτύειν. εἰώθασι δὲ αἱ γραῖαι ὅταν ἐπᾴδωσιν ἐπιπτύειν, τινὲς δὲ ὀλίγῳ χρόνῳ συμπαρῦσα.

128. ΤΟΣΣ' ΕΦΑΜΑΝ. Τόσα ἔφην. Ο ΔΕ. Αὐτὸς δὲ, φησιν, ἡδὺ γελάσας, ὡς πρότερον ἐπηγγείλατο, διὰ τὴν μυσικὴν ᾠδὴν ἣν ᾖσα, δῶρόν μοι ἔδωκε τὸ ΛΑΓΩΒΟΛΟΝ εἶναι. ὅπερ ἄνωθεν κορύνην εἶπε· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ βάλλειν τὺς λαγωύς. ΑΔΥ. Ἡδέως γελάσας, καθάπερ πρότερον ἐγέλασεν, ἕνεκα τῶν μυσῶν, τυτέστι τῆς ἐμῆς ᾠδῆς, δῶρον φιλικὸν ἔδωκεν εἶναι, τὸ λαγωβόλον δηλονότι.

130 ΠΥΞΑΣ Πύξα δῆμος τῆς Κῶ, ἢ τόπος ὕτως ὀνομαζόμενος, παρὰ τὴν φύξιν τῦ Ἡρακλέυς τὴν ὑπὸ τῶν Κώων γενομένην. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸν ἐν Κῷ δῆμον· οἱ δὲ τόπον, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ἀφ' ὗ Πύξιος λέγεται. ἤγυν τὴν ἐπὶ Πύξαν φέρυσαν ὁδὸν ἐβάδιζεν. ἡ Πύξα ὄνομα πόλεως, ἀφ' ἧς καὶ Πύξιος Ἀπόλλων, καὶ Πάν. ἤγυν, φύξα τὶς ὤν. ἐκεῖθεν γὰρ ἔφυγεν Ἡρακλῆς, αἴφνης ἐπιθεμένων αὐτῷ τῶν Κώων.

133. Εξωθεν δὴ παραλαμβάνει τὸ παραγενόμενοι κατεκλίθημεν. σχίνοιο, ἤγυν ἀπὸ σχίνυ γεγενημένης, καὶ ἀπὸ φύλλων ἀμπέλυ.

Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Inque recens abſciſſis læti pampinis:
Multæ autem nobis ſupra caput quatiebantur
Populique ulmique, & prope ſacer rivus
Nympharum ex antro defluens murmurabat.
Ad opacos vero frutices ardenticulæ
Cicadæ garrientes laborabant: & acredula
Procul in denſis ruborum ſtridebat ſpinis.

134. ΟἸΝΑΡΕΟΙΣΙ. Κυρίως τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου. φανίας δέ φησιν οἰναρίζειν, τὸ περικρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾷν. δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους, ἐπειδὰν πεπαίνωσιν οἱ βότρυες.

135. Πολλαὶ δὲ αἴγειροι καὶ πτελέαι ἐπάνω κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν, ΕΔΟΝΟΥΝΤΟ, ἤγουν, ὑπὸ τοῦ πνεύματος ἐκλονοῦντο, ἐκινοῦντο.

138. ΣΚΙΕΡΑΙΣ. Σκιὰν ποιούσαις, πολυφύλλοις. ΟΡΟΔΑΜΝΙΔΑΣ δὲ παντὸς δένδρου τοὺς κλάδους λέγει. Μουνάτος δὲ ἐτυμολογεῖ, οἷον ἐν ὄρεσι θάμνοι. Ἄλλως ὀροδάμνους λέγουσι κυρίως καὶ ὀροδαμνίδας, τοὺς ἐν ὄρει θάμνους. ἀπὸ τούτου δὲ λέγονται ἁπλῶς οὕτω καὶ οἱ κλάδοι τῶν δένδρων. ὡς ἐν τούτοις. πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους Κέκλασμαι. ΑΙΘΑΛΙΩΝΕΣ οἱ τέττιγες, παρὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ καύματος. ὅταν γάρ ἐστι νότος καὶ καῦμα, μᾶλλον φθέγγονται. ἢ αἰθαλίωνες, οἱ αἰθαλώδεις, διὰ τὸ αἴθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. οἱ δὲ τέττιγες οἱ αἰθαλίωνες, ἤγουν οἱ τῇ θέρμῃ τοῦ ἡλίου χαίροντες, ΠΟΝΟΝ ΕΙΧΟΝ, ἤγουν ἐπόνουν ᾄδοντες ἐπὶ τοῖς κλάδοις τοῖς σκιεροῖς, δασέσι, τοῖς σκιὰν ἐμποιοῦσι, τῇ συνεχείᾳ τῶν φύλλων.

139. Α' Δ' ΟΛΟΛΥΓΩΝ. Η χελιδὼν, ἡ τὸν Ἴτυν ὀλοφυρομένη, ἢ ὀλολυγὼν, εἶδος ὀρνέου. οἱ δὲ ζῶόν τι ἐν βορβορώδεσι τόποις μάλιστα διάγον, ἢ ἀηδών. ὀλολυγὼν δὲ, ἀπὸ τοῦ ὀλολύζειν. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ, πάνυ ὀλολύζειν τὸ ζῶον ἐν τοῖς ἑλώδεσι τόποις, καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἔχειν πόνον. πολλὰ τῶν ζώων ἀπὸ φωνῆς ἔχει τὴν κλῆσιν· ὀλολύζω, ὀλολυγών. στάζω, σταγών· ἀείδω, ἀηδών· τρύζω, τρυγών. πλάσσω, πλαγών. κοκκύζω, κόκκυξ.

141. ΑΚΑ.

Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης.
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἄμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,

Cantabant caſſitæ & cardules, gemebat turtur.
Volitabant flavæ undique circum fonticulos apes.
Omnia redolebant æſtatem uberrimam, redolebant & autumnum.
Nam pira circa pedes, circa latera vero poma
Largiter nobis volvebantur & & curvati erant
Rami prunis gravati in terram:
Quadrima vero a doliorum orificio relinebatur litura.
O Nymphæ Caſtalides, quæ Parnaſſi juga tenetis,

141. ΑΚΑΝΘΙΣ. δὲ ὄρνεόν ἐστι ποικίλον καὶ λιγυρόν. καλεῖται δὲ καὶ ποικιλὶς, διὰ τὴν χροιάν. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἀλέξανδρός φασι διατρίβειν ἐπ' ἀκανθῶν. τοῦτο νῦν Θεόκριτος ἀκανθίδα εἶπεν. ἢ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν. λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες. εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν. ὅθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ αἷμα αἰγίθου καὶ ἀκανθίδος μὴ μίγνυσθαι.

143. ΠΙΟΝΟΣ. Κατὰ πολυπλουσίου ἤγουν, εὐκάρπου. ἢ πίονος, λιπαροῦ, λαμπροῦ. μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν εἰς αἴσθησιν πιπτόντων ὀσφραντικῶν. ἢ πίονα εἶπε τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ συλλέγεσθαι τοὺς καρπούς.

144. ΟΧΝΑΙ. Ἄπια μὲν παρὰ τοῖς ποσὶν ἡμῶν πλουσίως ἐκυλίετο. οἱ δὲ κλάδοι ἐκλίνοντο εἰς τὴν γῆν βραβύλοις καταβαρούμενοι. ΒΡΑΒΥΛΑ τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. καλῶς δὲ ἔφη τὰ μῆλα ταῖς πλευραῖς περικρεμάννυσθαι. τὸ γὰρ μῆλον τῆς Ἀφροδίτης, καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸν περὶ τὰ σπλάγχνα ἐστὶ, τὰ δὲ σπλάγχνα περὶ ταῖς πλευραῖς.

147. ΤΕΤΡΑΕΝΕΣ. Ἤγουν τετραετὲς Ἀττικῶς· ἢ τὸ ἓν ἔτος κατά τινας.

148. ΝΥΜ. Θαυμάσας τὴν πόσιν τοῦ οἴνου, ἔστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὰς Νύμφας, καὶ πυνθάνεται αὐτῶν, ἐπεὶ αὗται τὴν κρᾶσιν τοῦ οἴνου ἔχουσι. Κασταλίδας δὲ εἶπεν αὐτὰς, ἀπὸ Κασταλίας τῆς ἐν Δελφοῖς κρήνης, ἔνθα καὶ διατρίβουσι. ΕΧΟΙΣΑΙ. Αἱ οἰκοῦσαι τὸ ὕψος τοῦ Παρνασσοῦ. ὄρος ἐν τοῖς Δελφοῖς ὁ Παρνασὸς, ἐν ᾧ ἦν τὸ μαντεῖον τοῦ Ἀπόλλωνος.

Digitized by Google

Ἀρχά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ᾽ Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἀρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ᾽ Ἀνάπῳ,
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι λᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπειτε κατ᾽ αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι;
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανώσατε; Νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος; ἃς ἐπὶ σωρῷ

Num talem in Pholi lapideo antro
Cratera Herculi ſenex ſtatuit Chiron?
Num paſtorem illum olim ad Anapum,
Fortem illum Polyphemum, qui in montibus ſaxa torquebat,
Tale nectar movit, ut per ſtabula pedibus ſaltaret,
Quale tunc poculum miſcuiſtis Nymphæ,
Apud aram Cereris arealis? in cujus acervo

149. ΦΟΛΩ Κατὰ τὸ λίθινον σπήλαιον τοῦ Φόλου. Ἱπποκένταυροι ἦσαν ὁ Χείρων καὶ ὁ Φόλος. ἀδολεσχίαν δὲ ἔχει τὸ λίθινον σπήλαιον. Ἄλλως. Φόλος ὄνομα Κενταύρου, ᾧ ἐπιξενωθεὶς Ἡρακλῆς οἶνον ἔπιε καλὸν ἐκ Διονύσου δοθέντα. συνῆν δὲ αὐτῷ καὶ Χείρων. Ἄλλως. οἱ μὲν τὸ Πήλιον, οἱ δὲ τὴν ἐν Αρκαδίᾳ Φολόην. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ᾤκησε Χείρων, καὶ Φόλος. ὑφ᾽ οὗ ξενιωθέντα τὸν Ἡρακλέα φασὶ πολλοί. ὁ μέντοι οἶνος ὁ δοθεὶς ὑπὸ Διονύσου χαριστήριον, ἀνθ᾽ ὧν Νάξον προσένειμεν ὁ Φόλος, κρινομένου παρ᾽ αὐτῷ εἰς τὸν Ηφαιστον. Φόλω δὲ ἀντὶ τοῦ Φόλου. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ου δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσι. ποιεῖ δὲ τὸν Χείρωνα συνυποδεχόμενον τῷ Φόλῳ τὸν Ἡρακλέα. ΝΕΚΤΑΡ δὲ διὰ τὴν ἡδονὴν τὸν οἶνον εἶπε τοῦ Ὀδυσσέως. τὸ δὲ ΧΟΡΕΥΣΑΙ τὸν Κύκλωπα, ἐξ Εὐριπίδου μετήνεγκε.

151. ΑΝΑΠΟΣ ποταμὸς ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. οἱονεὶ ἄνευ πόσεως ὤν, καὶ ἀβληχρὸν ἔχων ὕδωρ. ποιμένα δὲ τὸν Πολύφημον τὸν Κύκλωπα λέγει, ὃς ἀντὶ λίθων ὄρη ἔβαλλεν. ἢ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσι λίθους, ὡς Δημήτριός φησι, τοὺς πεπτωκότας οὐκ οἶδ᾽ ὅπη φιλότης.

154. ΔΙΕΚΡΑΝΩΣΑΤΕ. Κατὰ ἀντίφρασιν. ἀντὶ τοῦ διεκεράσατε. μᾶλλον ἐμεθύσατε, καὶ ἀποκαλυφθῆναι ἐποιήσατε. ἢ ἐπηγάσατε. ᾤξεν ταμίη, ἀπὸ δὲ κρήδεμνον ἔλυσε, καθ᾽ Ομηρον.

155. ΔΑΜΑΤΡΟΣ ΑΛΩΑΔΟΣ. Η Δημήτηρ παρὰ τὴν ἀλωὰν, ἀλωὶς, καὶ ἀλωὰς λέγεται. ΣΩΡΩ. Ὅταν δὲ λικμῶνται καὶ σωρεύωσι τὸν πυρὸν, κατὰ μέσον πηγνύουσι τὸ πτύον καὶ τὴν θρινάκην κατέθεντο. τὴν δὲ αἰτίαν εἶπεν ἐκ Τριπτολέμου.

156. ΠΑΣ.

Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, ἁ δὲ γελάσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐπ᾽ ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

Utinam iterum magnum ventilabrum figam; & ipſa rideat, Manipulos & papavera utraque manu tenens.

156. ΠΑΞΑΙΜΙ. Εἰώθασι γὰρ ἐκτρίψαντες τὲς καρπὲς καὶ σωρὲς ποιήσαντες, τὸ πτύον πήσσειν. ΑΥΤΗΣ δὲ λέγει τὸν σωρὸν, ὅτι αὐτὴ δίδωσιν αὐτόν. ΓΕΛΑΣΑΙ. Ιλαρὰ γένοιτο, γελάσειεν, εὐφορίαν δηλονότι καρπῶν διδῦσα.

157. ΔΡΑΓΜΑΤΑ, τὰ πλεκώματά φησι, τὲς σωρὲς, ἢ τὲς θημῶνας. τὴν Δήμητραν φησὶ μὴ μόνον ἄσταχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν· διὰ τῦ ΑΜΦΟΤΕΡΑΙΣ δὲ τ δαψιλὲς ἐμφαίνει. λείπει τὸ, χερσί· μὴ γὰρ τῇ μιᾷ χειρί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Ογδόου Εἰδυλλίου.

Τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας· ὁ δὲ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου. εἰσὶ δ' ἐρίζοντες ἀλλήλοις Μενάλκας ποιμὴν καὶ Δάφνις βουκόλος, εἰληφότες κριτὴν αἰπόλον, οὗ τὸ ὄνομα σεσιώπηται. ἔπαθλον δὲ τιθοῦσι τὰς ἰδίας σύριγγας. τελεσάντων δὲ τὴν ἅμιλλαν, ὁ αἰπόλος τῷ Δάφνιδι τὴν νίκην ἀπονέμει. Ἔστι μὲν οὖν τοῦτο τὸ εἰδύλλιον μικτὸν, ἔκ τε τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ μιμητικοῦ.

ARGUMENTUM

Idyllii VIII.

Res quidem tranſacta in Sicilia: oratio vero ſub ipſius Poëtæ perſona fingitur. Contendunt autem inter ſe Menalcas paſtor & Daphnis bubulcus, judice delecto caprario, cujus nomen ſiletur. Præmium autem victoriæ deponunt proprias fiſtulas. Finito vero certamine caprarius Daphnidi victoriam adjudicat. Eſt autem hoc Idyllion mixtum, partim ex rei geſtæ narratione, partim ex perſonarum colloquio.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ,

Εἰδύλλιον η'.

ΔΑΦΝΙΣ, ΜΕΝΑΛΚΑΣ, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι
Μᾶλα νέμων, ὡς φαντὶ, κατ' ὤρεα μακρὰ Μενάλκας.

BUCOLICI CARMINIS CANTORES,

Idyllion VIII.

Daphnis, Menalcas, & Caprarius.

Daphnidi formoſo occurrit boves paſcenti
Paſcens, ut aiunt, in montibus altis oves Menalcas.

2. Ὁ Μενάλκας, ὥς φασι, πρόβατα βόσκων κατὰ τὰ ὄρη τὰ ἐπιμήκη, συνήντησε Δάφνιδι τῷ χαρίεντι βοῦς νέμοντι.

3. ΑΜΦ.

Ἄμφω τώ γ' ἤτην πυῤῥοτρίχω, ἄμφω ἀνάβω.
Ἄμφω συρίσδεν δεδαημένω, ἄμφω ἀείδεν.
Πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι;
Φαμὶ τὺ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς, ἀείδων.
Τὸν δ' ἄρα χὠ Δάφνις τοιῷδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·

ΔΑΦΝΙΣ.

Ποιμὰν εἰροπόκων οἰων, συρικτὰ Μενάλκα,
Οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύ γ' ἀείδων.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Χρήσδεις δ' ὦν ἐσιδεῖν; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον;

Ambobus erat flava coma, ambo puberes,
Ambo fiſtulam inflare, & ambo cantare periti.
Primus ergo Menalcas Daphnidem intuitus ait:

MENALCAS.

Daphni, cuſtos boum mugientium, viſne mecum cantu certare?
Affirmo enim, me victurum eſſe cantu te, quantum ipſe volo.
Huic Daphnis tali ſermone reſpondit:

DAPHNIS.

Paſtor lanigerarum ovium, fiſtulator Menalca,
Nunquam me vinces cantu, ne ſi quidem cantando moriaris?

MENALCAS.

Viſne igitur videre? viſne deponere præmium victoriæ?

3. ΑΜΦΩ. Ἀμφότεροι οὗτοι ἦσαν πυῤῥότριχες ἀμφότεροι δὲ ἄνηβοι ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἔνηβοι γὰρ οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ ποῤῥωτέρω. ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω ἀμφότεροι δὲ διὰ σύριγγος μέλπειν. δεδιδαγμένοι. ᾄδειν δέ ἐστι τὸ κοινῶς τραγῳδεῖν.

6. ΜΥΚΗΤΑΝ. Ἀντὶ τοῦ μυκητῶν. ΕΠΙΟΥΡΕ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπίσκοπε, φύλαξ. καὶ Ὅμηρος. Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος. καὶ, Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον. γίνεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τοῦ οὐρῶ, τὸ φυλάσσω. ΛΗΣ. Θέλεις ἐρίσαι πρὸς ἐμὲ ᾄδων. διατείνομαί σε νικήσειν ἐγὼ ᾄδων κατὰ τοσοῦτον, καθόσον ἐθέλω.

8. ΤΟΝ. Πρὸς τοῦτον καὶ ὁ Δάφνις ἠμείψατο, ἀπεκρίνατο, διὰ τούτου τοῦ λόγου· ὦ Μενάλκα συρικτὰ, ἤγουν, σύριγγι μέλπειν εἰδὼς, ἢ μεγάλως συρίζειν δυνάμενος, ποιμὴν προβάτων, ἐξ ὧν τὰ ἔρια τὰ εἰς πόκους ἐπιτήδεια. οὐδέποτέ με σὺ νικήσεις, οὐδὲ ὅπως διατεθείης. ἢ οὐδ' εἰ διαῤῥαγείης ᾄδων. ἢ παρὰ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ, οὐδὲ ἐὰν ἀποθάνῃς, ἢ ἐὰν ἀπάγξῃ.

11. ΧΡΗΣΔΕΙΣ. Θέλεις οὖν ἰδεῖν καὶ γνῶναι, καὶ ἔργοις μαθεῖν, ὅτι σοῦ καλλίων εἰμὶ δηλονότι. θέλεις καταθεῖναι ἆθλον; ΑΕΘΛΟΝ τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι τὸν ἀγῶνα· ἐνταῦθα δὲ ἆθλον τὸ κοινῶς λεγόμενον στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας κατὰ τὴν ᾠδήν.

Χρήσ-

ΔΑΦΝΙΣ.
Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.
Ἀλλὰ τί θησεύμεσθ', ὅ κεν ἁμῖν ἄρκιον εἴη;

ΔΑΦΝΙΣ.
Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς ἰσομάτερα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.
Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν· ἐπεὶ χαλεπός θ' ὁ πατήρ μευ,
Χ' ἁ μάτηρ· τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ.
Ἀλλὰ τί μὰν θησεῖς; τί δὲ τὸ πλέον ἕξει ὁ νικῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.
Σύριγγ', ἂν ἐποίησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν·
Ταύτην κατθείην· τὰ δὲ τῶ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

ΔΑΦΝΙΣ.
Η μάν τοι κἠγὼ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἶσον ἄνωθεν.
Πρώαν νιν συνέπαξ', ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
Τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός γ' ὁ διασχισθεὶς διέτμαξεν.

DAPHNIS.
Volo hoc videre, & volo deponere præmium.

MENALCAS.
Verum quid deponemus, quod nobis ſatis dignum ſit?

DAPHNIS.
Vitulum ego deponam, tu vero depone agnum æqualem matri.

MENALCAS.
Nunquam deponam agnum: nam pater meus difficilis eſt,
Et mater: numerant vero veſpere ſemper oves omnes.

DAPHNIS.
Sed quid igitur depones? quid lucrabitur, qui vincet?

MENALCAS.
Fiſtulam, quam feci, pulchram, novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter ſupra:
Hanc deponam: quæ vero patris ſunt, ea non deponam.

DAPHNIS.
Atqui & ego fiſtulam habeo novem vocibus,
Alba cera compactam, æqualiter infra, & æqualiter ſupra.
Nuper eam compegi, & adhuc digitus dolet
Iſte: illum enim calamus ſciſſus ſauciavit.

Ἀλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἁμῶν;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Τῆνον πῶς ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον ἦν καλέσωμες;
Ὧι ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ Φάλαρος ὑλακτεῖ.
Χὠ μὲν παῖδες ἄϋσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακῆσαι.
Χὠ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖναι.
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας.
Εἶτα δ' ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
Βωκολικάν. οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ἄγκεα καὶ ποταμοὶ, θεῖον γένος, αἴ τι Μενάλκας
Πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾆσε μέλος,

Verum quis judex inter nos? quis noſter auditor erit?

MENALCAS.

Quid ſi caprarium illum vocemus,
Cui apud hædos canis albus latrat?
Et pueri vocarunt, & caprarius auditum venit:
Et pueri canebant, caprarius vero judex eſſe volebat.
Prior igitur cecinit ſortitus fiſtulator Menalcas:
Deinde alternis excepit Daphnis cantilenam
Bucolicam. Sic vero Menalcas incepit prior:

MENALCAS.

Saltus & fluvii, divinum genus, ſi quod Menalcas,
Fiſtula canens, unquam gratum carmen cecinit;

26. ΤΗΝΟΝ. Ἀντὶ τοῦ, ἄγε δή πως ἐκεῖνον ἐφ' ἡμᾶς καλέσωμεν. ἢ, ἐκεῖνον τὸν αἰπόλον, οὗ παρὰ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὑλακτεῖ ὁ λευκὸς, ἔκρινεν ἂν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον] λείπει τὸ σκόπει. ἵν' ᾖ, σκόπει, ἐὰν καλέσωμέν πως, ἤγουν τινὶ τρόπῳ, τὸν αἰπόλον ἐκεῖνον. ΦΑΛΑΡΟΣ δὲ ὁ λευκός. καὶ Ὅμηρος κύματα φαληριόωντα λέγει· τὰ λευκαινόμενα. τὸ φάλιον δὲ καὶ βάλιον, λέγουσιν ἐπὶ τῶν ἐχόντων τὸ λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ.

30. Πρῶτος δ' οὖν ᾖδεν ὁ Μενάλκας ὁ συρικτὴς ὁ λιγύφθογγος. τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ ΙΥΚΤΗΣ. Καλλίμαχος. ἰύζων δ' ἀν' ὄρος. ΛΑΧΩΝ καὶ κληρωθείς· ἀφ' οὗ λαχμὸς ὁ κλῆρος, ποιητικῶς. ἰυκτὴς δὲ, παρὰ τὸ ἰύζω ἰύξω. Δωρικὴ δέ ἐστιν ἡ κλίσις. ἤγουν, ἰυκτὰ ἀντὶ τοῦ ἰυκτής· ὡς τὸ, νεφεληγερέτα Ζεύς. ἰύζειν δὲ τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν.

31. ΕΙΤΑ δὲ ἀμοιβαίαν ᾠδὴν βουκόλοις ἁρμόζουσαν ὁ Δάφνις διαδεχόμενος ᾖδεν. ἄρχεται τῆς ᾠδῆς. τὸ δὲ μέτρον ἡρωϊκὸν καὶ ἡρωελεγεῖον.

33. ΑΓΚΕΑ. Ὡς πρὸς ἔμψυχον ὁ λόγος, ποιητικὸν δέ ἐστι τὸ ἔθος. ἄλλως

γλυκύτης

Βόσκοιτ᾽ ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἢν δέ ποκ᾽ ἔνθῃ
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἴπερ ὁμοῖον
Μισίσδοι Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,
Τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κἤν τι Μενάλκας
Τῇδ᾽ ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομοὶ, παντᾷ δὲ γάλακτος
Οὔθατα πλήθουσιν, καὶ τὰ νέα τρέφεται,

Paſcite has ex animo agnas: ſi vero venerit
Daphnis agens vitulas, nihilo minus & ille habeat.

DAPHNIS.

Fontes & herbæ, jucunda germina: ſiquidem eodem modo
Canat Daphnis ſicut luſciniæ,
Hoc armentum ſaginate: & ſi Menalcas
Huc appulerit, lætus omnia copioſa paſcat.

MENALCAS.

Ubique ver eſt, & ubique paſcua, & ubique lacte
Ubera turgent, & teneræ *pecudes* ſaginantur,

γλυκύτης τὸ σχῆμα. ὅτι τοῖς ἀψύχοις ὡς ἐμψύχοις προσδιαλέγεται. ἄγκη δὲ τὰ κοῖλα τῶν ὀρῶν. οἱ δὲ τὰ μετέωρα, διὰ τὸ ἄνω κεῖσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ κλῶ, τὰ συγκεκλασμένα εἶον. ΘΕΙΟΝ δὲ ΓΕΝΟΣ τὸ τῶν ποταμῶν λέγει, καθὸ ἐκ Τηθύος καὶ Ὠκεανοῦ, ἢ ἐκ Διὸς, ὡς Ὅμηρος. πρὸς τὰ ἄγκεα καὶ τοὺς ποταμοὺς λέγει ὡς σωματοειδεῖς θεοὺς, ὅπως τὰ θρέμματα αὐτοῦ μένωσιν ὅλα. ἢ θεῖον, ὅτι ἀκίνητοι τυγχάνουσι. παρὰ τὸ θέω, θεῖον. ΑΙΤΙ. Εἴτι που μέλος προσφιλὲς ὑμῖν ᾖσε ποτὲ ὁ Μενάλκας ὁ διὰ σύριγγος μέλπειν ἐπιστάμενος.

35. ΕΚ ΨΥΧΑΣ Ἤγουν ἐξ ὅλης τῆς προθυμίας. ἐκ ψυχῆς ποιεῖ τις τόδε, ἤγουν, ἑκὼν καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ κινούμενος. οὐκ ἐκ ψυχῆς δὲ ποιεῖ, ἤγουν, ἄκων καὶ σὺν βίᾳ τινὶ, καὶ οὐχ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ κινούμενος. ἐπὶ τῶν ποταμῶν δὲ λέγει καὶ τῶν ὀρῶν τὸ ἐκ ψυχῆς νῦν κατὰ μεταφορὰν, τὴν ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἐπὶ τὰ ἄψυχα.

36. ΕΛΑΣΣΟΝ. Ἐμοῦ δηλονότι. ΕΧΟΙ, ἀντὶ τοῦ ἐχέτω.

37. ΓΛΥΚΕΡΟΝ. Γλυκύτητος μετέχον. γλυκερὸν φυτὸν λέγει τὰς βοτάνας, διὰ τὸ τρέφειν τὰ ὑπ᾽ αὐτοῦ νεμόμενα ζῶα. τὸ δὲ, ΑΙΠΕΡ ΟΜΟΙΟΝ, ἀντὶ τοῦ εἴπερ ὁμοίως.

39. ΚΗΝ. Καὶ ἐὰν ὁ Μενάλκας ἀγάγῃ τι ὧδε, χαίρων βοσκέτω πάντα ἀφθόνως. πληθυντικὸν ἀποδίδωσιν. ἐπεὶ τὸ ΤΙ ἀορίστως λεγόμενον πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει.

41. Πανταχοῦ ἐστιν ἔαρ, ἔνθα ἡ καλὴ παῖς ἐνδιατρίβει. τὸ ΕΝΘΑ, τόπον

Digitized by Google

Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνέθι, χαἰ βοτάναι.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἔνθ' ὄϊς, ἔνθ' αἶγες διδυματόκοι, ἔνθα μέλισσαι
Σμάνεα πληρεῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι·
Ἔνθ' ὁ καλὸς Μίλων βαίνει ποσίν· αἰ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
Χὠ τὰς βῶς βόσκων, χαἰ βόες αὐότεραι.

Quo pulchra puella advenit. Si vero diſceſſerit,
Tunc & paſtor aret illic, & herbæ.
DAPHNIS.
Ibi oves ſunt, ibi capræ geminorum matres, ibi & apes
Alvearia replent, & quercus altiores ſunt,
Ibi pulcher Milo incedit pedibus. Si vero diſceſſerit,
Tunc & qui vaccas paſcit, & vaccæ ipſæ ſunt aridiores.

που ἕνα δηλοῖ τινά. ἀορίστως δὲ λεγόμενον πληθυντικοῦ δύναμιν ἔχει· διὸ πρὸς τὸ πανταχοῦ νῦν ἀποδίδοται, καὶ ποιεῖ τὸν λόγον ὅμοιον τῷ ἀνωτέρω. κῆν τι Μενάλκας τοῦδ' ἀγάγοι, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι. ὃ γὰρ δύναται ἐκεῖ τὸ τὶ, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ ἔνθα· καὶ ὃ ἐκεῖ τὸ πάντα, τοῦτο ἐνταῦθα τὸ πανταχοῦ. πανταχοῦ δὲ εἰσὶ νομαί. νομὸς, ποιητικὸν, νομὴ, κοινόν. λέγεται δὲ οὕτως ἡ ἐνέργεια, ἤγουν αὐτὸ τὸ βόσκεσθαι, καὶ ὁ χόρτος ὁ εἰς νομὴν ἐπιτήδειος, καὶ ὁ τόπος ὁ τὸν χόρτον ἔχων. ἐνταῦθα δὲ τὸ ΝΟΜΟΙ ἐπὶ τοῦ δευτέρου λέγεται σημαινομένου. Ἄλλως. παντᾷ ἔαρ, παντᾷ δὲ νομαί· ὅπου, φησὶν, ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ περιπατεῖ, ἐκεῖ παντᾷ ἔαρ, καὶ παντᾷ νομαί εἰσι, καὶ τὰ θρέμματα ἐκτρέφεται· ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ ποιμὴν, καὶ αἱ βοτάναι. τὸ δὲ ΠΑΝΤΗ Δωρικῶς παντᾷ περισπωμένως. τὸ δὲ ΟΥΘΑΤΑ ΠΗΔΩΣΙ, ἢ πλήθουσιν, ὅτι πλήθει διὰ τῶν θηλῶν τὸ γάλα· ΤΡΕΦΕΤΑΙ δὲ, ἢ τὰς ἀμνίδας καὶ τοὺς ἀμνοὺς ὑπὸ τῶν μαζῶν τρέφεσθαι, ἢ ΤΑ ΝΕΑ καὶ τὰ μικρὰ τῶν ποιμνίων τρέφονται καὶ αὔξονται. παντᾷ δὲ γάλακτος οὔθατα] πανταχοῦ δὲ οἱ μαζοὶ γάλακτος εἰσὶ πεπληρωμένοι, καὶ νεογνὰ τρέφεται ὑπ' αὐτοῦ.

45. ΕΝΘ. Ὁ Δάφνις πάλιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀντιπαραβάλλων λέγει· ὅτι ὅπου ἂν ὁ ἐρώμενός μοι Μίλων βαίνῃ, πάντα αὔξει, καὶ σμήνη, καὶ θρέμματα. ὅταν δὲ ἀπέλθῃ, ἀποξηραίνεται καὶ ὁ βουκόλος, καὶ αἱ βόες.

48. ΧΩ. Καὶ ὁ τὰς βοῦς βόσκων αὐότερος, ἀπὸ κοινοῦ, ἀντὶ τοῦ αὖος ἤγουν ξηρός. καὶ αἱ βόες αὖαι.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος ὕλας
  Μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
Ἐν τήνῳ γὰρ τῆνος. ἴθ' ὦ κόλε, καὶ λέγε Μίλων',
  Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

ΔΑΦΝΙΣ.

Μή μοι γᾶν Πέλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
  Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε θέειν ἀνέμων.

MENALCAS.

O hirce marite albarum caprarum, o altitudo ſilvæ
Immenſa, o ſimi hœdi huc ad undam venite:
In eo enim loco ille eſt. Abi tu cornibus mutilate, dic Miloni,
Quod Proteus, quamvis deus eſſet, tamen phocas pavit.

DAPHNIS.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi auri talenta
Contingat habere, neque curſu ſuperare ventos:

49. ΑΝΕΡ. Καταχρηστικῶς ἄνδρα τῶν αἰγῶν τὸν τράγον φησίν. Ω ΒΑΘΟΣ. Οπου ἐστὶν ὑψηλὴ δασύτης. Ὅμηρος· Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθών.

51. ΕΝ ΤΗΝΩ. Ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ ἐστὶν ὁ Μίλων. ΙΘ'. Ὦ κολοβὲ τράγε ἄπελθε ἐκεῖ, ὅπου ἐστὶν ὁ Μίλων, καὶ λέγε αὐτῷ, ὅτι καὶ ὁ Πρωτεὺς θεὸς ὢν φώκας ἔνεμεν, οἷον μετὰ δυσόσμων ζώων ἀνεστρέφετο. καὶ σὺ οὖν μὴ ὑπερηφάνηθι διὰ τὴν τῶν τράγων ὀσμὴν ἐλθεῖν πρὸς ἡμᾶς· ἤτοι πρὸς ἐμὲ τὸν Μενάλκαν. Μίλω δὲ εἶπεν, ἀντὶ τοῦ Μίλωνι. καὶ γὰρ τὴν εὐθεῖαν, οὐχ ὁ Μίλος ἔφη, ἀλλ' ὁ Μίλων· Ἄλλως. Ὦ βάθος ὕλας] τὸ δὲ δεῦρο συνυπακούειν δεῖ ἀπὸ κοινοῦ, κατ' ἀναλογίαν τοῦ προσρηθέντος, ἵν' ᾖ τὸ πᾶν οὕτως· ὦ τράγε τῶν λευκῶν αἰγῶν ὀχευτὰ, δεῦρο ὧδε ὅπου ἐστὶν ἡ πλείστη δασύτης τῶν δένδρων. ὅπου εἰσὶν αἱ σιμαὶ μέλισσαι, δεῦτε ἔριφοι ἐπὶ τὸ ὕδωρ. ἐν ἐκείνῳ γὰρ, τῷ ὕδατι δηλονότι, ἐστὶν ἐκεῖνος, ἤγουν, ὁ Μίλων. ἴθ' ὦ κόλε] ἄπιθι. ὦ κολοβέ. πρὸς τράγον τινὰ ἄκερων, ἢ μικρὸν, τοῦτο λέγει. ΚΟΛΟΣ γὰρ λέγεται, ὁ μὴ ἔχων κέρατα. καὶ Ὅμηρος κόλον δόρυ λέγει. καὶ λέγε τῷ Μίλῳ, ἀντὶ τοῦ, τῷ Μίλωνι, ὅτι ὁ Πρωτεὺς φώκας ἔβοσκε, καίπερ ὢν θεός.

53. Μή μοι εἴη ἔχειν οὔτε τὴν Πελοπόννησον, μήτε χρυσοῦ τάλαντα, ἤγουν πλοῦτον. μηδὲ εἴη ἐμοὶ ἐν δρόμῳ τοὺς ἀνέμους παρατρέχειν. ἀλλὰ εἴη μοι τὸ ὑπὲρ τὴν πέτραν ταύτην τραγῳδεῖν, ἔχων σὲ τὸν Μίλωνα εἰς τὰς ἀγκάλας μου. ὁρῶν τὰ ὁμοῦ βοσκόμενα πρόβατα καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος, ἀντὶ τοῦ τὴν Σικελίαν. ΤΑΛΑΝΤΟΝ δὲ, ὁ ζυγός· χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. τάλαντα καὶ τὰ τῷ ζυγῷ σταθμιζόμενα. ἐνταῦθα δὲ, τὸ δεύτερον.

Ἀλλ' ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι, ἀγκὰς ἔχων τὺ,
Σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἅλα.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Δένδρεσι μὲν χειμὼν φοβερὸν κακὸν, ὕδασι δ' αὐχμὸς,
Ὄρνισιν δ' ὕσπλαγξ, ἀγροτέροις δὲ λίνα·
Ἀνδρὶ δὲ παρθενικᾶς ἁπαλᾶς πόθος. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ,
Οὐ μόνος ἠράσθην· καὶ τὺ γυναικοφίλας.
Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
Τὰν πυμάταν δ' ᾠδὰν ὥτως ἐξᾶρχε Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Φείδευ τῶν ἐρίφων, φείδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,

Verum ſub hac rupe cantabo, te amplexu tenens,
Simul paſcentes oves & in mare Siculum aſpiciens.

MENALCAS.

Arboribus tempeſtas metuendum malum, undis vero ſiccitas,
Avibus laqueus, feris ſilveſtribus retia:
Viro autem teneræ puellæ deſiderium. O pater, o Jupiter.
Non ſolus amavi: nam & tu mulierum amator es.
Hæc quidem alternis pueri cecinerunt;
Ultimam vero cantionem ſic cœpit Menalcas;

MENALCAS.

Parce meis hædis, lupe! parce fœto meo pecori,

55. Αὐτάρκης ὁ Δάφνις. ὅθεν καὶ λέγει, ἀλλὰ εὐφραίνομαί σε ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἔχων, ἐπὶ τῇδε τῇ πέτρᾳ ἀφορῶν τὴν Σικελίαν. οὐκ ἀνιστορήτως τοῦτο ὁ Θεόκριτός φησι· καὶ ὁ Ἑρμησιάναξ γὰρ λέγει τὸν Δάφνιν ἐρωτικῶς ἔχειν τοῦ Μενάλκα. ἀλλ' ὁ μὲν ἐπ' Εὐβοίας τὰ περὶ αὐτοῦ διατίθεται, οὗτος δὲ ἐπὶ Σικελίας.

57. Πρὸς τὰ δένδρα μέν ἐστι κακὸν φόβον ἔχον ὁ χειμών. πρὸς τὰ ὕδατα δὲ ἡ ἀνομβρία, ὅτι ἀποξηραίνει καὶ ἀφανίζει αὐτά. πρὸς δὲ τοὺς ὄρνιθας ΥΣΠΛΑΓΞ, ὅ ἐστιν εἶδος παγίδος. κυρίως δὲ ὕσπληγξ ἡ τῶν δρομέων ἀφετηρία, ὃ κάγκελον ἡμεῖς φαμέν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ, φοβερὸν κακόν.

58. ΑΓΡΟΤΕΡΟΙΣ. Τοῖς θηρίοις τοῖς ἐν τοῖς ἀγροῖς διατρίβουσι τὰ δίκτυα, αἱ ἄρκυς, ἀπὸ κοινοῦ φοβερὸν κακόν· τῷ ἀνθρώπῳ δὲ κακὸν φοβερὸν, παρθένου τρυφερᾶς πόθος.

59. Οὐ μόνος ἐγὼ ἔρωτα ἔχον, ἀλλὰ καὶ σὺ γυναικῶν ἐραστής.

61. Ταῦτα μὲν οὖν κατὰ ἀμοιβὴν (ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ εἴρηται τὸ ΔΙ ΑΜΟΙΒΑΙΩΝ) οἱ παῖδες ἐῤῥαγῴδησαν. τὴν ἐσχάτην δὲ ᾠδὴν προηγουμένως ᾖδεν ὁ Μενάλκας.

63. Εγκρατῶς ἔχε, ἄπεχε λύκε τῶν ἐρίφων μου, ἄπεχε τῶν ΤΟΚΑΔΩΝ, ἤγουν τῶν μητέρων αὐτῶν.

Μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὁμαρτῶ.
Ὦ Λάμπουρε κύων, οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ;
Οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.
Ταὶ δ' ὄϊες, μηδ' ὔμμες ὀκνεῖθ' ἁπαλᾶς κορέσασθαι
Ποίας· οὔτι καμεῖσθ' ὅκκα πάλιν ἅδε φύηται.
Σίττα νέμεσθε, νέμεσθε· τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι,
Ὡς τὸ μὲν ὥρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀπόθωμαι.
Δεύτερος αὖ Δάφνις λιγυρᾶς ἀνεβάλλετ' ἀείδεν·

ΔΑΦΝΙΣ.

Κἠμ' ἐκ τῶ ἄντρω σύνοφρυς κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
Τὰς δαμάλας παρελῶντα, καλὸν, καλὸν ἦμες ἔφασκεν.

Neque me lædas, quod cum parvus ſim, multas *pecudes* ſequar.
O canis Lampure, ſiccine profundus ſomnus tenet te?
Non oportet profunde dormire, cum puerum paſcentem comitaris.
O oves, neque vos vereamini tenera ſatiari
Herba, neque fatigemini, quando iterum illa recreſcit.
Agite, paſcimini, paſcimini, omnesque ubera replete,
Ut partim agni habeant, partim in calathos reponam.
Deinde viciſſim Daphnis ſuaviter canere cœpit:

DAPHNIS.

Et me ex antro nuper proſpectans junctis ſuperciliis puella,
Cum prætergerem juvencas, pulchrum, pulchrum eſſe dixit.

65. ΛΑΜΠΟΥΡΕ. Ὄνομα κυνὸς, ἀπὸ τοῦ λαμπρὰν ἔχειν τὴν οὐρὰν, ἢ πυῤῥάν. ἢ ὁ ἐπιμελῶς φυλάσσων. ἀπὸ τοῦ λάμπειν καὶ τοῦ ὡρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν. ἢ παρὰ τὸ λαμπουρὶς ἴσως εἶναι. ἐπειδὴ κύνες εἰσὶν ἀλώπηξιν ὅμοιοι. λαμπουρὶς γὰρ ἡ ἀλώπηξ. ΒΑΘΥΣ ΥΠΝΟΣ. Τοῦτο ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, ἤτοι δασείας.

66. ΧΡΗ. Σὲ δηλονότι. τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου ὁ Θεόκριτος ἔσχε. φησὶ γὰρ ἐν τῷ β' τῆς Ἰλιάδος. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. ΣΥΝ ΠΑΙΔΙ. Οἱ γὰρ παῖδες εἰώθασι μὴ προσηκουσαν τῶν ποιμνίων ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι, ἀλλ' ἀμελεῖν, ἢ ἐχθυμοῦντες, ἢ παιγνίοις ἀσχολούμενοι. οἱ δὲ ἔνηβοι κρείττονα τὴν ἐπιμέλειαν ποιοῦσι, ὥστε, καὶ τοῖς κυσὶ κοιμωμένοις, οὐ φροντὶς αὐτοῖς.

67. ΑΠΑΛΑΣ. Τρυφερᾶς, θαλερᾶς χορτασθῆναι βοτάνης. οὐδαμῶς κοπιάσετε ἐνεργοῦσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. ὅταν αὐτὴ πάλιν μόνη ΦΥΗΤΑΙ, ἤγουν βλαστάνῃ. ἢ οὐ μὴ καταπονηθῆτε νεμόμεναι, ὅταν νέα βοτάνη πάλιν φυῇ.

72. Καὶ ἐμὲ ἐκ τοῦ σπηλαίου κόρη εἰς ταυτὸ συναχθείσας ἔχουσα τὰς ὀφρῦς, ἢ δασείας καὶ συγκεκολλημένας· τουτέστιν, εὐόφθαλμος ἢ συνετή. (λέγει δὲ τὴν ἐρασθεῖσαν αὐτοῦ νύμφην.) ἐχθὲς ἰδοῦσα τὰς δαμάλας ἐλαύνοντα, εὔμορφον εἶναι ἔλεγε,

Digitized by Google

Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο τὸν πικρὸν αὐτᾷ,
Ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἁμετέραν ὁδὸν εἷρπον.
Ἁδεῖ' ἁ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἁδὺ τὸ πνεῦμα·
Ἁδὺ δὲ χὠ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χὰ βῶς,
Ἁδὺ δὲ τῶ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.
Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα,
Τᾷ βοῒ δ' ὁ μόσχος, τῷ βωκόλῳ αἱ βόες αὐταί.
Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν· ὁ δ' αἰπόλος ὧδ' ἀγόρευεν.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἁδύ τι τὸ στόμα τοι, καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά.
Κρέσσον μελπομένω τεῦ ἀκουέμεν, ἢ μέλι λείχειν.
Λάσδεο τὰς σύριγγας. ἐνίκησας γὰρ ἀείδων.

Nec ſane ſermone reſpondi acerbo ipſi:
Sed in terram demiſſis oculis, iter meum perſequebar.
Dulcis vox eſt vitulæ, dulcis ſpiritus:
Suaviter mugit & vitulus, & vacca ſuaviter:
Suave eſt etiam æſtate ad undam fluentem ſub dio cubare.
Quercui glandes decori ſunt, malo ſua poma;
Vaccis vituli, bubulco vero ipſæ boves.
Sic pueri cantabant: ſic vero Caprarius inquit:

CAPRARIUS.

Quam tibi os dulce eſt, & vox amabilis, o Daphni:
Jucundius eſt te audire canentem, quam mel lingere.
Accipe fiſtulas: nam cantu viciſti.

ἔλεγε. οὐ περισσῶς δοκεῖ χρήσασθαι μετὰ τοῦ συνδέσμου τῷ λόγῳ· θέλει γὰρ δηλοῦν διὰ τούτου, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέραστός ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἕτεροι δηλονότι, οὐ μόνον ἄλλας γυναῖκες ὁρῶσαι ἐπαινοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν κόρη τις ἰδοῦσα ἐπῄνεσεν. ΚΑΛΟΝ δὲ τὸν εὐειδῆ λέγει. κάλλος γάρ ἐστι συμμετρία μελῶν καὶ μερῶν μετ' εὐχροίας.

74. ΟΥ ΜΑΝ. ΟΥΔΕ ΛΟΓΩΝ. Γράφεται καὶ, λόγον. οὐ μὲν ἀπεκρίθην αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ ἀπεκρινάμην. τὸ ἀπεκρίθην γὰρ τὸ ἐχωρίσθην δηλοῖ. οὐ μόνον λόγον ἡδὺν, ἀλλ' οὐδὲ λόγον τὸν πικρόν· ἤγουν, τὸν ἀπεχθῆ, τὸν ἀλγεινόν. Ἄλλως. οὐδὲ λόγον αὐτῇ ἀπεκρίθην. οἷον, οὐδὲ τὸ τυχόν. ἢ οὐδὲ λόγον ἀπεκρίθην ἄτοπον, πικρὸν αὐτῇ· τουτέστιν, οὐδὲ σκαιὸν λόγον. ἀπεκρινάμην αὐτῇ, οὔτε τῶν πρὸς τὸ λυπηρὸν, οὔτε τῶν πρὸς ἡδονήν.

84. Ἆθλον καὶ αὐτοῖς ἡ σύριγξ ἀπέκειτο, ἣν ἐπιδίδωσιν ὁ κριτὴς τῷ Δάφνιδι ὡς νικήσαντι.

Αἰ δ' ἔτι λῆς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
Τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἶγα,
Ἅτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ.
Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνήλατο καὶ πλατάγησε
Νικήσας, οὕτως ἐπὶ ματέρα νεβρὸς ἅλοιτο·
Ὡς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπᾳ
Ὥτερος, ὡς καὶ νύμφα γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο.

Κἠκ τούτω Δάφνις παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγεντο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, Ναΐδα γᾶμεν.

Si vero me & ipſum una capras paſcentem velis docere,
Hanc cornibus mutilatam capellam tibi dabo mercedem pro doctrina,
Quæ mulctram ſemper ad ſummum uſque complet.
Sic quidem puer gaviſus eſt, & exiliit, & plauſum dedit,
Poſtquam vicit, ſicut ad matrem hinnulus ſaltat.
Ita vero doluit, & animo dejectus eſt mœrore
Alter, quemadmodum ſponſa nupta mœrore conficitur.
Ex illo tempore Daphnis inter paſtores primus habitus eſt,
Et valde adoleſcens adhuc, Nympham Naidem uxorem duxit.

85. ΑΙ ΔΕ. Εἰ δὲ θέλεις καὶ ἐμὲ αὐτὸν διδάξαι τι ἅμα σοι τὰς αἶγας βόσκοντα, δώσω σοι τὰ δίδακτρα· ἤγουν, τὸν μισθὸν τὸν ἕνεκα τῆς διδασκαλίας, ἐκείνην τὴν αἶγα τὴν μιτύλαν. ΜΙΤΥΛΑΝ αἶγα φησὶ τὴν ἄκερων. ΥΠΕΡ ΚΕΦΑΛΑΣ δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἐπέκεινα τῶν χειλέων· ἢ ἕως τῆς κεφαλῆς πληροῖ τὸν ἀμολγέα. ἀμολγεὺς δὲ ἀγγεῖον δεκτικὸν γάλακτος.

88. Οὕτως ὁ παῖς, ὁ Δάφνις, ἡσθεὶς ἐπὶ τῇ νίκῃ, ἥλατο, ἤγουν ἐπήδησεν.

90. ΚΑΤΕΣΜΥΧΘΗ. Κατεσβέσθη καὶ ἐν αὐτῷ κατεκάη καὶ ἐλυπήθη. ἐταπεινώθη τὸν λογισμὸν, ὥσπερ ἂν γυνὴ παρθένος, ἄρτι πρῶτον εἰς γάμον ἐλθοῦσα λυποῖτο.

91. ΝΥΜΦΑ. Οὕτως ἐλυπεῖτο ὁ Μενάλκας, καθὰ καὶ νύμφη ἡ ἄρτι πρῶτον γαμηθεῖσα ἀκάχοιτο· λυποῦνται γὰρ αἱ τοιαῦται, διὰ τὸ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τιτρώσκεσθαι.

93. ΝΑΙΔΑ. Ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν ἀγαπηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν καλεῖ. παρακελευσαμένης δὲ αὐτῷ ἄλλῃ γυναικὶ μὴ ὁμιλεῖν, μὴ τηρῆσαι τὴν παραίνεσιν αὐτῆς. ὅθεν ὁ μὲν Θεόκριτός φησι τὴν νύμφην ἀποστῆναι αὐτοῦ· αὐτὸν δὲ ἀντιμεταβαλόντα τὸν ἐκείνης ἔρωτα, ὑπὸ λύπης μεταλλάξαι τὸν βίον. ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτὸν μέν φησιν ἀπήχθαι αὐτῆς, ἄλλης δὲ ἐρασθῆναι· ὡς πόκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις. οἱ δὲ λοιποί φασιν αὐτὸν τυφλωθῆναι, καὶ κλώμενον κατακρημνισθῆναι.

ΥΠΟ-

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τȢ Εννάτȣ Εἰδυλλίȣ.

τὰ μὲν πράγματα ἐπὶ Σικελίας κεῖνται. ἐκκαλȢνται δὲ ὑπὸ συννομέως Δάφνις καὶ Μενάλκας, ὅπως ἀλλήλοις ἀνταᾴσωσιν. οἱ μὲν ȣ̂ν ἀμοιβαίως ᾄδουσιν. γέρας δ᾽ ἀπολαμβάνουσιν ἀμφότεροι. ὁ μὲν Δάφνις κορύναν· ὁ δὲ Μενάλκας στρόμβȣ ὄστρακον.

A R G U M E N T U M

Idyllii IX.

Res quidem in Sicilia geſta fingitur. Provocantur vero a ſocio paſtore Daphnis & Menalcas ut cantu inter ſe certent. Illi igitur alternis canunt. Præmium vero refert uterque, Daphnis quidem clavam, Menalcas vero conchæ teſtam.

Ν Ο Μ Ε Υ Σ, ἢ Β Ο Υ Κ Ο Λ Ο Ι,

Εἰδύλλιον θ´.

Ν Ο Μ Ε Υ Σ.

Βȣκολιάσδεο, Δάφνι· τὺ δ᾽ ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος·
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφαψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ᾽ οἱ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,

P A S T O R, ſive B U B U L C I,

Idyllion IX.

P a s t o r.

CArmen Bucolicum cane Daphni,
tuque cantilenam incipe prior:
Cantilenam incipe prior, deinde
ſequatur Menalcas,
Vitulos vaccis ſubmittentes, &
non fœtis tauros.
Hique ſimul paſcantur, & in frondibus
errent,

2. ὨΙΔΑΣ ΑΡΧΕΟ. Τὸ σχῆμα ἐπαναφορά· γίνεται δὲ ἡ ἐπαναφορά, ἢ κατὰ κῶλον, ἢ κατὰ λέξιν· καὶ κατὰ κῶλον μὲν ἐνταῦθα, ὡς καὶ Ὅμηρος Τȣ̂ δ᾽ ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε· Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ᾽ αἴθωνι σιδήρῳ. λέγει δὲ, ὦ Δάφνι βȣκολικῶς ᾆδε. σὺ μὲν πρῶτος ἀρχὴν ποίει· ὁ δὲ Μενάλκας ἐπακολȣθησάτω.

3. ΥΠΟ ΣΤΕΙΡΑΙΣΙ. Η ὑπὸ, ἀντὶ τῆς ἐπὶ, ἵν᾽ ᾖ ἐπὶ στείραισι τȣ̀ς ταύρȣς ἀφέντες, ἵνα τέκωσιν, ὥς τινες· ΣΤΕΙΡΑΣ δὲ εἶπε τὰς ȣ̓́πω τετοκυίας. οὐ γὰρ ὡς ἅπαν ἄτοκοι, στεῖραι καλȣ̂νται,

διὰ

Μηδὲν ἀτιμαγελεῦντες· ἐμὶν δὲ τὺ βακελιάσδευ
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ὁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χἁ βῶς,
Ἁδὺ δὲ χἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν ςιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
Ὅσσον ἐρῶν τυ πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.

ΝΟΜΕΥΣ.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν· οὕτω δὲ Μενάλκας·

Non relinquentes gregem: tu vero mihi cane Bucolicum carmen
Hic, illinc vero reſpondeat Menalcas.

DAPHNIS.

Suaviter vitulus mugit, ſuaviter vero & vacca:
Suaviter canit & fiſtula & bubulcus: ſuaviter vero & ego.
Eſt vero mihi ad undam gelidam torus: in eo ſtratæ ſunt
Albarum vaccarum pulchræ pelles, quas mihi omnes
Africus arbutum rodentes ſcopulo dejecit.
Æſtatem autem torrentem ego tantum curo,
Quantum amans [*curat*] ſermones patris aut matris audire.

PASTOR.

Sic Daphnis mihi cecinit: ſic vero Menalcas:

διὰ τὸ ςερεὸν εἶναι τὸ σῶμα, ὥσανεὶ ὑπὸ τόκων μὴ ἐκλυομένων. ἢ παρὰ τὸ ἐςερῆσθαι γόνου.

5. ΜΗΔΕΝ ΑΤΙΜΑΓΕΛΕΥΝΤΕΣ. Ατιμα καὶ ἄτακτα ἐν τῇ ἀγέλῃ ποιοῦντες, ἢ μηδαμῶς καταλιπόντες τὴν ἀγέλην. τοὺς γὰρ καταλιπόντας τὸ κοινὸν τῆς ἀγέλης, καὶ καθ' ἑαυτοὺς νεμομένους, οὕτω καλοῦσιν. ἔςι δὲ Δωρικῆς διαλέκτου. ἀτιμαγελέοντες γὰρ ἦν· καὶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ ε καὶ ο Δωρικῶς εἰς τὴν ευ δίφθογγον, ἀτιμαγελεῦντες.

7. ΑΔΥ. Ἡδὺ καὶ ὁ μόσχος, καὶ ἡ βοῦς, καὶ ἡ σύριγξ, καὶ ὁ βουκόλος βοᾶσι. καὶ ἐγὼ ἡδὺ, μελουργῶ δηλονότι.

9. ΕΝΤΙ. Εςι δέ μοι, πλησίον τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, (ἡ γὰρ ΠΑΡΑ ἐνταῦθα πλησιότητα σημαίνει) κοίτη ἐςισβασμένη ἀπὸ βοτανῶν. ἐν αὐτῇ δὲ, τῇ κοίτῃ δηλονότι, ΝΕΝΑΣΤΑΙ, ἤγουν ὑπέςρωται, σεσώρευται δέρματα καλὰ δαμάλων λευκῶν. ἀπὸ τοῦ νάω ἢ νῶ, τὸ σωρεύω, ἅς τινας, τὰς δαμάλας δηλονότι, τρωγούσας κόμαρον, ὁ λὶψ ἄνεμος ἀπέῤῥιψεν ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ τόπου· ΣΚΟΠΙΑ γὰρ ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἐφ' οὗ ἔςι τινὰ ἱςάμενον τὰ κύκλῳ περισκέπτεσθαι.

13. ΑΚΟΥΕΙΝ. Λείπει τὸ παῖδες.

15. ΑΙΤ.

Digitized by Google

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμὰ, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικῶ
Κοίλαις ἐν πέτρῃσιν· ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖνται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χορία ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὖαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὥραν
Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρέντος.

MENALCAS.

Ætna mihi mater eſt, & ego pulchrum antrum inhabito
Concavo in ſaxo, & poſſideo quæcunque in ſomnio
Apparent, multas quidem oves, multaſque capras,
Quarum mihi ad caput & pedes vellera jacent.
In igne vero ex lignis quernis accenſo exta bulliunt, in igne & aridæ
Fagi tempore hiemis *cremantur*, & ne tantum quidem curo
Hiemem, quantum edentulus nuces appoſita pulte ex amylo.

15. ΑΙΤΝΑ. Τὴν Αἴτναν φησὶ μητέρα ὁ Μενάλκας, καθόσον ἐν αὐτῇ διέτριβε. ὡς καὶ Ὅμηρος τὴν Ἴδην μητέρα θηρῶν. ἢ, ὦ Αἴτνη ἡ θρέψασά με. ταύτην γὰρ καὶ τροφὸν καὶ μητέρα καλεῖ. καὶ ἐγὼ λαμπρὰν οἰκίαν κατοικῶ. ἔστι γὰρ αὕτη σπήλαιον ἐν κοίλαις πέτραις.

16. ΟΣΣ' ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ. Ἀπὸ τῆς παροιμίας, Ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ φέρειν. ὥσπερ ἔλεγε περιουσίαν ἄφθονον. τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνειρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὅμηρος. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψεύδονται ὄνειροι. ἢ ἔχω τόσα, ὅσα οἱ ὄνειροι πλάττουσι. τοῦτο δέ φησι, διὰ τὸ πολύ· τῶν γὰρ ὀνείρων ἡ φαντασία δαψιλής.

19. ΔΡΥΙΝΟΝ ΠΥΡ τὸ ἀπὸ δρυὸς γινόμενον. ΧΟΡΙΑ δὲ τὰ κυτάρια, ἐν οἷς εἰσι τὰ ἔμβρυα. ἐκ τούτου δὲ παριστᾷ τὰ πρὸς τροφὴν ἄφθονα. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἄνθραξι τοῖς ἀπὸ δρυός. χόρια δὲ τὰ τῶν ἐμβρύων ἀγγεῖα. εἰώθασι γὰρ ἔγκατα πλήσαντες, καὶ ξηραίνοντες ὀπτᾷν, εἶτα ἐσθίειν ταῦτα, ἃ καὶ χόρια προσαγορεύουσι. Κρατὶ νεοτρόφοιο γένας. χόριά τ', ἐμβρύων τε πλήθη. ἔμβρυον γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ τὴν βορὰν ἔχειν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐμβρύειν καὶ αὔξεσθαι. χόρια δὲ καλοῦσι τοὺς ὑμένας, οὓς πληροῦσι τοῦ ἀμελχθέντος γάλακτος. ἐσθίουσι δὲ θέντες ὑπὸ τὸ πῦρ. ἢ χόρια, αἱ ἀπὸ τῶν ἐντέρων πλεκόμεναι χορδαί.

20. ΦΗΓΟΙ οἱ βάλανοι. εἴρηται δὲ, ὅτι πρὸ τῶν Δημητριακῶν καρπῶν τοὺς βαλάνους ἤσθιον· ἤγουν πηγούς τινας, παρὰ τὸ εὐπαγεῖς αὐτοὺς εἶναι. εἰσὶ δὲ δρυὸς γένη πέντε, φηγὸς, κιμερὶς, ἐτυμόδρυς, ἄλυφλος, καὶ ἄμυλος.

21. ΝΩΔΟΣ, ὁ ἐστερημένος ὀδόντων. λέγεται δὲ καὶ τὸ βρέφος ἐστερημένον ὀδόντων. οὐ μὴν

ΝΟΜΕΥΣ.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα.
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυᾶ, τὰν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων.
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ' οὖσιν. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.
Βωκολικαὶ μῶσαι μάλα χαίρετε· φαίνετε δ' ᾠδὰν
Τάν ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι.

PASTOR.

His applauſi, & ſtatim donum dedi:
Daphnidi clavam, quam mihi patris ager peperit
Sponte natam, quam ne faber quidem reprehendere poſſit:
Alteri vero conchæ pulchram teſtam, cujus carnem ipſe
Comedi: quam, in ſcopulis Icariis captaveram,
In quinque diviſam quinque præſentibus. Ille vero inſonuit concha.
Bucolicæ Muſæ multum ſalvete, & oſtendite carmen,
Quod ego quondam coram paſtoribus illis cecini.

δὲ νωδόν φαμεν αὐτό. ἀλλ' ἐκεῖνόν φαμεν νωδὸν, τὸν ὀδόντας κτησάμενον, εἶτα ἀσθενείᾳ τινὶ, ἢ γήρᾳ ἀποβεβληκότα. τὸ γὰρ βρέφος μὴ κτησάμενον ὀδόντας, πῶς ἐστέρηται; ΑΜΥΛΟΝ δὲ λέγεται, τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν· ὅπερ ἐστὶ τὸ γαλακτῶδες τοῦ σίτου, βεβρεγμένου καὶ σεσημένου, καὶ ἀποπιεσμένου, εἶτα τῷ ἡλίῳ ξηραινόμενον. ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· τουτέστι, τοσοῦτον φροντίζω τοῦ χειμῶνος, ὅσον ὁ ἐστερημένος ὀδόντων φροντίζει καρύων, μαλακῆς τροφῆς παρούσης. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀμύλοιο. Ἄλλως. ἄμυλος, εἶδός τι ἄρτου ἐκ τῶν σατινίων πυρῶν γενόμενος. ἄμυλος δὲ ἄρτος ὁ ἄνευ μύλου γενόμενος. ἀποβρέχοντες γὰρ τὸν πυρὸν ἀποθλίβουσι.

22. ΤΟΙΣ. Ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα.

23. ΚΟΡΥΝΑΝ. Ῥάβδον ἐπὶ τὸ ἄκρον βάρος ἔχουσαν, ῥόπαλον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ κάρα, ἤγουν τὸ ἄκρον βαρὺ ἔχειν. βαρύτερον γάρ ἐστι περὶ τὸ ἄκρον, ῥόπαλον δέ ἐστιν ἀμυντήριον, καὶ ἑτερορρεπὲς, ἐξ ἑνὸς μέρους ῥοπὴν ἔχον καὶ βάρος, ἥν τινα ἀγρὸς τοῦ πατρός μου ἀνέθρεψεν αὐτόῤῥιζον· ἥν τινα ἴσως οὐδὲ τέκτων μέμψαιτο.

25. ΣΤΡΟΜΒΩ. Στρόμβος κογχύλιον, ἀπὸ τοῦ συνεστράφθαι. ΕΚΕΙΝΩ δέ φησιν, ἤγουν τῷ Μενάλκα, ἐχαρισάμην ὄστρακον στρόμβου, οὗ τινος τὰ κρέας ἐγὼ ἔφαγον, ἀγρεύσας μετὰ σκέψεως, ἐν ταῖς πέτραις τοῦ Ἰκαρίου πελάγους. μέγας δέ· ἦν ὁ στρόμβος τοσοῦτον, ὅτι τὸ κρέας αὐτοῦ διέκοψα εἰς πέντε μερίδας, ἃς ἔλαβον ἄνθρωποι πέντε ὄντες. ὁ δὲ Μενάλκας τὸν κόχλον λαβὼν, ἐπὶ τούτῳ ἡδέως ἐγέλασεν.

28. ΒΩΚΟΛΙΚΑΙ. Ὁ λόγος ἐκ τοῦ συννομέως, ἢ ἐκ τοῦ Θεοκρίτου. ὦ μοῦσαι τὸ μέλος τῆς ᾠδῆς τῆς παρ' ἡμῖν ἐκφάνατε, μήπως μου ἐπὶ γλῶσσαν φλύκταινα φύηται. ἐκείνοις γὰρ εἰα-

Μήκετ' ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης.
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ' ἴρηξιν· ἐμὶν δ' ἁ μῶσα καὶ ᾠδά·
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι.
Γαθεῦσιν, τὼς δ' οὔ τι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα.

Non amplius in ſummitate linguæ tuæ puſtulam produxeris.
Cicada cicadæ amica eſt, formicæ formica,
Accipitres a cipitribus: mihi vero Muſæ & carmen:
Quo utinam mihi tota domus plena ſit. Neque enim ſomnus,
Nec ver ſubitum dulcius eſt, neque tam apibus
Flores, quam mihi Muſæ caræ ſunt. Quos enim aſpicientes
Illæ exhilarant, eos Circe potione ſua non faſcinaverit.

θε γίνεσθαι τοῖς μηδὲν πρᾶγμα εὔλογον κρίνουσι.

30. Ο λόγος πρὸς τὴν Μοῦσαν. ἰδίως δὲ, τὸν λόγον ποιησάμενος πρὸς πάσας, εἰς μίαν κατέκλινεν. ἢ ὁ λόγος πρὸς τὸν Δάφνιν, ὃ καὶ κρεῖττον. Ἄλλως. Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης] Εἴθε ἡ σὴ γλῶττα μηκέτι ἐμποδισθείη· ἐμπόδιον δὲ τῆς γλώττης αἱ ὀλοφύγδονες· τουτέστιν, ὑπὸ φυμάτων μηκέτι ἐμποδισθείη ἡ σὴ γλῶττα. ΟΛΟΦΥΓΔΩΝ δέ ἐστιν, ἡ φλυκταινώδης φύσκα. λέγουσι δὲ αὐτὴν οἱ Αττικοὶ ὀλοφυκτίδα. ὅταν δὲ αὕτη γένηται ἐπὶ τῇ γλώττῃ, εἰώθασι λέγειν αἱ γυναῖκες ὡς ἀποτεθεῖσάν σοι μερίδα οὐκ ἀποδεδώκασιν. ἢ κατά τινας ὀλοφυγδόνες εἰσὶ φύματα, ἤγουν ἀναβλαστήματα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενα.

33. ΤΑΣ. Ἧς τινος ᾠδῆς ὁ οἶκος ὅλος γένοιτο πλήρης. οὔτε γὰρ ὕπνος ἡμῖν γλυκερώτερος, οὔτε τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἐλθὸν, γλυκὺ, ὅσον ἡ μουσουργία.

35. ΩΣ ΜΕΝ ΟΡΗΤΕ. Γράφεται καὶ, οὓς γὰρ ὁρῶσαι, καὶ οὓς μὲν ὁρεῦντι· τουτέστιν, οἷς μὲν ἐστὲ φίλαι ὦ Μοῦσαι, χαίρουσιν. ἐκεῖνοι δὲ οὓς τινας οὐ βλέπετε δηλονότι, διὰ τοῦ ποτοῦ προσέβλαψεν ἡ Κίρκη. διὰ τὸν Οδυσσέα φησίν. ὃν τινα οὐ κατέθελξε τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. τοὺς δὲ ἑταίρους ἀγνοάμενας ὄντας καὶ ἀπερισκέπτους, ἀπεθηρίωσεν ὁ κυκεών. συώδης γὰρ ἦσαν, καὶ ἀμαθεῖς, καὶ ὑπὸ τῆς Κίρκης δυνάμενοι τῷ ποτῷ μεταμορφωθῆναι εἰς ἄλλα ζῶα.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τοῦ Δεκάτου Εἰδυλλίου.

Προσδιαλέγονται ἀλλήλοις ἐν τῷ θερίζειν Μίλων καὶ Βάττος. Ερῶν δ᾽ ὁ Βάττος Βομβύκας αὐλητρίδος, Πολυβώτου τινὸς εἴτε θυγατρὸς, εἴτε θεραπαίνης, ὀκνηρῶς ἐργάζεται. καὶ διὰ τοῦτο πυνθανομένου τοῦ Μίλωνος τί οὕτω βραδέως θερίζει, ὁ Βάττος τὸν αὐτοῦ ἔρωτα δηλοῖ, καὶ ᾠδὴν εἰς τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἀπαγγέλλει. Παυσάμενου δὲ τῆς ᾠδῆς αἰνεῖ ὁ Μίλων, ὡς πρέπουσαν ἐργάτῃ ᾠδὴν εἴρηκεν.

ARGUMENTUM

Idyllii X.

Colloquuntur inter metendum Milo & Battus. Battus autem Bombycæ tibicinæ amore captus, Polybutæ cujuſdam ſive filiæ ſive ancillæ, ſegniter opus facit. Atque ob id interrogante Milone cur ita tarde metat, Battus amorem ſuum illi declarat, & cantilenam in amicam ſuam recitat. Quam ubi abſolvit, laudat eum Milon, quod cantilenam operario bene convenientem cecinerit.

ΕΡΓΑΤΙΝΑΙ, ἢ ΘΕΡΙΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ι΄.

ΜΙΛΩΝ καὶ ΒΑΤΤΟΣ.

Ἐργατίνα Βουκαῖε, τί νῦν ὦ ζυρὲ πεπόνθεις;
Οὔ τε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τοπρὶν ἄγες·

OPERARII, ſive MESSORES.

Idyllion X.

Milo & Battus.

Operarie meſſor, miſer, quid tibi nunc accidit?
Neque ſulcum rectum ducere potes ſicut antea ducebas:

Ἐργατίνα. ἡ εὐθεῖα, ὁ ἐργατίνης, καὶ κλίνεται τοῦ ἐργατίνου. ὡς ὁ χρύσης, ὦ χρύση, καὶ ὦ χρύσα. Βουκαῖον, οἱ μὲν τὸν θεριστὴν ἤκουσαν, ἀπὸ τοῦ βοῦ ἐπιτατικοῦ, μορίου, καὶ τοῦ καίνω, τὸ κόπτω καὶ θερίζω, ὁ μεγάλως καίνων, ἢ σὺν βοῇ καὶ ᾠδῇ. βέλτιον δὲ τὸν ἀροτῆρα ἀκούειν, τὸν σὺν τοῖς βουσὶ καίνοντα τὴν γῆν καὶ τέμνοντα. ὑποκοριστικῶς;

Digitized by Google

Οὔθ' ἅμα λαιοτομεῖς τῷ πλατίον· ἀλλ' ὑπολείπῃ,
Ὥσπερ ὄϊς ποίμνας, τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.
Ποῖός τις δείλαν τε καὶ ἐν μέσῳ ἄματος ἐσσῇ,
Ὃς νῦν ἀρχόμενος τᾶς αὔλακος οὐκ ἀποτρώγεις;

ΒΑΤΤΟΣ.

Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνω,

Neque una metis cum propinquo; ſed relinqueris,
Quemadmodum ovis a grege, cujus pedem ſpina ſauciavit.
Qualis circa veſperum & in meridie futurus es,
Quum nunc incipiens ſulcum non abſcindis?

BATTUS.

Milo, veſpertine meſſor, petræ duræ fragmentum,

ςικῶς δὲ εἴρηται. Δίφιλος δὲ ἐν πρώτῃ τῶν Νικάνδρου Θηριακῶν, κύριον ὄνομα τὸν Βουκαῖον λέγει. ΟΙΖΥΡΟΣ δὲ ὁ ταλαίπωρος. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ὀιζὺς, ἡ κακοπάθεια. τὸ δὲ ἑξῆς, ὦ ἐπίπονε καὶ ταλαίπωρε θεριςὰ, τί δὴ πέπονθας; οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν ὡς πρότερον διατηρεῖς, οὔδ' ἅμα τῷ πλησίον λήϊον θερίζεις, ἀλλὰ καθυςερεῖς· ἢ οὔτε ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις θερίζεις, θεριςαῖς δηλονότι, ἀλλ' ὕςερος ἔρχῃ.

2. ΟΓΜΟΝ. Ὄγμος κυρίως ἡ ἀπὸ τοῦ ἀρότρου τομή ἤγουν, ἡ αὔλαξ, ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ὁ λόγος, ἐπὶ τῆς κατ' εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. Ἄλλως. ὄγμον τὴν αὔλακα παρὰ τὸ διοιχθῆναι τὴν γῆν. οἱ δὲ τάξιν, οἱ δὲ τὸν ὄρχον, οἱ δὲ τὸν χόρτον. κυρίως δὲ ἐπ' εὐθὺ τοῦ ἀρότρου τομή. καὶ ἔςιν ὄγμος, οἷον ἀπὸ τοῦ διοίγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροτριῶντος. νῦν δὲ κεῖται ἡ λέξις ἐπὶ τῆς εἰς εὐθὺ τάξεως τοῦ θερισμοῦ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ὄγμον ἐλαύνοντος ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν.

3. ΛΑΙΟΤΟΜΕΙΣ. Ἀντὶ τοῦ θερίζεις, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον, τὸ χωράφιον, τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω. καὶ γίνεται λαιοτομῶ. δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω. ΚΑΚΤΟΣ δὲ εἶδος ἀκάνθης.

5. ΔΕΙΛΑΝ. Δείλη ἑῴα, ὅτε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος· δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. ποταπὸς γενήσῃ κατὰ μεσημβρίαν καὶ δείλην, ὃς νῦν ἀρξάμενος, οὐ μηοῖς καὶ ἐλαττοῖς τὸν ςίχον τοῦ θέρους; τὸ γὰρ ΑΠΟΤΡΩΓΕΙΣ τοῦτο δηλοῖ. Ἄλλως. πῶς φησιν οὐκ ἀργότερος ἔςῃ προϊούσης τῆς ἡμέρας, ὅτε νῦν ῥαθυμεῖς τῆς ἐργασίας ἀρχόμενος. καὶ οὐκ ἀποτέμνεις τῆς αὔλακος οὐδέν. ΑΥΛΑΚΑ δὲ, τὸν ὄγμον φησί· τὸ κοινῶς λεγόμενον ὀρδίνιον.

7. ΟΨΑΜΑΤΑ. Τουτέςι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐνδιδούς. ἢ ὁ ἀργὸς ὁ ὀψὲ, καὶ μόλις θερίζων, ἢ ὁ καρτερικὸς, ὁ μέχρις ὀψίας δείλης τὸ θέρος ὑπομένων. ἢ τοῦτο λέγει, ἐπεὶ ὁ Μίλων ἐν ἀρχῇ τὸν Βάττον ἔφη ἐκλελῦσθαι, ὀψαμάτην. τὸν Μίλωνα ὁ Βάττος καλεῖ, τουτέςι.

Οὐδαμά τοι συνέβα ποθέσαι τινὰ τῶν ἀπεόντων;

ΜΙΛΩΝ.

Οὐδάμα· τὶς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί;

ΒΑΤΤΟΣ.

Οὐδαμᾶ νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα;

ΜΙΛΩΝ.

Μηδὲ ξυμβαίη· χαλεπὸν χορίων κύνα γεῦσαι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἀλλ' ἐγὼ, ὦ Μίλων, ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.

ΜΙΛΩΝ.

Ἐκ πίθω ἀντλεῖς δῆλον. ἐγὼ δ' ἔχω ὐδ' ἅλις ὄξος.

Nunquamne tibi accidit, ut deſiderares aliquem abſentem?

MILO.

Nunquam: quo enim deſiderio exterorum homo operarius teneri poteſt?

BATTUS.

Nunquamne tibi evenit ut vigilares propter amorem?

MILO.

Neque eveniat: periculoſum eſt exta guſtare canem.

BATTUS.

Verum ego, o Milo, amo jam pene undecim dies.

MILO.

E dolio tu ſcilicet hauris: ego vero ne aceti quidem ſatis habeo.

τυτέςι μέχρις ὀψίας θερίζοντα, καὶ μὴ ἀποκάμνοντα. ΠΕΤΡΑΣ ΑΠΟΚΟΜΜ'. Οἷον, πέτρινε, λίθινε, σκληρότατε· ΑΤΕΡΑΜΝΟΥΣ γὰρ τὺς σκληρὺς φασὶ, τὺς μὴ τέρενας· ἐπεὶ τέρεν τὸ ἁπαλόν. καὶ τὰς πέτρας τὰς μὴ τηρομένας, καὶ ἀτέραμνα ὄσπρια, τὰ ἀνέψητα.

11. ΧΑΛΕΠΟΝ ΧΟΡΙΩΝ ΚΥΝΑ ΓΕΥΣΑΙ. Παροιμία τῦτό ἐςιν, ἐπὶ τῶν γευσαμένων ἐφετῦ τινος, δυσαποσπάςως δὲ ἐχόντων τῆς συνηθείας, λεγομένη· ἥ τις καὶ ἑτέρως λέγεται. χαλεπὸν, φασι, μαθῦσα κύων σκυτοτρωγεῖν. ὥσπερ, φησιν, ὁ γευσάμενος χορίων κύων δυσαποδίωκτός ἐςιν, ὕτω καὶ ὁ ἀγροῖκος ἐρωτικῦ πάθυς γευσάμενος.

12. ΑΛΛ'. Σὺ μὲν, φησιν, ἀπείρατος ἔρωτος τυγχάνεις. ἐγὼ δὲ ἐρῶ ἕνδεκα ἡμέρας ἤδη.

13. ΕΚ ΠΙΘΩ ΑΝΤΛΗΣ. Τυτέςιν, ὕτως ἐν περιυσίᾳ ζῇς, ὥςε σε καὶ ἐρᾷν. ἢ εἰρωνευόμενός φησιν, ἐκ περιυσίας, ἀπὸ πλήρυς πίθυ ἀντλεῖς, καὶ ὐκ ἐκ λαγήνων. ἐγὼ δὲ ὔξος ἔχω. Ἄλλως. παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν περιυσίᾳ ζώντων. ἀφθόνων, φησὶ, καὶ πλυσίων ἀπολαύεις τῶν πραγμάτων. ὁ γὰρ οἴνῳ κεραννύμενος, πρὸς ἀφροδίσια ἐκκαίεται, ἅτε ἀργίᾳ συζῶν, ὁ δὲ μηδ' ὔξος ἔχων πιεῖν, καὶ τῷ πόνῳ μαχόμενος, ὐκ ἐρᾷ.

14. ΤΟΙ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τοιγάρτοι πρὸ θυρᾶν μευ ἀπὸ σπόρω ἄσκαλα πάντα.

ΜΙΛΩΝ.

Τίς δέ τοι τῶν παίδων λυμαίνεται; ΒΑ. Ἁ Πολυβώτα,
Ἃ πρὰν ἀμάντεσσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

ΜΙΛΩΝ.

Εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμες.
Μάντις τοι τὰν νύκτα χροΐξεται ἁ καλαμαία.

BATTUS.

Itaque ante fores meas a ſemente omnia inculta ſunt.

MILO.

Quæ vero puella te cruciat? BAT. illa Polybutæ,
Quæ nuper metentibus apud Hippocoontem accinebat.

MILO.

Invenit deus maleficum: habes jam quod diu optaſti.
Vates tibi de nocte accubabit in ſtipulis habitans cicada.

14. Πάλαι, φησὶν, ἀπὸ τοῦ σπόρου πάντα μοι ἦν καλὰ, οὐ μόνον τὰ ἔνδον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀπὸ θυρῶν· νῦν δὲ διὰ τὸν ἔρωτα, οὐ μόνον τὰ πόῤῥω, ἀλλὰ οὐδὲ τὰ πρὸ θυρῶν μου εἰσὶν ἐσπαρμένα, ἀλλὰ ἄσπορα μένουσι διὰ τὸν ἔρωτα. Ἄλλως. ΑΣΚΑΛΑ τουτέστιν. ἅπερ ἔσπαρα μετὰ τὸν σπόρον ἠμελημένα ἐστὶν ἐς τοσοῦτον, ὅτι καὶ ἀσκάλευτά εἰσιν. σκαλεύω δὲ τὸ χαράσσω, ὅτε σκαλίσι καθαίρω αὐτό. σκαλὶς δὲ, σκαλίδος. ἐργαλεῖον γεωργικὸν, τὸ κοινῶς λεγόμενον σκαλιστήριον.

15 ΤΙΣ ΔΕ. Ταῦτα ὁ Μίλων ἐρωτᾷ. εἶτα ὁ Βάττος ἐπάγει. ἁ Πολυβώτα· ἄδηλον δὲ, πότερον θυγατέρα ἢ θεράπαιναν τοῦ Πολυβώτου λέγει. ἡ τοῦ Πολυβώτου, οὗν φησι, λυμαίνεταί με. ἥ τις πρώην θεριζόντων ἡμῶν παρ' ΙΠΠΟΚΟΩΝΤΙ ἢ παρ' Ἱπποκίωνι (διχῶς γὰρ γράφεται ἐν τοῖς ἀντιγράφοις) προσηύλει. καὶ τὸ μὲν παρ' Ἱπποκόωντι γράφων, λέγει τῷ ποταμῷ· τὸ δὲ παρ' Ἱπποκίωνι, λέγει οὕτω καλουμένῳ.

17. ΕΥΡΕ. Παροιμία εἰσὶ, τὸ, εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν. καὶ τὸ, εὗρε θεὸς τὸν αἴτιον· καὶ τὸ, ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις. τὸ δὲ εὗρε θεὸς τὸν ἀλιτρὸν, λέγεται ἐπὶ τῶν διδόντων δίκην τῆς ἁμαρτίας. ὁ δὲ νοῦς· ἁμαρτωλῷ σοι ὄντι, δικαίως περιῆλθε τὸ θεῖον, ὅθεν καὶ περιπέπτωκας, οἷς ἐπεθύμεις κακοῖς. Ἄλλως. παροιμία ἐστὶ, λεγομένη κατὰ τῶν καυχωμένων, ὅτε ἐμπέσωσιν εἰς ἃ ἐκφεύγουσι.

18. ΧΡΟ. Γράφεται καὶ, χροϊξεῖται, ἀντὶ τοῦ συγχρωτισθήσεται καὶ συγκοιμηθήσεται. ἁ ΚΑΛΑΜΑΙΑ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡ ἀρουραία. ἔστι δὲ ἀκρὶς ἐν τῇ καλάμῃ γινομένη, καὶ καλεῖται ΜΑΝΤΙΣ. ἴσως οὖν ὁ Θεόκριτος τὴν ἰσχνὴν εἰπεῖν θέλων, καὶ διεφθινηκυῖαν, τοῦτό φησιν. ἢ τὴν ἐπιβλαβῆ καὶ χαλεπὸν ὁρῶσαν· Ἀρίσταρχος γὰρ ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου, τὴν ἀκρίδα φησὶ ταύτην, εἰ προσβλέψει τινὶ τῶν ζώων, ἐκείνῳ κακὸν γίνεσθαι. ἔστι δὲ χλωρὰ καὶ περιμήκεις τοὺς ἔμπροσθε πόδας ἔχουσα καὶ λεπ-

τοὺς,

ΒΑΤΤΟΣ.

Μωμᾶσθαί μ' ἄρχῃ τύ. τυφλὸς δ' οὐκ αὐτὸς ὁ Πλοῦτος,
Ἀλλὰ καὶ ὠ' φρόντιστος Ἔρως· μηδὲν μέγα μυθεῦ.

ΜΙΛΩΝ.

Οὐ μέγα μυθεῦμαι. τὺ μόνον κατάβαλλε τὸ λαῖον,
Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ· ἅδιον οὕτως

BATTUS.

Irridere me incipis tu: non vero ſolus Plutus cæcus eſt,
Verum etiam curarum autor Amor: ne magnifice loquaris.

MILO.

Non magnifice loquor. Tu modo dejice ſegetem,
Et aliquod de puella amatorium carmen incipe: jucundius ita

τοὺς, καὶ συνεχῶς αὐτοὺς κινοῦσα. λέγει δὲ, ἡ μάντις ἡ καλαμαία κατὰ τὴν νύκτα χροΐζεται, καὶ πλησιάσει τῷ χροΐ σοι, καὶ σοῦ. ἀντὶ τοῦ, ἡ ἐοικυῖα τῇ καλαμαίᾳ μάντις, συνευνασθήσεταί σοι. τινὲς φασὶν εἰκάσαι τὴν βομβύκην τῇ ἀκρίδι ταύτῃ, διὰ τὸ καὶ τὴν ἀκρίδα μέλαιναν εἶναι αὐτὴν, καὶ τὴν κόρην Σύραν. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἀκρὶς συγκοιμηθήσεταί σοι, ἥ ἐστιν ἰσχνὴ, καὶ λεπτὴ, καὶ μέλαινα, λέγει ὅτι μάντις καλαμαία. τὴν ἀκρίδα οὖν φησι καλαμαίαν, ἢ ὅτι ἐν καιρῷ καλάμης ἐσθίει τὸν στάχυν. τὴν αὐτὴν δὲ καὶ μάντιν, ἢ ὅτι προμαντεύεται λιμὸν φαινομένη, ἢ ὅτι κακόχρους καὶ πρασίζουσα οὖσα, οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις, κακὸν προμηνύει. ἢ ἡ σὴ ἐρωμένη, ἡ ἐοικυῖα τῇ ἀκρίδι τῇ καλαμαίᾳ ὀνομαζομένῃ, τῇ πρὸς μαντείας ἐπιτηδεία, περιβαλεῖταί τὸν χρῶτά σου κατὰ τὴν νύκτα. τουτέστιν, ἡ ἰσχνὴ καὶ λεπτὴ καὶ μακρόσκελος, συγκοιμηθήσεταί σοι.

19. ΤΥΦΛΟΝ· τὸν Πλοῦτόν φησιν, ἐπεὶ οἱ πλουτοῦντες πηροῦνται τὴν διάνοιαν. Δήμητρος δέ φασιν αὐτὸν εἶναι υἱὸν καὶ Ἰασίωνος, ἐπεὶ τῇ τῶν καρπῶν περιουσίᾳ, ἢ εὐφορίᾳ, ἡμῶν ἴσταται τὴν ἔνδειαν. ὑπὸ Διὸς δὲ αὐτὸν πηρωθῆναί φασιν, ἵνα μὴ, βλέπων ἐπὶ τοὺς δικαίους μόνους ἔρχηται. οἱ δὲ τυφλὸν αὐτόν φασι, διὰ τὸ ἄκριτον. ἄλλως. Ὁ ἀφρόντιστος, ὡς πολυμέριμνος. τὸ γὰρ Ω ΦΡΟΝΤΙΣΤΟΣ ἀντὶ τοῦ ὁ ἀφρόντιστος. τὸ α ἐνταῦθα ἐπίτασιν σημαίνει. τοιοῦτόν ἐστι τὸ πάθος τῶν ἐρώντων· οἱ γὰρ ἐρῶντες, ἐκτήκονται ταῖς φροντίσι. Σημείωσαι ὅτι δύο οἱ παλαιοὶ τυφλά φασι, τὸν ἔρωτα, καὶ τὸν πλοῦτον. ὁ γὰρ ἐρῶν ἐστιν ὅτε ἐρᾷ γυναικὸς δυσειδοῦς, ἥ τις δοκεῖ αὐτῷ καλλίστη εἶναι. ὅπερ ἐστὶ τυφλότης, ὥστε ὁ ἔρως τυφλός· ἤγουν, τυφλοποιός. ποιεῖ γὰρ τοὺς ἐρῶντας τὰ μὴ καλὰ, καλὰ ἡγεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ πλοῦτος τυφλός. παρέρχεται γὰρ τοὺς καλοὺς καὶ κοσμίους, καὶ δίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς κακίστοις καὶ βδελυροῖς.

20. ΜΗΔΕΝ ΜΕΓΑ. Ὅρα ἵνα μηδὲν ἀλαζονικὸν εἴποις.

21. ΜΥΘΕΥΜΑΙ. οὐκ ἀλαζονεύομαι. σὺ δὲ μόνον θέριζε τὸ λήϊον. καὶ ἕνεκα τῆς κόρης μελῴδει, τραγῴδει. οὕτω γὰρ ποιῶν ἥδιον ἐργάσῃ· ὅτι μουσικός ποτε ὑπῆρχες.

24 ΜΩΣ.

Digitized by Google

Ἐργαξῇ· καὶ μὰν πρότερόν ποκα μουσικὸς ἦσθα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Μῶσαι Πιερίδες συναείσατε τὰν ῥαδινάν μοι
Παῖδ'. ὧν καὶ κ' ἅψησθε θεαὶ, καλὰ πάντα ποεῖτε.
Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντί τυ πάντες,
Ἰσχνὰν, ἁλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.
Καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐντὶ, καὶ ἁ γραπτὰ ὑάκινθος·
Ἀλλ' ἔμπας ἐν τοῖς στεφάνοις τὰ πρᾶτα λέγονται.

Opus facies. Etenim prius aliquando muſicus fuiſti.

BATTUS.

Muſæ Pierides, una mecum canite gracilem
Puellam: nam quæ vos deæ attingitis, omnia pulchra efficitis.
O Bombyce venuſta, omnes te Syram vocant,
Tenuem, ſole aduſtam: ego vero ſolus dico te flavam eſſe ſicut mel.
Et viola nigra eſt, & notis inſcriptus hyacinthus,
Nihilominus tamen in ſertis præcipue nominantur.

24. Ω Μοῦσαι Πιερίδες. ἤγουν, αἱ ἐν τῇ Πιερίᾳ οὖσαι· συνυμνήσατε σὺν ἐμοὶ τὴν λεπτὴν παῖδα. ὧν τινων γὰρ πραγμάτων ἅψεσθε θεαὶ, πάντα καλὰ ποιεῖτε·

26. Συριάναν σε ὀνομάζουσι πάντες, λεπτὴν καὶ μέλαιναν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. ΑΛΙΟΚΑΥΣΤΟΝ, τὸ ὑπὸ ἡλίου κεκαυμένον. μελίχρουν δὲ, ἤγουν ἐοικυῖαν κατὰ τὸ χρῶμα μέλιτι, τουτέστι σιτόχρουν· τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ χρῶμα τοῦ σίτου ὡς καὶ τοῦ μέλιτος. ἢ οἱ μὲν ἄλλοι Σύραν σε καλοῦσιν, ἐγὼ δὲ ΜΕΛΙΧΛΩΡΟΝ· οἷον, μελανόχρωτα ἠρέμα, καὶ οὐ λίαν μέλαιναν.

28. Τὴν ὑάκινθόν φασιν ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ Αἴαντος ἀναδοθῆναι, τοῦ ἐν Τροίᾳ μανέντος, διά τοι τοῦτο ἔχειν ἐγγεγραμμένον, αἶ, αἶ, τὴν ἀρχὴν τοῦ ὀνόματος τοῦ Αἴαντος. διὰ τοῦτο ἦν καὶ γραπτὴν νῦν αὐτὴν εἶπεν. ἢ γραπτὴ ὑάκινθος, ἡ ἔχουσα ἐν ἑαυτῇ γεγραμμένα γράμματα θρηνώδη, δηλονότι τὸ, αἶ, αἶ, εἶναι δὲ σύμβολον τῶν ἐπὶ τῷ Αἴαντι μυθολογουμένων. φῦναι γὰρ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ φασι τὴν ὑάκινθον, ὅτε ἐμάνη ἐπὶ Τροίας, περιπεσὼν τῷ ξίφει. ὅθεν καὶ τὸ πάθος τοῦ Αἴαντος ὑποφαίνει. εἰς τὸν Εὐφορίωνα φιλῶν εἶπεν. [ἢ εἰς τὸν Εὐφορίωνα ἀπιδὼν εἶπε· διττῶς γὰρ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν γράφεται] Πορφυρέη ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν, Ῥοιτῆσιν ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακίδαο, Εἴαρος ἀντελλομένου γεγραμμένα κωκύουσαν.

29. ΤΑ ΠΡΩΤΑ. Ἤγουν κατὰ τὴν πρώτην τάξιν ἀριθμοῦνται, καταλέγονται.

Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει,
Ἁ γέρανος τὤροτρον· ἐγὼ δ' ἐπὶ τὶν μεμάνημαι.
Αἴθε μοι ἦσαν ὅσα Κροῖσον φαντὶ πεπᾶσθαι,
Χρύσεοι ἀμφότεροί κ' ἀνεκείμεθα τᾷ Ἀφροδίτᾳ·
Τὼς αὐλὼς μὲν ἔχοισα, καὶ ἢ ῥόδον, ἢ τύ γε μᾶλον·
Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας.
Βομβύκα χαρίεσσ', οἱ μὲν πόδες ἀστράγαλοι τευ,
Ἁ φωνὰ δὲ τρύχνα. τὸν δ' αὖ τρόπον οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΜΙΛΩΝ.

Η καλὰς ἄμμε ποῶν ἐλελήθει Βῶκος ἀοιδάς·

Capra cytiſum ſequitur, lupus capram,
Grus aratrum: ego vero amore erga te inſanio.
Utinam haberem tantas opes, quantas aiunt Crœſum olim poſſediſſe:
Tunc aurei ambo Veneri conſecrati ſtaremus,
Tu tibias tenens, & aut roſam, aut pomum:
Ego vero habitu *ornatus* & novis in utroque pede *ad ſaltandum* calceis.
O Bombyce pulchra, pedes tui albi ſunt tali:
Vox mollis eſt, mores vero tuos non poſſum exprimere.

MILO.

Quam bellas cantiones faciens nos meſſor feſellit:

30. Ὁ ΚΥΤΙΣΟΣ φυτὸν, οὗ νεμόμεναι αἱ αἶγες γάλακτος πλήθουσιν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ διώκει, ἤγουν ζητεῖ.

31. Ἀρχομένου γὰρ σπόρου, αἱ γέρανοι φαίνονται. ἐγὼ δὲ ἐπὶ σοὶ μανίαν ἔχω.

32. Εἴθε ἐκεκτήμην τὰ Κροίσου, ἀμφότεροι ἂν ἦμεν ὥσπερ χρυσοῖ τῇ Ἀφροδίτῃ. τὸ δὲ ΠΕΠΑΣΘΑΙ, ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι.

35. ΣΧΟΙΜΙ Δ ΕΓΩ ΚΑΙ ΚΑΙΝΑΣ ΕΠ ΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣ ΑΜΥΚΛΑΣ. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνική. ὅθεν καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. καὶ Ἀμύκλαι εἶδος ὑποδήματος, ὡς ἐνταῦθα ἀπὸ Ἀμυκλαίου τοῦ πρώτου ὑποδήματα εὑρόντος. γράφεται καὶ, σχῆμα δ' ἐγώ. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοιοῦτος. ὀρχούμενος δὲ ἐγὼ ἐν τῇ εἰκόνι, ἐποίουν ἐμαυτὸν ἔχοντα Λακωνικὰ ὑποδήματα. ἡ ἐμὴ στήλη ἐφαίνετο ἂν ἔχουσα σχῆμα ὀρχηστοῦ, καὶ ἐν ἀμφοτέροις ποσὶν ὑποδήματα.

36. Οἱ μὲν πόδες σου ἀστράγαλοι εἰσίν, οἷον, εὔρυθμοι, καὶ ὀρθοί· ἢ λευκοὶ ὡς οἱ ἀστράγαλοι.

37. ΤΡΥΧΝΑ. Ἡ τρύχνος. τοῦτο ἐπὶ τρυφερότητος τάσσεται. ἤγουν, ἡ φωνή σου δὲ μαλακή, ἐοικυῖα τρύχνῳ. τρύχνος δὲ καὶ τρύχνη, εἶδος λαχάνου, ἡ κοινῶς λεγομένη ἀγριομελιντζάνα, ἱκανῶς μαλακοῦ. καὶ λέγεται στρύχνος. ὁ δὲ Θεόκριτος ἐξέβαλε τὸ σ διὰ τὸ μέτρον, τρύχνον εἰπών. ΟΥΚ ΕΧΩ. Ἀντὶ τοῦ ἀγνοῶ, εἰ μὴ ἄρα ἀμίμητον αὐτὸν ἔχῃς, ὡς μηδὲ εἰπεῖν τινὰ ἀξίως.

38. ΚΑΛΑΣ. Τοῦτο ὁ Μίλων ἑρμηνευόμενος

Ὡς εὖ τὰν ἰδέαν τᾶς ἁρμονίας ἐμέτρησεν.
Ὤ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας·
Θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα·

Δάματερ πολύκαρπε, πολύσταχυ, τοῦτο τὸ λαῖον
Εὔεργόν τ' εἴη, καὶ κάρπιμον ὅττι μάλιστα.
Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, μὴ παριών τις
Εἴποι· Σύκινοι ἄνδρες, ἀπώλετο χ' οὗτος ὁ μισθός.

Quam apte vero ſpeciem harmoniæ dimenſus eſt?
Væ barbæ huic, quam fruſtra aluiſti!
Vide & hæc, quæ ſunt divini Lytierſæ:
Ceres frugifera, ſpicifera, *effice* ut ſeges
Pulchre elaborata ſit, & fœcunda quam maxime:
Stringite collectores manipulos, ne quis præteriens
Dicat, O ficulnei homines, periit & hæc merces.

γευόμενος ἐν ἤθει φησί. συγκέκοφε δὲ τὸ ὄνομα· τὸν βουκαῖον, βοῦκον καὶ βῶκον εἰπὼν ὑποκοριστικῶς.

39. Καὶ τοῦτο κατ' εἰρωνείαν. ὡς εὖ τὸ τῆς ἁρμονίας εἶδος ἐρρύθμησεν ὁ βουκαῖος.

40. ΠΩΓΩΝΑ, τὰ γένεια φησίν. ὁ δὲ λόγος ὑβριστικὸς, ὅτι τὰ γένειά σου μωραίνουσιν. ἠλιθίως γὰρ αὐτὰ ἀνέφυσας.

41. ΘΑΣΑΙ. Τὸ τῆς εἰρωνείας ἐξέφηνεν ὁ Μίλων, καταγελῶν αὐτοῦ, ὅτι ἐργάτης ὢν ἐρωτικὸν ᾄδει. δυνατὸν δὲ ταῦτα λέγειν καὶ τὸν βουκαῖον. θέασαι δέ, φησι, καὶ ταύτην τὴν τραγῳδίαν τοῦ Λυτιέρσου, ἣν μέλλω ᾄσαι. Ἱστορία. Οὗτος δὲ ὁ Λυτιέρσης ᾤκει Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, υἱὸς τυγχάνων νόθος τοῦ Μίδου. γεωργὸς δὲ ὤν, τοὺς παριόντας τῶν ξένων ἐνυγχάνων, ἠνάγκαζε θερίζειν μετ' αὐτοῦ. εἶτα ἑσπέρας ἀποτέμνων αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τὸ λοιπὸν σῶμα ἐν τοῖς δράγμασι συνειλῶν ᾖδεν. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον τοῦτον ἀποκτείνας, ἔρριψεν εἰς τὸν Μαίανδρον ποταμόν. ὅθεν καὶ νῦν οἱ θερισταὶ κατὰ Φρυγίαν, ᾄδουσιν αὐτὸν ἐγκωμιάζοντες, ὡς ἄριστον θεριστήν. τοῦτον δέ φησιν Απολλόδωρος ᾠδὴν εἶναι θεριστῶν, λέγων οὕτω· καθάπερ ἐν μὲν θρήνοις ἰάλεμος, ἐν δὲ ὕμνοις ἴουλος, ἀφ' ὧν καὶ τὰς ᾠδὰς αὐτὰς καλοῦσιν, οὕτω καὶ τῶν θεριστῶν ᾠδὴ Λυτιέρσας. εἶτα ἑξῆς ᾄδων ὁ Βάττος τὴν τοῦ Λυτιέρσου ᾠδὴν, φησί.

42. Αὕτη ἐστὶν ἡ τοῦ Λυτιέρσου ᾠδή.

44. Απέστρεφε τὸν λόγον πρὸς τοὺς ἑπομένους, καὶ τὰ θεριζόμενα συνδεσμοῦντας· ΔΡΑΓΜΑΤΑ δὲ τὰ πληροῦντα τῶν σταχύων τὴν ἀριστερὰν, παρὰ τὸ δράττειν. ὅθεν καὶ δραχμὴ, ἡ πληροῦσα τὴν χεῖρα τῷ κέρματι. ΑΜΑΛΗ δὲ συνέστηκεν ἐκ δραγμάτων ἑκατὸν, ἢ καὶ διακοσίων.

45. ΣΥΚΙΝΟΙ. Ηγουν ἀσθενεῖς, καὶ ἀχρεῖοι, ὅτι τὸ τῆς συκῆς ξύλον εὔθραυστον, ἀσθενὲς, καὶ ἀδύνατον. ὅθεν καὶ παροιμία, συκίνη ἐπικουρία, ἡ μηδὲν ὠφελοῦσα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς συκῆς.

Ἐς βορέην ἄνεμον τας κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν
Ἢ ζέφυρον βλεπέτω· πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως.
Σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον·
Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα.
Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ,
Καὶ λήγειν εὕδοντος· ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα.
Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει
Τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα· πάρεστι γὰρ ἄφθονον αὐτῷ.

Ad boream ventum acervi ſectio vobis
Vel zephyrum ſpectet: ſic enim ariſtæ pingueſcunt.
Qui trituratis frumentum, fugite ſomnum meridianum:
Ex culmo tunc paleæ quam maxime exeunt.
Meſſores incipere *oportet*, cum galerita excitatur:
Et deſinere, cum illa dormit: & ſine ſenſu tolerare æſtum.
O pueri, ranæ vita optanda eſt, quæ non curat
Eum qui potum miniſtrat: abunde enim ille ſuppetit.

46. Παρατετηρημένον λέγει, τοὺς τὰς ἀμάλλας θημονοθετοῦντας, οὕτω τιθέναι, ὥστε τοὺς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου, ἢ βορέου. τὸν γὰρ κόκκον ἐνδοτέρω ὄντα οὕτω συμβαίνει πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον. ΚΟΡΘΥΟΣ δὲ, τοῦ ἐκ τῶν ἀμαλλῶν συγκειμένου θημῶνος. Ἄλλως. Κόρθυν τὸν σωρὸν λέγει. ὅταν δὲ τὰ δράγματα δεθῇ, τοὺς στάχυας σωρεύουσι πρὸς ἀλλήλους νενευκότας ἔσωθεν. τὰ δὲ κῶλα αὐτῶν, ἅ τινες αὐλοὺς καλοῦσιν, ἔξω ἐστραμμένα ἐῶσιν, ὅπως διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος ῥιπιζόμενος πιαίνηται, καὶ ἄβροχος καὶ ἄσηπτος διαμένῃ· ἡ κόρθυς δὲ κλίνεται τῆς κόρθυος· ὡς ἡ πίτυς, τῆς πίτυος.

48. Ἑτέρα παραίνεσις. Δεῖ τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾷν. ἐπιτηδειότατος γάρ ἐστιν ὁ μεσημβρινὸς καιρὸς πρὸς τὸ ἀλοᾷν. φλέγοντος γὰρ τοῦ ἡλίου τηνικαῦτα τὴν καλάμην, τὸ ἄχυρον συμβαίνει λεπτότερον γίνεσθαι. ΚΑΛΑΜΗ δὲ τὸ κατωτέρω τοῦ στάχυος, ὅσον τε σὺν τῷ στάχυϊ τέμνεται, καὶ ὅσον ἐν τῇ γῇ ἄτμητον ὑπολιμπάνεται.

50. Δεῖ, φησι, τοὺς ἀλοῶντας μεσημβρίας ἀλοᾷν. τοὺς δὲ ἀμῶντας, ἄρτι λευκαινομένης τῆς ἠοῦς ἄρχεσθαι τοῦ ἀμητοῦ λήγειν δὲ ἐπισκιαζομένης ἤδη τῆς γῆς.

51. ΕΛΙΝΝΥΣΑΙ ΔΕ ΤΟ ΚΑΥΜΑ. Ἤτοι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας ἠρεμεῖν, βραδῦναι. τὸ θέρμα, ἐλιννύω τὸ βραδύνω· οὐκ ἀσκόπως δὲ τοῦτο λέγει. ὁ γὰρ κορυδαλλὸς τῶν ὀρνέων πρῶτος περὶ τὸ λυκόφως ἐπὶ τὰς νομὰς ἀφικνεῖται, καὶ τελευταῖος ὑποστρέφει.

52. ΕΥΚΤΑΙΟΣ. Μακάριος. ἐπισκώπτει δὲ τὸν ἐργοδότην, ὡς μὴ αὔταρκες ποτὸν παρεχόμενον. εὐκτὸς δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός.

Κάλλιον, ὦ 'πιμελητὰ φιλάργυρε, τὼς φακὸς ἕψειν,
Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον.

Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας ἐν ἁλίῳ ἄνδρας ἀείδεν.
Τὸν δὲ τεὸν, Βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα
Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρευοίσᾳ.

Pulchrius tibi eſt, o' procurator avare, lentes coquere,
Vide ne manum vulneres dum cyminum dividis.
Hæc decet viros in æſtu ſolis laborantes cantare.
Tuum vero, o meſſor, noxium amorem oportet
Narrari matri in lecto mane vigilanti.

54. Ὁ λόγος πρὸς τὸν ἐπιστάτην τῶν θεριστῶν, ὀλίγην τροφὴν αὐτῷ παρεχόμενον. Ἄλλως τὸ ΕΠΙΜΕΛΗΤΑ ἀντὶ τοῦ ὦ ἐργοδότα· ὃν δὴ ἐργοδότην φιλάργυρόν φησι. τὸ δὲ τὸν ΦΑΚΟΝ ΕΨΕΙΝ παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸ κρέας. ἢ, κάλλιον ὦ ἐπιστάτα ἕψειν σε τὸν φακὸν ὁλόκληρον. καὶ ὅρα ἵνα μὴ ΕΠΙΤΑΜΗΣ, ἤγουν σχίσῃς τὴν χεῖρα καταπρίων αὐτὸν δηλονότι, ὡς οἱ τὸ κύμινον. καθὰ εἰώθαμεν τοὺς ἄγαν φειδωλοὺς, κυμινοπρίστας καλεῖν. σκώπτει δὲ αὐτὸν ὁ λόγος ὡς φειδωλόν.

56. Τινὲς ἐκ τοῦ Μίλωνος λέγουσιν εἶναι τὸν λόγον, ἀπὸ τοῦ, ἢ καλῶς ἄμμε ποῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδὰς, μέχρι τέλους τοῦ εἰδυλλίου. ἄλλοι δὲ λέγουσιν, ὅτι ἐκ τοῦ Μίλωνός ἐστιν ὁ λόγος τὸ, ἢ καλὰς ἄμμε ποῶν, μέχρις, ὤμοι τοῦ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. τὸ δὲ μετὰ ταῦτα, ἤγουν τὸ, θᾶσαι δὴ καὶ ταῦτα τὰ τῶ θείω Λυτιέρσα, λέγουσι τὸν Βάττον λέγειν μέχρι τοῦ, μὴ ἐπιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον, τὸ δὲ ἑξῆς ὡς ἀπὸ τοῦ Μίλωνος, ἤτοι τὸ, ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα δύο στίχους. Ἄλλως. Ταῦτα χρὴ μοχθεῦντας] Ταῦτα, τὰ μέλη τὰ προειρημένα δηλονότι, χρὴ τοὺς θερίζοντας ᾄδειν, καὶ οὐχὶ ἐρωτικὰ, ὥσπερ σὺ ποιεῖς Βουκαῖε δηλονότι. ἢ ἐνδέχεται τοὺς θερίζοντας τοῦ θερισμοῦ φροντίζειν, καὶ μὴ τοῦ ἔρωτος, ὁ λόγος ἐκ τοῦ Μίλωνος. οἱ δὲ καὶ τοῖς ἐπάνω ταῦτα συνάπτουσι.

57. Περὶ δὲ τοῦ ἔρωτός σου, ὦ Βάττε, τοῦ πτωχοῦ, προσῆκόν ἐστι τῇ μητρί σου λέγειν ἐν τῇ κοίτῃ κατὰ τὸν ὄρθρον κειμένῃ. ἢ ἀνισταμένῃ ὄρθρου, καὶ μὴ νῦν ἐμοί. τὸ δὲ ΛΙΜΗΡΟΝ ἀντὶ τοῦ πτωχόν. ἢ χρὴ δέ σε τὸν σαυτοῦ ἔρωτα πρὸς τὴν μητέρα λέγειν, ὅτε γρηγορεῖ ἐν τῇ κοίτῃ.

ΥΠΟ-

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Ἑνδεκάτου Εἰδυλλίου.

Ὑπόκειται ὁ Κύκλωψ παρηγορῶν ἑαυτοῦ τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ ἔρωτα δι᾽ ᾠδῆς. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ Θεόκριτος ἰατρῷ Νικίᾳ, Μιλησίῳ τὸ γένος. ὃς συμφοιτητὴς γέγονεν Ἐρασιστράτου, ἰατροῦ ὄντος καὶ αὐτοῦ. φέρεται δὲ καί τι ποιημάτιον αὐτοῦ ἀντιγεγραμμένον ὑπὲρ Κύκλωπος πρὸς Θεόκριτον.

ARGUMENTUM

IDYLLII XI.

Proponitur Cyclops qui amorem ſuum erga Galateam carmine ſolatur. Alloquitur autem Theocritus Niciam medicum, Mileſium natione, qui condiſcipulus fuit Eraſiſtrati, etiam medici. Fertur vero & aliquod ab illo carmen reſcriptum de Cyclope ad Theocritum.

ΚΥΚΛΩΨ,

Εἰδύλλιον ιά.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ᾽ ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ᾽ ἐπίπαστον,

CYCLOPS,

IDYLLION XI.

NUllum contra amorem natum eſt remedium aliud,
O Nicia, neque quod vel inungi vel aſpergi poſſit, ut opinor,

ΟΥΔΕΝ. Ὁ νοῦς· οὐδὲν ἔρωτός μοι δοκεῖ φάρμακον πεφυκέναι, ὦ Νικία, εἰ μὴ ἡ παιδεία, καὶ αἱ μοῦσαι. ταύταις γὰρ ὁ Κύκλωψ πρὸς διαγωγὴν τοῦ ἔρωτος τῆς Γαλατείας ἐχρῆτο. καὶ Φιλόξενος ποιεῖ τὸν Κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὅπως ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται. καὶ Καλλίμαχος. Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνεύρατο τὰν ἀοιδὰν, Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίχανον. Ἄλλως. Ὦ Νικία, οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν ἔρωτα, παρὸ αἱ μοῦσαι. αὗται γὰρ θεραπεύουσι τὸν ἔρωτα. τὸ δὲ τοιοῦτο φάρμακον κοῦφον καὶ χάριεν γίνεται ὡς τοὺς ἀνθρώπους. δύσκολον δὲ κατὰ τὴν εὕρεσιν. γινώσκεις δὲ καὶ σὺ τοῦτο ἐπιστημόνως, ὡς ἰατρὸς καὶ φίλος ταῖς μούσαις. καὶ τούτου παράδειγμα ὁ Κύκλωψ. εὐκολώτατα γὰρ ἐκεῖνος ἐθεράπευε τὸν ἔρωτα μελουργῶν, καὶ ταῖς μούσαις προσέχων, ὅτε ἠράσθη τῆς Γα-

λατείας

Η ταὶ Πιερίδες. κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι.
Γινώσκεν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥάϊστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν,
Ὡ ῤχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατείας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε.
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις,

Quam Muſæ. Leve *hoc* & jucundum
Naſcitur inter homines: quod tamen facile non eſt invenire.
Puto autem *ego* bene noſſe te *hoc*, medicus cum ſis,
Et novem Muſis eximie carus.
Sic Cyclops apud nos commode vixit,
Antiquus ille Polyphemus, cum amaret Galateam,
Jam primum pubeſcens circa os & tempora.
Amavit vero non roſis, aut pomis, aut cincinnis,

λατείας νέος ὤν, καὶ ἄρτι τὴν ἔκφυσιν τῶν γενείων ἐν τῷ πώγωνι δεικνύων. ἐκινήθη δ' εἰς ἔρωτα, οὐχ ὑπὸ μήλων, ἢ ῥόδων, ἢ ὑπὸ φαύλων τινῶν λέγω ΚΙΚΙΝΩΝ, τουτέστι τριχῶν, ἀλλ' ὑπ' ὅλων μανιῶν. ὥστε καὶ τὰ προσόντα αὐτῷ ἡγεῖσθαι πάρεργα. καὶ γὰρ αἱ ὄϊες αὐτοῦ ᾄδοντος ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, ἐκ τῆς νομῆς μόναι ἐπανῆλθον εἰς τὸ ΑΥΛΙΟΝ· τουτέστιν εἰς τὴν μάνδραν· αὐτὸς δὲ καθήμενος ᾖδεν ἔχων ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἐγκάρδιον ἕλκος, ὅπερ ἐνέπηξε τῷ ἥπατι αὐτοῦ. ἰστέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσὶ ΧΡΙΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ χριόμεθα εἰς θεραπείαν. τὰ δὲ ποτὰ, ἤγουν, ἅπερ πίνομεν. τὰ δὲ ΕΠΙΠΑΣΤΑ, ἤγουν, ἅπερ ἐπιπάττομεν.

3. τὸ κατὰ φιλοσοφίαν ἐρᾶν, κουφότατον παρέχει τὸ πάθος· ἤγουν, συντόμως γίνεται ἡ σοφία. καὶ σύντομον τὸ μουσικὸν εἶναί τινα.

4. Τὴν φιλοσοφίαν λέγει, ἢ τὴν παιδείαν, ὅτι οὐκ ἔστιν εὐχερὲς περιγενέσθαι φιλοσοφίας, ἢ παιδείας.

7. Τοῦτον γὰρ τὸν τρόπον ῥᾴδιον διῆγε καὶ ὁ παρ' ἡμῖν Κύκλωψ διὰ τῶν ᾠδῶν. τὸ δὲ ΠΑΡ ΗΜΙΝ ἐπὶ τῆς Σικελίας φέρει. καθὸ καὶ Συῤῥακούσιός ἐστι. δοκεῖ δέ τισιν, ὅτι καὶ ἡ πλάνη τοῦ Ὀδυσσέως περὶ Σικελίαν που γέγονε.

10. ΗΡΑΤΟ. Εἰς ἔρωτα ἐκινήθη· ἠράσθη, οὐκ ἐλαφρῶς, ὥστε μῆλα διδόναι, ἢ ῥόδα, ἢ ἕτερόν τι εἰς τὸ καλλωπίζειν. ἢ ἠράσθη οὐκ ἐλαφρῶς, καὶ τῶν κατὰ μέρος αὐτῆς, οὔτε ῥόδων, οὔτε μήλων. ΜΗΛΩΝ μὲν ἐπὶ τῆς ὄψεως· ΡΟΔΩΝ δὲ, τῆς γυναικείας ἥβης, παρόσον καὶ ῥοδωνιὰν αὐτὴν ἔσθ' ὅτε λέγει. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει· Ὡς τ' οὖν ἐσθίων τοῖς σιτίοις ἥδεσθαι. ἅπαντα δ' εἶναι δοκεῖ ῥοδωνιὰ, καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. ΟΥΔΕ ΚΙΚΙΝΟΙΣ. Τοῖς μαλλίοις. τῇ κόμῃ. ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κέχρηται. Ὥσπερ ἐγχέλεις χρυσοῦς ἔχων κικίνους.

12. ΑΥΤ-

Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις, ἁγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τ' ὤυλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' αἰόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος,
Κύπριος ἐκ μεγάλας τό οἱ ἤπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·

Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Sed pernicioſis furiis: ducebat autem omnia poſthabenda.
Sæpe oves ad ovile *ſine duce* ſua ſponte redibant
Ex viridi gramine: ipſe vero Galateam cantu celebrans
In ipſo algoſo litore conſumebatur,
Inde uſque ab aurora, infeniſſimum habens ſub pectore vulnus
A Venere potenti, quod telum illi in hepate fixerat.
Sed hoc remedium ille invenit, ſedenſque in rupe
Præcelſa, in mare proſpectans, talia canebat:
O candida Galatea, cur amantem reſpuis?
Candidior caſeo, cum aſpiceris: tenerior agno,
Vitulo laſcivior, acerbior uva immatura.

12. ΑΥΤΑΙ ἀντὶ τῦ μόναι, Ὅμηρος· Τυδείδης δ' αὐτὸς πονέων. ἀντὶ τῦ αὐτόματος καὶ μόνος.

17. Ἀλλὰ τετραμμένος ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, εὗρε ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ, τυτέσι τὴν θεραπείαν. Καθεζόμενος γὰρ ἐπάνω τινὸς πέτρας ὑψηλῆς, μέλη τινὰ συνετίθει ἐμμέτρως, πρὸς τὴν θάλασσαν βλέπων.

19. ΑΠΟΒΑΛΛΗ. Μισῆς, ἀποῤῥίπτεις. ἀποβάλλω γὰρ, τὸ ἀποῤῥίπτω. προσβάλλω, τὸ προσκρύω· ὡς τὸ, προσβάλλυσιν οἱ πολέμιοι τῷ τείχει τῆς πόλεως. περιβάλλω, τὸ ἐνδύω. ὅθεν καὶ περιβολὴ, τὸ ἔνδυμα.

20. ΠΑΚΤΑΣ. Τυρῦ πεπηγότος. ὃ οἱ Ἀττικοὶ τροφαλίδα λαλῦσι.

21. ΓΑΥΡΟΤΕΡΑ. Αὐθαδεσέρα. γαῦρος γὰρ ὁ ἐπηρμένος. καὶ γαυριῶ ῥῆμα, ἀντὶ τῦ ἐπαίρεται. ἐκ τύτυ συγκριτικὸν, γαυρότερος. καὶ γαυροτέρα θηλυκόν. ΦΙΑΡΩΤΕΡΑ. σκληροτέρα ἀώρυ ςαφυλῆς. ΟΜΦΑΞ γὰρ ἡ ἄωρος ςαφυλὴ, καὶ ἡ ἄωρος ἐλαία, ὅθεν καὶ ὀμφάκινον ἔλαιον, τὸ ἐξ ἀώρων ἐλαιῶν γενόμενον, ὃ δὴ πινόμενον τὰς ἐν τῇ κοιλίᾳ πλατείας ἕλμινθας ἀναιρεῖ.

24 ΛΥΚ.

Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με.
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με·
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ, ἁνίκα πρᾶτον
Ἦνθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδέτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει οὐ μὰ Δί' οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις·
Οὕνεκα μοι λασία μὲν ὀφρὺς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά,
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.

Soles vero huc venire, cum me dulcis ſomnus tenet:
Recedis vero ſtatim abiens cum dulcis ſomnus me reliquit,
Fugiſque velut ovis canum lupum conſpicata.
Amare te cœpi puella tunc, cum primum
Veniſti cum mea matre, volens hyacinthina folia
Ex monte decerpere; ego vero viæ dux eram.
Neque, ubi te vidi, poſtea deſinere, ne nunc quidem,
Ab eo inde tempore potui: tu vero prorſus nihil per Jovem curas.
Scio pulchra puella, quare me fugis:
Quia mihi hirſutum ſupercilium per totam frontem,
Ab aure altera ad alteram protenſum eſt aurem, unum longum,
Unus vero oculus ſubeſt, & latus naſus ſupra labra.

24. ΠΟΛΙΟΝ. Ἀντὶ τοῦ λευκόν. οἱ γὰρ λύκοι αἰθαλώδεις τὴν χροιάν· ἐπεὶ οὖν ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ εἰσι τὰ τοιαῦτα, εἶπε καταχρηστικῶς τοὺς λύκους λευκούς· ἢ πολιούς, ἀντὶ τοῦ γεραιούς, καὶ παλαιούς.

27. Τὸ ΔΡΕΨΑΣΘΑΙ, κυρίως ἐπὶ βοτανῶν, καὶ ἐπὶ φύλλων δένδρων· καὶ λέγεται οὐκ παθητικῶς. τὰ γὰρ ἐνεργητικὰ ἄχρηστα. σημαίνει δὲ τὸ τέμνειν. ἐκ δὲ τούτου τοῦ δρέπω ἀχρήστου, καὶ δρεπάνη, δι' ἧς τοὺς ἀστάχυας δρέπομεν.

28. Οὐ δύναμαι παύσασθαι ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν εἶδόν σε, οὔτε μετὰ τοῦτο, οὔτε μέχρι τοῦ νῦν.

33. Τουτέστιν εἰμὶ σιμός· σιμὸς δέ ἐστιν, ὁ συγκαθημένην ἔχων τὴν ῥῖνα, καὶ ἀνεστηκότας τοὺς ῥώθωνας. γρυπὸς δὲ, ὁ ἐπικαμπῆ ταύτην ἔχων, δίκην ἱέρακος.

Ἀλλ' ὡυτὸς τοιοῦτος ἐών, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κὴκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·
Τυρὸς δ' οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἁμᾶ κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί. τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς,
Πάσας μαννοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.

Verum ego ille, qui talis ſum, oves mille paſco;
Et lac optimum, quod ex illis mulgetur, bibo:
Nec caſeus mihi deſit in æſtate, neque in autumno,
Neque ſumma etiam hyeme: fiſcellæ enim ſunt oneratæ ſemper.
Fiſtula vero melius canere novi quam ullus hic Cyclopum,
Tecum, o carum dulce pomum, me ipſum *quoque* cantu celebrans,
Idque ſæpe nocte intempeſta.
Alo tibi undecim hinnulos,
Omnes fœtus; & catulos quatuor urſarum.

34. Ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς τοιοῦτος ὢν, ἀσχήμων δηλονότι καὶ δυσειδὴς, ποιμήν εἰμι προβάτων χιλίων, καὶ βόσκω αὐτά. καὶ τὸ γάλα τούτων τὸ κάλλιστον πίνω ἀμελγόμενος. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀμέλγω κοινὸν, ὃ καὶ βδέλλω, τὸ ἐκπιέζω. ἐκ τούτου καὶ βδέλλα, ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα. Ἀττικῶς δὲ, βδάλλω τὸ αὐτό.

37. ΤΑΡΣΟΙ τὰ κοινῶς λεγόμενα τυροβόλια, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τείρω, τερῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, καὶ ἀναδόσει τοῦ τόνου, τέρσω. ἀφ' οὗ ταρσός. ἐν ᾧ τινι δηλονότι ὁ τυρὸς ξηραίνεται.

38. Γινώσκω δὲ διὰ σύριγγος μελῳδεῖν, ὡς οὐδεὶς τῶν ἐνταῦθα ὄντων Κυκλώπων.

39. ΓΛΥΚΥΜΑΛΟΝ. Τοῦτο προσφθεγμα ἐρωτικόν. εἰώθασι γὰρ οἱ ἐρῶντες πρὸς τὰς ἐρωμένας λέγειν, γλυκύ μου μῆλον. ἐμαυτὸν καὶ σε παρὰ καιρὸν τῆς νυκτὸς ᾄδω· τουτέστι, διὰ μελουργημάτων ἐγκωμιάζω. Ἄλλως. ναί, φησιν, οὕτω τὸ συρίζειν ἐπίσταμαι, ὡς οὐδεὶς τῶν Κυκλώπων, ὑμνῶν τὸ προσφιλέστατόν μοι γλυκύμηλον. ἤγουν τὸ γλυκὺ μῆλον. μῆλον δέ ἐστιν ὡς μελίλωτον. ἔστι καὶ μήλου γένος. Σαπφώ· Γλυκύμαλον ἐρεύγεται, ὡς ἄκρῳ ἐπ' ὕσδῳ.

40. Τοῦτο ἐρεθιστικόν, ἤγουν παρακινητικὸν πρὸς ἔρωτα, ὅτι ἐκ περιουσίας ἔχω καὶ ἐλάφους, μετὰ τῶν γεννημάτων αὐτῶν. ΑΜΝΟΦΟΡΩΣ γὰρ, ἀμνίδας καὶ βρέφη φέρουσας. ἡ ΜΑΝΝΟΦΟΡΩΣ. γράφεται γὰρ ἔν τισι καὶ οὕτω. ΜΑΝΝΟΣ δέ ἐστιν ὁ περιτραχήλιος κόσμος, τὸ λεγόμενον μαννάκιον.

41. Καὶ σκύμνους ἄρκτων τέσσαρας.

42. ΑΛΛ.

Digitized by Google

Ἀλλ᾽ ἀφίκευ τὺ ποτ᾽ ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ᾽ ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι·
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ᾽ ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος·
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.
Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ᾽ ἕλοιτο;
Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμες,

Sed veni tu ad me, habebis nihil minus.
Glaucum vero mare ſine litus ferire.
Jucundius in antro apud me noctem tranſiges:
Ibi ſunt lauri, ſunt proceræ cupreſſi:
Eſt & nigra hedera: eſt vitis dulciſſimos fructus ferens:
Eſt & gelida unda, quam mihi nemoroſa Ætna
Ex candida nive, potum divinum, miniſtrat.
Quis *præ* his in mari & fluctibus vivere malit?
Si vero ego videor tibi eſſe hirſutior,

42. Ἀλλ᾽ ἐλθὲ πρὸς ἐμέ. καὶ οὐχ ἧττον ἐμοῦ ἕξῃς. δηλονότι, ὁμοίως ἐμοὶ ἀπολαύσῃς τῶν ἐμῶν.

45. ῬΑΔΙΝΟΝ τὸ ἐπίμηκες καὶ λεπτόν. τὸ ῥεῖα, ἤγουν εὐκόλως δονούμενον.

46. ΜΕΛΑΣ ΚΙΣΣΟΣ. Οὐκ ἀσκέπως τοῦτό φησι. παραδίδωσι δὲ ὁ Κρατῖνος, καὶ ἄλλον λευκὸν κισσὸν, οὗ τὸν καρπὸν μετὰ τὸ τριβῆναι πινόμενον, πρὸς παιδοποιΐαν φασὶ συντελεῖν.

47. Ιστέον, ὅτι ἡ Αἴτνη τὸ ὄρος τῆς Σικελίας, ἐξ ἑνὸς μέρους πῦρ ἀναπέμπει, ὃ καὶ Αἰτναῖον λέγεται· ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου μέρους ἐστὶ δενδροφόρον, ἐν ᾧ καὶ χιὼν δι᾽ ἔτους τηρεῖται, ἐξ οὗ φησιν ὁ Θεόκριτος, τῆς χιόνος τηκομένης, ῥεῖν τὸ ὕδωρ καὶ μάλα ψυχρόν.

48. ΠΟΤΟΝ ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ. Νέκταρ, θεῶν πόμα. ἀμβροσία τροφὴ θεῶν, ὥς φασιν Ἕλληνες. ἐκ δὲ τῆς ἀμβροσίας καὶ ἀμβρόσιον πόμα, τὸ θεῖον, τουτέστι τὸ γλυκύτατον.

49. Ἤγουν, τίς τοσαῦτα ἔχων, ὅσα ἐγὼ ἔχω δηλονότι; ἀφεὶς ταῦτα προέλοιτο, ἤγουν προκρίνοι οἰκεῖν θάλασσαν καὶ κύματα.

50. Εἰ δὲ ἐγὼ παρά σοι νομίζομαι λάσιος εἶναι, δηλονότι σύνοφρυς, καὶ διὰ τοῦτο μεμίσημαι, ἐστί μοι ξύλα δρύϊνα· καὶ καιόμενος καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν, οὗ γλυκερώτερον οὐδὲν ἐμοὶ, ὑπὸ σοῦ, ὑπομένοιμι ἂν ἡδέως. τοῦτό φησιν, ὅτι οἱ ἐρῶντες πάσχοντες ὑπὸ τῶν ἐρωμένων τὰ ἔσχατα τῶν δεινῶν, ἡδέως φέρουσιν.

54. ἈΠΟ-

Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ᾽ ὑπὸ τεῦ καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Καὶ τὸν ἕν᾽ ὀφθαλμὸν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν·
Ὤ μοι ὅτ᾽ οὐκ ἔτεκέν μ᾽ ἁ μάτηρ βράγχι᾽ ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ἐπὶ τὶν, καὶ τὰν χέρα τεῦ ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς· ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ,
Ἢ μάκων᾽ ἁπαλὰν, ἐρυθρὰ πλαταγώνι᾽ ἔχοισαν.
Ἀλλὰ, τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ᾽ οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ᾽ ἐδυνάθην.
Νῦν μὰν, ὦ κόριον, νῦν αὐτέθι νεῖν γε μαθεῦμαι,

Sunt mihi querna ligna, & ſub cinere ignis inextinctus:
Et perferre poſſum, ut etiam anima mea a te comburatur,
Et unicus ille oculus, quo mihi nihil dulcius eſt.
Hei mihi quod mater non peperit me habentem branchia,
Ut ad te per undas irem, ac manum tuam oſcularer,
Si quidem os non velles: adferrem vero tibi vel alba lilia,
Vel papaver tenerum, quod rubra crepitacula habet.
Atqui hæc quidem in æſtate, alia vero gignuntur hyeme,
Ut omnia hæc ſimul tibi afferre non poſſim.
Nunc profecto hic, o puella, natare diſcam,

54. Ἀπορῶν ὁ Κύκλωψ καὶ ἀποτυγχάνων ὡς ἐρῶν Νηρηΐδος τῆς Γαλατείας, φησὶ δεινοπαθῶν. φεῦ μοι, ὅτι οὐκ ἐγέννησέ με ἡ μήτηρ μου ἰχθύν. οὕτω γὰρ ἂν κατεφίλησα τὴν χεῖρά σου, ἐὰν μὴ τὸ στόμα ἤθελες.

56. Ἔφερον δέ σοι καὶ ἐρωτικὰ σύμβολα, κρίνα δηλονότι λευκὰ καὶ μήκωνος φύλλα: ἀλλ᾽ οὐκ ἂν δυνηθείην φέρειν σοι ἀμφότερα ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ· τὰ γὰρ κρίνα τοῦ θέρους εἰσί· τὰ δὲ τῆς μήκωνος φύλλα τοῦ χειμῶνος. ΜΗΚΩΝ δὲ λέγεται ἡ κεφαλὴ, καὶ ἀνθηφόρος βοτάνη, ἡ κοινῶς λεγομένη κώδεια.

57. ΠΛΑΤΑΓΩΝΙΑ. τὰ τῆς μήκωνος φύλλα φησὶ, καὶ τὰ τῆς ἀνεμώνης, ἀπὸ τοῦ πλάσσειν, ὅ ἐστι ψοφεῖν. τιθέντες γὰρ αὐτὰ κατὰ τὸν ἀντίχειρα καὶ τὸν λιχανὸν δάκτυλον, τύπτουσι τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ, καὶ οὕτω σημειοῦνται, εἰ ἀγαπῶνται ὑπὸ τῶν ἐρωμένων. ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ τῆς πλαταγῶνος ψόφου, εἰ ἀψόφως ἐπικρουσθείη.

60. Λείπεται τοίνυν, ὦ κόρη, ἐπεὶ οὐ βράγχια ἔχω, τουτέστιν οὐκ ἰχθὺς ἐγενόμην, μαθεῖν ἐμὲ τὸ νεῖν, τουτέστι τὸ πλέειν, καὶ κολυμβᾷν, ἐάν περ ἀφίκηταί τις ξένος ἐνταῦθα μετὰ νηός· οὗτος γὰρ ἐμὲ διδάξεται δηλονότι πλέειν, ἵνα μάθω, τί γλυκύ ἐστιν ὑμῖν, ταῖς Νηρηΐσι δηλονότι, τὸ κατοικεῖν τὸν βυθόν.

63. τὸ

Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξένος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικεῖν τὸν βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν·
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδέν πα ποχ' ὅλως ποτί τιν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μευ,
Καὶ ταῦτ', ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδεν, ὡς ἀνιαθῇ· ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Si quis hoſpes navigans cum nave huc advenerit,
Ut ſciam quænam voluptas vobis ſit habitare in profundo.
Egredere o Galatea, & egreſſa obliviſcaris
(Sicut ego nunc hic ſedens) domum redire.
Paſcere vero una mecum velis, & lac mulgere,
Et caſeum premere, acre coagulum immittens.
Mater me ſola injuria afficit, & eam accuſo:
Nihil prorſus illa unquam amabile tibi dixit de me,
Idque indies videns me tenuem *magis* fieri.
Dicam mihi caput & ambos pedes meos
Dolere, ut crucietur: quoniam & ego crucior.
O Cyclops, Cyclops, quo tibi mens avolavit?

63. τὸ πᾶν· ἤθε ἐξέλθοις ὦ Γαλάτεια, καὶ ἐξελθοῦσα, ἤθε λήθην λάβοις, ὥσπερ ἐγὼ νῦν ἐνταῦθα καθήμενος, εἰς τὸν οἶκον ἀπελθεῖν. καὶ ἤθε βουληθείης σὺν ἐμοὶ ποιμαίνειν, καὶ ὁμοῦ γάλα ἀμέλγειν καὶ ἤθε βουληθείης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ σχῆμα, τυρὸν πῆξαι, πιτύαν δραστικωτάτην ἐμβαλοῦσα.

66. Α ΜΑΤΗΡ ΑΔΙΚΕΙ ΜΕ. Ὅτι οὐ μαστρωπεύει μοι. αὕτη ἂν εἴη Φόρκυνος θυγάτηρ ἡ Θόωσα, καθὼς φησιν ὁ ποιητής. Ἄλλως τοῦτο ἀγροικικὸν, καὶ ἀφελὲς τὸ ἦθος. ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀδικεῖ με, μὴ προαγωγεύουσα τὴν ἐμὴν ἐρωμένην πρὸς ἐμέ. καὶ ταῦτα ὁρῶσά με ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἰσχναινόμενον, καὶ λεπτυνόμενον καθ' ἑκάστην ἡμέραν. διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ἀντιλυπήσω αὐτὴν, προφασιζόμενος, ὅτι τὴν κεφαλὴν μου ὀδυνῶμαι, καὶ τοὺς πόδας μου ἀμφοτέρους, ἐπεὶ τοῦ ἔρωτός μου οὐ φροντίζει.

72. Ὥσπερ συστραφεὶς, καὶ ἀλγήσας τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως, πρὸς ἑαυτὸν διαλέγεται· ποῦ τὰς φρένας ὦ Κύκλωψ ἐκπεπετασμένας καὶ πεπλανημένας ἔχεις, ἐὰν

ἀπελ-

Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Τοῖς ἄρνεσσι φέροις, ταχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχες νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τὶ τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπήν κ' αὐταῖς ὑπακοίσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα,
Μωσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ' ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Si tu profectus calathos texeres, & teneras virgas metens
Agnis adferres, fortaſſe multo rectius ſaperes.
Mulge præſentem: quid enim fugientem ſectaris?
Forte aliam invenies Galateam, & quidem pulchriorem.
Multæ puellæ mecum de nocte colludere volunt:
Suaviter vero rident omnes, cum ipſis auſculto:
Nimirum & ego in terra aliquis videor eſſe.
Sic Polyphemus paſcebat amorem,
Cantans: ſuavius autem agebat, quam ſi aurum dediſſet.

ἀπελθὼν καλαθίσκυς συμπλέκῃς, καὶ πόαν θερίσας τοῖς ἀρνίοις φέροις, ἴσως γένοιο φρονιμώτερος.

75. Ο νῦς· τὶ πρὸς ἀμηχανίαν τρέπῃ; Ἡσίοδος· Νήπιος, ὃς τὰ ἕτοιμα λιπὼν, τ' ἀνέτοιμα διώκει. κατὰ τὴν παροιμίαν τῦτο λέγει. τὸν θέλοντα βῦν ἔλαυνε· ἤγυν, τὴν ἀγαπῶσαν φίλει.

80. Πρὸς τὸν Νικίαν ὁ λόγος ἀπὸ τῦ ποιητῦ. ὕτως ὁ Πολύφημος, φησι, μετεχειρίζετο τὸν ἔρωτα, ἐθεράπευε μελῳγῶν.

81. Εὐχερέστερον δὲ διέζη, παρὰ μισθὸν δῦναι, εἰς θεραπείαν τῦ ἔρωτος δηλονότι. ἢ εἰ χρυσίον εἶχε δῦναι, ὅπως πείσῃ τὴν Γαλάτειαν.

ΥΠΟ-

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ Δωδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Αἴτης, γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. Αἴτας δὲ οἱ μὲν Θετταλοὶ καλῦσι τὺς ἐρωμένυς. οἱ δὲ, Αἴτας, τὺς ἑταίρους. φασὶ δέ τινες λέγεσθαι τὺς ἀγαθὺς, οἷον μὴ ἴτας, ἀντὶ τῦ μὴ ἰταμύς. ἢ Αἴτης, ὁ συναίτης καὶ συμπολίτης. Προσδιαλέγεται δὲ ὁ ἐρῶν τῷ ἐρωμένῳ, καὶ εὔχεται δύο ψυχῶν ἁρμονίαν αὐτοῖς γενέσθαι, καὶ φιλίας ἀσφάλειαν μέχρι τέλυς παραμένυσαν· ἵνα καὶ μετὰ θάνατον οἱ μετ᾽ αὐτὺς φημίσωσιν τὴν ἐν ἀμφοτέροις ὁμόνοιαν. Καὶ τὺς Μεγαρεῖς ἐπαινεῖ, ἐπὶ τῷ τετιμηκέναι Διοκλέα ὑπερασπίσαντα τῦ ἰδίυ ἐρωμένυ.

ARGUMENTUM

Idyllii XII.

Inſcribitur quidem hoc Idyllion Aites: ſcriptum vero eſt Ionica dialecto. Aitas autem Theſſali vocant amatos. Alii ἀΐτας ſocios appellant, nonnulli vero probos & modeſtos ita vocari dicunt, quaſi non protervos, ſive impudentes. Aut Aites ſignificat cohabitatorem & concivem. Alloquitur autem amator eum quem amat, optatque ſibi duorum animorum conjunctionem, & amicitiæ ſolidam firmitatem, quæ uſque in finem vitæ permaneat: adeo ut etiam poſt ipſorum mortem poſteri prædicent concordiam quæ inter eos interceſſit. Et Megarenſes laudat, eo quod ſummo honore affecerint Dioclem, qui ſemetipſum pro amico ſuo defendendo morti expoſuit.

ΑΙΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιβ΄.

Ἤλυθες, ὦ φίλε κῦρε, τρίτῃ σὺν νυκτὶ καὶ ἠοῖ;
Ἤλυθες; οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκυσιν.

AITES,

Idyllion XII.

Veniſti care puer, poſt tertiam jam noctem & auroram,
Veniſti: qui vero deſiderio conficiuntur, uno die fiunt ſenes.

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιβ΄.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Αἴτης γέγραπται δὲ Ἰάδι διαλέκτῳ. ἔστι δὲ τὸ εἶδος ἀφηγηματικόν. ἀφ᾽ ἑνὸς γὰρ προσώπυ προάγεται ὁ λόγος, τυτέστι, τῦ Θεοκρίτυ. διαλέγεται γὰρ ὡς ἐραστὴς πρός τινα ἐρώμενον, ὐ πλέον τριῶν ἡμερῶν ἀποδεδημηκότα. ὅθεν φησιν, ἤλυθες μετὰ τρεῖς ἡμέρας· ἐγὼ δὲ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ γεγήρακα, ὡς ποθῶν. ἔστι δὲ Εἴσπνηλος ὁ ἐραστὴς, κατὰ τὴν τῶν Ἀμυκλαίων διάλεκτον. Αἴτης δὲ, ὁ ἐρώμενος, ὡς Θετ-

Digitized by Google

Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μῆλον βραβύλοιο
Ἥδιον, ὅσσον ὄϊς σφετέρης λασιωτέρη ἀρνὸς,
Ὅσσον παρθενικὴ προφέρει τριγάμοιο γυναικὸς,
Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρὸς, ὅσσον ἀηδὼν
Συμπάντων λιγύφωνος ἀοιδοτάτη πετεηνῶν·
Τόσσον ἔμ' εὔφρηνας σὺ φανείς· σκιερὴν δ' ὑπὸ φηγὸν
Ἠελίου φρύγοντος ὁδοιπόρος ἔδραμον ὥς τις.
Εἴθ' ὁμαλοὶ πνεύσειαν ἐπ' ἀμφοτέροισιν Ἔρωτες

Quanto ver hyeme, & quanto pomum pruno
Suavius, quantoque mater ovis agno villoſior eſt,
Quanto virgo præſtantior eſt muliere ter nupta,
Qnanto vitulo celerior hinnulus, quantum luſcinia
Canora cantu omnes volucres ſuperat:
Tantum tu me exhilaraſti adveniens. Sub umbroſam vero fagum
Sicut viator aliquis ſole torrente properabam.
Utinam concors adſpiret utriſque amor

Θετταλοὶ φασιν. εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιντο ἀοίδιμοι. ἐπαινεῖ δὲ καὶ τοὺς Μεγαρεῖς ὡς τετιμηκότας τὸν Διοκλῆν παιδεραστὴν ὄντα ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, ἐν ᾧ οἱ νέοι ἠγωνίζοντο φιλήμασι, καὶ ὁ μᾶλλον φιλήσας ἐστεφανοῦτο βαρεῖ στεφάνῳ, καὶ ἀπήρχετο πρὸς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

1. Ὦ φίλε μοι νέε, ἦλθες μετὰ τρεῖς νύκτας τε καὶ ἡμέρας. εἶτα ἐπαναφέρων εἴρηκεν, ὅτι βραδέως ἦλθες.

2. Οἱ δὲ ἐρῶντες ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἀποδυρόμενοι γηρῶσιν. ἔστι δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν. ἢ οἱ δὲ ποθοῦντες ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ γηρῶσι τῶν ἐρωμένων ἀποτυγχάνοντες. Ἄλλως. οἱ ἐρῶντες εἰ μίαν μόνην ἡμέραν τοῦ ἐρωμένου ἀπολειφθεῖεν, τὴν πᾶσαν ζωὴν ἐστερῆσθαι τῆς αὐτῶν παρουσίας νομίζουσιν.

3. Ὅσσον δὲ ἡδύτερον τὸ ἔαρ τοῦ χειμῶνος, ὅσον ἡ ὄϊς τῆς ἰδίας ἀρνὸς δασυτέρα, ὅσον ἡ παρθένος προτιμοτέρα τῆς πολυγάμου γυναικὸς, ὅσον ταχυτέρα ἡ ἔλαφος τοῦ μόσχου, ὅσον ἡ ἀηδὼν γλυκυτάτη, εἰς τὸ ᾄδειν δηλονότι, τῶν πετεινῶν πάντων· τόσον φανεὶς σὺ εὔφρανας ἐμέ. κατέφυγον δὲ ὑπὸ σὲ, ἀναψυχὴν ληψόμενος δηλονότι, ὥσπερ καὶ ὁδοιπόρος, τῷ ἡλίῳ φλεγόμενος, ὑπὸ σκιὰν δένδρου κατέφυγε.

8. Ὡς ἄν τις, φησὶ, φλεγόμενος ὑπὸ ἡλίου εἰς σκιὰν φηγοῦ παρέλθῃ, οὕτω κἀγώ σοι προσανεπαυσάμην ἀσμένως.

10. Εἴθε, φησὶν, ἐνεχώρει ὅμοιον γενέσθαι τὸν εἰς ἀλλήλους ἔρωτα, ἵνα καὶ ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων περιβόητος ἡμῶν ἡ φιλία ᾖ. ἢ, εἴθε δὲ ἐφ' ἡμῖν ἀμφοτέροις εὐμενεῖς οἱ ἔρωτες γένοιντο, καὶ ἐπιπνεύσειαν ἀταράχως, γενοίμεθα δὲ καὶ τοῖς μεθ' ἡμᾶς ἐσομένοις λόγος ᾀδόμενος· ὅτι δύο τινὲς ἐν ἀλλήλοις ἐγένοντο συντακέντες τῷ ἔρωτι.

11. ΕΠΕ·

Digitized by Google

Νωϊν, ἐπεσσομένοις δὲ γενοίμεθα πᾶσιν ἀοιδή.

Δοιώ δή τινε τῶδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην
Φῶθ'· ὁ μὲν, ἦν εἴσπνιλος, φαίη χ' ὡ' μυκλαΐσδων·
Τὸν δ' ἕτερον πάλιν ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι ἀίταν.
Ἀλλήλους δ' ἐφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅκ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς.
Εἰ γὰρ τοῦτο πάτερ Κρονίδη πέλοι, εἰ γὰρ ἀγήρω
Ἀθάνατοι, γενεαῖς δὲ διηκοσίῃσιν ἔπειτα

Nobis, ita ut poſteri de nobis cantent!
Duo quidam inter ſe juncti fuerunt
Viri: alter erat amicus, dicat quis Amyclæa lingua loquens,
Alterum vero Theſſalice loquens amatum vocet.
Mutuo illi ſeſe amabant æqua lege: certe tunc fuerunt
Aurei olim homines, quum viciſſim amaret qui amabatur.
Utinam hoc, o pater Jupiter, fiat: atq; utinam nunquam ſeneſcentes
Immortales ſimus: atque poſt ſecula ducenta

11. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τοῖς ἐσομένοις καὶ μέλλουσιν ἔσεσθαι. ἤτοι τοῖς μεταγενεστέροις γενοίμεθα ἀοιδή· ἤτοι ἄκουσμα, λέγουσι δηλονότι.

12. ΔΟΙΩ ΔΗ ΤΙΝΕ. Τοῦτο ὡς τοὺς προγενεστέρους. ἵνα οἱ μεταγενέστεροι τῆς φιλίας ἡμῶν μνησθέντες λέγωσιν ὅτι δύο πρὸ ἡμῶν ἐγένοντο ἄνθρωποι· ἕτερος μὲν ὑπὸ Λακώνων λεγόμενος ΕΙΣΠΝΙΛΟΣ, τουτέστιν ἐραστής· ἕτερος δὲ ὑπὸ Θεσσαλῶν ΑΙΤΑΣ, τουτέστιν ἐρώμενος. οὗτοι δ' ἀλλήλους ἐξ ἴσου ἐφίλησαν, τοῦ χρυσοῦ γένους, ὡς ἔοικεν, ὄντες.

13. Ὁ μὲν κατὰ τοὺς Ἀμυκλαίους Εἴσπνιλος ὀνομαζόμενος. οὗτοι γὰρ τὸν ἐραστὴν Εἴσπνιλόν φασιν, ὁ δὲ ἕτερος κατὰ τοὺς Θετταλοὺς Αἴτης, τουτέστιν ἐρώμενος. τὴν ἀλλήλων δὲ φιλίαν ἰσόῤῥοπον εἶχον. ὡς ἐπὶ ζυγοῦ ἰσοστάθμου. ὡς ἔοικε δὲ τότε ἦσαν πάλαι ἄνδρες ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους, ὅτε ὁ φιλῶν ἀντεφιλεῖτο· ΑΜΥΚΛΑΙ δὲ πόλις Λακωνική.

17. Εἴθε γὰρ τοῦτο ὦ Ζεῦ γένοιτο υἱὲ τοῦ Κρόνου. ΑΓΗΡΩ. Ἤγουν, ὦ Ζεῦ καὶ ὦ ἕτεροι θεοὶ οἱ μὴ γηράσκοντες, καὶ ἀθάνατοι. Ἄλλως. εἰ γὰρ ἀγήρω ἀθάνατοι] νοητέον ἔξωθεν, ἡμεῖς. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς θεοὺς αὐτοὺς εἶναί φησιν, ἀλλ' ὡς καὶ τοῖς μεταγενεστέροις διὰ μνήμης εἶναι καὶ ᾄδεσθαι, καὶ μὴ ἐπιλησθῆναι. ἢ, εἰ γὰρ ἀγήρω ἡμεῖς, ὦ ἀθάνατοι, ἤγουν διὰ μνήμης ὑπάρχοιμεν. ὁ νοῦς. τὸ πᾶν· εἴθε ἀθάνατοι γενοίμεθα, μηδ' ὅλως γήρως γεγευμένοι, εἰ δὲ συμβαίη ἡμᾶς θανεῖν δηλονότι, εἴθε τις ἀγγείλειεν ἡμῖν εἰς τὸν ἀνέκβατον τόπον τοῦ ᾅδου, μετὰ διακοσίας γενεὰς, ὅτι ἡ σὴ νῦν φιλία καὶ τοῦ ἐρωμένου τοῖς πάντων ἔγκειται στόμασι, μάλιστα δὲ τοῖς τῶν ἠϊθέων, στόμασι δηλονότι.

Ἀγγείλειεν ἐμοί τις ἀνέζοδον εἰς Ἀχέροντα·
„Ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω„
„Πᾶσι διὰ στόματος, μετὰ δ' ἠϊθέοισι μάλιστα.„
Ἀλλ' ἤτοι τούτων μὲν ὑπέρτεροι οὐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλουσιν· ἐγὼ δέ σε τὸν καλὸν αἰνῶν,
Ψεύδεα ῥινὸς ὕπερθεν ἀραιῆς ἐκ ἀναφύσω.
Ἢν γὰρ καί τι δάκῃς, τὸ μὲν ἀβλαβὲς εὐθὺς ἔθηκας,
Διπλάσιον δ' ὤνησας· ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆνθες.
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς,

Nun.iet mihi aliquis apud Acherontem irremeabilem:
Dicens, Amor tuus nunc, & amabilis amici tui,
Omnibus eſt in ore, præcipue vero juvenibus.
Verum horum omnium ſuperi cœlicolæ
Diſpenſatores erunt ſicut volent: ego vero te formoſum laudibus celebrans
Non edam mendacia ſuper naſum rarum: *i. nihil falſi dicam.*
Nam etſi *me* in aliquo læſeris, & ſtatim reddidiſti id innoxium,
Et duplo juviſti, & habens auctuarium diſcedo.
Niſæi Megarenſes, remis præſtantes,

22. Ἀλλ' οἱ θεοὶ μὲν ἔσονται οἱ οὐρανίωνες ὑπέρτεροι τούτων· τουτέστιν ἰσχυρότατοι βοηθοὶ, ὡς ἐθέλουσιν. ἐγὼ δὲ ἐπαινῶν σε τὸν καλὸν, οὐ ψεύσομαι, οὐδὲ ἐπὶ τῆς ῥινὸς τῆς ἐμῆς ἀναβλαστήσουσι τὰ τοῦ ψεύδους σύμβολα. Ἄλλως. ἐγὼ δέ σε ἐγκωμιάζων, λέγει δὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον, οὐ ψεύσομαι περὶ σοῦ. οὐδὲ ἐπάνω τῆς ῥινὸς ψεῦσμα γεννήσω, ἢ μᾶλλον φύσω. εἰώθασι γὰρ ἔνιοι τὰ ἐπάνω τῆς ῥινὸς φυόμενα ψυδράκια, ψεύματα καλεῖν, καὶ εἶναι ταῦτα σημεῖον ψευδολογίας.

24. φύσκαι ἐπὶ τῆς ῥινὸς λευκαὶ αἱ λεγόμεναι ἴονθοι, ἢ οὔνθιοι, ὡς κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας γενόμεναι, ἃς ψυδράκια ἐκάλουν. καὶ οἱ Σικελιῶται τὸν ταῦτα φύσαντα ψευδηγόρον ἐσημαίνοντο εἶναι. ἴονθος δὲ λέγεται, παρὰ τὸ ὄνθος, οἱονεὶ μολυσμὸς τῆς ὄψεως.

25. Ἐὰν γὰρ καὶ λυπηρόν τι ἢ δηκτικὸν δράσῃς, ὁ λόγος ὁ τρώσας ἰάσεται. ἢ ἐὰν γὰρ καὶ δηχθῶ ὑπὸ σοῦ, τὸ μὲν δῆγμα τεθεράπευκας, καὶ ἀβλαβὲς ἐποίησας. μᾶλλον δὲ καὶ εἰς τὸ διπλάσιον ὠφέλησας. καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον, ἔχων τὸ ἴσον μέτρον τῆς φιλίας.

27. Νισαίους τοὺς πρὸ τῆς Ἀττικῆς. ἐπίνειον γὰρ Μεγαρέων ἡ Νίσα. ἀφ' οὗ ΝΙΣΑΙΟΙ καλοῦνται οἱ Μεγαρεῖς· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος, συνοικήσαντες αὐτῷ. ΑΡΙΣΤΕΥΟΝΤΕΣ. καὶ Σιμωνίδης ἐπαινεῖ τοὺς Μεγαρεῖς.

28. ΟΛΒ.

Ὄλβιοι οἰκοίητε, τὸν Ἀττικὸν ὥς πέρι ἄλλων
Ξείνων τιμήσασθε Διοκλέα τὸν φιλόπαιδα.
Αἰεί οἱ περὶ τύμβον ἀολλέες εἴαρι πρώτῳ
Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι·
Ὅς δέ κε προσμάξῃ γλυκερώτερα χείλεσι χείλη,
Βριθόμενος στεφάνοισιν ἑὴν πρὸς μητέρ' ἀπῆνθεν.
Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ.
Ἦ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ,
Λυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὁποίῃ
Πεύθονται μὴ φαῦλοι ἐτήτυμον ἀργυραμοιβοί.

Felices habitetis, quoniam præ aliis hoſpitibus Atticum
Dioclea puerorum amatorem honore affeciſtis.
Semper primo vere ad ipſius tumulum congregati
Pueri certant oſculi victoriam reportare.
Quique labra labris dulcius applicaverit,
Is coronis oneratus ad ſuam matrem revertitur.
Beatus ille quiſquis inter pueros de oſculis illis judicat.
Is ſcilicet pulcrum Ganymedem diligenter invocat,
Ut Lydio lapidi ſimilia labra habeat, quo aurum
Purum explorant argentarii, ne ſit vitiatum.

28. Μακαρισθείητε, ὅτι ὑπερβαλλόντως τὸν Διοκλέα ἐτιμήσατε. οὗτος γὰρ Ἀθήνηθεν φεύγων εἰς Μέγαρα φιλόπαις ὑπερφυῶς ὢν, ἔν τινι μάχῃ ἠρίστευσε. καὶ ὑπερασπίζων τινὸς ἐρωμένου, ἐκεῖνον μὲν ἔσωσεν, αὐτὸς δ' ἐτελεύτησεν· ὅθεν τοὺς Μεγαρεῖς θάψαι αὐτὸν, καὶ τιμᾷν ὡς ἥρωα, ἀγῶνά τε αὐτῷ ποιεῖν, ἐν ᾧ τοὺς καλοὺς περὶ φιλημάτων ἀγωνίζεσθαι· τὸν δὲ καταφιλήσαντα αὐτῶν ἥδιστα, τοῦτον ὑπ' αὐτῶν, ὡς κρείττω στεφανοῦσθαι. Ἄλλως. ὦ Μεγαρεῖς οἱ τὴν Νίσαν κατοικοῦντες, καὶ τὰ ναυτικὰ ἀριστεύοντες, εὐτυχέειτε ὀλβίως, τὴν ἑαυτῶν κατεικοῦντες πατρίδα, ἐπεὶ τὸν Ἀθηναῖον Διοκλῆν περισσότερον τῶν ἄλλων τετιμήκατε, ἐραστὴν παιδὸς γεγονότα, καὶ ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα φιλημάτων τεθήκατε, ἐν ᾧ ὁ γλυκύτατα φιλήσας, καὶ τὰ ἑαυτοῦ χείλη τοῖς τοῦ ἀντιφιλοῦντος χείλεσι προσκολλήσας, βαρεῖ στεφάνῳ στεφανωθεὶς χαίρων ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἑαυτοῦ μητέρα.

35. Οὕτως ὁ κριτής, φησιν, εὔχεται τῷ Γανυμήδει, ἵνα ἐπιτήδειον ἔχῃ τὸ στόμα, πρὸς τὸ δικάζειν τὰ φιλήματα, οὕτως, ὡς ἡ Λυδία λίθος δοκιμάζει τὸν χρυσὸν, εἴτε καλὸς, εἴτε καὶ μὴ, ἡ λεγομένη χρυσῖτις, ὡς τοὺς λίθους τούτους παρὰ Λυδοῖς εὑρισκομένους. τὸ δὲ ἑξῆς, οὕτως. εὔχεται τῇ Λυδίᾳ πέτρᾳ ἴσον ἔχειν τὸ στόμα, ᾗ τινι οἱ ἀργυραμοιβοὶ τὸν χρυσὸν δοκιμάζουσιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τοῦ Τρισκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο μὲν τὸ Εἰδύλλιον ὅλως διηγηματικόν ἐστιν· ἐκτίθεται γὰρ ὁ ποιητὴς τοῦ μὲν Ὕλα τὴν ὑπὸ τῶν Νυμφῶν ἁρπαγὴν, ὅταν ἐς τὴν κρήνην ἐπιδόρπιον ὕδωρ τῷ Ἡρακλῆ κομίσων ἀπῴχετο· τοῦ δὲ Ἡρακλέος τὴν πλάνην, καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦ Ὕλα βάσανον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ὕλας παῖς ὑπῆρχε Θεοδάμαντος τοῦ δρυτόμου, οὗ ἤρα Ἡρακλῆς.

ARGUMENTUM

Idyllii XIII.

Hoc Idyllion meram rei geſtæ narrationem continet. Recenſet enim Poëta Hylæ pueri raptum a Nymphis, quum ad fontem, aquam ad cœnam pro Hercule petiturus abiiſſet: & Herculis errationem, ac gravem ob amiſſum Hylam dolorem. Sciendum autem Hylam fuiſſe Theodamantis lignorum ſectoris filium, quem amavit Hercules.

ΥΛΑΣ,

Εἰδύλλιον ιγ΄.

Οὐχ ἁμῖν τὸν ἔρωτα μόνοις ἔτεχ᾽, ὡς ἐδοκεῦμες,
Νικία, ᾧ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·
Οὐχ ἁμῖν τὰ καλὰ πράτοις καλὰ φαίνεται ἦμες,
Οἳ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐσορῶμες·
Ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱὸς,

HYLAS,

Idyllion XIII.

NON nobis ſolis amorem peperit, ut arbitrabamur,
O Nicia, cuicunque tandem Deorum puer hic natus ſit:
Neque nobis primis ea, quæ pulchra ſunt, pulchra videntur,
Qui mortales ſumus, & craſtinum non cernimus:
Quin & Amphitryonis filius, cui ferreum pectus erat,

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ιγ΄.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ὕλας. πάλιν δὲ τῷ Νικίᾳ προσδιαλέγεται, ὡς καὶ ἐν τῷ Κύκλωπι. ἐκτίθεται δὲ τὰ πρὸς τὸν Ὕλαν καὶ Ἡρακλέα. τοῦ μὲν Ὕλα ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἁρπαγὴν, τοῦ δὲ Ἡρακλέους τὴν πλάνην, καὶ τὴν περὶ τοῦ Ὕλα βάσανον. Θεοκρίτου Ὕλας. Δωρίδι.

Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἤρατο παιδὸς
Τῶ χαρίεντος Ὕλα, τῶ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
Καί μιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὡσεὶ φίλον υἷα,
Ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο·
Χωρὶς δ' οὐδέποκ' ἦς, οὐδ' εἰ μέσον ἆμαρ ὄροιτο,
Οὐδ' ὁκχ' ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀὼς,
Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν,
Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ·

Qui ſævum leonem ſuſtinuit, is amavit puerum
Formoſum Hylam, cæſariem ferentem:
Ipſumque omnia edocuit, ſicut pater carum filium:
Quibus præceptis ipſe vir præſtans & celebris effectus erat,
Et nunquam ab eo diſcedebat neque tempore meridiano,
Nec cum in domum Jovis excurreret albis quadrigis aurora,
Neque cum pulli avium queruli ad nidum reſpicerent,
Matre quatiente alas in fuliginoſa trabe:

6. ΛΙΝ. Τὸν λέοντα, ἀπὸ εὐηθίας τῆς λἰς. καὶ Ὅμηρος· Ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων. καὶ λῖς ἠΰγένειος. ἱϛορεῖται γὰρ λέοντας ὑφ' Ἡρακλέυς διαφθαρῆναι, τὸν Ἑλικώνιον, τὸν Λέσβιον, τὸν Νεμεαῖον.

7. ΥΛΑ. Τὸν Ὕλαν Σωκράτης υἱὸν Ἡρακλέυς φησίν. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος, Φιλοδάμυ καὶ Κύηκος. Εὐφορίων δὲ, Εὐφήμυ τῦ Ποσειδῶνος ἐρωμένυ. καὶ ἄλλοι ἄλλων. ΠΛΑΚΑΜΙΔΑ ΦΟΡΕΥΝΤΟΣ. Τῦ ἔχοντος τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς πεπλεγμένας, ἵν' ᾖ τὸ φορῦντος ἀντὶ τῦ φέροντος καὶ ἔχοντος.

9. ΟΣΣΑ. Ἀριϛοτέλης φησὶν, ὑπὸ Ῥαδαμάνθυος παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα· Ἡρόδοτος δὲ ὑπὸ τῶν βυκόλων Ἀμφιτρύωνος, τινὲς δὲ ὑπὸ Χείρωνος καὶ Θεϛιάδυς.

10. Οὐδέ ποτέ, φησιν, ὁ Ἡρακλῆς αὐτῦ ἐχωρίζετο, ὐδὲ μεσύσης τῆς ἡμέρας, ὐδὲ ταῖς ἑωθιναῖς ὥραις.

12. Οὔτε τὸν καιρὸν, καθ' ὃν οἱ νεοσσοὶ ἐν οἰκήματί τινι ὄντες ἀποβλέποιεν εἰς τὴν κοίτην, πτερυσσομένης τῆς μητρὸς καὶ λοιπὸν ἀναχωρύσης, τὴν τελευταίαν ἐκδεχόμενοι τροφήν. ΟΡΤΑΛΙΧΟΙ δὲ νεοσσοὶ μικροὶ, μηδέποτε πετόμενοι. ΜΙΝΥΡΟΙ δὲ ἀντὶ τῦ μινυρίζοντες, καὶ λεπτῇ φωνῇ θρηνῦντες μητρὸς περιπτυσσομένης, ὅπως ὑπὸ τὰς πτέρυγας λάβῃ τὺς νεοσσύς.

13. ΠΕΤΕΥΡΟΝ δὲ σανίδιον λεπτὸν καὶ τεταμένον, ᾧ καὶ εἰς τὺς ὀρόφυς ἀντὶ κεραμίων πολλοὶ χρῶνται. οἱ δὲ αἰθαλόεν πέτευρον τὴν δοκὸν λέγυσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος· Αὐτοὶ δ' αἰθαλόεντας ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο. τινὲς δέ φασιν ΑΙΘΑΛΟΕΝ εἰπεῖν τὸ πέτευρον, διὰ τὸ αἴτιον εἶναι αἰθάλης. ἢ ἀπὸ τῦ αἴθεσθαι λίαν. ὕτως αὐτὸ ἔφη. τὸ δὲ πᾶν ἔχει ὕτω, μέχρι τῦ αὐτῶ δ' εὖ ἕλκων. Πάλιν ὁ λόγος πρὸς τὸν Νικίαν, φίλον ὄντα τῦ

Εἰ-

Digitized by Google

Ὡς αὐτῷ κατὰ θυμὸν ὁ παῖς πεπονημένος εἴη,
Αὐτῷ δ' εὖ ἕλκων ἐς ἀλαθινὸν ἀνδρ' ἀποβαίη.
Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων
Αἰσονίδας, οἱ δ' αὐτῷ ἀριστῆες συνέποντο,
Πασᾶν ἐκ πολίων προλελεγμένοι, ὧν ὄφελός τι
Ἵκετο χὡ ταλαεργὸς ἐς ἀφνειὰν Ἰαολκὸν

Ut ipſi puer ex ſententia elaboratus eſſet,
Unaque recte trahens in verum virum evaderet.
Sed cum ad *petendum* aureum vellus navigaret Jaſon
Æſonides, & principes ipſum ſequerentur
Omnibus ex urbibus delecti, quorum uſus aliquis eſſe poterat:
Advenit & laborum patiens in divitem Jaolcum

Θεοκρίτου. φησὶ γὰρ ὁ Θεόκριτος πρὸς αὐτόν· ὅτι, ὡς ἐδοκοῦμεν, ὦ Νικία, οὐχ ἕνεκα ἡμῶν μόνον ἐγέννησε τὸν ἔρωτα ὁ θεὸς, ᾧ τινι ἐγένετο τέκνον, οὐχ ἡμῖν μόνοις τὸ καλὸν φαίνεται καλὸν εἶναι, οἵ τινες θνητοί ἐσμεν, καὶ σήμερον ὁρῶμεν, αὔριον δ' οὐχ ὁρῶμεν· τουτέστι, σήμερον ζῶμεν, αὔριον δὲ τεθνηξόμεθα· ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ χαλκεοκάρδιος, τουτέστιν ὁ στερρὸς υἱὸς τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ὅς τις ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινε τὸν ἐν Νεμέᾳ λέοντα, δεδούλωτο τῷ ἔρωτι. ἠράσθη γὰρ παιδὸς τοῦ χαρίεντος Ὕλα, τοῦ φέροντος πλόκαμον· τουτέστι τοῦ ἔχοντος τὰς τρίχας πεπλεγμένας, καὶ ἐδίδαξεν αὐτὸν, τὸν Ὕλαν ὁ Ἡρακλῆς, πάντα τὰ πρὸς ὠφέλειαν, ὡς καὶ πατὴρ διδάξειεν ἂν τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. ἐκεῖνα δηλονότι ἐδίδαξεν αὐτὸν, ὅσα αὐτὸς ὁ Ἡρακλῆς μαθὼν, ἀγαθὸς ἐγένετο. τουτέστιν, ἐπαινετός. ἐς τοσοῦτον δὲ δεδούλωτο ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἔρωτι τοῦ παιδὸς, ὥστε οὐδέποτε ἦν χωρὶς αὐτοῦ· τουτέστι κεχωρισμένος· ἀλλὰ διαπαντὸς συνῆν καὶ ὡμίλει αὐτῷ· τοῦτο γὰρ δίδωσιν ὁ λόγος, τῷ μηδέποτε ἀφίστασθαι τοῦ παιδὸς, μήτε τῷ μέσῳ τοῦ ἤματος, τουτέστι, τῇ μεσημβρίᾳ· μήτε ὁπότε ἀνατέλλει ὁ ἥλιος. τοῦτο γὰρ σημαίνει, τὸ ἀνατρέχει ἡ ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ ἠὼς ἐς τὸ δῶμα τοῦ Διός· τουτέστιν, ἡ ἐπὶ λευκῶν ἵππων ὀχουμένη. μήτε ὁπότε ὄρνις τις νεοσσοὺς ἔχουσα, καὶ ὄντας πρὸς τὴν κοίτην, τοῦ ἡλίου δύνοντος, ἐπὶ ξύλου καθημένη, καὶ τὰ πτερὰ αὐτῆς περιβάλλουσα, σκέπει καὶ περιθάλπει. οὕτω πεπαίδευτο ὁ παῖς αὐτῷ κατὰ θυμόν· τουτέστι, κατὰ τὴν οἰκείαν ἀρέσκειαν.

15. ΑΥΤΩ. Ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. ὥσπερ αὐτόθεν ἐκ νεότητος καλῶς ἕλκων, καὶ κατὰ μηδὲν ἐλαττούμενος, μηδὲ ἐλλείπων, ἀνὴρ γένοιτο. εἴρηται δὲ μεταφορικῶς, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ἐκ νέου εἰθισμένων καλῶς ἕλκειν. V. ad verſum 34.

Ἀλκμήνας υἱὸς Μιδεάτιδος ἡρωίνας·
Σὺν δ' αὐτῷ κατέβαινεν Ὕλας εὔεδρον ἐς Ἀργώ,
Ἅ τις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς,
Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν,
Αἰετὸς ὡς μεγάλαιγχμος· ἀφ' οὗ τότε χοιράδες ἔσταν.
Ἆμος δ' ἀντέλλοντι Πελειάδες, ἐσχατιαὶ δὲ
Ἄρνα νέον βόσκοντι, τετραμμένου εἴαρος ἤδη,
Τᾶμος ναυτιλίας μιμνάσκετο θεῖος ἄωτος

Alcmenæ filius Mideatidis heroïnæ:
Unaque cum ipſo deſcendit Hylas in firmam Argo,
Quæ navis Cyaneas *inſulas* concurrentes non attigit,
Sed velociter perrupit, in profundum autem ingreſſa eſt Phaſidem
Sicut aquila, magnos fluctus: ex quo tempore petræ illæ conſtiterunt.
Cum vero Pleiades orientur, & extremæ agrorum partes
Agnos juvenculos paſcerent, vere ad finem jam converſo;
Tunc navigationis meminit divinus flos

20. ΜΙΔΕΑΤΙΔΟΣ. Μίδεα πόλις Ἄργους. οἱ δὲ κώμην αὐτήν φασιν. Ἀργεῖα δὲ καὶ ἡ Ἀλκμήνη.

22. ΚΥΑΝΕΩΝ. Καρύστιος ὁ Περγαμηνός φησι. Κυανέας μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, ὑπὸ δὲ θεῶν, ὅρκου πύλας κεκλῆσθαι. Τιμοσθένης δέ φησιν, ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡσεὶ στάδιον, εἶναι νησίδιον σκοπελῶδες. καλεῖσθαι δὲ τὰς τούτου ἄκρας Κυανέας. ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ. διὰ τὸ συντρέχειν ἀλλήλαις, καὶ συνέρχεσθαι, καὶ συνθραύειν τὰς διαπερώσας ναῦς. μόνην δὲ τὴν Ἀργὼ φασὶ προνοίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς διαβεβηκέναι. ἦν δὲ πεπρωμένον ταῖς συμπληγάσι πέτραις, ὡς εἰ διαβαίη τις ἅπαξ ναῦς αὐτὰς ἀβλαβῶς, καὶ τὰς μετὰ ταῦτα μηδέν τι πάσχειν δεινόν. ἐξ ἐκείνου οὖν τοῦ χρόνου, ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὼ διέβη, ἔστησαν τῆς συνδρομῆς.

23. ΦΑΣΙΣ ποταμὸς καὶ πόλις ὁμώνυμος ἐν Κόλχοις, παρ' ἣν Ἕλληνες, Μιλησίων ἄποικοι.

25. Περὶ ἀνατολήν, φησι, τῶν Πελειάδων ἤρξαντο στέλλεσθαι τὸν πλοῦν, καὶ ἀνάγεσθαι οἱ ἥρωες εἰς Κόλχους. ἔστι δὲ ὁ καιρὸς ἀρχομένου τοῦ θέρους. διὸ καὶ ἐπήγαγε, τετραμμένου ἤαρος· τουτέστι, λήξαντος. Ἄλλως. αἱ Πελειάδες, φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἳ Πελειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι. ὁ δὲ νοῦς. καθ' ὅν, φησι, καιρὸν ἀνατέλλουσιν αἱ Πλειάδες, θάλλει τε πᾶσα γῆ ταῖς βοτάναις τοῦ ἔαρος, τηνικαῦτα τοῦ ἀπόπλου ἐφρόντιζον. τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Πλειάδων εἰσὶ ταῦτα, Κοκκυμὼ, Πλαυκία, Πρῶτις, Παρθενία, Μαία, Στονυχία, Λαμπαθώ.

27. ἌΩΤΟΣ τὸ ἀπάνθισμα τῶν ἀνθῶν. οἷον, οἱ πρῶτοι τῶν ἡρώων· τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων. εἴρηται δὲ ἄωτος, ἀπὸ τοῦ ἄειν, ἤγουν, πνεῖν καὶ ὀδωδέναι.

30. ΕΙΣΩ.

Ἡρώων· κοίλαν δὲ καθιδρυνθέντες ἐς Ἀργὼ,
Ἑλλάσποντον ἵκοντο, νότῳ τρίτον ἆμαρ ἀέντι·
Εἴσω δ' ὅρμον ἔθεντο Προποντίδος, ἔνθα Κιανῶν
Αὔλακας εὐρύνοντι βόες τρίβοντες ἄροτρον.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα, κατὰ ζυγὰ δαῖτα πένοντο
Δειελινοί· πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.
Λειμὼν γάρ σφιν ἔκειτο μέγας, στιβάδεσσιν ὄνειαρ·
Ενθεν βούτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Heroum, cavaque ſedentes in Argo,
In Helleſpontum veniunt, auſtro jam tertiam diem ſpirante.
Appuleruntque ad portum Propontidis, ubi Cianorum
Sulcos dilatant boves ducentes aratrum,
Egreſſi vero in littus, juxta juga cœnam inſtruxerunt
Veſpere: multi vero ſimul unum torum ſternebant.
Pratum enim aderat, magnum toris auxilium.
Hinc butomum acutum, denſumque ſecuerunt cyperum.

30. ΟΡΜΟΝ ΕΘΕΝΤΟ. Καθωρμίσθησαν ἐν τῇ Προποντίδι, κατὰ τὴν Κίον τὴν νῦν καλουμένην Προῦσαν. ἔνθα τὰ κατὰ τὸν Ὕλαν. ἢ ἔνθα καὶ Ἡρακλῆς ἀπὸ τῶν ἡρώων κατελήφθη. ΕΝΘΑ ΚΙΑΝΩΝ. Εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν. Κιανοὶ γὰρ οἱ τὴν Κίον οἰκοῦντες· ἥτις νῦν καλεῖται Προῦσα, ἀπὸ τοῦ τῶν Ἀθηνῶν βασιλέως Προυσίου. Κίος δὲ ἀπὸ Κίου τοῦ υἱοῦ Ὀλύμπου, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ὁ Ὄλυμπος.

34. ΣΤΙΒΑΔΕΣΣΙΝ. Ἤγουν ταῖς κοίταις ὠφέλεια. παρ' ὅσον ἐποίουν τὰς στιβάδας ἐκ τῆς ἐν τῷ λειμῶνι φυομένης ὕλης. ΣΤΙΒΑΔΑ δὲ καλοῦσι, τὴν ἐξ ὕλης χορτώδη κατάστρωσιν. Αὐτῶ δ' εὖ ἕλκων] τὸ πᾶν μέχρι τοῦ, ἔνθεν βούτομον ὀξὺ, βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπηρον, ἔχει οὕτως. ἀγόμενος δὲ ὁ παῖς αὐτῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ἵνα ἀποβαίη εἰς ἀληθινὸν ἄνδρα, τουτέστιν ἀνδρεῖος ἀναφανείη· μὴ ψευδόμενος τὴν ἑαυτοῦ φύσιν δηλονότι. ἀλλ' ὅτε ὁ Ἰάσων ἔπλει εἰς τὸ χρύσεον δέρμα, ὁ υἱὸς τοῦ Αἴσωνος, συνέπλεον δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, ἐκλελεγμένοι ἐκ πασῶν τῶν πόλεων, οἵτινες ἦσαν ὠφέλιμοι (τοῦτο γάρ ἐστι τὸ, ΩΝ ΟΦΕΛΟΣ ΤΙ) ἀφίκετο καὶ ὁ Ἡρακλῆς ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης τῆς Μιδεάτιδος τῆς ἡρωΐνης, ὁ ΤΑΛΑΕΡΓΟΣ, τουτέστιν, ὁ καρτερικὸς, ἐς τὴν πόλιν τὴν Ἰαολκὸν τὴν ΑΦΝΕΙΑΝ· τουτέστι τὴν πλουσίαν. σὺν αὐτῷ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ καὶ ὁ Ὕλας εἰσέβαινεν εἰς τὴν νῆα τὴν Ἀργὼ τὴν ΕΥΕΔΡΟΝ, καὶ εὐκάθεδρον, ἥτις, ἡ Ἀργὼ ναῦς δηλονότι, οὐχ ἥψατο τῶν πετρῶν τῶν μελαινῶν τῶν ΣΥΝΔΡΟΜΑΔΩΝ· τουτέστι, τῶν συγκροτουμένων πρὸς ἀλλήλας. ἀλλὰ διέδραμεν αὐτὰς, καὶ ἦλθεν εἰς τὸν φᾶσιν ποταμὸν τὸν βαθὺν, ὥσπερ ἀετὸς διαπερᾷ τὴν θάλατταν. ἐξ ἐκείνου δὲ τοῦ καιροῦ, ἔμειναν αἱ χοιράδες πέτραι ἀκίνητοι. Τότε δὲ ἐμνήσθησαν οἱ Ἀργοναῦται

Κὤχεθ᾽ Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
Αὐτῷ θ᾽ Ἡρακλῆι καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
Οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν,
Χάλκεον ἄγγος ἔχων. τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
Ἡμένῳ ἐν χώρῳ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,

Et abiit flavus Hylas, aquam ad cœnam allaturus,
Ipſique Herculi, atque forti Telamoni,
(Qui ſocii exiſtentes ambo, una ſemper inſtruebant menſam)
Æreum vas ferens. Statim vero fontem animadvertit,
In loco declivi, ubi multæ herbæ naſcebantur,

ναῦται πλεύσεως. λέγω τὸ θεῖον ἀπάνθισμα τῶν ἡρώων (τοῦτο γάρ ἐστιν Ο ΘΕΙΟΣ ΛΩΤΟΣ) ὅτε αἱ Πλειάδες ἀνατέλλουσι. ἀνατέλλουσι δὲ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἔαρος, ὅτε καὶ τὰ ζῶα εἰσὶν ἀπολελυμένα πρὸς νομάς. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΕΣΧΑΤΙΑΙ ΑΡΝΑ ΝΕΟΝ ΒΟΣΚΟΝΤΙ. καὶ δὴ ἐπιβάντες τῆς Ἀργοῦς (τοῦτο γὰρ ἡ ναῦς ὠνομάζετο) νότου λαμπροῦ πνέοντος μέχρι τρίτης ἡμέρας, εἰς τὴν Ἑλλήσποντον ἵκοντο. ἐντὸς δὲ τῆς Προποντίδος ὥρμησαν εἰς τὸν τόπον τῶν Κιανῶν, ἐν ᾧ οἱ βόες ἀροτριοῦντες εὐρεῖαν τὴν αὔλακα ποιοῦσι, καὶ κατατρίβουσι τὴν γῆν τῷ ἀρότρῳ. ἔστι δὲ τὸ ὅλον περίφρασις. Κίος δὲ πόλις τῆς Προποντίδος· ἢ, Κίος δὲ πόλις πρὸς τὴν ἕω κειμένη. οἱ δὲ τὴν Κίον οἰκοῦντες Κιανοί. ἐκβάντες δὲ, τῆς νηὸς δηλονότι, σύνδυο δεῖπνον ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν κατὰ τὸν καιρὸν τῆς δείλης. κοίτην δὲ ἐποιήσαντο μίαν πολλοί. προέκειτο γὰρ αὐτοῖς λειμὼν, ὅστις ἦν ὠφέλεια τῶν στρωμνῶν. ἐξ οὗ τινος λειμῶνος ἔκοψαν βούτομον ὀξὺ, καὶ κύπειρον.

36. Ο νοῦς. καὶ ὁ Ὕλας ὁ ξανθὸς ἐπορεύθη κομίσων ὕδωρ ἐπιδείπνιον, ἕνεκεν τοῦ Ἡρακλέους καὶ τοῦ στεῤῥοῦ Τελαμῶνος, καὶ ἐμβριθοῦς τὴν ψυχὴν ἢ ἀκαμποῦς καὶ σκληροῦ. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΣΤΕΜΦΕΙ, οἱονεὶ ἀστρεφεῖ· οἵ τινες κοινὴν ἐποιοῦντο τράπεζαν. ᾤχετο δὲ ὁ Ὕλας κρατῶν ξίφος σιδηροῦν. ταχέως δὲ κρήνην εἶδεν ἔν τινι χώρῳ κοίλῳ καὶ οἱονεὶ καθημένῳ· παραπεφύκασι δὲ ταύτῃ βοτάναι πολλαί· λέγω, θρία, χελιδόνιον μέλαν, καὶ ἀδίαντον χλωρὸν, καὶ σέλινα θαλερὰ, καὶ ἄγρωστις, ἡ τεινομένη ἅμα καὶ ἑλισσομένη. μέσον δὲ τῆς κρήνης, αἱ Νύμφαι ἐχόρευον. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΧΟΡΟΝ ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. λέγω, αἱ νύμφαι αἱ μηδέπω τῷ ὕπνῳ δουλεύουσαι, αἱ φοβεραὶ τοῖς ἀγροίκοις θεαί.

40. ΘΡΙΟΝ κυρίως τὸ τῆς συκῆς φύλλον· παρὰ τὸ εἰς τρία διεσχισμένον εἶναι, τρίον καὶ θρίον. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ καὶ θρίαμβος ὠνόμασται. οἱ γὰρ παλαιοὶ προπομπὴν ποιοῦντες φύλλα συκῆς ἐκρέμων τῇ προπομπῇ καὶ ἔβαινον.

Κυάνεόν τε χελιδόνιον. χλοερόν τ' ἀδίαντον,
Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις·
Ὕδατι δ' ἐν μέσσῳ νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνίκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρέωσα Νυχεία.
Ἤτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν,

Cæruleum chelidonium & viride adiantum,
Et apium virens, & criſpa agroſtis.
In media vero unda Nymphæ choream ducebant,
Nymphæ pervigiles, metuenda ruſticis numina,
Eunica, & Malis, & *inſtar* veris *ſuaviter* aſpiciens Nychea.
Jamque puer admoverat urnam multæ capacem aquæ,

41. ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ. φυτάριόν ἐστι πλατύφυλλον, μέλαν, ὥσει χελιδὼν, ὃ ἅμα τῷ φανῆναι τὴν χελιδόνα ἀνθεῖ. ΑΔΙΑΝΤΟΝ βοτάνη ἐστὶν, ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἄβροχον. ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ διαίνω, τὸ βρέχω. ἤγουν τὸ μηδ' ὅλως βρεχόμενον, διὰ τὸ εἶναι ὀρθόν τε καὶ ὀξὺ, καὶ γλισχρόν. ἔστι δὲ ὅμοιον πηγάνῳ, τὰ φύλλα ἔχον μικρότατα καὶ μέλανα. καυλὸν δὲ οὐκ ἔχει. οὐδὲ ἄνθος, οὐδὲ καρπὸν, ῥίζαν δὲ μόνην ἄχρηστον, καὶ λεπτήν. καλεῖται δὲ οὕτω, παρὰ τὸ μὴ δεύεσθαι ὕδατι. ἐπεὶ ἐὰν ἐπιχέηται ὕδωρ ἐπὶ τῶν φύλλων, οὐ μένει, ἀλλ' ὀλισθαίνει. ΔΕΥΣΑΙ γὰρ τὸ βρέξαι.

42 ΕΙΛΙΤΕΝΗΣ. Ἡ συνεστραμμένη. καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος, καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς· ἥτις παρὰ τοῖς γεωργοῖς καλεῖται ἀγρία. ἄλλοι δὲ τὴν ἄγρωστίν φασιν εἶναι βοτάνην πρασοειδῆ, ἣν ἰδιωτικῶς φασι κολλητζίδαν.

43. ΑΡΤΙΖΟΝΤΟ. Ἡτοίμαζον, εὐτρέπιζον. συνέβη, φησὶ, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Ὕλας ἦλθεν ἀντλῆσαι, τὰς νύμφας αὐτόθι χορείαν στήσασθαι.

44. ΔΕΙΝΑΙ. Παρόσον φόβον ἐσθ' ὅτε αὐτοῖς ἐγγενῶσί τε καὶ ἐπάγουσιν. ὅθεν καὶ νυμφολήπτους τινὰς φαμέν.

45. ΕΑΡ. Ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα ἀπὸ τῆς περὶ τὸ ἔαρ τερπνότητος.

46. Ὁ μὲν δὴ νέος Ὕλας ἐπὶ τῷ ὕδατι τὸν ΚΡΩΣΣΟΝ, ἤγουν τὸ ὑδροφόρον ἀγγεῖον εἶχε, τὸ πολυχώρητον, ἐπειγόμενος πληρῶσαι αὐτὸ ὕδατος. αἱ δὲ νύμφαι ἐνεπλάκησαν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· τὰς γὰρ φρένας αὐτῶν τὰς ἁπαλὰς ἁπασῶν ὁ ἔρως περιέσχεν, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀργείου. κατέπεσε δὲ εἰς τὸ βαθὺ ὕδωρ δίκην ἀστέρος, ὅστις πυρώδης ὢν εἰς τὴν θάλατταν κατέπεσεν ἐξαίφνης. ὅστις σύμβολον εὐπλοίας ἐστί. συμφωνεῖ δὲ τῇ ἁρπαγῇ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος καὶ Νίκανδρος. ὁ δὲ Ὀνατος ἐν τοῖς Ἀμαζονικοῖς φησιν αὐτὸν εἰς τὴν κρήνην πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν. κρωσσὸς δὲ διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὑδροδόχον ἀγγεῖον ἐστί. διὰ δὲ τοῦ ο μικροῦ, εἶδος ἱματίου καὶ πύργου.

Βάψαι ἐπειγόμενος· ταὶ δ' ἐν χερὶ πᾶσαι ἔφυσαν.
Πασάων γὰρ ἔρως ἁπαλὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν
Ἀργείῳ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
Ἀθρόος, ὡς ὅτε πυῤῥὸς ἀπ' ὠρανῶ ἤριπεν ἀςὴρ
Ἀθρόος ἐς πόντον. ναύταις δέ τις εἶπεν ἑταῖρος·
Κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευςικὸς οὖρος.
Νύμφαι μὲν σφετέροις ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχοισαι
Δακρυόεντ', ἀγανοῖσι παρεψύχοντ' ἐπέεσσιν·
Ἀμφιτρυωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδὶ,
Ὤιχετο, Μαιωτιςὶ λαβὼν εὐκαμπέα τόξα,
Καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἰὲν ἐχάνδανε δεξιτερὴ χείρ·

Eam immergere cupiens. Illæ vero omnes manibus ejus inhæſerunt:
Omnium enim mentes teneras amor occupaverat,
Erga puerum Argivum: cecidit vero in undas nigrantes
Confertus, *i. e. ſubito*; ſicut quando rutilans ſtella de cœlo cadit
Præceps in mare: & nautis quiſpiam ſocius ait:
Leviora o pueri armamenta facite: *nam* ſecundus ventus *ſpirabit*.
Nymphæ ſuo in gremio puerum tenentes,
Lacrymantem blandis conſolabantur ſermonibus.
Hercules vero *animo* perturbatus ob puerum,
Ibat incurvo arcu accepto Mæotice, *i. mora Scytharum*,
Et clava, quam ſemper dextera manus ipſius capiebat.

51. Ἰδὼν γάρ τις αὐτὸν καταπεσόντα λέγει πρὸς τοὺς συμπλέοντας· ὦ παῖδες, μετεωρίσατε τὰ ἱςία· ὁ γὰρ ἄνεμος φορὸς καὶ πρὸς πλεῦσιν ἐπιτηδειότατος. Ἄλλως. Εὔλυτα καὶ εὐτρεπῆ ποιεῖτε τὰ ἱςία. οὔριον γὰρ ἐπιγενήσεται τὸ πνεῦμα ὡς τοιούτου ὄντος σημείου, ἐπὰν πέσῃ ἀςήρ.

53. Αἱ μὲν δὴ νύμφαι τὸν Ὕλαν ἐπὶ τῶν γονάτων ἀνέχουσαι παρεψύχοντο καὶ παρεμυθοῦντο ἱλαροῖς τισι λόγοις κλαίοντα. βουκολικῶς δὲ τὸ παρεψύχοντο ὡς ἐπὶ τῶν πηγῶν.

55. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὁ τοῦ Ἀμφιτρύωνος, ἕνεκεν τοῦ παιδὸς ταραχσόμενος, ἐπορεύθη, κατὰ τοὺς Σκύθας λαβὼν τὰ τόξα τὰ κυκλοτερῆ.

56. ΜΑΙΩΤΙΣΤΙ. Ἤτοι Σκυθιςί. Μαιῶται οἱ Σκύθαι περιοικοῦντες τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱςορεῖ Ἡρόδοτος, καὶ Καλλίμαχος.

57 ΕΧΑΝΔΑΝΕ. Ἀντὶ τοῦ ἐχώρει. ἀπὸ τοῦ χάω, τὸ χωρῶ, χάδω· καὶ ἀπὸ τοῦ χάδω, χανδάνω, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἥδω, τὸ εὐφραίνομαι, ἁνδάνω.

Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄυσεν ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμὸς,
Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἵκετο φωνὰ
Ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, ἔιδε τὸ πέῤῥω.
Ὡς δ' ὁπότ' ἠϋγένειος ἀπόπροθι λὶς ἐσακούσας
Νεβρῶ φθεγξαμένας, τὶς ἐν ὤρεσιν ὠμοφάγος λὶς,
Ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα·
Ἡρακλέης τοιῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
Παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες! ἀλώμενος ὅσσ' ἐμόγησεν
Ὤρεα καὶ δρυμώς! τὰ δ' Ἰάσονος ὕστερα πάντ' ἦς.
Ναῦς μὲν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων·

Ter Hylam inclamavit, quantum profundo gutture clamare valebat,
Ter puer exaudivit, & exilis vox pervenit
Ex undis: cumque valde prope adeſſet, procul abeſſe videbatur.
Ac veluti comatus leo, cum procul exaudivit
Hinnulum clamantem, aliquis *inquam* leo crudivorus, in montibus,
E cubili ſuo properat ad paratiſſimam cœnam:
Ita Hercules in inviis ſentibus
Pueri deſiderio errabat, ſpacioſam vero curſu corripiebat regionem.
Miſeri ſunt amantes. Errabundus quantum laboravit
Per montes & ſaltus! res vero Jaſonis poſteriores Illi erant.
Navis ſtabat habens antennas ſuſpenſas ab illis qui aderant:

58. Εκ τρίτου μὲν ἐφώνησε τὸν Ὕλαν, ὅσον ΗΡΥΓΕΝ, ἤγουν ἐχώρει ὁ λαιμὸς αὐτοῦ· τουτέστιν, ὅσον ἠδύνατο. ἐκ τρίτου δὲ καὶ ὁ παῖς ἤκουσεν αὐτοῦ βοῶντος.

59. Οὐχ ὡς κατὰ φύσιν ἀσθενῆ φωνὴν τοῦ Ὕλα ἔχοντος, ἀλλ' ὡς ἐν βάθει ὄντος, καὶ ὑπὸ τῶν νυμφῶν κατεχομένου. ἡ λεπτὴ δὲ καὶ ἀμυδρὰ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐγένετο, ἅτε ἐν τῷ ὕδατι ὄντος, καὶ ἐγγὺς ὄντος αὐτοῦ, διὰ τὸ λεπτότατον τῆς φωνῆς.

60. ΕΙΔΕΤΟ. Ἤγουν ἐῴκει πόῤῥω εἶναι.

61. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῆς φωνῆς τοῦ παιδὸς ἀκούων, ἐκινήθη κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἂν καὶ λέων χαροπὸς ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ κοίτης ὢν, καὶ πεινῶν, ἀκούσας νεβροῦ φθεγξαμένης, ἐπήδησεν εἰς τροφὴν ἑτοιμοτάτην. ἐκινήθη δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας τὰς ἀδιοδεύτους, καὶ τετάρακτο ποθῶν τὸν παῖδα. ἐπῆλθε δὲ πολύν τινα χῶρον.

66. ΣΧΕΤΛΙΟΙ. Ἐλεεινοὶ οἱ φιλοῦντες. καὶ γὰρ ὁ Ἡρακλῆς πολλὰ ἐκακοπάθησε πλανώμενος εἰς τὰ ὄρη καὶ εἰς τοὺς δρυμούς. τὰ δὲ τοῦ Ἰάσονος ἐν δευτέρῳ λόγῳ ἦν αὐτῷ, τουτέστι τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ οὐδὲν ἡγεῖτο.

68. Ἡ μὲν ναῦς τὰ ἄρμενα εἶχε μετέωρα, διὰ τῶν παρόντων. οἱ δὲ νέοι ἐκάθηραν τὰ ἱστία

κατὰ

Ἵτια δ' ἠίθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον,
Ἡρακλῆα μένοντες· ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει
Μαινόμενος· χαλεπὰ γὰρ ἔσω θεὸς ἧπαρ ἄμυσσεν.
Οὕτω μὲν κάλλιστος Ὕλας μακάρων ἀριθμεῖται.
Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν,
Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ.
Πεζᾷ δ' ἐς Κόλχως τε καὶ ἄξενον ἵκετο Φᾶσιν.

Juvenes vero media nocte vela purgabant,
Herculem expectantes. At ille ruebat quo pedes ducebant,
Furibundus: nam ſævus deus intus illi jecur laniabat.
Sic pulcherrimus Hylas inter immortales numeratur.
Herculem vero heroes criminabantur, ut deſertorem navis,
Quod deſeruiſſet Argo habentem triginta remigum tranſtra.
Pedes vero venit ad Colchos, & inhoſpitalem Phaſidem.

κατὰ τὸ μεσονύκτιον περιμένοντες τὸν Ἡρακλῆν. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς μαινόμενος ἐχώρει, ὅπου οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον· ὁ γὰρ ΘΕΟΣ, τουτέστιν ὁ ἔρως, τὸ ἧπαρ αὐτοῦ ἔκοπτε. τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ΑΜΥΣΣΕΝ. ἀμύσσω γὰρ τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαὶ, αἱ τοῦ δέρματος τομαί.

72. Κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον ὁ κάλλιστος Ὕλας ἐναρίθμιος τοῖς θεοῖς ἐγεγόνει. τὸν δὲ Ἡρακλῆν οἱ συμπλέοντες ἥρωες ἐλοιδόρουν, λέγοντες δηλονότι λιποναύταν, διότι κατέλιπε τὴν Ἀργὼ τὴν ΤΡΙΑΚΟΝΤΑΖΥΓΟΝ· τουτέστι τὴν πολυκάθεδρον, ἢ τὴν τριάκοντα ἔχουσαν καθέδρας ἐρετῶν, ὡς ἑξήκοντα εἶναι τοὺς πλέοντας. τὸ δὲ ΗΡΩΗΣΕΝ ἀντὶ τοῦ κατέλιπεν, ἐξέφυγεν, ἀπὸ τοῦ ἐρωῆσαι.

75. Ἰδίως ΠΕΖΟΝ φησὶν ὁ Θεόκριτος τὸν Ἡρακλέα εἰς Κόλχους ἐλθεῖν· ἡ γὰρ πολλὴ κατέχει δόξα ὅτι βουλῇ Ἥρας ὑστέρησεν Ἡρακλῆς, ὑπὲρ τοῦ τὸν Ἰάσονα κατορθῶσαι μόνον δοκεῖν τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν, καὶ μὴ ἐξιδιοποιήσασθαι τὸν ἆθλον αὐτοῦ. Ἄλλως. πεζᾷ δ' ἐς Κόλχως. ὁ δὲ Ἡρακλῆς τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποπλευσάντων δηλονότι, πεζῇ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς Κόλχους, καὶ εἰς τὸν φᾶσιν τὸν ΑΞΕΝΟΝ, τουτέστι τὸν κακόξενον. Μνασέας δὲ Κόλχους φησὶ κληθῆναι, ἀπὸ Κόλχου τοῦ φάσιδος.

ΥΠΟ-

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

τῦ Τεσσαρεσκαιδεκάτυ Εἰδυλλίυ.

Επιγράφεται τῦτο τὸ εἰδύλλιον Κυνίσκας ἔρως. ἡ γὰρ γυνὴ Αἰσχίνυ μᾶλλον προσέκειτο Λύκῳ τινὶ γείτονος υἱῷ, καταφρονῦσα τῦ Αἰσχίνυ, Θυωνίχυ δέ τινος ἑταίρυ προσιόντος αὐτῷ διὰ χρόνυ, διηγεῖται αὐτῷ τὰ περὶ Κυνίσκας. κατὰ δὲ τὸ τέλος λέγει καὶ ὁ Θυώνιχος βραχὺ μὲν, ἀλλὰ λαμπρὸν Πτολεμαίυ τῦ φιλαδέλφυ ἐγκώμιον.

ARGUMENTUM

Idyllii XIV.

Inſcribitur hoc Idyllion Cyniſca amor. Uxor enim Æſchinis magis addicta erat Lyco cuidam vicini filio, contempto Æſchine Thyonicho autem quodam ejus amico illum accedente, quem longo tempore non viderat, narrat illi quæ ſibi a Cyniſca acciderant. In fine vero Thyonichus recitat breve quidem, ſed illuſtre Ptolemæi Philadelphi encomium.

ΚΥΝΙΣΚΑΣ ΕΡΩΣ, ἢ ΘΥΩΝΙΧΟΣ,

Εἰδύλλιον ιδʹ.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ καὶ ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. ΘΥ. Ἀλλά τυ αὐτὸν, Αἰσχίνα. ΑΙΣΧ. Ὡς χρόνιος! ΘΥ. Χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;

CYNISCÆ AMOR, vel THYONICHUS,

Idyllion XIV.

ÆSCHINES & THYONICHUS.

Multum ſalvere Thyonichum *jubeo.* Thyon. Imo tibi ipſi *ſalutem opto*, Æſchine. Æsch. Quam ſerus, *i. longo tempore non viſus, ades.* Th. Serus? quæ vero cura tibi *eſt*?

Χαιρ. Προλέγει ὁ Αἰσχίνης λέγων, χαίρειν πολλὰ τὸν ἄνδρα Θυώνιχον. λείπει δὲ τῷ λόγῳ, τὸ γένοιτο, ἢ τὸ λέγω. Τί δέ τοι τὸ μέλημα;] ὁ Θυώνιχος, οἶδα κἀγὼ ὅτι βραδέως ἥκω. τί δέ σοι ἡ φροντίς; ὁ ἐρώμενος φησι. πράσσομες ὐχ ὡς λῷστα'] ἤγυν, ὐ κατὰ γνώμην.

3. Διὰ

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Πράσσομες οὐχ ὡς λῷστα, Θυώνιχε. ΘΥ. Ταῦτ' ἄρα λεπτὸς,
Χὠ μύσταξ πολὺς οὗτος ἄϋ, αὐαλέοι δὲ κίκιννοι·
Τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο Πυθαγορικτὰς,
Ὠχρὸς, κἀνυπόδατος, Ἀθηναῖος δ' ἔφατ' ἦμες.
Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος (ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Παίσδεις, ὦ 'γαθ', ἔχων· ἐμὲ δ' ἁ χαρίεσσα Κυνίσκα

ÆSCHINES.

Non optime nobiſcum agitur, Thyoniche. TH. Propterea ſane macer es,
Et hæc barba inculta eſt, ſqualidique capilli.
Talis nuper *huc* advenit quidam Pythagoricus,
Pallens, diſcalceatus; Athenienſem vero ſe eſſe dicebat:
Appetebat ille (ut opinor) farinam aſſatam.

ÆSCHINES.

Jocaris tu quidem, o bone: me vero formoſa Cyniſca

3. Διὰ τοῦτο λεπτὸς ἐγένου, ὦ Αἰσχίνα, καὶ ὁ μύσταξ οὗτος πολὺς ὢν, ἐκ τῶν φροντίδων οὐκ ἔτυχεν ἐπιμελείας.

4. Ἀντὶ τοῦ κομῶντί σοι τὸ γένειον, καὶ οἱ κικίννοι κατάξηροί εἰσιν, ὡς διὰ τὴν λύπην, καὶ τὸ κείρεσθαι παραιτουμένῳ.

5. Τοιοῦτός τις ἧκεν Ἀθήνηθεν εἰς Σικελίαν πρὸ τούτου ἐπαγγελλόμενος Πυθαγορικὸν δόγμα. τινὲς δέ φασι τοῦτο λέγειν εἰς Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον, ἀκούσαντες αὐτὸν ἐν Ἰταλίᾳ διαβῆναι εἰς Σικελίαν, συνταξόμενον Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ. διαφέρουσι δὲ Πυθαγορικοὶ τῶν Πυθαγοριστῶν. ὅτι οἱ μὲν Πυθαγορικοὶ πᾶσαν φροντίδα ποιοῦνται τοῦ σώματος, οἱ δὲ Πυθαγορισταὶ περιεσταλμένῃ καὶ αὐχμηρᾷ διαίτῃ χρῶνται. τινὲς δὲ Πυθαγοριστὰς λέγουσι, τοὺς ἀποδεχομένους τὰ Πυθαγόρου. μὴ ὄντας δὲ τῆς ἐκείνου δόξης. Πυθαγορικοὺς δὲ, τοὺς οὕτω φρονοῦντας ὡς ἐκεῖνος, καὶ κατὰ Πυθαγόραν διαιτωμένους. ἐλέγετο δὲ ὁ Πλάτων τὸν Πυθαγόραν οὕτως ἀποδέχεσθαι, ὡς καί τινα νομίζεσθαι λέγειν ἐξ αὐτοῦ, ὥστε Πυθαγοριστὴν τὸν Πλάτωνα εἰρῆσθαι. τῶν δὲ Πυθαγόρου, οἱ μὲν ἦσαν περὶ θεωρίαν καταγινόμενοι· οἵπερ ἐκαλοῦντο σεβαστικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ ἀνθρώπινα, οἵπερ ἐκαλοῦντο πολιτικοί· οἱ δὲ περὶ τὰ μαθήματα τὰ γεωμετρικὰ καὶ ἀστρονομικά· οἵπερ ἐκαλοῦντο μαθηματικοί· τούτων οὖν οἱ μὲν αὐτῷ συγγενόμενοι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐκαλοῦντο Πυθαγορικοί· οἱ δὲ τούτων μαθηταὶ, Πυθαγόρειοι· οἱ δὲ ἄλλως ἔξω ζητηταὶ, Πυθαγορισταί.

7. Ἐμοί, φησι, δοκεῖ, ὅτι λιμώττων ΗΡΑΤΟ καὶ ἐκεῖνος, ἤγουν ἐπεθύμει, ὀπτοῦ ἀλεύρου. ὅθεν ὠχρός τις ἦν.

8. Ἀττικῶς τὸ ΕΧΩΝ παρέλκει. ἤγουν, σὺ μὲν παίζεις· ἐμὲ δὲ ἡ χαρίεσσα Κυνίσκα ἐκμαίνει.

9. ΛΑΣ.

Ὑβρίσδει· λασῶ δὲ μανείς ποκα· θρὶξ ἀνὰ μέσσον.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Τοιῦτος μὲν ἀεὶ τὺ φίλ' Αἰσχίνα, ἄσυχος, ὀξὺς,
Πάντ' ἐθέλων κατὰ καιρόν· ὅμως δ' εἰπὲν τὶ τὸ καινόν.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Ὡ ργεῖος, κἠγὼν, καὶ ὁ Θεσσαλὸς ἱπποδιώκτας
Ἆπις καὶ Κλεύνικος ἐπίνομες ὁ στρατιώτας
Ἐν χώρῳ παρ' ἐμὶν· δύο μὲν κατέκοψα νεοσσὼς,
Θηλάζοντά τε χοῖρον· ἀνῷξα δὲ βύβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη, τετόρων ἐτέων, σχεδὸν ὡς ἀπὸ λανῶ.
Βολβὸς κοχλίας ἐξηρέθη· ἦς πότος ἁδύς.
Ἤδη δὲ προϊόντος, ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον,

Contumelia afficit: inſaniam, priuſquam quis ſentiat: vix pili intervallo a furore abſum.

THYONICHUS.

Talis tu ſemper es, care Æſchine, *nunc* lenis, *mox* aſper,
Omnia requirens opportune: at tamen dic quid novi eſt?

ÆSCHINES.

Argivus, & ego, & Theſſalus eques
Apis, & Cleonicus miles, *una* potabamus
In loco apud me: duos quidem pullos mactaveram,
Et lactentem porcellum: & aperui illis *vinum* Byblinum
Odoriferum, quatuor annorum, prope ſicut a prelo.
Bulbus e cochlea promebatur; erat potus dulcis.
Jam vero procedente *tempore* viſum eſt infundere merum

9 Λανθάνω, φησὶν, ἐμαυτὸν εἰς μανίαν ἐμπεσών. εἶτα διὰ μέσου τὸ ΘΡΙΞ, ἤγουν ὀλίγου δέεται τὸ μεταξὺ, τοῦ πάντη με μανῆναι.

10. ΑΣΥΧΟΣ ΟΞΥΣ ἐκ τοῦ παραχρῆμα καὶ τοῦ σιωπᾶν ὀξυνόμενος. ἢ ὅτι μανιώδης εἶ ἠρέμα, οἷον ἔχεις τι καὶ ὀξύτητος. οὐ γὰρ πάντη σιωπηλὸς ὑπάρχεις.

11. Ἀλλ' ὅμως εἰπέ μοι τί τὸ νεώτερον, ἢ τὸ πρᾶγμα τὸ λυποῦν σε.

12. Διηγεῖται τὴν τῆς μανίας ὑπόθεσιν.

15. ΒΥΒΛΙΝΟΝ. Οἶνον δηλονότι Θρακικόν. ἢ οὕτω καλουμένης τῆς ἀμπέλου ἀπὸ τῆς Θρᾴκης, παλαιὸν μὲν ὄντα καὶ τεσσάρων ἐτῶν. ἀνίσχυρον δὲ πρὸς τὸ μὴ διοχλῆσαι τῷ πίνοντι. σχεδὸν γὰρ τότε ἐδόκει ἀντλῆσθαι ἀπὸ τῆς ληνοῦ.

17. ΒΟΛΒΟΣ εἶδος βοτάνης, ὁμοίας κρομμύῳ Κολχικῷ.

18. ΗΔΗ. Ἤγουν, ἤδη δὲ προκόπτοντος τοῦ ποτοῦ ἔδοξεν ἡμῖν ΕΠΙΧΕΙΣΘΑΙ ἄκρατον· ἤτοι, λαμβάνειν καὶ ἐπισπένδειν οὕτω γὰρ εἰώθασι ποιεῖν ἐν τοῖς συμποσίοις, ἄκρατον λαμβάνειν καὶ ὀνομάζειν τινὰς ἐρωμένους ἢ φίλους,

Ὤτινος ἤθελ' ἕκαστος· ἔδει μόνον ὦτινος εἰπεῖν.
Ἄμμες μὲν φωνεῦντες ἐπίνομες ὡς ἐδέδοκτο·
Ἁ δ' οὐδὲν, παρεόντος ἐμεῦ. τίν' ἔχεν με δοκεῖς νοῦν;
Οὐ φθεγξῇ; λύκον εἶδες, (ἔπαιξέ τις,) ὡς σοφὸς εἶπεν·
Κἤρα εὐμαρέως κεν ἀπ' αὐτᾶς καὶ λύχνον ἅψαις.
Ἐντὶ Λύκος, Λύκος ἐντὶ, Λάβα τῶ γείτονος υἱὸς,
Εὐμάκης, χ' ἁπαλὸς, πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες.
Τούτῳ τὸν κλύμενον κατετάκετο τῆνον ἔρωτα·
Χἀμὶν τοῦτο δι' ὠτὸς ἐγεντό ποθ' ἤσυχα οὕτως·
Οὐ μὰν ἐξήταξα, μάταν εἰς ἄνδρα γενειῶν.
Ἤδη δ' οὖν πόσιος τοι τέτταρες ἐν βάθει ἦμες,

Cujuſcunque nomen quiſque vellet: tantum oportebat dicere cujus.
Nos quidem clamantes bibebamus ſicut placebat.
Illa vero nihil me præſente. Quid mihi animi fuiſſe cenſes?
Non loqueris? lupum vidiſti? jocatus eſt perinde ac ſolers quiſpiam ait.
Et incenſa eſt: facile ab ea lucernam incendere potuiſſes.
Lycus eſt, certe Lycus eſt, filius Labæ vicini,
Procerus, & tener, qui multis pulcher eſſe videtur.
Hujus inſigni illo amore tabeſcebat:
Idque mihi aliquando clam indicatum fuit.
Neque tamen rem exploravi, fruſtra hanc barbam virilem alens.
Nos quatuor jam probe poti eramus,

φίλους, καὶ ἐπιχεῖν τῇ γῇ, καὶ φθέγγεσθαι τῶν φιλτάτων τὰ ὀνόματα.

19. Ἔδει δέ φησι μόνον εἰπεῖν, οὗ χάριν ὁ οἶνος ἐχεῖτο.

20. Ἡμεῖς μὲν ὀνομάζοντες ἕνα ἕκαστον ἐπίνομεν.

21. Αὕτη δὲ, ἡ Κυνίσκα δηλονότι, οὐκ ἔπιε παρόντος ἐμοῦ· οὐδὲ ἀποκρίσεώς με ἠξίωσεν ἐν τῷ ἐπιχεῖσθαι αὐτῇ κυάθους. τίνα οὖν με ἔχειν δοκεῖς διάθεσιν τοιαῦτα πάσχοντα;

22. ΛΥΚΟΝ ΕΙΔΕΣ. Τοῦτο ἀμφιβόλως εἴρηται. ἢ ὅτι Λύκου ἐρᾷ ἡ Κυνίσκα· ἢ ὅτι καθὸ οἱ ὀφθέντες ἄφνω ὑπὸ λύκου δοκοῦσιν ἄφωνοι γίνεσθαι. οὗτος δὲ ἐναντίως εἶπεν. οὐχὶ, μήποτε ὑπὸ λύκου ὤφθης, ἀλλὰ, μήτι λύκον εἶδες. ΕΠΑΙΞΕ ΤΙΣ. Ἡ Κυνίσκα φησὶ πρὸς τὸν εἰς αὐτὴν παίξαντα, ὥς σοφός τις, καὶ ἅμα ταῦτα εἰποῦσα, καὶ μνησθεῖσα τοῦ Λύκου, οὕτως ἐφλέγετο ὡς καὶ λύχνον εὐκόλως ἀπ' αὐτῆς ἅψαι.

28. ΜΑΤΑΝ. Τουτέστιν ματαιοπώγων ὑπάρχων, οἷον, μάτην ἀνδρὸς πώγωνα ἔχων, διὰ τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ ἀνδρὸς ῥώμῃ.

Digitized by Google

Χὠ Λαρισσαῖος τὸν ἐμὸν Λύκον ᾆδεν ἀπ' ἀρχῆς,
Θεσσαλικόν τι μέλισμα, κακαὶ φρένες· ἁ δὲ Κυνίσκα
Ἔκλαεν ἐξαπίνας θαλερώτερον, ἢ περὶ ματρὶ
Παρθένος ἑξαέτις κόλπω ἐπιθυμήσασα.
Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τὺ, Θυώνιχε, πὺξ ἐπὶ κόῤῥας
Ἤλασα, κἄλλαν αὖθις· ἀνείρυσα δ' αὖ τὼς πέπλως.
Ἔξω ἀποίχεο θᾶσσον. Ἐμὸν κακὸν, ὅ τοι ἀρέσκω;
Ἄλλός τοι γλυκίων ὑποκόλπιος; ἄλλον ἰοῖσα
Θάλπε φίλον· τήνω τὰ σὰ δάκρυα μᾶλα ῥέοντι.
Μάσακα δ' οἷα τέκνοισιν ὑπωροφίοισι χελιδὼν
Ἄψοῤῥον ταχινὰ πέτεται βίον ἄλλον ἀγείρειν,
Ὠκυτέρα μαλακᾶς ἀπὸ δίφρακος ἔδραμε τῆνα
Ἰθὺ δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος, ᾇ πόδες ἆγον.

Et Lariſſæus cœpit de Lyco meo ab initio canere
Theſſalicum quoddam carmen, mala mens: Cyniſca vero
Mox flevit vehementius, quam circa matrem
Puella ſex annorum gremium *matris* appetens.
Tunc ego, quem tu noſti, Thyoniche, pugnum in faciem
Impegi, *moxque* rurſus alium: at *illa* contrahens veſtes,
Foras abiit celeriter: Mea peſtis, *inquam*, non tibi placeo?
Alius tibi jucundior in ſinu eſt: alium abiens
Calefac amatorem: illi tuæ lacrymæ pro pomis fluunt.
Quemadmodum autem hirundo, *quæ* cibum pullis ſub teſtum tulit,
Mox cito revolat ut alium cibum adferat:
Sic illa celerior e molli culcitra cucurrit,
Recta per portam foreſque geminas, qua pedes ducebant.

34. ΤΑΜΟΣ. Τότε ἐγὼ ἰδὼν αὐτὴν κλαίουσαν, οἷόν με σὺ Θυώνιχε γινώσκεις ὀργίλον, πυγμῇ τὴν σιαγόνα αὐτῇ ἔπαισα. ΚΟΡΡΗΝ γὰρ τὴν γνάθον καὶ σιαγόνα οἱ Ἀττικοί.

38. ΤΗΝΩ. Ἐκείνῳ φησὶ, τῷ Λύκῳ, τὰ ῥέοντά σου δάκρυα μῆλα πίπτει· τουτέστιν ἔρως, καὶ ἐπιθυμία. μήλοις γὰρ εἰκαςέον τοὺς ἔρωτας διὰ τὸ περὶ αὐτοὺς κάλλος.

39. Οὐχ οὕτω τις χελιδὼν τροφὴν δοῦσα τοῖς νεοσσοῖς ταχέως πάλιν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τῷ ἕτερα κομίσαι, ὡς ἐκείνη λιποῦσα τὸν ΔΙΦΡΟΝ, ἤγουν τὴν καθέδραν, ᾤχετο. ΜΑΛΑΚΑΣ δὲ, παρόσον αἱ γυναῖκες μαλακαῖς κάθηνται καθέδραις, ὡς ἐν Συρακουσίαις.

42. ΙΘΥ. Ἤγουν εὐθὺ. ἀντικρὺ τοῦ οἴκου τοῦ διθύρου. ΑΜΦΙΘΥΡΟΝ γὰρ καὶ δίπτυχον, ταυτόν ἐςι. δηλοῖ δὲ τὸ δίθυρον. Α ΠΟΔΕΣ. Ὅπου οἱ πόδες ἦγον.

43. ΕΒΔ.

Αἶνος θην λέγεταί τις· Ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν.
Εἴκατι ταίδ', ὀκτὼ ταίδ', ἐννέα ταδε, δέκ' ἄλλαι,
Σάμερον ἐνδέκατος. ποτίθει δύο, καὶ δύο μᾶνες,
Ἐξ ὧ ἀπ' ἀλλάλων· οὐδὲ Θρακιστὶ κέκαρμαι.
Ἁ δὲ Λύκῳ νῦν πάντα, Λύκῳ καὶ νυκτὸς ἀνῷκται·
Ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοὶ,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ.
Κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν εἰς δέον ἕρποι·

Proverbio quidem dicitur, Abiit taurus in ſilvam.
Viginti jam, octo jam, novem jam, decem alii dies *præterierunt*,
Hodie undecimus eſt, adde duos; duo menſes erunt
Ex quo fuimus ſeparati, neque more Thracum tonſus ſum.
Illa nunc Lyci tota eſt; Lyco etiam nocte patet:
Nos vero neque ratione aut numero ullo digni cenſemur,
Miſeri Megarenſes, in contemptiſſima ſorte.
Et ſi modo durarem, omnia recte eſſent:

43. ΕΒΑ. Παροιμία ἐστὶν, ἐπὶ τῶν μὴ ἀναστρεφόντων. διὰ τὸ τοὺς ταύρους ὕλης ἐπιλαμβανομένους ἀλήπτους εἶναι.

44. ΤΑΙ. Ψηφίζει τὰς ἡμέρας, ἀφ' οὗ ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι εἰσὶ, καὶ ἀφ' οὗ οὐκ ἐκάρη κατὰ Κάρας τὰς τρίχας.

47. ἉΔΕ. Αὐτὴ δὲ κατὰ τὰ πάντα τῷ Λύκῳ ἐστίν. ὥστε καὶ νυκτὸς αὐτῷ τὴν θύραν ἀνεῷχθαι.

48. Ἡμεῖς δὲ παρ' αὐτῇ οὐδ' ἐν ἀριθμῷ ἐσμεν. ὥσπερ οὐδὲ οἱ Μεγαρεῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας ἐλέχθησαν εἶναι τινὸς ἄξιοι λόγου. Ἱστορεῖ γὰρ Δεινίας, ὅτι οἱ Μεγαρεῖς φρονηματισθέντες ποτὲ, ὅτι κράτιστοι τῶν Ἑλλήνων εἰσὶν, ἐπύθοντο τοῦ θεοῦ, τίνες κρείττονες τυγχάνοιεν. ὁ δὲ ἔφη·

Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν
Ἄργος ἄμεινον,
Ἵπποι Θρηΐκιοι, Λακεδαιμόνιαι
δὲ γυναῖκες,
Ἄνδρες δ', οἳ πίνουσιν ὕδωρ καλῆς
Ἀρεθούσης.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τῶνδ' εἰσὶν ἀμείνονες,
οἵτε μεσηγὺ
Τίρυνθος ναίουσι, καὶ Ἀρκαδίης
πολυμήλου
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.
Ὑμεῖς δ' ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
Οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ
οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

50. Καὶ εἰ μὲν καταφρονήσαιμι αὐτῆς, δεόντως ἄν μοι τὰ πάντα προχωροίη.

Νῦν δὲ ποθῶ. μῦς, φαντὶ, Θυώνιχε, γεύετο πίσσας.
Χὤ τι τὸ φάρμακόν ἐστιν ἀμηχανέοντος ἔρωτος,
Οὐκ οἶδα· πλὰν Σίμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκου ἐρασθεὶς,
Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἡλικιώτας.
Πλευσοῦμαι κἠγὼ διαπόντιος· οὔτε κάκιστος,
Οὔτε πρᾶτος ἴσως, ὁμαλὸς δέ τις ὁ στρατιώτας.

ΘΥΩΝΙΧΟΣ.

Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τεὸν ὧν ἐπεθύμεις,
Αἰσχίνα· εἰ δ' οὕτως ἄρα σοι δοκεῖ ὥστ' ἀποδημεῖν,
Μισθοδότας Πτολεμαῖος ἐλευθέρῳ οἷος ἄριστος.

ΑΙΣΧΙΝΗΣ.

Τἆλλα δ' ἀνὴρ ποῖός τις; ΘΥ. Ἐλευθέρῳ ὅστις ἄριστος,
Εὐγνώμων, φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς·
Εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μᾶλλον·
Πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεύμενος, οὐκ ἀνανεύων,
Οἷα χρὴ βασιλῆ'· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,

Nunc vero o Thyoniche, tanquam mus, ut aiunt, picem guſtavimus:
Quodque pharmacum ſit contra perplexum amorem,
Non ſcio. Verum Simus, qui Epichalci filiam amabat,
Meus æqualis, cum aliquo navigaſſet, ſanus rediit.
Navigabo & ego per mare, neque ex poſtremis *ero*,
Neque ex primis fortaſſe, ſed mediocris quidam miles.

THYONICHUS.

Utinam tibi ex animo ſuccedant quæ cupis,
Æſchine. Si vero omnino decretum tibi eſt peregre proficiſci,
Ptolemæus præbet ſtipendia: homini libero vir quam optimus.

ÆSCHINES.

Cætera vero qualis vir eſt? TH. Homini libero quam optimus,
Benignus, Muſarum ſtudioſus, amabilis, ſumme jucundus,
Qui novit amicum, inimicum vero etiam magis:
Multis multa largiens, rogatus non abnuens,
Qualia regem *tribuere* convenit: neque vero de omni re petere oportet,

51. ΜΥΣ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, Μῦς γευόμενος πίσσης. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν εἰς ἀηδὲς πρᾶγμα ἐμπεσόντων, καὶ δυσεξηλήτως ἀπαλλασσομένων. ὥσπερ γάρ, φησιν, ὁ πίσσης γευόμενος μῦς ἐνικληθεὶς κρατεῖται, καὶ ζῶν τιμωρεῖται, οὕτω κἀγώ.

68. Ἀ τα.

Αἰσχίνα· ὥστ' ἤτοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρέσκει
Λῶπον ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέρας δὲ βεβακὼς
Τολμασεῖς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
Ἆ τάχος εἰς Αἴγυπτον. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει
Λευκαίνων ὁ χρόνος· ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν.

Æſchine. Quapropter, ſi tibi in dextro humero placet
Sagulum ſummum fibula connectere, utroque vero *pede* innixus
Audebis irruentem ferocem *hoſtem* ſcutatum ſuſtinere,
Quamprimum in Ægyptum *eas*: a temporibus fieri incipimus
Omnes ſenes, atque inde ordine in genas ſerpit
Ætas, quæ canos facit: gerere aliquid oportet *eos*, quibus eſt genu viride: *b. qui florent ætate.*

68. Ἆ ΤΑΧΟΣ. Κατὰ τάχος, ἔρχου δηλονότι εἰς Αἴγυπτον. Ἀπὸ τῶν μηνίγγων γινόμεθα πάντες γέροντες. καὶ ἐφεξῆς κατὰ τάξιν ἐς τὴν παρειὰν ἔρχοιτο λευκαίνων ὁ χρόνος.

70. Διὸ δεῖ τι ποιεῖν ΟΙΣ ΓΟΝΥ ΧΛΩΡΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἕως ἀκμάζομεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τῦ Πεντεκαιδεκάτυ Ειδυλλίυ.

Επιγράφεται μὲν τῦτο τὸ εἰδύλλιον Συρακύσιαι ἢ Αδωνιάζυσαι. ὑποτίθεται δέ τινας Συρακυσίας τὸ γένος, παρεπιδημύσας ἐν Αλεξανδρείᾳ, καὶ ἐπὶ θέαν ἐξιύσας τῆς πομπῆς τῦ κομισθέντος Αδώνιδος ὑπὸ Αρσινόης τῆς τῦ Πτολεμαίυ τῦ φιλαδέλφυ γυναικός. ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Αλεξανδρείᾳ τοῖς Αδωνίοις διακομίσαντας τὰ εἴδωλα τῦ Αδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. Διαγράφει δὲ ὁ Θεόκριτος, χαριζόμενος τῇ βασιλίδι, ᾄδυσάν τινα, καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Αρσινόης δι᾽ ᾠδῆς ἀπαγγέλλυσαν.

ARGUMENTUM

Idyllii XV.

Inſcribitur hoc Idyllion Syracuſiæ ſive Adonidis feſtum celebrantes. Tractat autem de Syracuſanis quibuſdam genere, quæ Alexandriæ peregrinantur, & exeunt ad ſpectaculum pompæ, qua Adonis ab Arſinoe uxore Ptolemæi Philadelphi geſtabatur. Morem autem habebant Alexandrini in Adoniis feſtis, eos, qui Adonidis ſimulacra geſtabant, una cum ſolemnibus ad mare ferre. Deſcribit autem Theocritus, ut reginæ gratificetur, cantricem quandam, ſumptuoſum Arſinoes apparatum carmine recenſentem.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ, ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ,

Εἰδύλλιον ιέ.

ΓΟΡΓΩ, ΕΥΝΟΗ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ.

Ἔνδοι Πραξινόα; ΕΥ. Γοργὼ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θαῦμ᾽ ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ·

SYRACUSIÆ, ſive ADONIDIS FESTUM celebrantes, Idyllion XV.

Gorgo, eunoe, Praxinoe, Anus, Hospes,

Eſt ne intus Praxinoë? Eun. Cara Gorgo, ut ſero? eſt intus.

Praxinoe.

Mirum quod & nunc ades! Eunoë diſpice illi ſellam.

Ενδοι. Αυτὶ τῦ ἔνδον ἐςί; τοπικὸν ἐπίῤῥημα, ὡς τὸ Μεγαροῖ, Πυθοῖ. ἀντιπίπτει δὲ τύτοις τὸ οἴκοι. Ἡ Γοργὼ δέ φησι πρὸς

Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟΡ. Ἔχει καλλιστα. ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλοῦ μὲν ὄχλου, πολλῶν δὲ τεθρίππων.
Παντᾶ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες.
Ἁ δ᾽ ὁδὸς ἄτρυτος. τὺ δ᾽ ἑκαστοτέρω ἔμ᾽ ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ᾽ ὁ πάραρος τῆνος ἐπ᾽ ἔσχατα γῆς ἔλαβ᾽ ἐνθὼν
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις. ποτ᾽ ἔραν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ὁμοῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα φίλα τοιαῦτα Δίωνα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη γύναι ὡς ποθορῇ τύ.

Injice & pulvinum. GORG. Habet optime. PRAX. Sede.

GORGO.

O incorpoream animam: vix vobis ſalva evaſi,
Praxinoe, a multa turba, & multis curribus.
Ubique ſunt crepidæ, ubique chlamydati viri.
Et via immenſa eſt: tu vero longius a me habitas.

PRAXINOE.

Hæc demens ille (*maritus meus*) extrema terræ occupavit veniens,
Specum, non domum, ne vicinæ eſſemus
Inter nos, ut mihi adverſaretur,
invida peſtis mihi ſemper.

GORGO.

Ne dic de tuo marito talia, cara Dione,
Parvulo præſente: vides, mulier, ut te aſpicit.

πρὸς τὴν θεράπαιναν· ἔνδον ἐστιν ἡ Πραξινόα; πρὸς ἣν ἡ δούλη ὡς χρονίαν λέγει· Γοργὼ φίλα ΩΣ ΧΡΟΝΩ, ἀντὶ τοῦ ὡς διὰ χρόνου. εἶτα μικρὸν διαστήσασα ἐπάγει, ΕΝΔΟΙ· ἀντὶ τοῦ ἔνδον ἐστί.

4. Ἤδη ἐπιπόνως, μόλις πρὸς ὑμᾶς ἐσώθην, ἀπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῶν ἁρμάτων.

6. ΚΡΗΠΙΔΕΣ. Ἤγουν, πανταχοῦ κεκρηπιδωμένοι ἄνδρες. λέγει δὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει στρατιώτας.

7. Ἡ δὲ ὁδὸς πολλή. σὺ δὲ Ε-

ΚΑΣΤΟΤΕΡΩ, ἀντὶ τοῦ, πόῤῥω μοι οἰκεῖς.

8. Ἡ Πραξινόα ταῦτά φησι περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρός· ὅτι μακρὰν ἐμισθώσατο τὴν οἰκίαν. ΠΑΡΑΡΟΣ δὲ, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων, οἵ τινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν. ΙΛΕΟΝ δὲ λέγουσι τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τοῦ τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. ΦΘΟΝΕΡΟΝ δὲ ἀντὶ τοῦ φιλόνεικον.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος, ὀ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος. ναὶ τὰν πότναν, καλὸς ἀπφυς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν (λέγομες πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

PRAXINOE.

Bono animo ſis, Zopyrion, care fili, non dico de patre.

GORGO.

Puer intelligit, per Proſerpinam: Pulcher eſt pater.

PRAXINOE.

Pater quidem ille nuper (nam nuper dicamus ſcilicet Omnia) nitrum & fucum cum ex taberna empturus eſſet, Rediit ſalem adferens nobis, homo tredecim cubitorum.

GORGO.

Eodem modo meus *maritus* Diocles agit, pernicies argenti: Septem drachmis pilos caninos, veterum avulſiones perarum; Quinque vellera emit heri, nil niſi ſordes, laborem ſuper laborem. Verum age, cape amiculum, & peplum fibulatum.

13. ΑΠΦΥΝ. Οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν ἀφ' οὗ τις πέφυκεν. λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς. ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτην.

14. Ναὶ μὰ τὴν θεόν. ναὶ μὰ τὴν κόρην. εὖ δὲ τὸ τὰς Συρακουσίας ταύτην ὀμνύναι. φασὶ γὰρ τὸν Δία τῇ Περσεφόνῃ τὴν Σικελίαν δωρήσασθαι. ἡ Πραξινόα δέ φησι ταῦτα τὸν ἄνδρα μεμφομένη. ὁ ἀπφῦς οὖν φησιν ἐκεῖνος, ὡς λόγος εἰπεῖν, τρισκαιδεκάπηχυς ὑπάρχων ἀνὴρ, πρώην ἐν τῇ πανηγύρει νίτρον θέλων ἀγοράσαι, ἅλας ἡμῖν ἀντὶ νίτρου ἤνεγκεν, ὡς τοῦ πωλοῦντος ἅλας ἀντὶ νίτρου δεδωκότος.

18. Ἡ Γοργὼ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις μεμφομένη τὸν οἰκεῖον ἄνδρα φησί. καὶ ὁ ἐμὸς ἀνὴρ Διοκλείδας, ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε κωάρια γεγηρακότων προβάτων.

20. Οὐκ ἔρια, ἀλλ' ΕΡΓΟΝ ΕΠΙ ΕΡΓΩ, διὰ τὸ δὶς αὐτὰ πλύνεσθαι. ΚΥΝΑΔΑΣ δὲ οἷον, κύνεα, τραχέα.

21. ΤΑΜΠΕΧΟΝΟΝ. τὸ περιβόλαιον, τὸ ἱμάτιον. ΚΑΙ ΤΑΝ ΠΕΡΟΝΑΤΡΙΔΑ. τὸ πέπλον καὶ ἔνδυμα, ὅπερ πρῶτον ὑπεζώννυντο. εἴρηται δὲ, ἀπὸ

Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,
Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν. ἀκέω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. ΠΡ. Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χὤν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπην ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζοντι καθεύδην.
Κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Α δ' ὡς νᾶμα φέρει! δὸς ὅμως· μὴ πουλὺ, ἄπληστε.
Ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἀρδεῖς;
Παῦσαι· ὁκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλᾷξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

Eamus ad *aulam* divitis regis Prolemæi,
Spectaturæ Adonidem: audio pulchrum aliquid
Inſtruere reginam. Pr. Apud opulentos omnia ſunt opulenta:
Verum tu *narra* illi qui non vidit ea quæ dicis, quæque vidiſti.

GORGO

Ire nobis tempus fuerit: otioſis ſemper feriæ.

PRAXINOE.

Eunoa fer aquam: & in medium, tu quam deliciæ non decent,
Repone. Feles molliter cubare volunt.
Move te, affer propere aquam: nam aqua primum opus eſt.
Ecce ut fert aquam: da tamen: non multam ru o profuſa
Infunde aquam: infelix cur meam tunicam commadefacis?
Deſine: ſicut diis viſum eſt, ita lota ſum.
Ubi clavis magnæ ciſtæ *eſt?* huc affer ipſam.

ἀπὸ τῦ περονᾶσθαι, καὶ τῆς ἐπωμίδος ἐπιλαμβάνεσθαι, ὡς αἱ Μακεδονίτιδες.

22. Εἰς τὰ βασίλεια πορευθῶμεν τῦ ἀφνεῦ καὶ πλυσίυ Πτολεμαίυ, θεασόμεναι τὸν Ἄδωνιν.

25. Ἀντὶ τῦ ἐξ ὧν εἶπες, καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τύτων διηγήσαιο ἐὰν τῷ μὴ θεασαμένῳ.

27. Ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δύλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, ἄρασα τὸ νᾶμα, εἰς μέσον θὲς αὐτό. θέλει εἰπεῖν, μὴ ἀμελῶς εἰς τὸ μέσον αὐτὸ θήσεις.

32. ΟΚΟΙΑ ΘΕΟΙΣ ΕΔΟΚΕΙ. Ἀντὶ τῦ, εἴτε καλῶς, εἴτε κακῶς. ΚΛΑΞ δὲ, ἡ κλεῖς Δωρικῶς.

ΓΟΡΓ. Ω.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ, πλέον. ἀργυρίω καθαρῶ μναν
Ἢ δύο, τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓ. Ω.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι. ΠΡ. Ναὶ καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες. οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος·
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἕρπωμες· Φρυγία τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα·
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

G O R G O.

Praxinoë, valde te ſinuoſa veſtis fibulata
Hæc decet. Dic mihi, quanti conſtitit tibi a jugo telæ?

P R A X I N O E.

Ne memores Gorgo, pluris quam argenti puri mina *una*,
Vel duabus: operi inſuper etiam animam affixam habui.

G O R G O.

Atque ſane ex ſententia proceſſit.

PRAX. Certe bene dixiſti.
Affer mihi amiculum, & umbellam: decenter
Impone. Non te una ducam fili; larva *foris eſt*, mordet equus.
Plora quantum voles, non oportet te claudum fieri.
Eamus. Heus Phrygia, parvulum accipe, cumque eo lude.
Canem intro voca, claude portam veſtibuli.

34. ΚΑΤΑΠΤΥΧΕΣ. Τὸ δίπτυχον ἐμπερόνημα καὶ διπλοῦν. λέγει δὲ τὴν διπλοΐδα, ἣν Ὅμηρος φησι δίπλακα μαρμαρέην.

35. ΠΟΣΣΩ. Ἤγουν, διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ· ἢ διὰ πόσου σοι ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ καθῃρέθη, καὶ ἐξυφάνθη.

36. Πλέον ἠνάλωσα, φησιν, ἢ δυοῖν μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

38. ΚΑΛΟΝ. Τοῦτο ἀληθὲς εἶπας, λέγει ἡ Πραξινόα, ὅτι κατὰ γνώμην μοι ἐξυφάνθη. εἶτα ἀντιστρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν θεράπαιναν, καί φησι· φέρε μοι τὸ ἀμπέχονον καὶ τὴν ΘΟΛΙΑΝ, ἤγουν τὸ σκιάδιον, τὸν πέτασον, εὐκόσμως ἐπίθες. εἴρηται δὲ, ἀπὸ τοῦ θόλῳ ἐοικέναι. οἱ δὲ Αττικοὶ τὸ σκιάδιον, σκίῤῥον καλοῦσι.

40. ΤΕΚΝΟΝ. Απέστρεψε τὸν λόγον πρὸς τὸ παιδίον τὸ κλαῖον· καί φησιν, οὐκ ἄξω σε τέκνον μετ' ἐμοῦ, ὅτι ἡ μορμὼ ἵππος δάκνει· εἰς κατάπληξιν τοῦτο ἔλεγον, ὅθεν καὶ τὰ προσωπεῖα, μορμολύκεια ἔλεγον.

46. ΠΤΟ.

Digitized by Google

Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος, πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πτολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος! ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός! ἴδ᾽ ὡς ἄγριος! κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Dii boni, quanta turba! quomodo & quando tandem pertranſire
Oportet hoc malum! *ſunt ut* formicæ innumeræ & infinitæ.
Multa præclara facinora a te facta ſunt, o Ptolemæe,
Poſtquam ad ſuperos pater migravit. Nemo maleficus
Lædit amplius viatorem, doloſe ſubiens more Ægyptio:
Quemadmodum antea aſtu exercitati homines ludebant,
Inter ſe ſimiles, malos luſus, omnes contentioſi.
Dulciſſima Gorgo, quid de nobis fiet? bellatores
Equi regis *adſunt*. Amice, ne me proculces:
Erectus conſtitit hic rufus: ecce quam ſævus & ferox.
Eunoë non fugies? perimet hic ſuum ſeſſorem.
Bene mecum actum eſt, quod puer meus manet intus.

46. Πολλά τοι ὦ Πτολεμαῖε (τὸν φιλάδελφον λέγει) ἐποιήθησαν καλὰ ἔργα.

47. Ἐξ οὗ ὁ πατήρ σου ἀπεθεώθη, ὁ Σωτὴρ Πτολεμαῖος, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ φιλαδέλφου.

48. ΔΑΛΕΙΤΑΙ ἀντὶ τοῦ βλάπτει. ΠΑΡΕΡΠΩΝ. Παρασυρόμενος Αἰγυπτιστί. τὸ πᾶν· σὺν τοῖς ἄλλοις σου καλοῖς ἔργοις, καὶ τοῦτο. οὐκέτι γὰρ κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτιστί. ἠπάτων γὰρ πολυτρόπως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς. ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι. ΚΕΚΡΟΤΗΜΕΝΟΙ δὲ, διεῤῥαπισμένοι, εἰθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν.

51. Ὦ γλυκεῖά μοι Γοργὼ, τί ἄρα ἡμῖν ἔσται; εὐλαβοῦνται γὰρ θεασάμεναι τοὺς πολεμικοὺς ἵππους πομπεύοντας.

54. ΔΙΑΧΡΗΣΕΙΤΑΙ ΤΟΝ ΑΓΟΝΤΑ. Διαφθερεῖ τὸν ἱπποκόμον, ἢ τὸν ἡνίοχον.

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπιθεν.
Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν. ΠΡ. Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιςα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ!

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; ΓΡ. Ἐγών, ὦ τέκνα. ΓΟ. Παρενθεῖν
Εὐμαρές; ΓΡ. Ες Τροίην πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί.
Καλλίςα παίδων. πείρᾳ θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπώχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥρην.

GORGO.

Animum recipe, Praxinoe: jam ſumus poſt eos.
Illi proceſſerunt in campum. PR. Et ego jam me colligo.
Equum enim & frigidum anguem, hæc duo ſemper timui
Inde uſque a pueritia. Feſtinemus: ingens multitudo nobis affluit.

GORGO.

Ex aulane venis o mater? AN. Ego, o filiæ. GOR. An intrare
Facile eſt? AN. Conando Græci Trojam pervenerunt:
Optima filia, conando omnia perficiuntur.

GORGO.

Anus abiit, nobis mera oracula reſpondens.
Omnia norunt mulieres, etiam quomodo Jupiter Junonem duxerit.

57. Οἱ δὲ ἵπποι κεχωρήκασιν εἰς ὃν ἔδει τόπον. τὸ δὲ ΚΑΤΤΑ ΣΥΝΑΓΕΙΡΟΜΑΙ, ἀντὶ τοῦ ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς.

58. ΨΥΧΡΟΝ. Ἤγουν τὸν ψυχροποιόν.

60. ΕΞΑΥΛΑΣ. Ἔν τισι γράφεται καὶ Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. ἡ Γοργὼ φησὶ πρὸς γραῦν τινα, λέγε ἡμῖν ὦ μῆτερ, εὐμαρὲς εἰσελθεῖν; ἡ δὲ φησι, πειράθητε καὶ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν τῶν βασιλείων αὐλήν.

62. Ἡ Γοργὼ φησιν ὅτι χρησμοὺς ἀποφοιβάσασα ἡ γραῦς ἀπῆλθε.

64. φησὶν ὅτι τὰ πάντα αἱ γυναῖκες γινώσκουσι, καὶ ὅτι ὁ Ζεὺς λάθρα τῇ Ἥρᾳ συνῆλθε. καὶ Ὅμηρος· Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντο τοκῆας. Ἀριςοτέλης δὲ ἱςορεῖ, ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῷ, ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας γάμου. τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἥρᾳ μιγνῦναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. βουλόμενος δὲ ἀφανὴς γενέσθαι, καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυγα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ πρῶτον μὲν Θρόναξ ἐκαλεῖτο, νῦν δὲ κόκκυξ. τὸν δὲ

Δία

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι. λαβὲ καὶ τὺ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μή τυ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες. ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο
Εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι. ΠΡ. Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥστε ὕες. ΞΕ. Θάρσει γύναι. ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεἰς ὥρας κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,

Vide Praxinoe quanta ante portam turba eſt.

PRAXINOE.

Immenſa. Gorgo manum porrige mihi, tuque apprehende
Eunoe manum Eutychidos: adhæreto illi, ne a nobis aberres.
Omnes una confertim intremus: adhæreto nobis Eunoe.
Me miſeram, dupliciter veſtis mea jam
Sciſſa eſt, o Gorgo: per Jovem utinam ſis
Felix, o homo, conſerva quæſo mihi amiculum.

HOSPES.

Non penes me eſt: tamen conſervabo. PR. Conferta turba eſt,
Trudunt ut ſues. HOSP. Bono animo ſis mulier, in tuto ſumus.

PRAXINOE.

Et in annum tibi, care vir, & in poſterum bene ſit,

Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. τὴν δὲ Ἥραν πορευομένην μόνην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος· καὶ καθέζεσθαι ἐπ' αὐτὸ ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερὸν Ἥρας τελείας. τὸν δὲ κόκκυγα ῥιγῶντα καὶ πεφρικότα διὰ τὸν χειμῶνα, καταπετασθῆναι καὶ καθεσθῆναι ἐπὶ γόνατα αὐτῆς. τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν, οἰκτεῖραι καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόνῃ. τὸν δὲ Δία εὐθέως μεταβαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβέσθαι τῆς Ἥρας. τῆς δὲ τὴν μίξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέσθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. καὶ παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι τῶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν θεόν. τὸ δὲ ἄγαλμα τῆς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ, τῇ χειρὶ ἔχει σκῆπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ κόκκυξ.

67. Εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν.

68. ΑΠΡΙΞ. Ἀντὶ τοῦ ἐμπεφυκότως, ὥστε μὴ διαπρῆσαι τὴν συμφυίαν.

74. Ἀντὶ τοῦ, καὶ εἰς ὥρας καὶ ἐσαεὶ καλῶς εἴης περιστέλλων καὶ τημελούμενος ἡμῶν.

76. ΑΓ.

Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Θλίβεται Εὐνόα ἄμμιν. ἄγ', ὦ δειλά τύ, βιάζευ.
Κάλλιστ'. ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον,
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθηναία, ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστήκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι,
Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κ' ἢν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Qui nos curas. Virum probum & miſericordem!
Premitur Eunoë nobis! age o miſera, vi perrumpe.
Optime: jam omnes intus ſunt, ait qui ſponſam incluſit.

GORGO.

Praxinoë huc ades, hæc textilia primum ſpecta,
Quam ex tenui filo ſunt, & venuſta; deorum opera eſſe dixeris.

PRAXINOE.

Veneranda Minerva, quales laborarunt? nificæ illa elaborarunt?
Quales pictores tam exactas picturas pinxerunt?
Quam evidenter adſtant, quamque evidenter moventur?
Animata *ſunt*, non textilia: ſapiens quædam res eſt homo.
Ipſe vero quam admirandus in argenteo jacet
Toro, primam lanuginem circa tempora ſpargens,
Multipliciter amabilis Adonis, qui etiam apud inferos amatur.

76. Ἄγε ὦ δειλαία, βιάζου, καὶ σὺ ὤθει, ὥστε σὲ εἰσελθεῖν. ἔπειτα εἰσελθούσης αὐτῆς φησι. κάλλιστα· ἔνδοι πᾶσαι.

77. Ο ΤΑΝ. Ὡς παροιμίας οὔσης, ἀποκλείσας τὴν νύμφην τις, καλῶς τά γε ἔνδον ἡμῖν ἔχει, φησὶ, διὸ καὶ ἡ Γοργὼ οὕτως ἐφρόνησεν.

80. ΕΡΙΘΟΙ δὲ οἱ ὑπουργοί ἤγουν, ἱερουργοί.

82. ΩΣ ΕΤΥΜ'. Ἀντὶ τοῦ, ὡς ἀληθῶς ἑστήκασι, καὶ ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυφαντά εἰσιν.

86. ΤΡΙΦΙΛΑΤΟΣ. Ὁ πολυφίλητος. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· Ἀσπασίη τριφίλητος. ἢ ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη, Διὸς, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης ἐν ᾅδῃ.

Digitized by Google

ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ω δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες. ἐκκναισεῦντι πλατυάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τὶν ει κωτίλαι εἰμές;
Πασσάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις.
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φυῇ μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,

HOSPES.

Deſinite, o miſeræ, inutiliter garrientes:
Ut turtures odioſe ſtridunt, ore diducto omnia pronuntiantes.

GORGO.

Per terram, unde tu homo? quid ad te ſi garrulæ ſumus?
Ancillis quas poſſides impera: imperas Syracuſiis?
Atque ut & hoc ſcias, Corinthiæ ſumus ab origine,
Sicut & Bellerophon: Peloponneſiace loquimur.
Dorice autem loqui licet (opinor) Dorienſibus.

PRAXINOE.

Non oriatur, o dulcis *Proſerpina*, qui nobis imperet,

87. Παύσασθέ, φησιν, ὦ ἐπίπονοι ἀνήνυτα καὶ ἄπειρα ΚΩΤΙΛΛΟΙΣΑΙ, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα. τοῦτο δέ φησί τις παρεπόμενος καὶ ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ ἄγαν αὐτῶν ἀδολεσχίᾳ. διὸ καὶ ἐπιτιμᾷ αὐταῖς, ὡς τὰ κατὰ μέρος τῶν εἰκόνων ἀνερευνώσαις. εἶτα πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων.

88. ΤΡΥΓΟΝΕΣ ΕΚΚΝΑΙΣΕΥΝΤΙ ΠΛΑΤΥΑΣΔΟΙΣΑΙ. Ἤγουν Δωρίζουσαι πάντα. τὸ γὰρ πλατυάσδοισαι, τοιοῦτόν ἐστιν. οἱ γὰρ Δωριεῖς πλατυστομοῦσι τὸ α πλεονάζοντες. ΕΚΚΝΑΙΣΕΥΝΤΙ δὲ, ἀντὶ τοῦ διαφθείρουσιν.

91. ΚΟΡΙΝΘΙΑΙ. Κορινθίων γὰρ ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Κορίνθιος δὲ καὶ ὁ Βελλεροφόντης.

92. Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοὺς Πελοποννησίους. τὴν γὰρ Πελοπόννησον ᾤκησαν οἱ Δωριεῖς οἱ σὺν Ἡρακλείδαις.

94. Ἀντὶ τοῦ, μηδεὶς γένοιτο, ὦ Περσεφόνη, ἄλλος ἡμῶν κύριος. ΜΕΛΙΤΩΔΕΣ δὲ τὴν Περσεφόνην φησὶ κατ' ἀντίφρασιν, ὡς καὶ κόρην· διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ τῆς Δήμητρος, μελίσσας λέγεσθαι·

Πλὰν ἑνός· ὀυκ ἀλέγω μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα Πραξινόα, μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τῆς Αργείας θυγάτηρ πολύϊδρις ἀοιδὸς,
Ἅ τις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε.
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.
„Δέσποιν', ἃ Γολγόν τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Αφροδίτα,
Οἷόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Αχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι.
Βάρδισαι μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν, ἀεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατῶν
Ἀνθρώπων (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,

Uno excepto: non curo te, ne mihi alapam impingas.

GORGO.

Tace Praxinoe, jam de Adonide cantabit
Argivæ filia ſapiens poëtria,
Quæ & Sperchin lugubrē carmen canendo ſuperavit.
Cantabit aliquid, ſat ſcio: pulchris jam præludiis ad cantandum ſe parat.
Domina, quæ Golgon & Idalium diligis,
Sublimemque Erycem, auro ludens Venus,
Qualem tibi Adonidem e perenni Acheronte
Menſe duodecimo reduxerunt mollipedes Horæ:
Tardiſſimæ ex diis Horæ caræ, tamen exoptatæ
Veniunt, omnibus hominibus ſemper aliquid ferentes.
Venus Cypria, filia Diones, tu immortalem ex mortalibus
Hominibus (ut ſermo eſt) feciſti Berenicen,

95. Μή μοι κενὸν τὸ μέτρον ἀποψήσῃς.

97. ΑΡΓΕΙΑΣ. Ἄδηλον τίς ἡ ποιήτρια αὕτη· ἔνιοι δὲ Αργείας αὐτὴν φασιν ἦναι θυγατέρα, ὁμώνυμον τῇ μητρί· ἦναι δὲ ἐκείνην Σικυωνίαν.

100. ΓΟΛΓΟΣ πόλις Κύπρου, ὠνομασμένη ἀπὸ Γολγοῦ τινος Αδώνιδος καὶ Αφροδίτης. ΙΔΑΛΙΟΝ δὲ, πόλις καὶ αὐτὴ Κύπρου.

101. ἜΡΥΞ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Βοιωτοῦ καὶ Αφροδίτης. ΧΡΥΣΩ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους.

103. ΜΗΝΙ ΔΥΩΔΕΚΑΤΩ. Τινὲς δὲ ἑξαμήνου φασὶν ἀνέρχεσθαι τὸν Ἄδωνιν.

107. ΒΕΡΕΝΙΚΗΝ δὲ λέγει, τὴν τοῦ Σωτῆρος γυναῖκα, μητέρα δὲ τοῦ φιλαδέλφου καὶ Αρσινόης. μαλακοὺς

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάζασα γυναικός.
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένᾳ εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.
Πὰρ μέν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις· Συρίω δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα·
Εἴδατά θ', ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ ποιεῦνται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἄμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ·
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾶδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ

Ambroſiam inſtillans in pectus mulieris.
Quare tibi gratificans, o celeberrima, & multis delubris celebrata,
Berenices filia, Helenæ ſimilis,
Arſinoë, multifariis bonis ornat Adonidem.
Juxta eum enim matura jacent quæcunque ferunt arborum apices:
Adſunt & molles hortuli, incluſi calathis
Argenteis, & aurea alabaſtra *plena* Syrio unguento,
Et ciborum quicquid mulieres in ſartagine parant,
Miſcentes varios flores una cum alba farina:
Quæque *ſiunt* ex dulci melle, quæque ex liquido oleo:
Omnia illi volatilia & reptilia adſunt.
Viridia quoque umbracula molli tecta anetho

λακοὺς δὲ ἔχειν πόδας ἔφη τὰς ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν.

109. ΤΙΝ. Ἀντὶ τοῦ, σοὶ φησὶ χαριζομένη ἡ τῆς Βερενίκης θυγάτηρ.

111. ΑΡΣΙΝΟΗ πᾶσι καλοῖς ΑΤΙΤΑΛΛΕΙ καὶ δεξιοῦται τὸν Ἄδωνιν. ἀτιτάλλω γὰρ ἐκ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ ταλάσσω, τὸ κοπιῶ. σημαίνει δὲ τὸ ἀναπαύω, καὶ μὴ διὰ κόπου ταλαίνω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄττω, τὸ ὁρμῶ, καὶ τοῦ ἄλλω, τὸ πηδῶ. καὶ σημαίνει τὸ αὐξάνω.

112. Πάντα, φησὶ, τὰ ἀκρόδρυα περιτίθενται τῷ Ἀδώνιδι, ἀπὸ παντοίας ἰδέας ὀπωρῶν. εἰώθασι γὰρ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις, πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν.

114. ΑΛΑΒΑΣΤΡΑ, σκεύη μύρων δεκτικά. ΠΛΑΘΑΝΑΙ δὲ ἐν αἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. ΑΝΘΕΑ δὲ τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων. λέγει δὲ τὰ σχήματα.

117. ΓΛΥΚΕΡΩ ΜΕΛΙΤΟΣ. Ἀντὶ τοῦ, πλακοῦντες διάφοροι.

119. ΣΚΙΑΔΕΣ. Ἀντὶ τοῦ χλωραὶ σκηναὶ καὶ καλύβαι ἀνήθων σὺν

Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων,
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὦ χρυσὸς, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω,
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὡ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις·
Ὀκτωκαιδεκα τῆς ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'. ἔτι οἱ πέρι χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτῆς χαιρέτω ἄνδρα.

Extructa ſunt, & pueri ſupervolitantes Amores,
Veluti luſciniæ pulli ſedentes in arbuſtis
Volitant, alarum periculum facientes, de ramo ad ramum.
O ebenum, o aurum, o ex albo ebore
Aquilæ, Jovi Saturnidæ puerum pocillatorem advehentes.
Et purpurea tapeta in ſuperiore parte, ſomno molliora:
Sic Miletus dixerit, quique incolit Samum.
Stratus eſt alius torus Adonidi pulchro:
Alterum tenet Venus, alterum formoſus Adonis,
Decem & octo, aut decem & novem annorum ſponſus:
Non pungit oſculum: labra illi adhuc circum rufa ſunt.
Nunc Venus maritum ſuum habens gaudeat.

αὐτῷ τῷ καρπῷ καταβριθόμενα γεγόνασιν.

120. Τὰς καλύβας, φησὶν, ὑπερπέτονται οἱ ἔρωτες, ὡς οἱ νεοσσοὶ τῶν ἀηδόνων.

123. Ω ΕΒΕΝΟΣ. Τὴν λοιπὴν κόσμησιν τὴν βασιλικὴν θαυμάζει.

124. ΑΙΕΤΩ. Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γανυμήδην.

125. Ὡς μαλακῶν ταπήτων ὑπεστρωμένων τῇ κλίνῃ τῆς Ἀφροδίτης. οὓς φησιν ὑπὸ τῆς Μιλήτου καὶ Σάμου ἐρηθήσεσθαι μαλακωτέρους ὕπνου, διὰ τὸ παρ' αὐτοῖς εἰς κάλλος τὰ στρώματα γίνεσθαι.

130. ΤΟ ΦΙΛΑΜ'. Τὸ τοῦ Ἀδώνιδος δηλαδή. οὐδέπω γὰρ κέκαρται τὰ γένεια ὡς κεντῶσιν, ἀλλ' ἐπιχνοάζει.

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

"Ἕρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κ' εἰς Ἀχέροντα,
Ἡμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', οὔτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ' Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτερος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
Οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε καὶ, Ἄργεος ἄκρα, Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἤνθες, Ἄδωνι, καὶ, ὅκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἥξεις."

Sub auroram vero nos illum, dum ros eſt, frequentes foras
Efferemus ad fluctus in litore ſpumantes,
Soluriſque crinibus, & veſte ad talos demiſſa,
Pectoribus apertis, ſonoram incipiemus cantionem:
Commeas o care Adoni, & huc & ad inferos,
Solus ex heroibus, ut fertur. Neque Agamemnoni
Hoc accidit, neque Ajaci magno graviter furenti heroi:
Neque Hectori honoratiori inter viginti liberos Hecubæ,
Neque Patroclo, aut Pyrrho a Troia reverſo,
Neque illis qui ſuperiores fuerunt, Lapithis, aut Deucalionibus,
Neque porro Pelopidis, aut Argivorum principibus Pelaſgis.
Sis jam placatus Adoni, & in futurum annum lætitiam afferas.
Er nunc *amicus* veniſti Adoni: & cum redieris, amicus venias.

132. ΑΜΑ ΔΡΟΣΩ. Ἀντὶ τοῦ ἅμα ἡμέρᾳ. τότε γὰρ πίπτει ἡ δρόσος ἐν τῇ γῇ.

133. ΟΙΣΕΥΜΕΣ. Ἐπὶ γὰρ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τὸν Ἄδωνιν, ἐῤῥίπτον ἐπ' αὐτήν.

139. ΕΙΚΟΤΙ. Εἴκοσι παίδων. τῷ γὰρ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀποκέχρηται. ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ, ἐννεακαίδεκα λέγει.

141. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΕΣ. Ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι. ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ· τούτων γὰρ ἐβασίλευσεν ὁ Δευκαλίων. ἢ οἱ Λοκροί· Δευκαλίων γὰρ ἐν Κύνῳ τῆς Λοκρίδος ᾤκησεν.

143. ΙΛΑΘΙ. Ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητι, κατὰ ἀποκοπὴν Δωρικῶς.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον ἁ θήλεια.
Ολβία, ὅσσα ἴσατι! πανολβία! ὡς γλυκύφωνος!
Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χὢ 'νὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντί γε μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε Ἄδων ἀγαπητὲ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

GORGO.

Praxinoë, quam elegans hæc res eſt! hæc mulier
Felix eſt: quam multa ſcit, prorſus ſum felix! quam ſuaviter canit!
Tamen tempus eſt domum redire: impranſus adhuc eſt Dioclidas.
Eſtque vir iracundus admodum: eſurienti quidem ne unquam occurras.
Vale Adoni dilecte, atque ad gaudentes venias.

ΥΠΟ-

Digitized by Google

Υ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

τοῦ Ἑκκαιδεκάτου Εἰδυλλίου.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον γέγραπται εἰς Ἱέρωνα τὸν Ἱεροκλέους, τὸν ἔσχατον Σικελίας τύραννον· κατέσχε δὲ τὴν ἀρχὴν, στρατηγὸς ὑποδειχθεὶς ὑπὸ τῶν πολιτῶν, καὶ φθείρας τὰς δυνάμεις, ὥστε τύραννον αὐτὸν ἀγορευθῆναι. μετὰ δὲ τοῦτον ἦρξεν Ἱέρων ὁ Γέλωνος. μηδὲν οὖν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἱέρωνος Θεόκριτος, διὰ τοῦτο τὸ εἰδύλλιον τοῦτο πεποίηκε, καὶ Χάριτας αὐτὸ ἐπέγραψεν, ἐν ᾧ καὶ τὰ τοῦ Σιμωνίδου ἐμφαίνει κιβώτια. λέγουσι γὰρ αὐτὸν ἔχειν δύο κιβώτια· τὸ μὲν, χαρίτων· τὸ δὲ, διδόντων. ὅτε οὖν τις πρὸς αὐτὸν παρεγίνετο χάριν αἰτούμενος, ἐκέλευε φέρειν τὰ κιβώτια. εὑρίσκετο οὖν τὸ μὲν τῶν χαρίτων, κενόν· τὸ δὲ τῶν διδόντων, πλῆρες. καὶ οὕτως ὁ τὴν δωρεὰν αἰτούμενος ἀνεκόπτετο.

A R G U M E N T U M

Idyllii XVI.

Hoc Idyllion ſcriptum eſt ad Hieronem Hieroclis filium † extremum Siciliæ tyrannum. Cum enim Theocritus eum carmine celebraſſet, nec quicquam ab eo accepiſſet, propterea hoc Idyllion compoſuit, quod Charites inſcripſit: in quo de regum & principum erga literas humaniores ingratitudine conqueritur.

Χ Α Ρ Ι Τ Ε Σ, ἢ Ι Ε Ρ Ω Ν,

Εἰδύλλιον ιϛʹ.

Εἴ τοι τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδαῖς
Ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀνδρῶν·
Μοῦσαι μὲν, θεαὶ ἐντί. θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι.
Ἄμμες δὲ βροτοὶ. οἱ δὲ βροτοὺς βροτοὶ ἀείδοντι.

C H A R I T E S, ſive H I E R O N,

Idyllion XVI.

Semper hoc Jovis filiabus (*i. Muſis*) curæ eſt, ſemper Poëtis, Cantu celebrare Deos immortales, celebrare gloriam præſtantium virorum.

Nam Muſæ deæ ſunt, deæ Deos cantu celebrant:

Nos vero mortales *ſumus*, homines celebremus mortales.

Τὶς γὰρ τῶν, ὁπόσσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' ἀῶ,
Ἡμετέρας χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἴκῳ
Ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμψεῖ;
Αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἴκαδ' ἴασι,
Πολλά με τωθάσδοισαι ὅτ' ἀλιτείην ἦνθον·
Ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐπὶ πυθμένι χηλοῦ
Ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι·
Ἔνθ' αὔη σφίσιν ἕδρη, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωντι.
Τὶς τῶν νῦν τοιόσδε; τὶς εὖ εἰπόντα φιλασεῖ;
Οὐκ οἶδ'· οὐ γὰρ ἔτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργοις, ὡς πάρος, ἐσθλοῖς
Αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
Πᾶς δ' ὑπὸ κόλπου χεῖρας ἔχων, πόθεν αὔξεται ἀθρεῖ
Ἄργυρος· οὐδέ κεν ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη.
Ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται ἀποτέρω, ἢ γόνυ κνήμας·

Quis autem ex hominibus, qui habitant ſub glauca aurora,
Noſtras Gratias *fores* pandens domo recipit
Cupide, & non eaſdem rurſus indonatas remittit?
Illæ vero indignantes nudo pede domum revertuntur,
Multum me incuſantes, quod fruſtra viam confecere:
Tædioque affectæ, rurſum in fundo vacui loculi
In frigidis genibus capite poſito manent:
Ubi ipſis ſqualida ſedes eſt: quoniam re imperfecta redierunt.
Quis hominum, qui nunc ſunt talis eſt? quis benedicentem amat?
Neſcio: non enim amplius homines propter præſtantia facta, ut antea,
Laudari cupiunt, verum a lucro victi ſunt:
Quilibet vero ſub ſinu manum tenens circumſpectat unde ipſe auferat
Argentum, neque deterſam æruginem aliis dederit:
Sed ſtatim hoc dicit, Remotius abeſt tibia quam genu.

5. ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΧΑΡΙΤΑΣ. Τὰ οἰκεῖα ποιήματα.

8. ΣΚΥΖΟΜΕΝΑΙ. Λοιδοροῦσαι. τὸ σκύζειν κυρίως ἐπὶ λέοντος, ὅταν τὸ ἐπισκύνιον χαλάσῃ ὀργιζόμενος. λέγεται δὲ ἡ τῶν ὀφρύων κάθεσις, ἐπισκύνιον. τοῦτο δὲ ποιεῖ ὁ λέων, ὅταν κυσὶ κυκλωθῇ, καὶ μέλλῃ πολεμεῖν αὐτοῖς.

9. ΑΛΙΘΙΗΝ. Ἤγουν ματαίαν ὁδὸν, ἀλλοτρίαν, πεπλανημένην. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ, τὸ πλανῶ.

18. ΑΠΩΤΕΡΩ Η ΓΟΝΥ ΚΝΑΜΑ. Παροιμία ἐστὶ τὸ, πορρωτέρω ἡ κνήμη τοῦ γόνατος. τίθεται δὲ αὕτη, ἐπὶ τῶν ἀγαπώντων ἑαυτοὺς, καὶ λεγόντων προτιμωτέρους εἶναι αὐτοὺς τῶν ξένων· οἱ γὰρ πορρωτέρω οὐδὲν

Αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
Τίς δέ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος·
Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος, ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν.
Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μύριος ἔνδοθι χρυσὸς
Κείμενος; οὐχ ὧδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις·
Ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾷ, τὸ δὲ καί τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
Πολλοὺς δ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων
Ἀνθρώπων· αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν.
Μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζῃ
Μειλίξαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὰν ἐθέλητι νέεσθαι.
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροὺς ὑποφήτας·
Ὄφρα κε, κ' εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὰ ἀκούσῃς,
Μηδ' ἀκλεὴς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας,
Ἀχὴν, ἐκ πατέρων πενίην ἀκτήμονα κλαίων.
Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα

Mihi modo ſit quod habeam, Dii benefaciant Poëtis.
Quis enim alium audiat? ſatis eſt omnibus Homerus:
Ille poëtarum optimus eſt, qui quidem a me nihil feret.
Inſani, quid lucri eſt, ſi immenſum intus aurum
Reconditum ſit? Non hic pecuniæ uſus eſt ſapientibus:
Sed inde pars aliqua proprio uſui debetur, aliquid poëtis dandum eſt,
Et multis affinibus benefaciendum: multis item aliis
Hominibus: ac ſemper diis ſacra facias.
Neque hoſpes malignus ſis: ſed ubi menſa
Benigne exceperis hoſpites, cum velint redire dimittas.
Muſarum vero in primis venerare ſacros interpretes,
Ut etiam apud inferos occultatus, bene audias,
Neque inglorius lugeas apud frigidum Acherontem,
Ut aliquis foſſor, cui manus a ligone callis intus duræ ſunt,
Qui gravem paupertatem a majoribus *atque vitam* inopem deplorat.
Multi in Antiochi domo & regis Aleuæ.

οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς εἰσιν. ἐνήλλακται δὲ ἡ παροιμία, εἰ λεχθήσεται χωρὶς ὑποδιαστολῆς. ἔδει γὰρ οὕτως εἰπεῖν. πορρωτέρω κνήμη γόνυος. εἰ δὲ μετὰ ὑποδιαστολῆς οὐκ ἐνήλλακται.

34. ΑΝΤΙΟΧΟΙΟ. Ἀντὶ τοῦ ἄγαν πλούσιος, ὥς τε πολλοῖς παρέχειν τροφήν. ἀλλ' οὐδὲν ὁ πλοῦτος αὐτῶν πρὸς τὴν νῦν δόξαν, εἰ μὴ ὑπὸ Σιμωνίδου ἐμνήσθησαν. Ἀντίοχος δὲ βασιλεὺς σὺ-

Ἁρμαλιὴν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσαι·
Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακὸν
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
Μυρία δ' ἀμπεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον
Ποιμένες ἔκκριτα μῆλα Φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν
Θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος·
Ἄμναστοι δὲ, τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες,
Δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροὺς αἰῶνας ἔκειντο,
Εἰ μὴ δεινὸς ἀοιδὸς ὁ Κήϊος, αἰόλα φωνέων
Βάρβιτον ἐς πολύχορδον, ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστοὺς
Ὁπλοτέροις, τιμὰς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,

Cibum menſtruum diſtribuebant miniſtri:
Multi ad ſtabula Scopadarum acti
Vituli una cum bobus cornutis mugiebant,
Et infinita per campos Cranonios æſtiva agebant
Paſtores eximia pecora hoſpitalibus Creondis:
Sed nulla ex his voluptas ipſis eſſet, poſtquam dulcem evacuarunt
Animam in latam cymbam triſtis inferni:
Inglorii vero relictis multis illis & ampliſſimis opibus
Inter miſeros mortuos per longa ſecula jacerent,
Niſi magnus vates Ceius *Simonides* varie cantans,
Super barbitum multis fidibus conſtantem feciſſet claros inter homines
Poſteros. Honorem vero & celeres ſortiti ſunt equi,

Συρίας. τὰ δὲ περὶ Ἀλεύαν τὸν Σιμίου πάντα ἀνήλεκτο Εὐφορίων. ὁ δὲ Ἀντίοχος, Ἐχεκράτιδος καὶ Συρίδος υἱὸς ἦν, ὥς φησι Σιμωνίδης.

35. ΠΕΝΕΣΤΑΙ. Θεόπομπός φησι τοὺς δουλεύοντας τῶν ἐλευθέρων, πενέστας καλεῖσθαι παρὰ Θεσσαλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἵλωτας.

36. ΣΚΟΠΑΔΑΙΣΙΝ. Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ. οἱ δὲ Σκοπάδαι, Κρανώνιοι τὸ γένος. ΚΡΑΝΩΝ δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱός. καὶ Σιμωνίδης ἐν θρήνοις. Σκοπάδαι οὖν οἱ Θεσσαλοί.

39. Κρεώνδας δὲ ὁ Σκόπας.

44. ΑΙΟΛΑ ΦΩΝΕΩΝ. Τὸν Σιμωνίδην φησί. παρέσον ἐκεῖνος τοῖς προειρημένοις ἐνδόξοις ἀνδράσι τῶν Θεσσαλῶν ἐπινίκια ἔγραψε, καὶ θρήνους.

Οἵ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἦνθον ἀγώνων.
Τὶς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτὲ, τὶς κομόωντας
Πριαμίδας, ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω,
Εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν ἀοιδοί;
Οὐδ' Ὀδυσεύς, ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθεὶς
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἀίδαν τ' εἰς ἔχατον ἐλθὼν
Ζωὸς, καὶ σπήλυγγα φυγὼν ὀλοοῖο Κύκλωπος,
Δηναιὸν κλέος ἔσχεν. ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
Εὔμαιος, καὶ βουσὶ Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
Ἔργον ἔχων, αὐτός τε περίσπλαγχνος Λαέρτης·
Εἰ μὴ σφᾶς ὤνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς ἀοιδαί.
Ἐκ μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι·
Χρήματα δὲ ζώοντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
Ἀλλ' ἶσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν,
Ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε μετὰ γλαυκᾶς ἁλὸς ὠθεῖ,
Ἢ ὕδατι νίζειν θολερὰν ἰοειδεῖ πλίνθον,

Qui ipſis ex ſacris certaminibus coronati redierunt.
Quis vero unquam principes Lyciorum, quis comatos
Priamidas, aut colore muliebri Cycnum noſſet,
Si non bella veterum ceciniſſent Poëtæ?
Neque Ulyſſes, qui centum & viginti menſes vagatus eſt
Per omnium gentium homines, quique tandem ad extremum orcum deſcendit
Vivus adhuc, & ex antro ſævi Cyclopis evaſit,
Diuturnam famam obtinuiſſet.
Silentio etiam obrutus eſſet ſubulcus
Eumæus, & Philœtius circa boves armentales
Opus *ſuum* habens, ipſeque magnanimus Laërtes;
Niſi eos juviſſent carmina viri Ionici *i. Homeri.*
A Muſis illuſtris fama venit hominibus:
Pecuniam vero mortuorum conſumunt viventes.
Sed ſimilis labor eſt, in litore fluctus metiri,
Quam multos ventus in terram cum cæruleo mari impellat:
Aut unda perſpicua lavare impurum laterem:

49. ΚΥΚΝΟΝ λέγει τὸν Ποσειδῶνος καὶ Κηΰκος, τὸν ἀνῃρημένον ὑπὸ Ἀχιλλέως. λευκὸς γὰρ ἦν τὴν χροιὰν ἐκ γενετῆς, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. διὸ καὶ θῆλυν αὐτὸν εἶπεν ὁ Θεόκριτος διὰ τὴν χροιάν. Ἡσίοδος δέ φησιν αὐτὸν τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκήν, διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

Καὶ Φιλοκερδείη βεβλημένον ἄνδρα παρελθεῖν.
Χαιρέτω ὅστις τοῖος· ἀνήριθμος δέ οἱ εἴη
Ἄργυρος· αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἵμερος αὐτόν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τιμήν τε καὶ ἀνθρώπων φιλότητα
Πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἑλοίμαν.
Δίζημαι δὲ τίνι θνατῶν κεχαρισμένος ἔνθω
Σὺν Μοίσαις. χαλεπαὶ γὰρ ὁδοὶ τελέθουσιν ἀοιδᾶν,
Μουσάων ἀπάνευθε Διὸς μέγα βουλεύοντος.
Οὔπω μῆνας ἄγων ἔκαμ᾽ οὐρανὸς, οὐδ᾽ ἐνιαυτούς·
Πολλοὶ κινήσουσιν ἔτι τροχὸν ἅρματος ἵπποι.
Ἔσσεται οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμοῦ κεχρήσετ᾽ ἀοιδοῦ,
Ῥέξας ἢ Ἀχιλεὺς ὅσσον μέγας, ἢ βαρὺς Αἴας,
Ἐν πεδίῳ Σιμόεντος, ὅθι Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου.
Ἤδη νῦν Φοίνικες, ὑπ᾽ ἠελίῳ δύνοντι
Οἰκεῦντες Λιβύας ἄκρον σφυρὸν, ἐρρίγασιν·

Atque hominem oppreſſum avaritia flectere.
Valeat igitur quicunque talis eſt: immenſum illi ſit
Argentum, ſemperque deſiderio plus habendi teneatur:
Verum ego honorem & hominum benevolentiam
Multis mulis atque equis præferam,
Quæro autem, cuinam mortalium gratus veniam
Una cum Muſis: difficiles enim ſunt viæ cantatricum
Muſarum, abſque Jove magno conſultore.
Nondum cœlum motu ſuo menſes efficere deſiit, nec annos:
Et multi equi adhuc movebunt curruum rotas.
Exorietur vir ille qui me cantore indigebit,
Gerens res tantas, quantas aut magnus Achilles, aut gravis Ajax
In campo Simoentis, ubi ſepulchrum eſt Phrygii Ili.
Jam nunc Phœnices, *i. Carthaginenſes*, ſub ſole occiduo
Habitantes in extremo calce Libyæ, horreſcunt:

71. Οὔπω, φησὶν, ὁ πᾶς διῆλθεν ἀγὼν, ἔτι ἔσονται πολλοὶ νικηφόροι, ποιητῶν χρείαν ἔχοντες. ἐκ γὰρ τῶν ἵππων καὶ τῶν τροχῶν, τοὺς ἱερονίκας δηλοῖ. ἡ τροχὸν ἅρματος τὸν τῆδε λέγει, ἀντὶ τοῦ πολλαὶ ἔσονται μεταβολαί.

76. Τοὺς Καρχηδονίαν οἰκοῦντας φησι ΦΟΙΝΙΚΑΣ. οὗτοι γὰρ συνεχῶς ἐστράτευσαν Συρακουσίοις, ὡς λέγεται καὶ παρὰ Πινδάρῳ. οἱ γὰρ Φοίνικες ἄποικοι Τυρίων.

83. ΜΑ-

Ἤδη βαστάζουσι Συρακόσιοι μέσα δοῦρα,
Ἀχθόμενοι σακέεσσι βραχίονας ἰτείνοισιν·
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων, προτέροις ἴσος ἡρώεσσι,
Ζώννυται· ἱππείαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ, κύδιστε πάτερ, καὶ πότνι' Ἀθάνα,
Κώρη θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας,
Ἐχθροὺς ἐκ νάσοιο κακὰ πέμψαιεν ἀνάγκα
Σαρδόνιον κατὰ κῦμα, φίλων μόρον ἀγγελέοντας
Τέκνοις, ἠδ' ἀλόχοισιν, ἀριθματοὺς ἀπὸ πολλῶν·
Ἄστεά τε προτέροισι πάλιν ναίοιντο πολίταις,
Δυσμενέων ὅσα χεῖρες ἐλωβήσαντο κατ' ἄκρας.
Ἀγροὺς δ' ἐργάζοιντο τεθαλότας· αἱ τ' ἀνάριθμοι
Μήλων χιλιάδες βοτάνας διαπιανθεῖσαι,
Ἀμπεδίον βλήχοιντο· βόες δ' ἀγεληδὸν ἐς αὖλιν

Jamque Syracuſii geſtant medias haſtas,
Et *illis* brachia onuſta ſunt ſalignis ſcutis:
Interque eos Hiero, ſuperioribus par heroibus,
Armatur, & equinæ jubæ galeam inumbrant.
Utinam o Jupiter pater inclyte, & veneranda Minerva,
Et tu Proſerpina, quæ una cum matre opibus affluentium Ephyrenſium
Sortita es magnam urbem ad undas Lyſimeliæ,
Hoſtes ex inſula ejiciat malum fatum,
Per mare Sardonium, ut amicorum ſtragem nuncient
Liberis & uxoribus, jam numerabiles [*i. pauci*] a multis:
Et oppida a prioribus habitatoribus rurſum teneantur,
Quotquot hoſtium manus corruperunt funditus:
Et agros colant virentes: atque innumera
Ovium millia, herbis ſaginata,
Per campos balent: & boves gregatim ad ſtabula

83. ΜΑΤΡΙ. Τὴν Δήμητραν λέγει καὶ τὴν Περσεφόνην εἰληχέναι τὸ τῶν Συρακουσίων ἄστυ. οἷον, τὰς Συρακούσας. παρόσον Κορινθίων ἄποικοι οἱ Συρακούσιοι.

84. Ὡς Θουκυδίδης φησὶ, ΛΥΣΙΜΕΛΕΙΑΣ λιμὴν ἐν Συρακούσαις.

85. ΕΧΘΡΟΥΣ ΕΚ ΝΑΣΟΙΟ. Τοὺς Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας.

86. ΣΑΡΔΟΝΙΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΜΑ. Διὰ τούτου γάρ ἐστιν ὁ εἰς Καρχηδόνας πλοῦς ὁ κατὰ τὴν νῆσον Σαρδώ. ὃ καλεῖται Σαρδῷον.

Digitized by Google

Ἐρχόμεναι σκιπναῖον ἐπισπεύδοιεν ὁδίταν·
Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἁνίκα τέττιξ
Ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος, ἔνδοθι δένδρων
Ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι
Λεπτὰ διαστήσαιντο, βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη.
Ὑψηλὸν δ' Ἱέρωνι κλέος φορέοιεν ἀοιδοὶ
Καὶ πόντου Σκυθικοῖο πέραν, καὶ ὅπη πλατὺ τεῖχος
Ἀσφάλτῳ δήσασα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.
Εἷς μὲν ἐγώ, πολλοὺς δὲ Διὸς φιλέοντι καὶ ἄλλους
Θυγατέρες· τοῖς πᾶσιν ἴκοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, καὶ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.
Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες θεαί, αἱ Μινύειον

Euntes, tardum urgeant viatorem :
Novalia excolantur ad ſementem, cum cicada
Paſtores ſub dio agentes obſervans intus arborum
Reſonat in ſummis ramis : ac telas in armis araneæ
Tenues expandant, clamoriſque *bellici* amplius ne nomen quidem exaudiatur.
Excelſam vero Hieroni gloriam ferant poëtæ
Et ultra Scythicum pontum, & ea loca ubi latos muros
Bitumine colligans Semiramis regnavit.
Ex quibus ego quidem unus ero, multos vero & alios Jovis amant
Filiæ : quibus omnibus ſtudium erit Siculam Arethuſam
Celebrare una cum populis, & bellicoſum Hieronem.
O Gratiæ Eteocleæ deæ, quæ Minyeum

93. ΣΚΙΠΝΑΙΟΝ δὲ ἑσπερινὸν, ἢ παρὰ τὴν σκίπαν, ἢ παρὰ τὸ κνέφας πεποίηται. κνὶψ γὰρ ζῶον ἐστὶ βραδυκίνητον.

94. ΝΕΙΟΙ. τουτέστιν αἱ κεχερσωμέναι χῶραι νεάζοιντο πρὸς τὸν σπόρον· τουτέστιν, ἀροτριοῖντο. Ἡνίκα ὁ τέττιξ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κλάδων ἠχεῖ κατὰ τὴν μεσημβρίαν, τοὺς ποιμένας φυλασσόμενος. ἐλάσαντες γὰρ οὗτοι ὑπὸ τὴν σκιὰν τὰ θρέμματα ἐν τῇ μεσημβρίᾳ, θηρῶσι τοὺς τέττιγας. τὸ δὲ ΔΙΑΣΤΗΣΑΙΝΤΟ, ἀντὶ τοῦ διυφήνειαν.

99. ΣΚΥΘΙΚΟΙΟ. τοῦ λεγομένου Εὐξείνου.

100. ΑΣΦΑΛΤΩ. Ἡρόδοτος ἱστορεῖ, ὅτι ἀσφάλτῳ ἔδησεν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀντὶ πηλοῦ.

101. ΕΓΩ. Ὁ ἐγκωμιάζων δηλονότι.

104. ΕΤΕΟΚΛΕΙΟΙ θυγατέρες. Ἐτεοκλέους θυγατέρας ἔφη τὰς Χάριτας, διὰ τὸ Ἐτεοκλέα τὸν Κηφισοῦ πρῶτον ἀποθῦσαι Χάρισιν ἐν Ὀρχομενῷ τῷ Μινυείῳ.

Ὀρχομενὸν φιλέοισαι, ἀπεχθόμενόν ποτε Θήβαις,
Ἄκλητος μὲν ἐγὼ μίμνοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσασι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν·
Καλλείψω δ' οὐδ' ὔμμε. τί γὰρ Χαρίτων ἀγαπατὸν
Ἀνθρώποις ἀπάνευθεν; ἀεὶ Χαρίτεσσιν ἅμ' εἴην.

Orchomenum amatis, inviſum olim Thebanis,
Invocatus ego quidem manſerim: in *domum* vero eorum qui me vocarint,
Confidenter una cum noſtris Muſis veniam:
Nec vos relinquam. Quid enim amabile hominibus, Gratiis
Sine, eſſe poteſt? Utinam ſemper Gratiæ mecum ſint.

105. ΘΗΒΑΙΣ. Ἀπεχθόμενον δὲ αὐτὸν ἔφη ταῖς Θήβαις, διὰ τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ. οὗτος γὰρ ἀναιρεθέντος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κλυμένου ὑπὸ Θηβαίων εἷλε τὰς Θήβας, καὶ φόρους ἔταξεν, ἕως οὗ Ἡρακλῆς τοῦ δασμοῦ τοὺς Θηβαίους ἀπέλυσε, μάχῃ νικήσας τοὺς Ὀρχομενίους.

106. ΑΚΛΗΤΟΣ ΜΙΜΝΟΙΜΙ. Οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι. καλούμενος δὲ, μεθ' ὑμῶν, ὦ χάριτες, καὶ τῶν μουσῶν, πορεύσομαι θαῤῥῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Τȣ̃ Επτακαιδεκάτȣ Εἰδυλλίȣ.

Τȣ̃το τὸ εἰδύλλιον εἰς Πτολεμαῖον τὸν φιλάδελφον γέγραπται. Αρατήρα δὲ κέχρηται εἰσβολῇ· ὁ δὲ φιλάδελφος Πτολεμαῖος, Πτολεμαίȣ τȣ̃ Λάγȣ καὶ Βερενίκης ἦν παῖς. διὸ καὶ ἁμαρτάνει ὁ Μȣ́νατος, τȣ̀ς χρόνȣς τȣ̃ Θεοκρίτȣ ἀναβιβάζων εἰς τὸν φιλοπάτορα, τοσȣ́τȣ χρόνȣ μαχόμενος διαστήματι.

ARGUMENTUM

Idyllii XVII.

Ptolemæi Philadelphi Ægyptiorum regis paternum genus celebrans, ab Hercule ipſo deducit, & matrem Berenicen laudat. Urbes 33339 imperio ejus ſubditas numerat. Inde & bellicos apparatus, auri & argenti, aliarumque rerum pretioſarum immenſam copiam, in primis vero ſtudium pacis, & regiam munificentiam erga Muſarum cultores commemorat.

ΕΓΚΩΜΙΟΝ εἰς ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ,

Εἰδύλλιον ιζʹ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ εἰς Δία λήγετε Μοῖσαι,
Ἀθανάτων τὸν ἄριστον ἐπὴν ᾄδωμεν ἀοιδαῖς.
Ἀνδρῶν δ᾽ αὖ Πτολεμαῖος ἐνὶ πρώτοισι λεγέσθω,
Καὶ πύματος, καὶ μέσσος· ὁ γὰρ προφερέστατος ἀνδρῶν·
Ἥρωες, τοὶ πρόσθεν ἀφ᾽ ἡμιθέων ἐγένοντο,
Ῥέξαντες καλὰ ἔργα, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν·

LAUDATIO PTOLOMÆI,

Idyllion XVII.

A Jove principium faciamus, &
in Jovem deſinite Muſæ,
Cum præſtantiſſimum Deorum immortalium carmine celebramus.
Ex hominibus vero Ptolemæus
inter primos commemoretur,
Et poſtremus & medius: nam is
præſtantiſſimus virorum eſt.
Heroes, qui olim ex ſemideis extiterunt,
Cum res magnas geſſiſſent, præclaros *ſui* cantores nacti ſunt:

Ἐκ. Ὁ νȣ̃ς. πᾶν, φησι, ποίημα ὅταν γράφωμεν, ὑμνȣ̃μεν τὸν Δία ἐν πρώτοις, καὶ πυμάτοις, καὶ μέσοις. καὶ Πτολεμαίȣ ȣ̃ν μνησθῶμεν ἐν ἀρχῇ, καὶ μέσῳ, καὶ ἐν τελει τȣ̃ ποιήματος.

Αὐτὰρ ἐγὼ Πτολεμαῖον, ἐπιστάμενος καλὰ εἰπεῖν,
Ὑμνήσαιμ'. ὕμνοι δὲ καὶ ἀθανάτων γέρας αὐτῶν.
Ἴδαν ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλητόμος ἐλθὼν,
Παπταίνει παρέοντος ἄδην πόθεν ἄρξεται ἔργου·
Τί πρᾶτον καταλεξῶ; ἐπεὶ πάρα μυρία εἰπῆν,
Οἷσι θεοὶ τὸν ἄριστον ἐτίμησαν βασιλήων.
Ἐκ πατέρων μὲν, οἷος ἔην τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βουλὰν, ἂν οὐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.
Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
Ἀθανάτοις, καί οἱ χρύσεος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
Δέδμηται, παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς
Ἑδριάει, Πέρσῃσι βαρὺς θεὸς αἰολομίτραις.
Ἀντία δ' Ἡρακλῆος ἕδρα σφιν ταυροφόνοιο

Verum ego Ptolemæum, bene dicendi peritus,
Cantu celebrabo: nam hymni ipſorum etiam immortalium ornamentum ſunt.
Cum lignator in nemoroſam Idam venit,
Circumſpicit unde opus incipiat, cum ubique *materiæ* ſatis ſit:
Sic ego, quid primum ediſſeram? nam innumerabilia dicenda ſunt,
Quibus ſuperi præſtantiſſimum regem condecoraverunt,
Ab origine parentum. Qualis
ad res magnas gerendas erat
Lagides Ptolemæus, cum animo conciperet
Conſilium, quod non alii viro in mentem venire potuiſſet!
Illum & diis pater *Jupiter* æqualem fecit
Immortalibus, & illi domus aurea ih Jovis domo, i. *cælo*,
Extructa eſt. Et prope eum Alexander amicus
Sedem habet, qui Perſis gravis deus, & ſapiens fuit.
E regione vero Herculis tauricidæ ſedes illis

9. Ὡς περὶ τὴν Ἴδην τὴν πολύδενδρον ὑλοτόμος ἐλθὼν, ἔργου πολλοῦ προκειμένου σκοπεῖ πόθεν ἄρξεται· οὕτω δὴ κἀγὼ ἀπορῶ, πόθεν πρὸς ὕμνον εἰσβάλλω. Ἴδας δέ φασι πάντα τὰ ὑψηλὰ ὄρη, ἀπὸ τοῦ ἀπ' αὐτῶν δύνασθαι ἰδεῖν πάντα.

14. Τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λαγοῦ φησιν, ὃς ἦν πατὴρ τοῦ φιλαδέλφου. ΟΚΑ. Ἀντὶ τοῦ ὅταν βουλεύσηται.

16. Τὸν Σωτῆρά φησι Πτολεμαῖον τοῦ Λαγοῦ, καθὸ ἐξεθεώθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ.

23. Χαί-

Ἵδρυται, στερεοῖο τετυγμένα ἐξ ἀδάμαντος,
Ἔνθα σὺν ἄλλοισιν θαλίας ἔχει οὐρανίδῃσι,
Χαίρων υἱωνῶν περιώσιον υἱωνοῖσιν·
Ὅττι σφέων Κρονίδας μελέων ἐξείλετο γῆρας·
Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες·
Ἀμφοῖν γὰρ πρόγονός σφιν ὁ καρτερὸς Ἡρακλείδας·
Ἀμφότεροι δ᾽ ἀριθμεῦνται ἐς ἔσχατον Ἡρακλῆα.
Τῷ καὶ ἐπεὶ δαίτηθεν ἴοι κεκορημένος ἤδη
Νέκταρος εὐόδμοιο φίλας ἐς δῶμ᾽ ἀλόχοιο,
Τῷ μὲν τόξον ἔδωκεν ὑπωλένιόν τε φαρέτραν,
Τῷ δὲ σιδάρειον σκύταλον, κεχαραγμένον ὄζοις·
Οἱ δ᾽ εἰς ἀμβρόσιον θάλαμον λευκοσφύρου Ἥβας
Ὅπλα καὶ αὐτὸν ἄγουσιν γεννήταν Διὸς υἱόν.
Οἵα δ᾽ ἐν πινυταῖσι περικλειτὰ Βερενίκα

Poſita eſt, fabricata ex duro adamante:
Ubi inter alios cœlicolas convivia agitat,
Eximie gaudens nepotum nepotibus,
Quod eis Jupiter ex membris exemit ſenectam:
Immortales vero vocantur dii, ſine pedum uſu facti.
Ambobus enim ipſis generis autor eſt fortis Herculis filius *Hyllus*,
Et ambo numerantur ab ultimo Hercule,
Quare cum Hercules ex epulo rediret ſatiatus jam
Nectare odorato, ad domum caræ conjugis,
Tunc alteri arcum tradidit, & quæ ſub axillis geritur pharetram;
Alteri ferratam clavam ſignatam nodis.
Illi vero in immortalem thalamum pulchræ Hebes
Arma *ferunt*, ipſumque ducunt progenitorem *ſuum* Jovis filium,
Qualis vero inter ſapientes inclyta Berenice

23. Χαίρων ὁ Ἡρακλῆς, ἐπὶ τοῖς τῶν ἐγγόνων υἱοῖς καὶ ἀπογόνοις ἀπαθανατισθεῖσιν. ἀποτείνει δὲ τὸν λόγον εἴς τε τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον, καὶ εἰς τὸν Πτολεμαῖον. ἀμφότεροι γὰρ ἦσαν ἀφ᾽ Ἡρακλέους. τὸ δὲ ΑΜΦΟΙΝ ἀντὶ τοῦ τοῖς δυσὶ, τῷ Πτολεμαίῳ, καὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. ΥΠΩΛΕΝΙΟΝ δὲ τὴν ὑπὸ μασχάλην οὖσαν.

34. Βερενίκην λέγει τὴν Λαγοῦ μὲν θυγατέρα, γυναῖκα δὲ Πτολεμαίου τοῦ Σωτῆρος. αὕτη ἐν ταῖς σώφροσι γυναιξὶν εὔδηλος ἦν.

36. κτ,

Ἔπρεπε θηλυτέρης, ὄφελος μέγα γειναμένοισι·
Τῆς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐπεμάξατο χεῖρας·
Τῷ οὔπω τινὰ φαντὶ ἁδεῖν τόσον ἀνδρὶ γυναῖκα,
Ὅσσον περ Πτολεμαῖος ἑὴν ἐφίλασεν ἄκοιτιν·
Ἦ μὰν ἀντεφιλεῖτο πολὺ πλέον. ὧδέ κε παισὶ
Θαρσήσας σφετέροισιν ἐπιτρέπει οἶκον ἅπαντα,
Ὁππότε κεν φιλέων βαίνῃ λέχος ἐς φιλεούσης.
Ἀστόργου δὲ γυναικὸς ἐπ᾽ ἀλλοτρίῳ νόος αἰέν·
Ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ, τέκνα δ᾽ οὔποτ᾽ ἐοικότα πατρί.
Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν᾽ Ἀφροδίτα,
Σοὶ τήνα μεμέλητο· σέθεν δ᾽ ἕνεκεν Βερενίκα
Εὐειδὴς Ἀχέροντα πολύστονον οὐκ ἐπέρασεν·
Ἀλλά μιν ἁρπάξασα, πάροιθ᾽ ἐπὶ νᾶμα κατενθεῖν

Excellit fœminas, magna gloria parentibus!
Hujus, veneranda filia Diones, quæ Cyprum tenet,
In gremio odorato graciles attrectando immiſit manus.
Itaque nullam unquam mulierem viro tantum placuiſſe ferunt,
Quantum Ptolemæus ſuam amavit conjugem.
Et quidem redamatus eſt multo plus. Sicque liberis
Confidens ſuis, committit domum totam,
Cum amans in amantis torum aſcendit.
Impiæ vero mulieris animus ſemper eſt apud virum alienum:
Et faciles quidem partus ſunt, ſed liberi neutiquam ſimiles ſuo patri.
Veneranda Venus, excellens forma præ cæteris deabus.
Tibi illa curæ fuit, & tua cauſa Berenice
Formoſa ad Acheronteṁ luctuoſum non tranſivit:
Verum tu ipſam abreptam, priuſquam ad rivum perveniret

36. Ἡ Ἀφροδίτη, φησὶν, αὐτῆς εἰς τὸν κόλπον ἀπεμάξατο τὰς χεῖρας, τουτέστιν ἐπαφρόδιτον ἐποίησεν αὐτὴν, διὸ καὶ ἠγαπᾶτο ὑπὸ τοῦ ἀνδρός.

41. Ζῶν γὰρ ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν. τρεῖς δὲ ἐγένοντο Πτολεμαῖοι. ὁ Λαγωὸς, ἐγέννησε δὲ οὗτος τὸν Πτολεμαῖον τὸν Σωτῆρα, ὅς τις εἶχε τὴν Βερενίκην γυναῖκα. οὗτος δὲ πάλιν ἐγέννησε Πτολεμαῖον τὸν φιλάδελφον, ὅς τις εἶχε γυναῖκα τὴν Ἀρσινόην.

46. ΜΕΜΕΛΗΤΟ. Ἤγουν ἐν ἐπιμελείᾳ καὶ φροντίδι ἦν.

Κυάνεον, καὶ στυγνὸν ἀεὶ πορθμῆα καμόντων,
Ἐς ναὸν κατέθηκας, ἑὰς δ' ἀπεδάσσαο τιμάς,
Πᾶσιν δ' ἤπιος ἥδε βροτοῖς, μαλακὼς μὲν ἔρωτας
Προσπνέει, κοῦφας δὲ διδοῖ ποθέοντι μερίμνας.
Ἀργεία κυανόφρυ, σὺ λαοφόνον Διομήδεα,
Μισγομένα Τυδῆϊ, τέκες Καλυδώνιον ἄνδρα.
Ἀλλὰ Θέτις βαθύκολπος ἀκοντιστὰν Ἀχιλῆα
Αἰακίδᾳ Πηλῆϊ σὲ δ', αἰχμητὰ Πτολεμαῖε,
Αἰχμητᾷ Πτολεμαίῳ ἀρίζηλος Βερενίκα.
Καί σε Κόως ἀτίταλλε, βρέφος νεογιλὸν ἐόντα,
Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.
Ἔνθα γὰρ Εἰλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
Ἀντιγόνας θυγάτηρ βεβαρημένα ὠδίνεσσιν.

Nigrum, & triſtem ſemper portitorem defunctorum,
In templo collocaſti, & proprii honoris participem feciſti.
Quare illa, omnibus propitia mortalibus, faciles quidem amores
Adſpirat, petenti vero faciles curas tribuit.
Argiva nigris oculis (*i. pulchris*) tu bellicoſum Diomedem,
Congreſſa cum Tydeo, peperiſti Calydonium virum.
Sed Thetis ſinuoſa veſte utens, peperit jaculatorem Achillem
Æacidæ Peleo: te vero, ſtrenue Ptolemæe,
Bellicoſo Ptolemæo eximia peperit Berenice.
Et te Cos inſula eduxit infantem, nuper ſuſceptum,
Excipiens a matre, cum primam vidiſti auroram.
Ibi enim Lucinam invocavit, quæ parturientes liberat,
Filia Antigones gravata doloribus partus:

50. ΑΠΕΔΑΣΣΑΟ. Ἀπεμερίσω· τὰς σὰς τιμὰς ἀπένειμας αὐτῇ.

52. Τοῦτο δὲ ποιεῖ, φησιν, ἐπεὶ ἡ Ἀφροδίτη ἀπαθανατίσασα αὐτὴν, τῶν δυνάμεων καὶ τιμῶν ἐκοινώνησεν.

53. ΑΡΓΕΙΑΝ εἶπε τὴν τοῦ Διομήδους μητέρα Δηϊπύλην, καθὰ ἐξ Ἄργους ἦν, Ἀδράστου θυγάτηρ. ἦν δὲ ὀνομαστικῶς καὶ Ἀργεία καλουμένη.

54. ΚΑΛΥΔΩΝΙΟΝ φησι τὸν Διομήδην, ὅτι ὁ Τυδεὺς ἦν ἐκεῖθεν.

58. ΚΟΩΣ. Ὅτι ὁ φιλάδελφος ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἐγεννήθη ὑπὸ Βερενίκης.

61. Ἡ γὰρ Βερενίκη θυγάτηρ Ἀντιγόνης τῆς Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου ἀδελφοῦ ἐσπουδακότος τὴν ἐν τῷ Τριοπίῳ τῶν Δωριέων σύνοδον, καὶ τὴν αὐτόθι δρωμένην πανήγυριν, καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ἀγόμενον ἢ ἀγωνιζόμενον Ποσειδῶνι καὶ Νύμφαις.

68. ΤΡΙ-

Digitized by Google

Ἡ δέ οἱ εὐμενέουσα παρίσατο, κὰδ δ᾽ ἄρα πάντων
Νωδυνίαν κατέχευε μελῶν. ὁ δὲ πατρὶ ἐοικὼς
Παῖς ἀγαπητὸς ἔγεντο. Κόως δ᾽ ὀλόλυξεν ἰδοῖσα·
Φᾶ δὲ, καθαπτομένα βρέφεος χείρεσσι φίλῃσιν,
„Ὄλβιε κῶρε γένοιο· τίοις δέ με τόσσον, ὅσον περ
Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ἐν δὲ μιᾷ τιμῇ τρίοπον καταθεῖο κολώναν,
Ἶσον Δωριέεσσι νέμων γέρας ἐγγὺς ἐοῦσιν,
Ἶσον καὶ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων.„
Ὣς ἄρα νᾶσος ἔειπεν· ὁ δ᾽ ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις.
Ζηνός που τόδε σῆμα. Διὶ Κρονίωνι μέλοντι
Αἰδοῖοι βασιλῆες. ὁ δ᾽ ἔξοχος, ὅν κε φιλάσει
Γεινόμενον ταπρῶτα· πολὺς δέ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ,

Illa vero ipſi benigne adfuit, & per omnia
Membra indolentiam perfudit. Tunc patri ſimilis
Puer amabilis natus eſt. Cos vero conſpicata exclamavit;
Et dixit, manibus caris puerum tenens,
„Naſcere beate puer, meque tantum honore afficias, quantum
Delum honoravit cæruleam Phœbus Apollo:
Et eodem honore afficias montem Triopis,
Parem Dorienſibus vicinis tribuens honorem,
Sicut & rex Apollo coluit Rheneam.„
Sic inſula dicebat: atque ex alto inſonuit voce
Ter ſub nubibus aquila propitia Jovis avis:
Jovis hoc ſcilicet ſignum erat: nam Jovi Saturnio curæ eſt
Venerandus rex: & hic excellens eſt, quem Deus diligit
Natum jam primum. Multa ipſum felicitas comitatur,

68. Τρίοψ γὰρ βασιλεὺς τῆς Κῶ, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀκρωτήριον ὠνόμασται τῆς Κνίδου.

69. Ἡ τῶν Δωριέων πεντάπολις, Λίνδος, Ἄλυσος, Κάμειρος, Κῶς, Κνίδος. ἄγεται δὲ κοινῇ ὑπὸ τῶν Δωριέων ἀγὼν ἐν Τριόπῳ, Νύμφαις, Ἀπόλλωνι, Ποσειδῶνι. καλεῖται δὲ Δώριος ὁ ἀγὼν, ὡς Ἀριστείδης φησί. τὸ δὲ Τρίοπον ἀκρωτήριον τῆς Κνίδου, ἀπὸ Τριόπου τοῦ Ἄβαντος, ὡς ἐν τοῖς περὶ Κνίδου Ἰάσων φησίν.

70. ΡΗΝΑΙΑΝ. Νῆσος οὕτω λεγομένη, ἣν καὶ Δῆλόν φασι. τὴν δὲ Ῥήναιαν προσῆψε τῇ Δήλῳ Πολυκράτης ὁ Σαμίων βασιλεύς.

Πολλᾶς δὲ κρατέει γαίης, πολλᾶς δὲ θαλάσσης.
Μυρίαι ἄπειροί τε, καὶ ἔθνεα μυρία φωτῶν
Λήϊον ἀλδήσκουσιν ὀφελλόμενον Διὸς ὄμβρῳ·
Ἀλλ᾽ οὔτις τόσα φύει, ὅσα χθαμαλῆς Αἰγύπτου
Νεῖλος ἀναβλύζων διερὰν ὅτε βώλακα θρύπτει.
Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
Τρεῖς δ᾽ ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
Δοιαὶ δὲ τριάδες, μετὰ δέ σφισιν ἐνδεκάδες τρεῖς·
Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει.
Καὶ μὴν Φοινίκας ἀποτέμνεται, Ἀῤῥαβίας τε,
Καὶ Συρίης, Λιβύης τε, κελαινῶν τ᾽ Αἰθιοπήων·
Παμφυλίοισί τε πᾶσι καὶ αἰχμηταῖς Κιλίκεσσι
Σημαίνει, Λυκίοις τε, φιλοπτολέμοις τε Κάρεσσι,
Καὶ νάσοις Κυκλάδεσσιν. ἐπεί οἱ νᾶες ἄρισται
Πόντον ἐπιπλώοντι· θάλασσα δὲ πᾶσα καὶ αἶα
Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Multam vero tenet terram, multumque mare.
Multæ enim & infinitæ regiones, & innumeræ gentes hominum
Segetes augent amplificatas Jovis imbribus:
Verum nulla terra tam multum gignit, quam humilis Ægyptus,
Cum Nilus exundans humidas glebas molliter comminuit.
Neque quiſquam tam multas urbes hominum artificum tenet.
Tres enim illi urbium centuriæ extructæ ſunt,
Tria inſuper millia ſuper triginta millia,
Duo item terniones, & præterea ter undecim:
In quibus omnibus magnanimus Ptolemæus regnum obtinet.
Et quidem Phœniciæ partem obtinet, atque Arabiæ,
Et Syriæ, Libyæque, nigrorumque Æthiopum.
Pamphyliis vero omnibus, & bellicoſis Cilicibus
Imperat, Lyciis quoque & pugnacibus Caribus,
Atque inſulis Cycladibus. Nam naves illi optimæ
Per mare navigant: mare enim totum, & terra,
Et fluvii ſonori, regno Ptolemæi ſubjecti ſunt.

81. Ὁμοῦ γὰρ πᾶσαι αἱ πόλεις τρισμύριαι τρισχίλιαι τριάκοντα τρεῖς.

105. ΚΤΕ.

Πολλοὶ δ' ἱππῆες, πολλοὶ δέ οἱ ἀσπιδιῶται
Χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένοι ἀσφαραγεῦντι.
Ὄλβῳ μὲν πάντας καταβεβρίθει βασιλῆας.
Τόσσον ἐπ' ἆμαρ ἕκαστον ἐς ἀφνεὸν ἔρχεται οἶκον
Πάντοθε. λαοὶ δ' ἔργα περιστέλλουσιν ἕκηλοι.
Οὐ γάρ τις δηΐων πολυκήτεα Νεῖλον ἐπεμβὰς,
Πεζὸς ἐν ἀλλοτρίαισι βοὰν ἐστάσατο κώμαις.
Οὐδέ τις αἰγιαλόνδε θοᾶς ἐξάλατο ναὸς,
Θωρηχθεὶς ἐπὶ βουσὶν ἀνάρσιος Αἰγυπτίῃσιν.
Τοῖος ἀνὴρ πλατέεσσιν ἐνίδρυται πεδίοισι
Ξανθόκομος Πτολεμαῖος, ἐπιστάμενος δόρυ πάλλειν·
Ὧι ἐπὶ πάγχυ μέλει πατρώϊα πάντα φυλάσσειν,
Οἷ' ἀγαθῷ βασιλῆϊ· τὰ δὲ κτεατίζεται αὐτός.
Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς,
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων·
Ἀλλὰ πολὺν μὲν ἔχοντι θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι,

Multi vero equites, multique milites ſcutati,
Ære lucenti ſtipati ſtrepunt.
Opulentia quidem omnes ſuperat reges:
Tantum quotidie opum in divitem congeritur domum
Undecunque. Populi vero curant opus ſuum tranquilli.
Nullus enim hoſtium piſcoſum Nilum invadens,
Pedeſtri exercitu in alienis villis tumultum bellicum ciet:
Neque quiſquam ex navibus velocibus in litus exilit,
Armata manu invadens injuſte boves Ægyptias.
Talis vir latis ſedet in campis
Flavicomus Ptolemæus, qui haſtam vibrare novit:
Cui omnino curæ eſt, ut paterna omnia tueatur,
Sicut regem præſtantem *decet*: alia vero acquirit ipſe.
Non tamen abſque uſu in domo opima aurum,
Ceu formicarum opes ſemper jacet laborantium:
Sed multum inde habent inclyta Deorum delubra,

105. ΚΤΕΑΤΙΖΕΤΑΙ. Καρποῦται ἀφόβως τὰ ἑαυτοῦ.

107. Περὶ τῶν μυρμήκων τῶν μεταλλευόντων χρυσὸν ἐν Ἰνδοῖς πολλοὶ ἱστορήκασι.

121. ΜΟΥ.

Digitized by Google

Αἰὲν ἀπαρχομένοιο, σὺν ἄλλοισιν γεραέσσι·
Πολλὸν δ' ἰφθίμασι δεδώρηται βασιλεῦσι,
Πολλὸν δὲ πτολίεσσι, πολὺν δ' ἀγαθοῖσιν ἑταίροις.
Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας
Ἵκετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν,
Ὧι οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας.
Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;
Τοῦτο καὶ Ἀτρείδαισι μένει· τὰ δὲ μύρια τῆνα,
Ὅσσα μέγαν Πριάμοιο δόμον κτεάτισσαν ἑλόντες,
Ἀέρι πᾷ κεκρύπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος.
Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων, ὧν θερμὰ κονίη
Στειβομένα καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη,
Μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο νηώς·
Ἐν δ' αὐτοὺς χρυσῷ περικαλλέας ἠδ' ἐλέφαντι
Ἵδρυσεν, πάντεσσιν ἐπιχθονίοισιν ἀρωγούς.

Semper *eo* primitias ſolvente, præter alia dona,
Multum inde & potentibus datur regibus,
Multum & civitatibus, multum bonis amicis.
Neque ullus vir ſacris certaminibus Bacchi
Prodit, ſciens dulcem cantilenam canere,
Cui non dignum arte præmium dederit.
Muſarum vero interpretes cantu celebrant Ptolemæum,
Propter beneficentiam. Quid autem præclarius homini contingat
Diviti, quam ut gloriam illuſtrem inter homines conſequatur?
Hoc & Atridis *integrum* manet: illæ autem infinitæ *opes*
Quas capta magna Priami domo acquiſiverunt,
Caligine oppreſſæ alicubi jacent, unde non eſt amplius reditus.
Solus hic priorum parentum, adhuc calida in pulvere
Tranſcendens pedum detergit veſtigia.
Matri caræ & patri odorata templa condidit.
Inque his ex auro atque ebore ipſos inſignes
Statuit, ut omnibus mortalibus ſint opilatores.

121. *Οὗτος δὲ μόνος τῶν ἐκπάλαι θανόντων καὶ πρὸ μικροῦ, τῇ μητρὶ καὶ τῷ πατρὶ ναοὺς ἔκτισεν.*

128. AT.

Πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ἐπὶ μηρία καίει
Μασὶ περιπλομένοισιν, ἐρευθομένων ἐπὶ βωμῶν,
Αὐτός τ', ἰφθίμα τ' ἄλοχος· τᾶς οὔτις ἀρείων
Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ,
Ἐκ θυμῶ στέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.
Ὧδε καὶ ἀθανάτων ἱερὸς γάμος ἐξετελέσθη,
Οὓς τέκετο κρείοισα Ῥέα βασιλῆας Ὀλύμπω·
Ἐν δὲ λέχος στόρνυσιν ἰαύειν Ζηνὶ καὶ Ἥρῃ,
Χεῖρας φοιβήσασα μύροις, ἔτι παρθένος Ἶρις.
Χαῖρ' ὦναξ Πτολεμαῖε· σέθεν δ' ἐγὼ ἶσα καὶ ἄλλων
Μνάσομαι ἡμιθέων· δοκέω δ' ἔπος οὐκ ἀπόβλητον
Φθέγξομαι ἐσσομένοις. ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

Multa vero pinguia exta boum incendit,
Menſibus circumactis in aris rubentibus,
Et ipſe & eximia conjux: qua nulla præſtantiorem
Sponſum domi mulier ulnis amplectitnr,
Ex animo diligens fratrem atque maritum.
Sic & Deorum ſacra connubia contracta ſunt,
Quos peperit Rhea regina reges cœli:
Unumque torum ſternit Jovi & Junoni ut indormiant,
Iris adhuc virgo, manibus unguento nitentibus *v. purgatis.*
Salve rex Ptolemæe: te ego ſimiliter, ſicut alios,
Celebrabo heroas, atque (ut opinor) carmen non aſpernandum
Poſteris dicam: tu autem virtutem a Jove petito.

128. Πτολεμαίῳ τῷ φιλαδέλφῳ συνῴκει πρότερον Ἀρσινόη ἡ Λυσιμάχου. ἀφ' ἧς καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν, Πτολεμαῖον, καὶ Λυσίμαχον, καὶ Βερενίκην· ἐπιβουλεύουσαν δὲ ταύτην εὑρὼν, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρύσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνεῖλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν, ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκείαν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημε· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. ἡ γὰρ ἀδελφὴ, καὶ γυνὴ αὐτοῦ ἄτεκνος ἀπέθανεν.

ARGU-

ARGUMENTUM
Idyllii XVIII.

Inſcribitur hoc Idyllion Epithalamion Helenæ, id eſt, carmen nuptiale. Introducuntur autem duodecim primariæ puellæ ex urbe Spartana, quæ in die nuptiarum veſpere ante thalamum Menelai & Helenæ ſponſæ hoc carmen canere finguntur. Primum autem jocis nuptialibus ludunt: deinde ſponſo gratulantur, quod ſolus inter tot principes procos nuptiis talis ſponſæ potitus, & jam Jovis gener factus ſit. Poſtea Helenam laudant: atque in eo loco nonnihil immoratur Poëta. In fine, ſicut fieri ſolet, bene precantur ſponſo & ſponſæ. Erant autem duo genera Epithalamiorum: alterum accinere ſolebant veſpere, cum ſponſa in thalamum duceretur: quod κατακοιμητικὸν *vocabant: alterum mane ſub aurora canebatur; idque* διεγερτικὸν, *i.e. excitatorium, vocabatur.*

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ,
Εἰδύλλιον ιή.

Ἐν ποκ᾽ ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ θάλλονθ᾽ ὑάκινθω κόσμον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδαρέω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν
Μναστήσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ᾽ ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλέκτοις· περὶ δ᾽ ἴαχε δῶμ᾽ ὑμεναίῳ.

HELENAE EPITHALAMION,
Idyllion XVIII.

In Sparta olim, apud flavum Menelaum,
Virgines virentem hyacinthum comis *implicitum* habentes,
Ante recens depictum thalamum chorum inſtituerunt,
Duodecim primariæ urbis, magnum decus Lacænarum,
Quando Tyndari *filiam* amabilem *in thalamo* concluſit
Helenam, cum eam duxiſſet uxorem, minor natu filius Atrei.
Concinebant autem omnes carmen unum, applaudentes
Pedibus cohnexis: atque domus inſonuit Hymenæo.

Ἐπιγράφεται τὸ παρὸν εἰδύλλιον Ἑλένης ἐπιθαλάμιος, καὶ ἐν αὐτῷ τινα εἴληπται ἐκ τοῦ πρώτου Στησιχόρου Ἑλένης ἐπιθαλαμίου. τῶν δ᾽ ἐπιθαλαμίων τινὰ μὲν ᾄδεται ἑσπέρας, ἃ λέγεται κατακοιμητικὰ, ἅ τινα ἕως μέσης νυκτὸς ᾄδουσι. τινὰ δ᾽ ὄρθρια, ἃ καὶ προσαγορεύεται διεγερτικά. τὸν δ᾽ ἐπιθαλάμιον ᾄδουσιν αἱ παρθένοι πρὸ τοῦ θαλάμου, ἵνα τῆς παρθένου βιαζομένης ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς ἡ φωνὴ μὴ ἐξακούηται, λανθάνῃ δὲ κρυπτομένη διὰ τῆς τῶν παρθένων φωνῆς.

„Οὕτω δὴ πρώιζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν χρῆν αὐτόν τυ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον. ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος Μενέλαε τεὰ νυὸς ἥδε.
Ὄλβιε γάμβρε, ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅποι ὦλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.
Μοῦνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ὤχετο χλαῖναν,
Οἵα γαῖαν Ἀχαιίδα οὐδεμία πατεῖ ἄλλα.
Ἦ μέγα τοι κε τέκοιτ', εἰ μητέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνεμάλικες, αἷς δρόμος ωὐτός,
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα τεὸν διέφαινε πρόσωπον,

„Iamne crepuſculo obdormiviſti, o care ſponſe?
Nunquid nimis gravia tibi ſunt membra? num ſomniculoſus es?
An vero multum adbibiſti, cum in lectum conjectus es?
Nam volentem dormire, tempeſtive oportebat te *dormire*;
Puellam autem ſinere cum *ceteris* puellis apud caram matrem
Ludere uſque ad altum diluculum: nam & veſperi, & mane,
Et de anno in annum, hæc tua Menelæe ſponſa erit.
Fortunate ſponſe, bonus tibi q ·iſpiam adſternutavit proficiſcenti
Ad Spartam, ubi & alii principes *erant*, ut hoc perficeres.
Solus inter ſemideos Jovem ſocerum habebis;
Nam filia Jovis tecum ſub unum ſubit ſtragulum,
Qualis ex mulieribus Græciæ nulla terram calcat.
Certe præclarum quiddam tibi pariet, ſi matri pepererit ſimile.
Nos omnes enim æquales ætate, quibus idem vitæ curſus eſt,
Quæ ungimur more virorum ad Eurotæ fluenta,
Quater ſexaginta puellæ de muliebri juventute?
Ex his nulla vitio caret, ſi cum Helena conferatur.
Sicut aurora exoriens decorum oſtendit aſpectum

9. ΠΡΩΙΖΑ ἤγεν πρωϊνὸς πρὸ τοῦ δέοντος.

24. ΝΕΟΛΑΙΑ ἐςὶ κυρίως ὁ ἐκ νέων λαός.

Πότνια νὺξ, ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος·
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν.
Πιείρᾳ μεγάλη ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,
Ἢ κάπῳ, κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἤτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλὰ, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἑρψοῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦ, ὦ Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρνες γειναμένης ὄϊος μαστὸν ποθέοισαι·
Πρᾶτᾳ τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·

Sacra cum nox *abit*, hyeme candidum ver laxante,
Sic & aurea Helena elucebat inter nos,
Valida, procera. Quemadmodum procurrit ſulcus in arvo,
Aut in horto cupreſſus, aut in curru Theſſalicus equus:
Sic & roſea Helena Lacedæmoni ornamento fuit.
Nulla in quaſillo conglomerat talia opera,
Neque in tela picta majore arte ſtamen,
Radio intexum, e longis ſcindit furculis.
Neque ſane ulla ſic citharam pulſare novit,
Dianam cantu celebrans, & lato pectore Minervam,
Sicut Helena, cujus in oculis omnes amores inſunt.
O pulchra, o amabilis puella, tu jam matrona facta es:
Nos autem ad curſum in vere (*vel mane*) & ad folia in pratis naſcentia
Ibimus, ut colligamus ſerta ſuaviter redolentia,
Sæpe de te cogitantes, o Helena: ſicut lactentes
Agnæ quæ matris oviculæ ubera deſiderant.
Primæ tibi coronam ex humi naſcente loto
Nectentes in umbroſa ſuſpendemus platano:

ΕΣ·

Πρᾶτα δ' ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λαζόμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον.
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀνγνοίῃ) Δωριστί· Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίην, Κύπρις δὲ, θεὰ Κύπρις, ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ, Κρονίδας Ζεὺς, ἄφθιτον ὄλβον,
Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες
Καὶ πόθον. ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειρήν.
Ἡ μὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἐπὶ τῷδε χαρείης.

Et primæ tibi ex argentea pyxide liquidum unguentum
Accipientes, ſtillabimus ſub umbroſam platanum.
Literæ vero in cortice ſcribentur (ut quis prætericns
Legat) Dorice: Venerare me: nam Helenæ arbor ſum.
Salve o ſponſa: ſalve felix propter ſocerum ſponſe, *vel gener.*
Latona quidem, Latona juventutis ſuſtentatrix, det vobis
Felicem ſobolem. Venus autem, dea Venus det æqualem amorem
Inter vos mutuo: Jupiter vero, Saturnides Jupiter divitias durabiles,
Ut a *vobis* nobilibus ad generoſos *liberos veſtros* perveniant.
Dormite in pectora mutuo amorem inſpirantes,
Et deſiderium: expergiſcamini vero ſub auroram: neq; obliviſcamini.
Redibimus & nos mane, ubi primus cantor
E cubili ſuo inſonuerit, ſuſtollens pulchre pennatam cervicem.
Hymen, o Hymenæe, his nuptiis gaudeas.

45. ΕΞ ΟΛΠΙΔΟΣ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκ ληκύθου. Μενελάου δὲ καὶ Ἑλένης ἀναγράφονται παῖδες Σωσιφάνης καὶ Ἴολμος. οἱ δὲ Θρόνιον. θυγατέρες δὲ Μελίτη καὶ Ἑρμιόνη.

ARGUMENTUM

Idyllii XIX.

Cupido dum mel furatur, & alveare diripit, ab apicula pungitur: atque doloris ex vulnere impatiens, matri de crudelitate tam parvæ beſtiolæ conqueritur. Quæ & ipſum parvulum eſſe reſpondet, & tamen magna vulnera infligere. Monet vero nos hæc imago, quod voluptati dolor & calamitas plerumque comes eſt: ſicut dictum eſt,

Dulcia ſic triſti ſemper ſunt mixta dolore,
Tincta voluptatis gaudia ſelle nocent.

Et Horatius ait:

—— Nocet empta dolore voluptas.

ΚΗΡΙΟΚΛΕΠΤΗΣ,

Εἰδύλλιον ιθ΄.

ΤΟΝ κλέπταν ποτ᾽ Ἔρωτα κακὰ κέντασε μέλισσα,
Κηρίον ἐκ σίμβλων συλεύμενον. ἄκρα δὲ χειρῶν
Δάκτυλα πάνθ᾽ ὑπένυξεν. ὁ δ᾽ ἄλγεε, καὶ χέρ᾽ ἐφύσση·
Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἄλατο. τᾷ δ᾽ Ἀφροδίτᾳ
Δεῖξεν τὰν ὀδύναν, καὶ μέμφετο ὅττι γε τυτθὸν
Θηρίον ἐντὶ μέλισσα, καὶ ἁλίκα τραύματα ποιεῖ!
Χὰ μάτηρ γελάσασα· Τὺ δ᾽ οὐκ ἴσον ἐσσὶ μελίσσαις;
Χὼς τυτθὸς μὲν ἔης, τὰ δὲ τραύματα ἁλίκα ποιεῖς;

FAVORUM FUR,

Idyllion XIX.

FUrem quondam Amorem infeſta punxit apicula,
Favos ex alvearibus deprædantem: extremos vero manuum
Digitos omnes confixit. At ille dolebat, manuſque inflabat:
Et terram pulſavit, & exiliit: atque Veneri
Oſtendit dolorem: & queſtus eſt, quod tam exilis
Beſtiola eſſet apis, & tanta vulnera faceret.
Mater autem ridens, Quid? *inquit*, an non tu ſimilis es apibus?
Et cum parvus ſis, tamen vulnera tanta facis.

A R G U M E N T U M

Idyllii XX.

Paſtor quidam, qui inter ruricolas ſuos eximie pulcher ſibi videbatur, in urbem venit. Ubi cum conſpicatus fuiſſet puellam urbanam, inuſitata forma perculſus ad eam acceſſit, & ruſtice cum ea ludere, eamque oſculari voluit. Illa vero hominis habitum ac mores ruſticos deteſtata, a ſe illum rejecit. Conqueritur ergo miſer in hoc Idyllio, de inſigni contumelia, qua affectus ſit, deque faſtu ac ſuperbia urbanæ puellæ. Atque in fine commemorat etiam Dearum exempla, quæ paſtorum amore arſerint. Videtur Poëta perſtringere hoc Idyllio aliquos Bucolici carminis contemptores, qui forte ſua quadam protervia tumentes, hæc ut pueriles nugas deriſerunt: ut ſunt aliqui ingenio nimium faſtidioſo ac ſuperbo, quibus nihil pulchrum eſt, niſi quod ipſi judicio ſuo comprobaverint.

Β Ο Υ Κ Ο Λ Ι Σ Κ Ο Σ,

Εἰδύλλιον κʹ.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι·
Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν· Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο.
„Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι; τάλαν, οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν.
Μὴ τύ γέ μευ κύσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροις.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἀγρικὰ παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν.
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·

B U B U L C U S,

Idyllion XX.

EUnica me deriſit, cum ipſam vellem ſuaviter oſculari:
Et mihi convicians hæc dixit: Abi in malam rem a me.
„Bubulcus quum ſis, vis me oſculari miſer? non didici
More ruſtico oſculari, verum urbana labra premere.
Non tu meum pulchrum os oſculatus fueris, ne quidem per ſomnium.
Quali aſpectu es! quomodo loqueris! quam ruſtice ludis!
Quam delicate loqueris! quam blanda verba profers!
Quam mollem habes barbulam! quam pulchram cæſariem!
Labra tibi ſunt *velut* ægroto, manus ſunt nigræ,

Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ᾽ ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνης.„
Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ᾽ ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν,
Χείλεσι μυχθίζοισα, καὶ ὄμμασι λοξοβλεποῖσα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ᾽ ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ᾽ ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,
Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἔρσας.
Χὰ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ᾽ ὑποκάρδιον ὀργὰν
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ᾽ ἑταίρα.
Ποιμένες εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἀρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τοπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος.
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον ἐμὰν δ᾽ ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ᾽ οἷα σέλινα περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ᾽ ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι δ᾽ ἀς ἔην χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ.

Et male oles. Fuge hinc a me, ne me contamines.„
Hæc locuta, ter in ſuum deſpuit ſinum,
Et me a capite ad pedes uſque continue aſpexit,
Labris muſſirans, & oculis oblique aſpiciens.
Atque admodum propter formam laſciviebat, & ore diducto
Ac faſtuoſe me deriſit. Mihi autem ſtatim exæſtuavit ſanguis,
Et corpore rubefactus ſum præ dolore, ſicut roſa a rore.
Atque illa quidem me relicto abiit; fero autem in pectore iram,
Quod me tam elegantem fœda meretrix irriſit.
Vos pastores verum mihi dicite: nonne ſum pulcher?
Num quis me ſubito Deus alium hominem fecit?
Etenim mihi prius emicabat grata quædam forma
Sicut hedera circa arboris ſtirpem, meamque ornabat barbam:
Capilli autem velut apium circum tempora fuſi erant:
Et frons alba ſplendebat ſupra nigra ſupercilia.
Oculi mihi erant multo venuſtiores quam Minervæ.
Os etiam lacte concreto dulcius: ex ore autem
Fluebat mihi vox dulcior quam favi,

Dulce

Digitized by Google

Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ.
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὐ ποτακούει.
Χὠ καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μήνατο βούτᾳ,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασσε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅν τε Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν, ἀπ' οὐλύμπω τε μολοῖσα
Λάτμιον ἂν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ὁμὰ παιδὶ κάθευδε;
Καὶ τὺ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον· οὐχὶ δὲ καὶ τὺ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνον τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἁ Κυβέλας κρέσσων καὶ Κύπριδος, ἁ δὲ Σελάνας·
Μηκέτι μηδὲ σὺ, Κύπρι, τὸν ἁδέα μήτε κατ' ἄστυ,
Μήτ' ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ' ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

Dulce meum carmen eſt, & cum fiſtula modulor,
Et tibia cano, cumque calamo & obliqua tibia *canto*.
Et omnes me pulchrum dicunt in montibus mulieres,
Omneſque me amant: urbanæ vero me non amarunt;
Verum propterea quod bubulcus ſum, prætereunt, nec unquam audiunt
Quomodo formoſus Bacchus in vallibus vitulam paſcit:
Neque ſciunt quod Venus amore bubulci inſanivit,
Et in montibus Phrygiæ una pavit: ipſumque Adonidem
In ſylvis amavit, & in ſylvis deploravit.
Endymion autem quis erat? an non bubulcus? quem tamen Luna
Boves paſcentem amavit, deque cœlo deſcendens
In Latmium ſaltum venit, & una cum puero cubuit.
Et tu Rhea deploras bubulcum: nonne & tu
O Jupiter propter puerum boves paſcentem ipſe erraſti?
Eunica vero ſola bubulcum ſuo amore non eſt dignata,
Cybele *ſcilicet* melior, & Venere, & Luna.
Neque amplius tu Venus amabilem illum *Adonidem* in urbe,
Neque in monte ames, verum ſola per noctem dormias.

ARGU-

ARGUMENTUM

Idyllii XXI.

Monet hoc Idyllion ut ſua quiſque ſorte contentus vivat: & ſub imagine ſomnii de aureo piſce, vanas hominum ſpes ac cupiditates venuſtiſſime depingit. Nam quum piſcatores duo ſub noctem ad capturam piſcium domo exiiſſent, ac in paupere tugurio ante mediam noctem una dormirent, alter eorum ſomniat ſe grandem aureum piſcem cepiſſe. Ingenti gaudio affectus jurat in ſomnis, nunquam ſe amplius piſcibus capiendis operam daturum, verum de aureo illo piſce in otio & luxu poſthac ſuaviter victurum. Mane quum aureus ille piſcis & ſpes ipſa avolaſſet, neque eſſet experrecto unde victitaret, niſi & ipſe & uxor ac liberi fame perire vellent, vel invitus, & contra quam juraverat in ſomnis, ad conſuetos labores redire cogitur. Apparet Theocritum Ægyptiis ſuis, apud quos fuit, hanc fabulam ceciniſſe: qui quum plerique eſſent piſcatores, atque homines otio dediti, ad laborem non facile niſi inopia & neceſſitate perpelli poterant; nec faciebant officium donec eſſet unde victitarent.

ἉΛΙΕΙΣ,

Εἰδύλλιον κά.

Ἁ Πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὕδειν
Ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
Κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες,
Στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
Κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ. ἐγγύθι δ' αὐτοῖν

PISCATORES,

Idyllion XXI.

Paupertas, o Diophante, ſola excitat artes,
Ipſa laboris magiſtra eſt: neque enim dormire
Viros operarios improbæ curæ ſinunt.
Et cum brevi noctis tempore quis attigit ſomnum,
Subito obturbant inſtantes curæ.
Piſcium venatores una duo cubabant ſenes,
Cum ſtraviſſent aridam algam ſub textili tugurio,
Inclinari ad parietem foliaceum: prope vero apud ipſos

Poſita

Κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
Τοὶ κάλαμοι, τἄγκιστρα, τὰ φυκιόεντά τε λῆδα,
Ὁρμιαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ χοίνων λαβύρινθοι,
Μήρινθοι, κῶά τε, γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
Νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῖλοι.
Οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
Οὐδεὶς δ' οὐ χύτραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
Πάντ' ἐδόκει τήνοις. ἁ γὰρ πενία σφιν ἑταίρα.
Οὐδεὶς δ' ἐν μέσσῳ γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὴν
Θλιβομένα καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
Οὔπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυεν ἅρμα σελάνας,
Τοὺς δ' ἁλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
Ὕπνον ἀπωσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ᾠδάν.
Α. Ψεύδοντο, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
Τῶ θέρεος μινύθειν, ὅτε τἄματα μακρὰ φέρει Ζεύς·
Ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὀνείρατα, κοὐδέπω ἀώς.
Μὴ λαθόμην; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι;
Β. Ἀσφάλιον μέμφῃ τὸ καλὸν θέρος. οὐ γὰρ ὁ καιρὸς

Poſita erant manuum exercitia, calathiſci,
Arundines, hami, & algoſa retia,
Funiculi *ex ſetis equinis:* ſagenæ gibboſæ, & viminei labyrinthi, *i. naſſæ*,
Laquei, & pellis, & vetuſta ſuper phalangas cymba,
Sub capite ſtorea brevis, veſtes, pilea.
Hic erat piſcatoribus omnis labor, hæ divitiæ:
Nullus ollam habebat, nec canem: omnia *hæc* eximia
Omnia ejus venationis videbantur: paupertas ipſis amica *erat*.
Neque ullus aderat vicinus: verum undecunque ad ipſam
Afflictam caſulam ſuaviter adnatabat mare.
Nondum medium curſum confecerat currus Lunæ,
Cum piſcatores excitabat amicus labor: e palpebris autem
Somnum excutiens, hoc animis ſuis incitabant carmen.
Aſph. Mentiuntur, amice, omnes quicunque noctes dixerunt
Æſtate breves eſſe, quando dies longos affert Jupiter.
Jam enim innumerabilia vidi ſomnia, necdum tamen aurora *eſt*.
Nunquid deceptus ſum? quid hoc rei eſt? moram noctes trahunt?
Hoſp. Aſphalion, accuſas pulchram æſtatem: non enim tempus

Αὐτομάτως παρέβα τὸν ἑὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ὕπνον
Ἁ φροντὶς κόπτοισα, μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τιν.
A. Ἆρ᾽ ἔμαθες κρίνειν ποκ᾽ ἐνύπνια; χρηστὰ γὰρ εἶδον.
Οὔ σε θέλω τὠμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον·
Ὡς καὶ τὰν ἄγραν, τὠνείρατα πάντα μερίζεν.
Οὐ γὰρ νικαξῇ κατὰ τὸν νόον. οὗτος ἄριστος
Ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ᾽ ᾧ νοῦς.
Ἄλλως καὶ σχολή ἐστι. τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
Κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μηδὲ καθεύδων
Ἀΐονος ἐν ψάμμῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·
Φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τόδ᾽ ἔχειν. B. Λέγε μοι ποτὲ νυκτὸς
Ὄψιν, πάντα τεῷ δὲ λέγων μήνυσον ἑταίρῳ.
A. Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν,
(Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ,
Εἰ μέμνῃ, τᾶς γαστρὸς ἐφειδόμεθ᾽) εἶδον ἐμαυτὸν
Ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεζόμενος δὲ δόκευον
Ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
Καί τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο. καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις

Sponte tranſit curſum ſuum: ſed ſomnum
Cura excutiens, longam tibi noctem efficit.
Aſph. Nunquid interpretari didiciſti ſomnia? nam bona vidi.
Non volo te meæ viſionis eſſe expertem,
Ut ſicut piſcium prædam, ita & ſomnia omnia dividamus.
Non enim vinceris ingenio. Ille optimus
Eſt ſomniorum judex, in quo mens eſt, quæ doceat ipſum.
Nam alioqui & otium eſt. Quid enim faciat aliquis
Jacens in foliis ad mare, neque dormiens
Facile in frondibus? nam lychnum in Prytaneo
Semper prædam habere ferunt. *Hoſp.* Dic mihi noctis
Viſionem, & omnia narrans tuo indica amico.
Aſph. Veſpere ut obdormivi in marinis laboribus,
(Non eram multo cibo repletus: nam cum cœnaremus ſero,
Si meminiſti, ventri parcebamus) videbam me ipſum
In rupe conantem *piſces capere*. Sedens autem obſervabam
Piſces: ex arundine vero *ſuſpenſam* fallacem quatiebam eſcam.
Et unus ex grandibus appetivit: nam & in ſomnis

Omnis

Digitized by Google

Πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται· ἰχθύα κἠγών.
Χὠ μὲν τὠγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
Τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῶ κινήματος ἀγκύλον εἶχον.
Τὼ χέρε τεινόμεναι περικλώμενον εὗρον ἀγῶνα,
Πῶς μὲν ἕλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις;
Εἶθ' ὑπομιμνάσκων τῶ τραύματος, ἆρ' ἐμὲ νύξεις;
Καὶ νύξῃ χαλεπῶς. καὶ ὀ φεύγοντος ἔτεινα.
Ἤνυσ' ἰδὼν τὸν ἄεθλαν· ἀνήλκυσα χρύσεον ἰχθὺν,
Παντᾷ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον. εἶχε δὲ σῆμα.
Μή τι Ποσειδάων πέλει ὁ πεφιλαμένος ἰχθὺς;
Ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτης.
Ἠρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼ ἐκ τὠγκίστρω ἀπέλυσα,
Μή ποτε τῶ στόματος τἀγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
Καὶ τὸν μὲν πειστῆρσι κατῆγον ἐπ' ἠπείροιο·
Ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγευς πόδα θεῖναι,
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν.
Ταῦτά με κἀξήγειρε· τὺ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
Τὰν γνώμαν· ὅρκον γὰρ ἐγὼ, τὸν ἐπώμοσα, θαῤῥῶ.

Omnis canis oſſam auguratur: *ſic* & ego piſces.
Et ille quidem hamo adhæreſcebat, & fluebat ſanguis:
Et arundinem tenebam curvatam a motu
Manus extendens, circa hoc animal inveni certamen,
Quomodo magnum caperem piſcem exiguo ferro.
Deinde & de vulnere cogitans, num me punges? *inquam.*
Et pungeris graviter. Et cum non fugeret, extendi *manum:*
Video me confeciſſe certamen: attraxi aureum piſcem,
Undique ex auro compoſitum. Metus autem *me* tenebat,
Ne forte Neptuno dilectus eſſet piſcis,
Aut forte cæruleæ theſaurus Amphitrites.
Placide vero ego ipſum ab hamo ſolvi,
Ne hamo ex ore aurum adhæreret;
Et illum funiculis traxi in terram,
Ac juravi me poſthac in mari non amplius poſiturum eſſe pedem,
Sed in terra manſurum, & auro dominaturum.
Hæc me excitarunt: tu vero hoſpes ad id quod reſtat intende
Mentem: nam juramentum timeo, quod juravi.

B. Καὶ σύ γε μὴ τρέσσῃς· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
Χρύσεον, ὡς ἴδες, εὗρες· ἴσα δὲ ψεύδεσιν ὄψεις.
Εἰ μὲν γὰρ κνώσσων κατὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
Ἐλπιστῶν ὕπνων χάτει, τὸν σάρκινον ἰχθύν·
Μὴ σὺ θάνῃς λιμῷ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Hoſp. At tu ne verearis: non enim juraſti: nam neque piſcem
Aureum vidiſti, aut nactus es: *tales* autem viſiones ſimiles ſunt mendaciis.

Nam ſi vigilans, nec dormiens, tu loca illa perquiras,
Tum ſpes ſomniorum carneum piſcem requiret:
Ne tu moriaris fame, licet in aureis ſomniis, *h. e. aurum ſomnians.*

ARGV-

Digitized by Google

ARGUMENTUM

Idyllii XXII.

Pugnam inter Pollucem & Amycum Rebryciorum principem commemorat. Amycus, cum robore corporis, & arte pugilum ſuperaret omnes, crudelem tulit legem: Ne quis hoſpes, qui ea loca adiiſſet, inde diſcederet, quin prius ſecum caſtu decertaret. Ac cum ita multos hoſpites interfeciſſet, tandem & Pollucem, qui cum Argonautis eo venerat, ſecum decertare cogit; a quo & victus eſt.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ,

Εἰδύλλιον κβ΄.

Ὑμνέομες Λήδας τε καὶ αἰγιόχω Διὸς υἱὼ,
Κάσορα καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐρεθίζεν,
Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν.
Ὑμνέομες καὶ δὶς καὶ τὸ τρίτον ἄρσενα τέκνα
Κέρης Θεσιάδος, Λακεδαιμονίες δύ' ἀδελφὲς,
Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυρῶ ἤδη ἐόντων,
Ἵππων θ' αἱματόεντα ταρασσομένων καθ' ὅμιλον,
Ναῶν θ' αἳ δύνοντα καὶ ὠρανῶ ἐξανιόντα
Ἄσρα βιαζόμεναι, χαλεποῖς ἐνέκυρσαν ἀήταις·
Οἱ δὲ, σφέων κατὰ πρύμναν ἀείραντες μέγα κῦμα,

GEMINI,

Idyllion XXII.

Hymno celebramus Jovis ægiochi Ledæque filios,
Caſtorem & terribilem Pollucem in certamine pugilum,
Cum manus cinxit mediis bubulis loris, *i. caſtibus*.
Canimus bis terque maſculos filios
Filiæ Theſtii (*i. Leda*) Lacedæmonios geminos fratres,
Hominum ſervatores in *acie* novaculæ jam exiſtentium,
Et equorum turbatorum in cruento *hominum* cœtu:
Et navium, quæ occidentia & cœlo orientia
Aſtra implorantes, in graves inciderunt ventorum flatus:
Qui a puppi ipſarum extollentes ingentem undam,

Aut

Digitized by Google

Ἠὲ καὶ ἐκ πρώραθεν, ἢ ὅππᾳ θυμὸς ἑκάστου,
Εἰς κοίλαν ἔῤῥιψαν, ἀνέῤῥηξαν δ' ἄρα τοίχους
Ἀμφοτέρους· κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,
Εἰκῇ ἀποκλασθέντα· πολὺς δ' ἐξ οὐρανοῦ ὄμβρος
Νυκτὸς ἐφερπύσας· παταγεῖ δ' εὐρεῖα θάλασσα,
Κοπτομένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.
Ἀλλ' ἔμπης ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας
Αὐτοῖσι ναύταισιν οἰομένοις θανέεσθαι.
Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος· νεφέλαι δὲ διέδραμον ἄλλυδις ἄλλαι·
Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ
Φάτνη, σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα.
Ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοηθόοι, ὦ φίλοι ἄμφω,
Ἱππῆες, κιθαρισταὶ, ἀεθλητῆρες, ἀοιδοί.
Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν;
Ἀμφοτέρους ὑμνέων, Πολυδεύκεα πρῶτον ἀείσω.

Ἡ μὲν ἄρα προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας
Ἀργὼ, καὶ νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου,

Aut etiam a prora, aut unde cuique libet *ventorum*,
In cavam *navem* infuderunt, ruperuntque latera
Utraque; pendent autem cum velo inſtrumenta omnia,
Temere diſrupta: plurimus vero e cœlo imber
Sub noctem ſubſequens: cum fremitu reſonat amplum mare
Pulſatum *ventorumque* flatibus & valida grandine.
Attamen vos etiam ex profundo retrahitis naves,
Una cum ipſis nautis, qui ſe morituros eſſe putabant:
Statim vero venti deſinunt, & mitis tranquillitas *oritur*
Per mare, nebulæque diffugere aliæ alio:
Et rurſum apparent urſæ, atque inter medios aſinos obſcurum
Præſepe, ſignificans ad navigationem ſerena omnia.
O ambo mortalibus auxiliatores, o amici ambo,
Equites, citharittæ, pugiles, cantores.
Utrum de Caſtore prius, an de Polluce incipiam canere?
Utroſque hymno celebrans, de Polluce prius canam.
Ipſa quidem cum effugiſſet petras in unum concurrentes
Argo, & nivoſi ſævum os Ponti,

Βέβρυκας εἰσαφίκανε, θεῶν φίλα τέκνα φέροισα·
Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐκ
Τοίχων ἄνδρες ἔβαινον Ἰησονίης ἀπὸ νηός.
Ἐκβάντες δ' ἐπὶ θῖνα βαθὺν, καὶ ὑπήνεμον ἀκτὴν
Εὐνάς τ' ἐςόρνυντο, πυρειά τε χερσὶν ἐνώμων.
Κάςωρ δ' αἰολόπωλος ὅ, τ' οἰνωπὸς Πολυδεύκης,
Ἄμφω ἐρημάζεσκον, ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.
Παντοίην δ' ἐν ὄρει θηεύμενοι ἄγριον ὕλην,
Εὗρον ἀέναον κράναν ὑπὸ λισσάδι πέτρῃ
Ὕδατι πεπληθυῖαν ἀκηράτῳ· αἱ δ' ὑπένερθεν
Ἄμμοι κρυςάλλῳ ἠδ' ἀργύρῳ ἰνδάλλοντο
Ἐκ βυθοῦ. ὑψηλαὶ δὲ πεφύκεσαν ἀγχόθι πεῦκαι,
Λεῦκαί τε, πλάτανοί τε, καὶ ἀκρόκομοι κυπάρισσοι,
Ἄνθεά τ' εὐώδη, λασίαις φίλα ἔργα μελίσσαις,
Ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε,
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληραῖσι τεθλασμένος οὔατα πυγμαῖς·
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πελώρια, καὶ πλατὺ νῶτον,

Ad Bebrycas pervenit, Deorum caros liberos vehens, *i. heroas*.
Ibi unam multi per ſcalam, ex utriſque
Navis parietibus viri deſcendebant ex nave Jaſonia.
Egreſſi autem in litus profundum, & ventoſam *maris* oram,
Toros ſternebant: & vaſa quæ ad ignem ponerent, manibus verſabant.
Caſtor autem eques, & fuſcus Pollux,
Ambo in ſolitudine vagabantur, deerrantes a ſociis.
Copioſam autem & immenſam in monte ſpectantes ſilvam,
Invenerunt fontem perennem ſub ardua rupe,
Plenum pura aqua: atque infra
Alii fontes cryſtallo & argento ſimiles erant
Ex imo fundo *ſcaturientes*. Sublimes autem prope natæ erant tædæ,
Populique, plantanique & frondoſæ cupreſſi,
Floreſque odoriferi, gratum opus hirtis apiculis,
Qui ſub finem veris vigent in pratis.
Ibi vir immanis ſedem habens, ſub dio manebat,
Sævus aſpectu, cui duris cæſtibus aures erant fractæ:
Pectus eminebat rotundum inſtar globi, & latum dorſum,

Carne

Σαρκὶ σιδαρείῃ, σφυρήλατος οἷα κολοσσός·
Ἐν δὲ μύες στερεοῖσι βραχίοσιν ἄκρον ὑπ' ὦμον
Ἕστασαν, ἠΰτε πέτροι ὀλοοίτροχοι, οὕς τε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλαις περιέξεσε δίναις.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ αὐχένος ἠωρεῖτο
Ἄκρων δέρμα λέοντος ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.
Τὸν πρότερος προσέειπεν ἀεθλοφόρος Πολυδεύκης·
Π. Χαῖρε ξεῖν', ὅστ' ἐσσί· τίνες βροτοὶ, ὧν ὅδε χῶρος;
Α. Χαίρω πῶς, ὅτε τ' ἄνδρας ὁρῶ τοὺς μήποτ' ὄπωπα;
Π. Θάρσει· μήτ' ἀδίκους, μήτ' ἐξ ἀδίκων φάθι λεύσσειν.
Α. Θαρσέω· κοὐκ ἐκ σεῦ με διδάσκεσθαι τόδ' ἔοικεν.
Π. Ἄγριος εἶ, πρὸς πάντα παλίγκοτος, ἢ ὑπερόπτης.
Α. Τοιόσδ' οἷον ὁρᾷς· τῆς σῆς γε μεν οὐκ ἐπιβαίνω.
Π. Ἔλθοις, καὶ ξενίων γε τυχὼν, πάλιν οἴκαδ' ἱκάνοις.
Α. Μήτε σύ με ξείνιζε· τά τ' ἐξ ἐμεῦ οὐκ ἐν ἑτοίμῳ.
Π. Δαιμόνι', οὐδ' ἂν τοῦ γε πιεῖν ὕδατος σύ γε δοίης;
Α. Γνώσεαι, εἴ σε δίψος ἀνειμένα χείλεα τείρει.

Carne ferrea, quaſi malleis fabricatus inſtar coloſſi.
In validis autem brachiis muſculi ſub ſummo humero
Extabant, ſeu ſcopuli rotundi, quos volvens
Torrens fluvius magnis circumpolivit gurgitibus.
A dorſo vero & collo pendebat
Pellis leonis, ab extremis ſuſpenſa pedibus.
Eum Pollux in certamine pugilum victor prior alloquebatur:
Poll. Salve hoſpes, quicunque es: quinam ſunt homines, quorum hic eſt locus?
Am. Quomodo ſalvus ſim, cum videam homines, quos nunquam vidi?
Poll. Bono animo ſis: neque injuſtos, neque ex injuſtis natos te videre exiſtima.
Am. Bono ſum animo: neque a te hoc me diſcere oportet.
Poll. Ferox es, & ad omnia iracundus, & ſuperbus.
Am. Talis ſum qualem *me* vides: attamen tuam non calco, *ſ. terram.*
Poll. Venias, & dona adeptus hoſpitalia rurſum domum redeas.
Am. Neque tu me hoſpitio accipias: quæque a me accipienda, ea non ſunt in promptu.
Poll. Age o bone, an non concedes de hac aqua bibere?
Am. Scies, cum tibi ſitis remiſſa labra cruciabit.

Pollux.

Π. Ἄργυρος, ἢ τίς ὁ μισθὸς, ἐρεῖς, ῷ κέν σε πίθοιμεν;
Α. Εἷς ἑνὶ χεῖρας ἄειρον ἐναντίος ἀνδρὶ καταστάς.
Π. Πυγμάχος, ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματα δ' ὀρθά;
Α. Πὺξ διατεινάμενος σφετέρης μὴ φείδεο τέχνης.
Π. Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἐμοὺς συνερείσω ἱμάντας;
Α. Ἐγγύς. ὁρᾷς οὐ σύ μ'; Ἄμυκος κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.
Π. Ἦ καὶ ἄεθλον ἑτοῖμον, ἐφ' ᾧ δηρισσόμεθ' ἄμφω;
Α. Σὸς μὲν ἐγὼ, σὺ δ' ἐμὸς κεκλήσεαι, εἴ κε κρατήσω.
Π. Ὀρνίχων φοινικολόφων τοιοίδε κυδοιμοί.
Α. Εἴτ' οὖν ὀρνίχεσσιν ἐοικότες, εἴτε λέουσι,
Γενόμεθ', οὐκ ἄλλῳ γε μαχεσσαίμεθ' ἐπ' ἀέθλῳ.
Ἦ ῥ' Ἄμυκος, καὶ κόχλον ἑλὼν μυκάσατο κοῖλον.
Οἱ δὲ θοῶς συνάγερθεν ὑπὸ σκιερὰς πλατανίστους,
Κόχλω φυσαθέντος, ἀεὶ Βέβρυκες κομόωντες.
Ὡς δ' αὔτως ἥρωας ἰὼν ἐκαλέσσατο πάντας
Μαγνήσσης ἀπὸ ναὸς ὑπείροχος ἐν δαῒ Κάστωρ.
Οἱ δ', ἐπεὶ οὖν σπείραισιν ἐκαρτύναντο βοείαις
Χεῖρας, καὶ περὶ γυῖα μακροὺς ἕλιξαν ἱμάντας,

Pollux. Argento, aut quæ ſit merces, dicas, qua tibi perſuadeamus.
Amyc. Unus contra unum manus attolle, adverſus virum conſiſtens
Pugil, aut etiam pedibus figens crus: oculos vero rectos
Pugilice intendens, veſtræ ne parcito arti.
Poll. Quis ille eſt cum quo manibus & meis confligam cæſtibus?
Am. Prope vides: non imbellis exiſtens vocabitur pugil.
Poll. An & præmium adeſt pro quo decertabimus ambo?
Am. Tuus ego, tu vero meus vocabere, ſi prævaleam.
Poll. Avium rubri-criſtium talia ſunt prœlia.
Am. Sive avibus ſimiles, ſive leonibus
Simus, non aliud certabimus ob præmium.
Dixit ſane Amycus, & cava concha accepta inſonuit.
Tunc celeriter convenerunt ſub umbroſam platanum,
Concha inflata, Bebryces ſemper comam alentes.
Sic & heroas abiens evocavit omnes
Magneſia e navi præſtans in pugna Caſtor.
Illi igitur cum ſpiris muniviſſent bubulis
Manus, & circum membra innexuiſſent longa lora,

Ἐς μέσσον σύναγον, φόνον ἀλλάλοισι πνέοντες.
Ἔνθα πολὺς σφισι μόχθος ἐπειγομένοισιν ἐτύχθη,
Ὁππότερος κατὰ νῶτα λάβῃ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ' ἰδρείῃ μέγαν ἄνδρα παρήλυθες, ὦ Πολύδευκες·
Βάλλετο δ' ἀκτίνεσσιν ἅπαν Ἀμύκοιο πρόσωπον.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν θυμῷ κεχολωμένος ἵετο πρόσσω
Χερσὶ τιτυσκόμενος· τοῦ δ' ἄκρον τύψε γένειον
Τυνδαρίδης ἐπιόντος. ὀρίνθη δὲ πλέον ἢ πρὶν,
Σὺν δὲ μάχαν ἐτίναξε, πολὺς δ' ἐπέκειτο νενευκὼς
Ἐς γαῖαν. Βέβρυκες δ' ἐπαΰτεον· ἐκ δ' ἑτέρωθεν
Ἥρωες κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσύνεσκον,
Δειδιότες μή πως μιν ἐπιβρίσας δαμάσειε
Χώρῳ ἐνὶ στεινῷ Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.
Ἦτοι ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα παριστάμενος Διὸς υἱὸς
Ἀμφοτέραισιν ἄμυσσεν ἀμοιβαδίς· ἔσχεθε δ' ὁρμῆς
Παῖδα Ποσειδάωνος, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα.
Ἔστη δὲ πληγαῖς μεθύων· ἐκ δ' ἔπτυσεν αἷμα
Φοίνιον· οἱ δ' ἅμα πάντες ἀριστῆες κελάδησαν,

In medium congreſſi ſunt, cædem ſibi muto ſpirantes.
Ibi magnus ipſis labor annitentibus fuit,
Uter poſt tergum acciperet lumen ſolis:
Sed ſolertia virum ingentem antevertiſti, o Pollux:
Feriebatur vero *ſolis* radiiis totus Amyci vultus.
At ipſe animo iratus, pergebat ultra,
Manibus ictum dirigens: hujus autem ſummam percuſſit genam
Tyndarides irruentis. Commotus eſt autem magis quam antea,
Pugnamque concitavit: & multum incumbebat, inclinans ſe
In terram. Bebryces vero acclamabant; ex altera autem parte
Heroës fortem Pollucem confirmabant,
Metuentes ne quo modo ipſum obruens ſuperaret
In loco anguſto vir Tityo (*Terræ filio*) ſimilis.
At ille hinc & inde inſtans Jovis filius,
Ambabus manibus laniabat alternis, & ab impetu cohibebat
Filium Neptuni, quamvis immanem exiſtentem.
At ille ſtabat plagis ebrius, & expuebat ſanguinem
Cruentum: principes vero omnes exclamaverunt,

Ὡς ἴδον ἕλκεα λυγρὰ περὶ στόμα τε γναθμές τε·
Ομματα δ' οἰδήσαντος ἀπεστείνωτο προσώπου.
Τὸν μὲν ἄναξ ἐτάραξεν, ἐτώσια χερσὶ προδεικνὺς
Πάντοθεν· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἀμηχανέοντ' ἐνόησε,
Μέσσας ῥινὸς ὕπερθε κατ' ὀφρύος ἤλασε πυγμὴν,
Πᾶν δ' ἀπέσυρε μέτωπον ἐς ὀστέον. αὐτὰρ ὁ πλαγεὶς,
Ὕπτιος ἐν φύλλοισι τεθαλόσιν ἐξετανύσθη·
Ἔνθα μάχη δριμεῖα πάλιν γένετ' ὀρθωθέντος·
Ἀλλάλους δ' ὄλεκον στερεοῖς θείνοντες ἱμᾶσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐς στῆθός τε καὶ ἔξω χεῖρας ἐνώμα
Αὐχένος ἀρχαγὸς Βεβρύκων· ὁ δ' ἀεικέσι πλαγαῖς
Πᾶν συνέφυρε πρόσωπον ἀνίκατος Πολυδεύκης.
Σάρκες δ' αἱ μὲν ἱδρῶτι συνίζανον· ἐκ μεγάλου δὲ
Αἶψ' ὀλίγος γένετ' ἀνδρός· ὁ δ' αἰεὶ πάσσονα γυῖα
Ἱπτομένου φορέεσκε πόνου, χρὼς ἦδετ' ἀμείνων·
Πῶς γὰρ δὴ Διὸς υἱὸς ἀδηφάγον ἄνδρα καθεῖλεν;
Εἰπὲ θεά· σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης
Φθέγξομαι ὡς ἐθέλεις σὺ, καὶ ὅππως τοι φίλον αὐτῇ.

Ut ulcera dira viderunt circa os & genas:
Oculi vero in tumido vultu arctiores fiebant.
Illum quidem princeps conturbabat fruſtra manus protendens
Undique: verum cum ipſum deficere ſenſit,
Supra medium naſum inter ſupercilia impegit ictum,
Totamque avulſit frontem uſque ad os. At ille ſauciatus,
Supinus in foliis virentibus extenſus jacuit.
Ibi pugna aſpera iterum excitata eſt, cum ſe iterum erexiſſet.
Nam mutuo ſe vulnerabant duris cædentes cæſtibus.
At in pectus manus jactabat & extra
Cervicem princeps Bebrycum: ſed indignis plagis
Totam faciem fœdabat invictus Pollux.
Caro autem ſudore ſubſidebat; & e magno
Viro mox parvus factus eſt. At ſ. Pollux, firmiora membra
Laborem ſuſtinens ferebat, & colore fiebat melior.
Quomodo tandem Jovis filius voracem virum dejecit,
Dic Dea: tu enim noſti: ego vero aliorum interpres,
Loquar ſicut tu vis, & ut tibi gratum eſt.

Ἦ τοι ὅγε ῥέξαι τι λιλαιόμενος μέγα ἔργον,
Σκαιῇ μὲν σκαιὴν Πολυδεύκεος ἔλλαβε χεῖρα,
Δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς· ἑτέρᾳ δ᾽ ἐπιβαίνων,
Δεξιτερῆς ἤνεγκεν ἀπ᾽ αἰ λαγόνος πλατὺ γυῖον.
Καί κε τυχὼν ἔβλαψεν Ἀμυκλαίων βασιλῆα·
Ἀλλ᾽ ὅγ᾽ ὑπεξανέδυ κεφαλῇ· στιβαρᾷ δ᾽ ἄρα χειρὶ
Πλάξεν ὑπὸ σκαιὸν κρόταφον, καὶ ἐπέμπεσεν ὤμῳ·
Ἐκ δὲ χύθη μέλαν αἷμα θοῶς κροτάφοιο χανόντος.
Λαιῇ δὲ στόμα τύψε, πυκνοὶ δ᾽ ἀράβησαν ὀδόντες.
Αἰεὶ δ᾽ ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαιεῖτο πρόσωπον,
Μέχρι συνηλοίησε παρήϊα· πᾶς δ᾽ ἐπὶ γαῖαν
Κεῖτ᾽ ἀλλοφρονέων, καὶ ἀνέσχεθε, νεῖκος ἀπαυδῶν,
Ἀμφοτέρας ἅμα χεῖρας, ἐπεὶ θανάτου σχεδὸν ἦεν.
Τὸν μὲν ἄρα, κρατέων περ, ἀτάσθαλον οὐδὲν ἔρεξας,
Ὦ πύκτα Πολύδευκες· ὄμοσσε δέ τοι μέγαν ὅρκον,
Ὃν πατέρ᾽ ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνα κικλήσκων,
Μήποτ᾽ ἔτι ξείνοισιν ἑκὼν ἀνιηρὸς ἔσεσθαι.

Καὶ σὺ μὲν ὕμνησαί μοι, ἄναξ· σὲ δὲ, Κάστορ, ἀείσω

Scilicet ille magnum aliquod opus facere cupiens,
Siniſtra ſiniſtram Pollucis apprehendit manum,
Obliquus ab ictu declinans; altera vero ſubiens
Dextro extulit a latere latam manum.
Et *forte* affecutus læſiſſet Amyclæorum regem:
Verum ille elabebatur capite: & inſuper forti manu
Percuſſit ſub lævum tempus, & invaſit humerum:
Effuſus autem eſt ſtatim ater ſanguis ex hianti tempore.
Siniſtra vero percuſſit os, crebrique increpuerunt dentes:
Semper acriore pugnorum crebra ingeminatione lædebat faciem,
Donec contudit genas: totus vero *ſtratus* humi
Jacebat exanimis, & porrigebat, pugnæ renuntians,
Ambas ſimul manus, quoniam morti proximus erat.
Huic quidem, licet victor, indignum nihil feciſti,
O pugil Pollux: juravit autem tibi magnum jusjurandum,
Patrem ſuum Neptunum e mari invocans,
Quod nunquam amplius hoſpitibus volens moleſtus foret.
Et tu quidem o Princeps jam mihi hymno celebratus es: ſed & te o Caſtor canam,
Tyndarida,

Τυνδαρίδα, ταχύπωλε, δορυσσόε, χαλκεοθώραξ.

Tyndarida, celerrime eques, bellator, æreo thorace *loricate*.

ALTERA PARS HVJVS IDYLLII.

Continet monomachiam Caſtoris & Lyncei: cujus certaminis hæc cauſa fuit. Caſtor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phæben ac Talairam, Lynceo & Idæ fratribus deſponſatas. Sponſi eas bello repetiverunt: in quo bello Caſtor a Lynceo occiſus eſt, & Pollux Lyncea interemit: fuiſſetque & ipſe ab Ida interfectus, niſi Jupiter id fulmine prohibuiſſet. Sic referuntur hæc ab Ovidio, in fine quinti Faſtorum. Theocritus hic aliter narrat, ait enim Lyncea a Caſtore occiſum, & Idam fulmine a Jove interfectum.

ΤΩ μὲν ἀναρπάξαντε δύω φερέτην Διὸς υἱὼ
Δοιὰς Λευκίπποιο κόρας· δοιὼ δ' ἄρα τώ γε
Ἐσσυμένως ἐδίωκον ἀδελφεὼ, υἷ' Ἀφαρῆος,
Γαμβρὼ μελλογάμω, Λυγκεὺς καὶ ὁ καρτερὸς Ἴδας.
Ἀλλ' ὅτε τύμβον ἵκανον ἀποφθιμένου Ἀφαρῆος,
Ἐκ δίφρων ἅμα πάντες ἐπ' ἀλλάλοισιν ὄρουσαν,
Ἔγχεσι καὶ κοίλοισι βαρυνόμενοι σακέεσσι.
Λυγκεὺς δ' αὖ μετέειπεν ὑπ' ἐκ κόρυθος μέγ' ἀΰτας·
Δαιμόνιοι, τί μάχης ἱμείρετε; πῶς δ' ἐπὶ νύμφαις
Ἀλλοτρίαις χαλεποὶ, γυμναὶ δ' ἐν χερσὶ μάχαιραι;
Ἦ ὑμῖν τοι Λεύκιππος ἑὰς ἔδνωσε θύγατρας;
Ταῖσδε πολὺ προτέραις ἡμῶν γάμος οὗτος ἐν ὅρκῳ.

DUO Jovis filii raptas abducebant
Duas Leucippi filias: verum hoc duos
Celeriter perſequebantur duo fratres, filii Apharei,
Sponſi futuri, Lynceus & robuſtus Idas.
Verum ut ad tumulum pervenerunt mortui Apharei,
E curribus ſimul omnes congreſſi ſunt,
Haſtis & cavis muniti ſcutis.
Lynceus autem dixit e galea alte ſucclamans:
Infelices, cur pugnam appetitis? Quid propter ſponſas
Alienis moleſti eſtis, & ſtricti ſunt in manibus enſes?
Nobis certe Leucippus ſuas deſpondit filias
Has longe prioribus: nobis hæ nuptiæ juramento confirmatæ ſunt:

Voſque

Ὑμεῖς δ' ἐ κατὰ κόσμον, ἐπ' ἀλλοτρίοις λεχέεσσι,
Βεσὶ καὶ ἡμιόνοισι, καὶ ἀλλοτρίοις κτεάτεσσιν,
Ἄνδρα παρετρέψαθε, γάμον δ' ἐκλέψατε δώροις.
Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν
Αὐτὸς ἐγὼ ταὰς ἔειπα, καὶ ἐ πολύμυθος ἐών περ·
Οὐχ ἔτω φίλοι ἄνδρες ἀριστήεσσιν ἔοικε
Μαστεύειν ἀλόχες, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι.
Πολλαί τοι Σπάρτα, πολλαὶ δ' ἱππήλατος Ἆλις,
Ἀρκαδία τ' εὔμαλος, Ἀχαιῶν τε πτολίεθρα,
Μεσσάνα τε καὶ Ἄργος, ἅπασά τε Σισυφὶς ἀκτά·
Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται
Μυρίαι, ἔτε φυῆς ἐπιδευέες, ἔτε νόοιο·
Τάων εὐμαρὲς ὔμμιν ὀπυίειν ἅς κ' ἐθέλητε·
Ὡς ἀγαθοῖς πολέες βέλοιντό γε πενθεροὶ εἶναι·
Υ̓́μμες δ' ἐν πάντεσσι διάκριτοι ἡρώεσσι,
Καὶ πατέρες, καὶ ἄνωθεν ἅπαν πατρώϊον αἷμα.
Ἀλλὰ φίλοι τῆτον μὲν ἐάσατε πρὸς τέλος ἐλθεῖν
Νῶϊ γάμον, σφῷν δ' ἄλλον ἐπιφραζώμεθα πάντες.

Vaſque non decenter in alienos toros,
Boveſque & mulos & alienas opes *irruentes*,
Virum pervertiſtis, & nuptias furati eſtis muneribus.
Certe ſæpe vobis coram ambobus
Ipſe ego hæc dixi, etſi non verboſus ſim:
Viri amici, non ita principes decet
Ducere uxores quibus ſponſi jam ſunt parati.
Lata eſt Sparta, lata equeſtris Elis,
Et Arcadia pecoroſa, & civitates Achivorum,
Meſſeneque & Argos, & tota Siſyphia ora maritima;
Ubi puellæ ſub parentum ſuorum *cura* aluntur
Multæ, neque decora forma carentes, neque ingenio.
Ex illis facile erit vobis ducere quaſcunque volueritis.
Nam bonis multi volent ſoceri eſſe:
Vos autem inter omnes excellentes heroës eſtis,
Et patres veſtri, & a majoribus omne paternum genus.
Verum amici has ſinite ad finem procedere
Nobis nuptias: vobis alias excogitemus omnes.

Licebam

Ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δ' ἐς ὑγρὸν ᾤχετο κῦμα
Πνοιὴ ἔχοισ' ἀνέμοιο· χάρις δ' οὐχ ἕσπετο μύθοις.
Σφὼ γὰρ ἀκηλήτω καὶ ἀπηνέες. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθεσθ'· ἄμφω δ' ἄμμιν ἀνεψιὼ ἐκ πατρὸς ἐστόν.
Εἰ δ' ὑμῖν κραδία πόλεμον ποθεῖ, αἵματι δὲ χρὴ
Νεῖκος ἀναρρήξαντας ὁμοίιον ἔχθεα λῦσαι,
Ἴδας μὲν καὶ ὅμαιμος ὑμὸς, κρατερὸς Πολυδεύκης,
Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀπεχθομένης ὑσμίνης·
Νῶϊ δ', ἐγὼ Κάστωρ τε, διακρινώμεθ' Ἄρηϊ,
Ὁπλοτέρω γεγαῶτε. γονεῦσι δὲ μὴ πολὺ πένθος
Ἁμετέροις λείπωμεν· ἅλις. νέκυς ἐξ ἑνὸς οἴκου
Εἷς· ἀτὰρ ὧλλοι πάντες εὐφρανέουσιν ἑταίρους,
Νυμφίοι ἀντὶ νεκρῶν, ὑμεναιώσουσι δὲ κούρας·
Τάσδ' ὀλίγῳ τοι ἔοικε κακῷ μέγα νεῖκος ἀναιρεῖν.

Εἶπε· τὰ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλε θεὸς μεταμώνια θήσειν·
Τὰ μὲν γὰρ ποτὶ γαῖαν ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔθεντο,
Τοὶ γενεᾷ προφέρεσκον· ὁ δ' ἐς μέσον ἤλυθε Λυγκεὺς,
Σείων καρτερὸν ἔγχος ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγα πράταν·

Dicebam talia multa: ea vero in humidos fluctus abiit
Flatus venti auferens, neque gratia ſecuta eſt ſermonem:
Vos enim immites & ſævi. Sed etiam nunc
Obtemperate: ambo enim nobis fratres patrueles ex patre eſtis.
Sin autem vobis animus bellum cupit, & ſanguine oportet,
Prœlio ancipiti conſerto, odia dirimere;
Idas quidem, & conſanguineus meus fortis Pollux,
Manus inimicas continebunt a pugna:
Nos duo vero, ego & Caſtor, prœlio decertabimus,
Minores natu exiſtentes: neque parentibus nimium luctum
Noſtris relinquemus: ſatis eſt mortuus una ex domo
Unus: verum cæteri omnes amicos lætitia afficient,
Sponſi pro mortuis; ducent autem virgines
Haſce: modico malo par eſt magnum diſſidium dirimere.
Dixit: ea vero Deus non irrita facturus erat.
Ibi enim ab humeris in terram arma deponebant,
Qui ætate præſtabant: verum Lynceus in medium proceſſit,
Quatiens fortem haſtam ſub orbe ſummo ſcuti.

Eodem

Ὣς δ' αὔτως Κάστωρ ἐτινάξατο δούρατος ἀκμὰς
Καρτερός· ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι.
Ἔγχεσι μὲν πράτιστα τιτυσκόμενοι πόνον εἶχον,
Ἀλλάλων εἴ πού τι χροὸς γυμνωθὲν ἴδοιεν.
Ἀλλ' ἤτοι τὰ μὲν ἄκρα, πάρος τινὰ δηλήσασθαι,
Δοῦρ' ἐάγη, σακέεσσιν ἐν ἰτείνοισι παγέντα.
Τὼ δ' ἄορ' ἐκ κολεοῖν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις
Τεῦχον ἐπ' ἀλλάλοισι· μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Πολλὰ μὲν εἰς σάκος εὐρὺ καὶ ἱππόκομον τρυφάλειαν
Κάστωρ, πολλὰ δ' ἔνυξεν ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς
Τοῖο σάκος, φοίνικα δ' ὅσον λόφον ἵκετ' ἀκωκή.
Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα
Φάσγανον ὀξὺ φέροντος ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ
Σκαιῷ. ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν· αἶψα δὲ φεύγειν
Ὡρμάθη ποτὶ σᾶμα πατρός, τόθι καρτερὸς Ἴδας
Κεκλιμένος θᾶειτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ μεταΐξας πλατὺ φάσγανον ὦσε διαπρὸ
Τυνδαρίδας λαγόνος τε καὶ ὀμφαλοῦ· ἔγκατα δ' εἴσω

Eodem modo & Caſtor quatiebat haſtæ cuſpidem
Fortis: utrique vero criſtæ in cono galeæ nutabant.
Haſtas quidem primum dirigentes laborabant
Sicubi alter in alterius corpore partem aliquam nudam videret.
Verum extremitates, priuſquam quenquam læſiſſent,
Haſtarum frangebantur, cum in duris ſcutis fixæ eſſent.
Illi vero enſes e vaginis ſtringentes, rurſum cædem
Sibi mutuo ſtruebant, neque ulla pugnæ remiſſio fiebat.
Multum in ſcutum latum & comantem galeam
Caſtor, multum etiam percuſſit acribus oculis Lynceus
Illius ſcutum, rubram vero ad criſtam uſque gladii acies pervenit.
Hujus quidem ſummam mutilavit manum in lævo genu
Acutum enſem ferentis cedens pede Caſtor
Siniſtro: ille vero ictus abjecit enſem, & ſtatim ad fugiendum
Incitabatur ad patris ſepulchrum, ubi fortis Idas
Reclinatus ſpectabat pugnam inteſtinam virorum.
Sed irruens, latum enſem penitus adegit
Tyndarides, per ilia & umbilicum: inteſtina vero intus

Ferrum

Χαλκὸς ἄφαρ διέχευεν. ὁ δ' εἰς χθόνα κεῖτο νενευκὼς
Λυγκεὺς, κὰδ δ' ἄρα οἱ βλεφάρων βαρὺς ἔδραμεν ὕπνος.
Οὐ μὰν οὐδὲ τὸν ἄλλον ἐφ' ἑςίῃ εἶδε πατρῴῃ
Παίδων Λαοκόοσσα, φίλον γάμον ἐκτελέσαντα.
Η γὰρ ὅ γε ςάλαν Ἀφαρηΐου ἐξανέχουσαν
Τύμβω ἀναῤῥήξας ταχέως Μεσσάνιος Ἴδας
Μέλλε κασιγνήτοιο βαλεῖν σφετέροιο φονῆα·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἐπάμυνε, χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν
Μάρμαρον, αὐτὸν δὲ φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.
Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐπ' ἐλαφρῷ.
Αὐτοί γ' ἐκρατέόν τε, καὶ ἐκ κρατέοντος ἔφυσαν.

Χαίρετε Λήδας τέκνα, καὶ ἀμετέροις κλέος ὕμνοις
Ἐσθλὸν ἀεὶ πέμποιτε· φίλοι δέ τε πάντες ἀοιδοὶ
Τυνδαρίδαις, Ἑλένᾳ τε, καὶ ἄλλοις ἡρώεσσιν,
Ἴλιον οἵ διέπερσαν, ἀρήγοντες Μενελάῳ.
Ὑμῖν κῦδος, ἄνακτες, ἐμήσατο Χῖος ἀοιδὸς,
Ὑμνήσας Πριάμοιο πόλιν, καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Ἰλιάδας τε μάχας, Ἀχιλῆά τε πύργον αὐτῆς·

Ferrum ſtatim disjecit. Ille vero humi ſtratus jacebat
Lynceus, oculoſque illi gravis invaſit ſomnus.
Neque ſane alterum etiam in domo vidit paterna
Ex filiis Laocooſſa gratas nuptias perficientem.
Certe enim ille columnam, quæ in Apharei extabat
Sepulchro, erutam celeriter Meſſenius Idas
Jacere volebat in fratris ſui interfectorem:
Sed Jupiter opem tulit, manibusque illius excuſſit fabrefactum
Marmor, ipſumque flammeo combuſſit fulmine.
Sic cum Tyndaridis pugnare haud leve eſt.
Nam & ipſi fortes ſunt, & ex forti nati.

Salvete filii Ledæ, & noſtris famam hymnis
Bonam ſemper mittite. Amici enim ſunt omnes Poëtæ
Tyndaridis & Helenæ, & aliis heroïbus,
Qui Trojam exciderunt, auxilium ferentes Menelao.
Vobis, o reges, gloriam peperit Chius vates, *id eſt, Homerus*,
Carmine celebrans urbem Priami, & naves Græcorum,
Et prœlia Iliaca, & Achillem turrim belli.

῾Υμῖν αὖ καὶ ἐγὼ λιγεᾶν μειλίγματα μωσᾶν,
Οἷ' αὐταὶ παρέχωσι, καὶ ὡς ἐμὸς οἶκος ὑπάρχει,
Τοῖα φέρω. γεράων δὲ θεοῖς κάλλιστον ἀοιδή.

Vobis autem & ego ſuaviter canentium lenimina Muſarum,
Qualia ipſæ præbent, & ut domus noſtræ facultas eſt,
Talia fero. Carmen autem diis pulcherrimus honor eſt.

ARGUMENTUM

Idyllii XXIII.

Narratio de quodam infelici amatore, qui durum & inhumanum adoleſcentem amabat; a quo cum contemptus eſſet, ipſe ſibi mortem conſcivit. Et adoleſcens quoque paulo poſt interiit, ſtatua cujuſdam ruina oppreſſus. Simile argumentum eſt ſecunda Ecloga Virgilii, præterquam quod hoc magis tragicum eſt. Traditur vero hic doctrina, quod nemo debet ſuperbire propter formam: quia id bonum fragile eſt, & fugaciſſimum, & juxta dictum Poëtæ,

Forma bonum fragile eſt: quantumque accedit ad annos,
Fit minor, & ſpatio carpitur ipſa ſuo.

ΕΡΑΣΤΗΣ, ἢ ΔΥΣΕΡΩΣ,

Εἰδύλλιον κγ'.

ΑΝήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω,
Τὰν μορφὰν ἀγαθῶ, τὸν δὲ τρόπον οὐκ ἔθ' ὁμοίω.
Μίσει τὸν φιλέοντα, καὶ οὐδὲ ἓν ἅμερον εἶχε,
Κοὐκ ᾔδει τὸν ἔρωτα τίς ἦν θεὸς, ἡλίκα τόξα
Χερσὶ κρατεῖ, πῶς πικρὰ βέλη ποτὶ παιδία βάλλει.
Πάντα δὲ κἠν μύθοισι καὶ ἐν προσόδοισιν ἀτειρής.

AMATOR, vel INFELIX AMATOR,

Idyllion XXIII.

VIR quidam valde amori deditus crudelem amabat adoleſcentem,
Forma quidem bona, ſed moribus nequaquam ſimilibus *præditum*.
Oderat amantem, nec quicquam manſuetudinis habebat:
Nec norat Amorem qualis eſſet Deus, quales arcus
Manibus tenet, quomodo acerba tela in adoleſcentes conjicit.
Ubique vero & in verbis & in congreſſibus ferus.

Neque

Digitized by Google

Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον, οὐκ ἀμάρυγμα
Χείλεος, οὐκ ὄσσων λιπαρὸν σέλας, οὐ ῥοδόμαλον,
Οὐ λόγος, οὐχὶ φίλαμα τὸ κουφίζον τὸν ἔρωτα.
Οἷα δὲ θὴρ ὑλαῖος ὑποπτεύησι κυναγὼς,
Οὕτω πάντ' ἐποίει ποτὶ τὸν βροτόν· ἄγρια δ' αὐτῷ
Χείλεα, καὶ κῶραι δεινὸν βλέπον. ἦ κεν ἀνάγκᾳ,
Τᾷ δὲ χολᾷ τὸ πρόσωπον ἀμείβετο· φεῦγε δ' ἀπὸ χρὼς,
Ὕβριν τᾶς ὀργᾶς περικείμενος. ἀλλὰ καὶ οὕτως
Ἦ καλός· ἐξ ὀργᾶς δ' ἐρεθίζετο μᾶλλον ἐραστάς.
Λοίσθιον οὐκ ἤνεικε τὰ σύμφορα τᾶς Κυθερείας,
Ἀλλ' ἐλθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις,
Καὶ κύσε τὰν φλιάν. οὕτω δ' ἀνενείκατο φωνάν·

Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας,
Λάϊνε παῖ, καὶ ἔρωτος ἀνάξιε, δῶρά τοι ἦλθον
Λοίσθια ταῦτα φέρων, τὸν ἐμὸν βρόχον. οὐκ ἔτι πάρ σε,
Κῶρε, θέω λύπης τεθολωμένος· ἀλλὰ βαδίζω
Ἔνθα τύ μευ κατέκρινας, ὅπη λόγος ἦμεν ἀταρπὸν
Ξυνὸν τοῖσιν ἐρῶσι, τὸ φάρμακον ἔνθα τὸ λᾶθος·

Neque ullum flammæ ſolatium erat, non nitor
Oris, non oculorum nitidum jubar, non roſeæ genæ,
Non oratio, non oſculum leniens amorem:
Sed veluti fera ſilveſtris, *quæ* obſervat venatores,
Ita omnia faciebat erga hominem: ſæva illi erant
Labra, & oculi torvum aſpiciebant: inerat his truculentia,
Atque bili facies reſpondebat: fugiebat inde color,
Contumelia ex iracundia circumfuſus erat. Attamen etiam ſic,
Pulcher erat: ira magis incitabatur amator.
Tandem non continuit lacrymas Veneris,
Sed flevit accedens triſtem domum,
Et oſculatus eſt limen: ac ſic extulit vocem:
Sæve puer, & triſtis alumne malæ leænæ,
Saxee puer, & indigne amore, dona tibi veni
Ultima hæc ferens, nempe laqueum meum. Non enim amplius te,
Puer, volo moleſtiâ afficere iratum: ſed abeo
Quo tu me adjudicaſti; ubi fama eſt eſſe viam,
Commune amantibus remedium, ubi oblivio:

 Quam

Ἀλλὰ καὶ ἢν ὅλον αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω,
Οὐδέ κε τὼς σβέσσω τὸν ἐμὸν πόθον. ἄρτι δὲ χαίρειν
Τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. οἶδα τὸ μέλλον.
Καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει.
Καὶ τὸ ἴον καλόν ἐστιν ἐν ἔαρι, καὶ ταχὺ γηρᾷ·
Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται δ' ἁνίκα πίπτῃ.
Ἁ δὲ χιὼν λευκὰ, καὶ τάκεται δ' ἁνίκα παχθῇ·
Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικὸν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ.
Ἥξει καιρὸς ἐκεῖνος ὁπανίκα καὶ τὺ φιλάσεις,
Ἁνίκα τὰν καρδίαν ὀπτεύμενος ἁλμυρὰ κλαύσεις.
Ἀλλὰ τὺ παῖ κἂν τοῦτο πανύστατον ἁδύ τι ῥέξον·
Ὁππόταν ἐξενθὼν ἠρτημένον ἐν προθύροισι
Τοῖσι τεοῖσιν ἴδῃς, τὸν τλάμονα μή με παρένθῃς·
Στᾶθι δὲ, καὶ βραχὺ κλαῦσον· ἐπισπείσας δὲ τὸ δάκρυ,
Λῦσον τῶ σχοίνω με· καὶ ἀμφίθες ἐκ ῥεθέων σῶν
Εἵματα, καὶ κρύψον με· τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον.
Κἂν νεκρῷ χάρισαι τὰ σὰ χείλεα. μή με φοβαθῇς·
Οὐ δύναμαι ζῆν, εἴ σε διαλλάξας μ' ἐφίλασας.

Quam etiam ſi totam ori admovens exhauriam,
Nec ſic quidem reſtinxero meum deſiderium. Jam vero Vale
Tuis veſtibulis denuncio. Scio quid futurum ſit:
Et roſa pulchra eſt, & tempus eam contabefacit:
Et viola pulchra eſt in vere, & ſtatim ſeneſcit.
Candidum eſt lilium, tabeſcit vero cum decidit;
Et nix candida eſt, & liquitur cum concreverit.
Et forma puerilis pulchra eſt, ſed brevi tempore durat.
Veniet tempus illud, cum & tu amabis,
Cum corde toſto amare flebis.
Sed tu puer ſaltem hoc ultimum mihi gratum facito:
Quando egreſſus ſuſpenſum in foribus
Hiſce tuis videris, ne me miſerum prætereas:
Conſiſte autem & modicum lacrimare: libans vero lacrymam,
Solve a laqueo me, & circumda a membris tuis
Veſtimenta, & tege me: & poſtremum me oſculare:
Saltem & mortuo gratificare labris tuis. Ne me metuas:
Non poſſum reviviſcere, etſi mutatus me obſculaberis.

Tumulum

Χῶμα δέ μευ κοίλε, τὸ δ' ἐμεῦ κρύψει τὸν ἔρωτα·
Κἂν ἀπίκῃ τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον· Ὦ φίλε κεῖσαι·
Ἢν δέ γε λῆς, καὶ τοῦτο· Καλὸς δέ μοι ὤλεθ' ἑταῖρος.
Γράψον καὶ τόδε γράμμα, τό σοι τοίχοισι χαράξω,
ΤΟΥΤΟΝ ΕΡΩΣ ΕΚΤΕΙΝΕΝ, ΟΔΟΙΠΟΡΕ· ΜΗ ΠΑΡΟΔΕΥΣΗΣ,
'ΑΛΛΑ ΣΤΑΣ ΤΟΔΕ ΛΕΞΟΝ, ΑΠΗΝΕΑ ΕΙΧΕΝ ΕΤΑΙΡΟΝ.
Ὧδ' εἰπών, λίθον εἷλεν· ἐρεισάμενος δ' ἐπὶ τοίχῳ
Ἄχρι μέσων οὐδῶν φοβερὸν λίθον, ἧπτέ τ' ἀπ' αὐτῶν
Τὰν λεπτὰν χοινίδα· βρόχον δ' ἐνέβαλλε τραχήλῳ·
Τὰν ἕδραν δ' ἐκύλισσεν ὑπὲκ ποδὸς, ἠδ' ἐκρεμάσθη
Νεκρός. ὁ δ' αὖτ' ὤϊξε θύρας, καὶ τὸν νεκρὸν εἶδεν
Αὐλᾶς ἐξ ἰδίας ἠρτημένον· οὐδ' ἐτυλίχθη
Τὰν ψυχὰν, οὐ κλαῦσε νέον φόνον· ἀλλ' ἐπὶ νεκρῷ
Εἵματα πάντ' ἐμίανεν ἐφαβικά. βαῖνε δ' ἐς ἄθλως
Γυμνασῶν, καὶ τῆλε φίλων ἐπεμαίετο λουτρῶν.
Καὶ ποτὶ τὸν θεὸν ἦνθε, τὸν ὕβρισε· λαϊνέας δὲ
Εἵσατ' ἀπὸ κρηπῖδος ἐς ὕδατα. τῷ δ' ἐφύπερθεν
Ἅλατο καὶ τὤγαλμα, κακὸν δ' ἔκτεινεν ἔφαβον.

Tumulum vero mihi excavato, qui meum tegat amorem.
Cumque abieris, ter mihi iſtud acclama: O amice jaces.
Si voles, & hoc adde; Bonus mihi periit ſodalis.
Scribe & hanc inſcriptionem, quam tibi verſibus exarabo:
HUNC AMOR OCCIDIT, VIATOR, NE TRANSEAS,
SED CONSISTENS HOC DICITO, CRUDELEM HABUIT SOCIUM.
Sic locutus, accedit lapidem: & erigens ad parietem,
Uſque ad medium limen ingentem lapidem, alligavit ex illo, *ſ. limine*,
Exilem funiculum, laqueumque injecit collo,
Et ſedem devolvit a pedibus, atque pependit
Mortuus. Ille autem aperuit fores, & mortuum vidit
Ex atrio ſuo ſuſpenſum: neque delenitus eſt
Animo, nec deflevit recentem interitum, ſed in mortuo
Veſtimenta omnia polluit puerilia: ivitque ad certamen
Athletarum, & procul grata requirebat lavacra.
Et ad deum venit quem læſerat: nam lapidea
Stabat ex baſi Cupido, *eminens* ſupra aquas.
Exiliit ſimulacrum, & improbum occidit adoleſcentem:

Fluxit

Νᾶμα δ' ἐφοινίχθη· παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνά·
Χαίρετε τοὶ φιλέοντες· ὁ γὰρ μισῶν ἐφονεύθη.
Στέργετε δ' ὔμμες, ἀῖτες· ὁ γὰρ θεὸς οἶδε δικάζειν.

Fluxit ſanguis purpureus: pueri autem emergebat vox:
Valete amantes: nam qui oderat interfectus eſt.
Vos vero amicos diligite: Deus enim novit judicare.

ARGUMENTUM
Idyllii XXIV.

Hoc Idyllion totum eſt διηγηματικόν. *Primum enim commemorat, quomodo Hercules puer decem tantum natus menſes, duos immani magnitudine dracones, nocturno tempore, ut ipſum interficerent, immiſſos a Junone, manibus eliſerit ac laceraverit. Deinde vaticinium Tireſiæ refertur. Sequitur poſtea pulchra diſtributio, quibus præceptoribus Hercules quaque in arte uſus fuerit. Ait Linum illi præceptorem in literarum ac doctrinæ ſtudiis fuiſſe: ab Eumolpo vero Muſicam ipſum didiciſſe: ab aliis porro belli artes, & rei militaris ſcientiam. Pars ultima, qua vitæ ac victus ratio exponitur, intercidit. Mancum itaque ſeu mutilum hoc Idyllion, fine præciſo, habemus: ſicut & ſequenti Idyllio caput ſeu initium deeſt. Eſt vero inprimis illuſtris ac venuſta in principio hujus Idyllii imago, quum Alcmena pueros, Herculem atque Iphiclum, in ſcuto æreo, quod hoſti occiſo maritus ademerat, ponit, ſcutumque ceu cunas movet: & precationem addit, ut pueri feliciter dormiant. Dulcis hic eſt ſcuti uſus, & jucundus poſt res bello geſtas finis, pacata educatio ſobolis. Eſt vero imago futurorum præſtantium virorum, & magnorum bellatorum, qui etiam infantes in armis cubuerunt, & inter arma prima vitæ exordia ſumpſerunt. Quod autem Hercules decem menſium puer dracones elidit, ſignificatur mature eminere eam, quæ futura ſit eximia virtus. Hoc Idyllion Moſcho aut Bioni tribuunt nonnulli.*

ΗΡΑΚΛΙΣΚΟΣ,
Εἰδύλλιον κδ'.

Ἡρακλέα δεκάμηνον ἐόντα ποχ' ἁ Μιδεᾶτις
'Αλκμήνα, καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἰφικλῆα,

HERCULISCUS,
Idyllion XXIV.

Herculem, cum jam decem menſes natus eſſet, quondam Mideatis Alcmena, & nocte minorem Iphiclum,

Ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος,
Χαλκείαν κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος·
Ἁπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾶς μυθήσατο παίδων·
Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον·
Εὕδετ' ἐμὰ ψυχά, δύ' ἀδελφεώ, εὔσοα τέκνα·
Ὄλβιοι εὐνάζοισθε, καὶ ὄλβιοι ἀῶ ἵκοισθε.

Ὣς φαμένα δίνασε σάκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ὕπνος.
Ἆμος δὲ στρέφεται μεσονύκτιον ἐς δύσιν ἄρκτος,
Ὠρίωνα κατ' αὐτόν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον,
Τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πέλωρα δύω πολυμήχανος Ἥρη
Κυανέαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας
Ὦρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδόν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων
Οἴκου· ἀπειλήσασα φαγεῖν βρέφος Ἡρακλῆα.
Τὼ δ' ἐξειλυθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
Αἱμοβόρως ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
Ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἦλθον,

Cum ambos laviſſet, & lacte repleviſſet,
Poſuit ſuper ſcutum æreum, quod Pterelæ
Amphitryo pulchram armaturam ademerat interfecto.
Tangens vero mulier puerorum capita, ſic dixit:
Dormite pueri mei dulcem & excitabilem ſomnum:
Dormite animi mei, fratres duo, incolumes liberi:
Felices dormiatis, & felices auroram conſequamini.
Sic locuta, movit ſcutum grande: illos autem occupavit ſomnus.
Cum vero media nocte urſa ad occaſum vertitur,
Juxta Orionem ipſum, ille autem latum oſtendit humerum;
Tunc horrenda monſtra duo inſidioſa Juno,
Cæruleis horrentes ſpiris dracones,
Immiſit ad latum limen, ubi ſunt cavæ poſtes januæ
Domus; minis inſtigans ut devorarent infantem Herculem.
Illi vero provoluti in terra, ventres ambo
Cruorivoros volvebant: ab oculis mala flamma
Euntibus lucebat, noxiumque expuebant venenum.
Verum ubi jam prope pueros venerunt, ora lambentes,

Tunc

Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέγροντο (Διὸς νοέοντος ἅπαντα)
Ἀλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
Ἤτοι ὄγ' εὐθὺς ἄϋσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
Κοίλου ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναιδέας εἶδεν ὀδόντας,
Ἰφικλέης. οὖλαν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν,
Φευγέμεν ὁρμαίνων. ὁ δ' ἐναντίος εἴχετο χερσὶν
Ἡρακλέης· ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ,
Δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τέτυκται
Οὐλομένοις ὀφίεσσι, τὰ καὶ θεοὶ ἐχθαίροντι.
Τὼ δ' αὖτε σπείρησιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα
Ὀψίγονον, γαλαθηνὸν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρυν.
Ἂψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογέοιεν ἀκάνθας,
Δεσμοῦ ἀναγκαίου πειρώμενοι ἔκλυσιν εὑρεῖν.
Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς, καὶ ἐπέγρετο πράτα.
Ἄνσταθ' Ἀμφιτρύων· ἐμὲ γὰρ δέος ἴσχει ὀκνηρόν·
Ἄνστα, μηδὲ πόδεσσι τεοῖς ὑπὸ σάνδαλα θείης.
Οὐκ ἀΐεις παίδων ὁ νεώτερος ὅσσον ἀϋτεῖ;
Οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί που οἵδε τε τοῖχοι

Tunc illi experrecti ſunt (Jove proſpiciente omnia)
Alcmenæ cari pueri: lux autem domo extitit.
Et alter quidem ſtatim exclamavit, ubi malas beſtias ſenſit
Super cavum ſcutum, & obſcœnos vidit dentes
Iphiclus, mollemque pedibus calcitrando disjecit lænam,
Fugere cupiens: alter autem adverſus hærebat manibus
Hercules, amboſque gravi innexuit vinculo,
Comprimens jugulum, ubi mala venena ſedem habent
Perniciosis ſerpentibus, quæ etiam dii oderunt.
Illi autem ſpiris volvebantur circum puerum
Tarde genitum, lactentem, nec ſub nutrice unquam vagientem.
Mox vero rurſus *ſpiras* ſolverunt, cum defatigati eſſent ſpinis *dorſi*,
Vinculi violenti conantes ſolutionem invenire.
Alcmena autem audivit clamorem, & prima expergefacta eſt;
Surge Amphitryo: me enim metus tenet formidoloſus:
Surge, neque pedibus tuis ſandalia ſubjicias.
Audiſne filiorum minor natu quam clamat?
Non ſentis quod nocte intempeſta adhuc hi parietes

Omnes

Πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας;
Ἔςι τί μοι κατὰ δῶμα νεώτερον, ἔςι, φίλ' ἀνδρῶν.
Ὣς φάθ'. ὁ δ' ἐξ εὐνᾶς ἀλόχῳ κατέβαινε πιθήσας·
Δαιδάλεον δ' ὥρμησε μετὰ ξίφος, ὅρ' οἱ ὕπερθε
Κλιντῆρος κεδρίνω περὶ πασσάλῳ αἰὲν ἄωρτο.
Ἤτοι ὅγ' ὠριγνᾶτο νεοκλώςω τελαμῶνος,
Κȣφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν, μέγα λώτινον ἔργον.
Ἀμφιλαφὴς δ' ἄρα παςὰς ἐνεπλήσθη πάλιν ὄρφνης.
Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας·
Οἴσετε πῦρ ὅτι θᾶσσον ἀπ' ἐχαρεῶνος ἑλόντες,
Δμῶες ἐμοὶ, ςιβαρὼς δὲ θυρᾶν ἀνακόψατ' ὀχῆας·
Ἄνςατε δμῶες ταλασίφρονες. αὐτὸς ἀΰτει.
Οἱ δ' αἶψα προγένοντο λύχνοις ἅμα δαιομένοισι
Δμῶες· ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάςȣ.
Ἤτοι ἄρ' ὡς εἴδοντ' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα
Θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα,
Συμπλήγδην ἰάχησαν· ὁ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρύωνα
Ἑρπετὰ δεικανάεσκεν· ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων

Omnes collucent, cum nondum ſit clara aurora?
Aliquid mihi novi eſt in domo, eſt, care vir.
Sic ait: ille vero e lecto deſcendit, conjugi obtemperans,
Affabrefactum ad enſem properabat, qui illi ad caput
Lectuli cedrini a clavo ſemper ſuſpenſus erat.
Petebat recens contextum lorum,
Levans altera manu vaginam, magnum e loto opus.
Amplus autem thalamus rurſum caligine repletus eſt.
Tunc famulos clamore vocavit, gravem ſomnum efflantes,
Afferte quam celerrime ignem e foco arreptum,
Famuli mei; & firma januarum removete repagula.
Surgite famuli operum patientes. *Sic* ipſe clamabat:
Illi vero ſtatim aderant una cum lychnis ardentibus
Famuli: & domus, cum pro ſe quiſque feſtinaret, repleta eſt.
Sane ut viderunt Herculum parvulum
Belluas duas tenaciter manibus teneris prementem
Conſtrictim, exclamarunt: ille vero ad patrem Amphitryonem
Serpentes *comprehenſos* porrigobat, & alte exiliebat gaudens

Κωροσύνα· γελάσας δὲ, πάρος κατέθηκε ποδοῖιν
Πατρὸς ἑοῦ θανάτῳ κεκαρωμένα δεινὰ πέλωρα.
Ἀλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον βάλε κόλπον
Ξηρὸν ὑπαὶ δείους ἀκράχολον Ἰφικλῆα·
Ἀμφιτρύων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θέτο χλαῖναν
Παῖδα· πάλιν δ' ἐς λέκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοίτου.

Ὄρνιθες τρίτον ἄρτι τὸν ἔσχατον ὄρθρον ἄειδον,
Τειρεσίαν τόκα μάντιν, ἀλαθέα πάντα λέγοντα,
Ἀλκμήνα καλέσασα, χρέος κατέλεξε νεοχμὸν,
Καί νιν ὑποκρίνεσθαι, ὅπως τελέεσθαι ἔμελλεν,
Ἠνώγει· Μηδ', εἴ τι θεοὶ νοέοντι πονηρὸν,
Αἰδόμενος ἐμὲ κρύπτε. καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι
Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει,
Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.

Τὼς ἔλεγεν βασίλεια· ὁ δ' ἀνταμείβετο τοίως·
Θάρσει ἀριστοτόκεια γύναι, Περσήϊον αἷμα.
Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων,
Πολλαὶ Ἀχαιϊάδων μαλακὸν περὶ γούνατι νᾶμα

Pueriliter: cumque riſu ad pedes abjecit
Patris ſui, morte ſopita horrenda monſtra.
Alcmena deinde in ſuum conjecit gremium,
Exanimatum metu bilioſum Iphiclum.
Amphitryo vero alterum ſub agninam poſuit lænam
Puerum, & iterum ad lectum rediit ut dormiret.
Galli tertium jam ultimum diluculum cantu judicabant.
Tunc Tireſiam vatem vera omnia dicentem
Alcmena cum vocaſſet, portentum expoſuit recens:
Et ipſum reſpondere, quid eventurum eſſet,
Juſſit: Et ne ſi quid (*inquit*) Dii adverſi cogitant,
Reveritus me celes: non enim effugere poſſunt
Homines, id quod Parca per fila ſua urget,
Vates Eueride: admodum ſapientem te doceo.
Sic locuta eſt regina: ille autem tali modo reſpondit:
Confide mulier optimæ prolis genitrix, nata ex ſanguine Perſei.
Per meum dulce lumen, quod olim ab oculis meis receſſit,
Multæ Achaiades, mollia fila inter genua

Manibus

Χερὶ κατατρίψοντι, ἀκρέσπερον ἀείδοισαι
Ἀλκμήναν ὀνομαστί· σέβας δ' ἔσῃ Ἀργείαισι.
Τοῖος ἀνὴρ ὅδε μέλλει ἐς ὠρανὸν ἄστρα φέροντα
Ἀμβαίνειν, τεὸς υἱὸς, ἀπὸ στέρνων πλατὺς ἥρως·
Οὗ καὶ θηρία πάντα καὶ ἀνέρες ἥσσονες ἄλλοι.
Δώδεκά οἱ τελέσαντι πεπρωμένον ἐν Διὸς οἰκῆν
Μόχθως· θνητὰ δὲ πάντα πυρὰ Τραχίνιος ἑξεῖ.
Γαμβρὸς δ' ἀθανάτων κεκλήσεται, οἳ τάδ' ἐπῶρσαν
Κνώδαλα φωλεύοντα βρέφος διαδηλήσασθαι.
Ἔσται δὴ τοῦτ' ἆμαρ, ὁπηνίκα νεβρὸν ἐν εὐνᾷ
Καρχαρόδων σίνεσθαι ἰδὼν λύκος οὐκ ἐθελήσει.
Ἀλλὰ, γύναι, πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκτον ἔστω,
Κάγκανα δ' ἀσπαλάθω ξύλ' ἑτοιμάσατ', ἢ παλιούρω,
Ἢ βάτω, ἢ ἀνέμῳ δεδονημένον αὖον ἄχερδον·
Καῖε δὲ τώδ' ἀγρίῃσιν ἐπὶ σχίζῃσι δράκοντε
Νυκτὶ μέσᾳ, ὅκα παῖδα κανῆν τεὸν ἤθελον αὐτοί.
Ἦρι δὲ, συλλέξασα κόνιν πυρὸς ἀμφιπόλων τις,
Ῥιψάτω εὖ μάλα πᾶσαν ὑπὲρ ποταμοῖο φέρουσα,

Manibus verſabunt, extremo veſpere cantu celebrantes
Alcmenam nominatim: reverenter colent te mulieres Argivæ.
Talis hic vir in aſtriferum cœlum
Aſcenſurus eſt filius tuus lato pectore heros:
A quo & belluæ omnes, & alii viri ſuperabuntur.
Illi in fatis eſt, ubi duodecim perfecerit, in domo Jovis habitare,
Labores: & pyra Trachinea quicquid illi mortale eſt abſumet.
Gener autem Immortalium vocabitur, qui hæc excitarunt
Monſtra ſpeluncis occulta, *ut* puerum læderent.
Tempus erit illud, quando hinnulum in ſuo luſtro
Serratis dentibus lupus videns, lædere non volet.
Verum Domina, vide ut ignis tibi ſub cinere paratus ſit,
Et ligna arida aſpalathi inſtruite, vel paliuri,
Vel rubi, vel vento agitatum ſiccum acherdum:
In ſilveſtribus hiſce lignis ſectis combure hos dracones
Media nocte, quando puerum tuum occidere ipſi volebant.
Sub auroram vero aliqua ex ancillis collectum cinerem
Projiciat bene omnem, ad fluvium ferens,

Ῥωγάδας ἐς πέτρας, ὑπερούριον· ἂψ δὲ νέεσθαι
Ἄστρεπτος. καθαρῷ δὲ πυρώσατε δῶμα θεείῳ
Πρᾶτον· ἔπειτα δ' ἅλεσσι μεμιγμένον (ὡς νενόμισται)
Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ἐστεμμένον ἀβλαβὲς ὕδωρ·
Ζηνὶ δ' ἐπιρρέξαι καθυπερτέρῳ ἄρσενα χοῖρον·
Δυσμενέων αἰεὶ καθυπέρτεροι ὡς τελέθοιτε.

Φᾶ, καὶ ἐρωήσας ἐλεφάντινον ᾤχετο δίφρον
Τειρεσίας, πολλοῖσι βαρύς περ ἐὼν ἐνιαυτοῖς.
Ἡρακλέης δ' ὑπὸ ματρὶ, νέον φυτὸν ὡς ἐν ἀλωᾷ,
Ἐτρέφετ', Ἀργείου κεκλημένος Ἀμφιτρύωνος.
Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν,
Υἱὸς Ἀπόλλωνος, μελεδωνεὺς ἄγρυπνος ἥρως·
Τόξον δ' ἐντανύσαι καὶ ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν,
Εὔρυτος, ἐκ πατέρος μεγάλαις ἀφνειὸς ἀρούραις.
Αὐτὰρ ἀοιδὸν ἔθηκε καὶ ἄμφω χεῖρας ἔπλαξε
Πυξίνᾳ ἐν φόρμιγγι Φιλαμμονίδας Εὔμολπος.
Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες
Ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν, ὅσσα τε πύκται

In petras præruptas, in ventum ſecundum: ſtatimque redeat,
Non reſpectans: & puro luſtrate domum ſulphure
Primum, deinde ſale mixta (ut conſuetum eſt)
Ramoque virenti coronata, aſpergite pura aqua.
Jovi autem mactate ſupremo maſculum porcum,
Ut hoſtibus *veſtris* ſemper ſuperiores ſitis.
Dixit, & recedens ad eburneum currum abiit
Tireſias, etſi multis annis gravis erat.
Hercules vero apud matrem, ſicut tenera planta in viridario,
Alebatur, Argivi *filius* dictus Amphitryonis.
Literas quidem puerum ſenex docuit Linus,
Filius Apollinis, procurator diligens, pervigil heros:
Arcum autem tendere, & certum eſſe ſagittæ jaculatorem,
Eurytus a majoribus amplis locuples arvis.
Sed cantorem eum fecit, & ambas manus formavit
In buxea cithara Philammonides Eumolpus.
Quomodo vero a cruribus podicem invertentes ex Argo viri
Seſe muto luctando ſupplantant, & quomodo pugiles

Sævi

Δεινοὶ ἐν ἱμάντεσσιν, ἅ, τ' εἰς γαῖαν προπεσόντες
Πυγμάχοι ἐξεύροντο παλαίσματα σύμφορα τέχνᾳ,
Πάντ' ἔμαθ' Ἑρμείαο διδασκόμενος παρὰ παιδὶ
Ἁρπαλύκῳ Φανοπῆϊ· τὸν οὐδ' ἂν τηλόθι λεύσσων
Θαρσαλέως τις ἔμεινεν ἀεθλεύοντ' ἐν ἀγῶνι·
Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ.
Ἵππως δ' ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι, καὶ περὶ νύσσαν
Ἀσφαλέως κάμπτοντα τροχῷ σύριγγα φυλάξαι,
Ἀμφιτρύων ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἐδίδασκεν
Αὐτός· ἐπεὶ μάλα πολλὰ θοῶν ἐξήρατ' ἀγώνων
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια· καὶ οἱ ἀαγεῖς
Δίφροι, ἐφ' ὧν ἐπέβαινε, χρόνῳ διέλυσαν ἱμάντας.
Δούρατι δὲ προβολαίῳ, ὑπ' ἀσπίδι νῶτον ἔχοντα,
Ἀνδρὸς ὀρέξασθαι, ξιφέων τ' ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν·
Κοσμῆσαί τε φάλαγγα, λόχον τ' ἀναμετρήσασθαι
Δυσμενέων ἐπιόντα, καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι,
Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαεν, φυγὰς Ἄργεος ἐλθὼν,
Ὁππόκα κλᾶρον ἅπαντα καὶ οἰνόπεδον μέγα Τυδεὺς

Sævi cæſtibus, & quæ in terram ruentes
Luctatores invenerunt certamina idonea arti,
Omnia hæc didicit edoctus a filio Mercurii
Harpalyco Phanopeo; cujus ne procul quidem conſpectum
Audacter quis ſuſtinuit, pugnantis in certamine:
Tale ſupercilium terribili incumbebat faciei.
Porro equos ad currum junctos educere, & circa metam
Tuto flectendo in rotis modiolos axium *ne frangantur* tueri,
Amphitryo filium ſuum amans docuit
Ipſe: quoniam multa ex velocibus reportavit certaminibus,
In equeſtri Argo precioſa munera: & illi nunquam fracti
Currus, quibus vehebatur, præ vetuſtate lora ſoluta habebant.
At *quomodo* haſta directa, tergo ſub ſcutum occultato,
Virum peteret, & gladiorum vulnera ſuſtineret,
Inſtrueretque aciem, atque inſidias diſponeret,
Hoſtes aggrediens, & equites hortaretur,
Caſtor eques docuit, quum profugus ex Argo veniſſet,
Quo tempore totum regnum & vineam magnam Tydeus

Ναῖε, παρ᾽ Αδρήϛοιο λαβὼν ἱππήλατον Ἄργος.
Κάϛορι δ᾽ ἔ τις ὁμοῖος ἐν ἀμιθέοις πολεμιϛής
Ἄλλος ἔην, πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα.

Ὧδε μὲν Ἡρακλῆα φίλα παιδεύσατο μάτηρ·
Εὐνὰ δ᾽ ἦς τῷ παιδὶ τετυγμένα ἀγχόθι πατρὸς,
Δέρμα λεόντειον, μάλα οἱ κεχαρισμένον αὐτῷ·
Δεῖπνον δὲ, κρέα τ᾽ ὀπτὰ, καὶ ἐν κανέῳ μέγας ἄρτος
Δωρικός· ἀσφαλέως κε φυτοσκάφον ἄνδρα κορέσσαι.
Αὐτὰρ ἐπ᾽ ἄματι τυννὸν ἄνευ πυρὸς αἴνυτο δόρπον.
Εἵματα δ᾽ ἐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἕννυτο κνάμας.

❁ ❁ ❁

Λείπει τὸ τέλος τῦ παρόντος Εἰδυλλίυ.

Tenebat, equeſtri Argo ab Adraſto accepto.
Caſtori autem nullus ſimilis inter heroas bellator
Alius erat, priuſquam ſenium aboleret juventam.
Sic autem Herculem cara edocuit mater,
Torus erat puero inſtructus prope patrem,
Exuvium leonis, valde illi ipſi gratum:
Prandium autem carnes aſſatæ, & grandis e caniſtro panis
Doricus, qui facile etiam foſſorem ſatiare poſſet.
Verum finito die exilem abſque igne ſumebat cœnam.
Veſtes autem non elaboratas induebat ſuper mediam ſuram.

❁ ❁ ❁

Deficit finis hujus Idyllii.

ARGUMENTUM

IDYLLII XXV.

Poëta ubique inſtituti ſui memor, de paſtoribus potiſſimum agit. Quærens hoc Idyllio Hercules Augiam, regem Elidis, locupletiſſimum paſtorem, primum incidit in ſenem quendam ex paſtoribus Augiæ: a quo ad regem, qui rus ab urbe ad inſpicienda armenta cum filio Phyleo expatiatum iverat, deducitur. Inde in urbem una eunt Hercules & Phyleus: & orto inter eundum, ut fit, ſermone, dum Phyleus immane exuvium leonis, quo Hercules tectus erat, miratur, & unde illi hæc pellis ſit, quærit; Hercules quomodo a ſe leo Nemeæus interfectus ſit, commemorat. Hæc ſumma eſt Idyllii.

ΗΡΑΚΛΗΣ ΛΕΟΝΤΟΦΟΝΟΣ,

ἢ κατά τινα ἀντίγραφα,

ΑΥΓΕΙΟΥ ΚΛΗΡΟΣ, Εἰδύλλιον κέ.

Λείπει ἡ ἀρχή.

❁ ❁ ❁

Τὸν δ' ὁ γέρων προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ,
Παυσάμενος ἔργοιο, τό οἱ μετὰ χερσὶν ἔκειτο·
Ἔκ τοι, ξεῖνε, πρόφρων μυθήσομαι, ὅσσ' ἐρεείνεις,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο.

HERCULES LEONIS INTERFECTOR, vel AUGIAE OPULENTIA,

IDYLLION XXV.

Deeſt initium.

❁ ❁ ❁

Hunc ſenex allocutus eſt vir boum paſtor,
Intermittens opus, quod illi in manibus erat:
Lubens tibi hoſpes quod quæris, dicam,
Mercurii gravem iram veritus in viis conſecrati;

5 Hunc

Τὸν γάρ φασὶ μέγιςον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρεῖον ἀνήνηταί τις ὁδίτην.
Ποῖμναι μὲν βασιλῆος ἐΰτριχες Αὐγείαο
Οὐ πᾶσαι βόσκονται ἴαν βόσιν, οὐδ' ἕνα χῶρον·
Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισοῦντος;
Αἱ δ' ἱερὸν θείοιο παρὰ ῥόον Ἀλφειοῖο,
Αἱ δ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυβότρυος· αἱ δὲ καὶ ὧδε.
Χωρὶς δὴ σηκοί σφι τετυγμένοι εἰσὶν ἑκάςοις·
Αὐτὰρ βουκολίοισι περιπλήθουσί περ ἔμπης
Πάντεσσιν νομοὶ ὧδε τεθηλότες αἰὲν ἔασι,
Μηνίου ἂμ μέγα τῖφος· ἐπεὶ μελιηδέα ποίην
Λειμῶνές τε φέρουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε
Εἰς ἅλις, ἣ ῥα βόεσσι μένος κεραῇσιν ἀέξει,
Αὖλις δέ σφισιν ἥδε τεῆς ἐπιδέξια χειρὸς
Φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα πέρην ποταμοῖο ῥέοντος,
Κείνῃ ὅθι πλατάνιςοι ἐπηετανοὶ πεφύασι,
Χλωρή τ' ἀγριέλαιος, Ἀπόλλωνος νομίοιο
Ἱερὸν ἁγνὸν, ξεῖνε, τελειοτάτοιο θεοῖο.

Hunc enim cœlicolarum maxime aiunt iraſci,
Si quis via indigentem averſetur viatorem.
Greges quidem lanigeri regis Augiæ
Non omnes in iiſdem paſcuis, aut eodem in loco paſcuntur:
Sed alii ad ripas fluentis Eliſuntis,
Alii ad ſacra fluenta divini Alphei,
Alii ad Bupraſium vitiferum: alii & hic.
Separatim illis & ſtabula extructa ſunt ſingulis.
Verum armentis, quamvis magno numero ſint, tamen
Omnibus paſcua hic virentia ſemper ſunt,
Circa magna paluſtria Menii: nam dulces herbas
Prata ferunt roſcida, & loca irrigua
Abunde, quæ cornutis bobus robur augent.
Stabulum illorum hoc ad dexteram tuam manum
Apparet, inſigne totum trans fluentem amnem,
Illic ubi platani perennes natæ ſunt,
Viridiſque oleaſter, & Apollinis a paſtoribus culti
Sacellum inviolabile, o hoſpes, perfectiſſimi dei.

Mox

Εὐθὺς δὲ σαθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις
Δέδμηνθ', οἳ βασιλῆϊ πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον
Ῥυόμεθ' ἐνδυκέως, τριπόλοις σπόρον ἐν νειοῖσιν
Ἔσθ' ὅτε βάλλοντες, καὶ τετραπόλοισιν ὁμοίας.
Οὔρους μὴν ἴσασι φυτοσκάφοι, οἳ πολυεργοὶ
Ἐς ληνὲς ἱκνεῦνται, ἐπὴν θέρος ὥριον ἔλθῃ·
Πᾶν γὰρ δὴ πεδίον τόδ' ἐύφρονος Αὐγείαο,
Πυροφόροι τε γύαι, καὶ ἀλωαὶ δενδρήεσσαι,
Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς πολυπίδακος ἀκρωρείης·
Ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ,
Ἧι δίκη οἰκήων, οἷσιν βίος ἔπλετ' ἐπ' ἀγροῖς.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἔνισπε, (τό τοι καὶ κέρδιον αὐτῷ
Ἔσσεται) οὗ τινος ὧδε κεχρημένος εἰλήλουθας.
Ἠέ τοι Αὐγείην ἢ καὶ δμώων τινὰ κείνου
Δίζεαι, οἵ οἱ ἔασιν· ἐγὼ δέ κέ τοι σάφα εἰδὼς
Πάντα μάλ' ἐξείποιμ'· ἐπεὶ οὐ σέ γε φημὶ κακῶν ἐξ
Ἔμμεναι, οὐδὲ κακοῖσιν ἐοικότα φύμεναι αὐτὸν,
Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει· ἦ ῥά νυ παῖδες

Mox & ſtabula permagna agricolis
Ædificata ſunt, qui regi multas & immenſas opes
Cuſtodimus accurate, ter ſubactis novalibus ſementem
Nonnunquam ſpargentes, & quater aratis ſimiliter.
Limites norunt plantarum foſſores, qui operoſi
Ad torcularia veniunt, cum æſtas tempeſtivà venit.
Nam omnes hi campi ſunt læti Augiæ,
Jugera frumentifera, & horti arboribus conſiti,
Uſque ad extrema montium juga, ſcaturiginibus plena:
Ad quæ loca nos opus facientes commeamus toto die;
Sicut decet famulos, quibus vita ruri peragitur.
Sed tu mihi dic (quod & tibi ipſi utile
Erit) cujus indigus huc veniſti?
Num nam Augiam, aut aliquem famulorum illius,
Quæris, qui illi ſunt? ego autem, qui certo ſcio, tibi
Omnia dicere poſſum, neque enim te ex malis ſtatuo
Eſſe ortum, neque te malis ſimilem natum:
Sicut te hæc præſtans forma decet. Certe filii

Ἀθανάτων τοιοίδε μετὰ θνητοῖσιν ἔασι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Διὸς ἄλκιμος υἱός·
Ναὶ, γέρον, Αὐγείην ἐθέλοιμί κεν ἀρχὸν Ἐπειῶν
Εἰσιδέειν· τοῦ γάρ με καὶ ἤγαγεν ἐνθάδε χρειώ.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἂρ κατὰ ἄστυ μένῃ παρὰ οἷσι πολίταις,
Δήμου κηδόμενος, διά τε κρίνησι θέμιστας,
Δμώων δή τινα τῶνδε σύ μοι φράσον ἡγεμονεῦσαι,
Ὅστις ἐπ' ἀγρῶν τῶνδε γεραίτερος αἰσυμνήτης,
Ὧι κε τὸ μὲν κ' εἴποιμι, τὸ δ' ἐκ φαμένοιο πυθοίμην.
Ἄλλου δ' ἄλλον ἔθηκε θεός γ' ἐπιδευέα φωτῶν.

Τὸν δ' ὁ γέρων ἐξαῦτις ἀμείβετο δῖος ἀγρώτης·
Ἀθανάτων, ὦ ξεῖνε, φραδῇ τινὸς ἐνθάδ' ἱκάνεις.
Ὥς τοι πᾶν, ὃ θέλεις, αἶψα χρέος ἐκτετέλεσται.
Ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
Σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ,
Χθιζός γ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος, ἤμασι πολλοῖς
Κτῆσιν ἐποψόμενος, ἥ οἱ νήριθμος ἐπ' ἀγρῶν·
Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν

Immortalium hujuſmodi inter mortales eminent.
Huic reſpondens dixit Jovis fortis filius:
Certe ſenex, Augiam cuperem Epeorum principem
Videre: ejus me huc adduxit neceſſitas:
Qui ſi in urbe eſt apud ſuos cives,
Plebem curans, & jura dicit,
Ex his famulis dic alicui, ut me ducat,
Qui ruri hic honoratior & præfectus eſt;
Cui aliquid exponere poſſim, & viciſſim ab eo referente aliquid audire.
Nam Deus alium alio indigere ſtatuit viro.
Huic ſenex viciſſim reſpondit, inclytus agricola:
Alicujus ex diis immortalibus conſilio huc veniſti, hoſpes:
Nam tibi omne negotium, quod vis, ſtatim confectum eſt.
Huc enim Augias carus Solis filius
Una cum filio ſuo illuſtri Phyleo
Heri venit ab urbe, multis diebus
Inſpecturus opes, quæ illi innumerabiles ruri ſunt.
Ita aliquando & regibus videtur in animo,

Cum

Αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος.
Ἀλλ' ἴομεν μάλα πρός μιν· ἐγὼ δέ τοι ἡγεμονεύσω
Αὔλιν ἐς ἡμετέρην, ἵνα κεν τέτμοιμεν ἄνακτα.

Ὣς εἰπὼν ἡγεῖτο· νόῳ δ' ὅ γε πολλὰ μενοίνα,
Δέρμα τε θηρὸς ὁρῶν χειροπληθῆ τε κορύνην,
Ὁππέθεν ὁ ξεῖνος· μέμαεν δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ἂψ δ' ὄκνῳ ποτὶ χεῖλος ἐλάμβανε μῦθον ἰόντα,
Μή τι οἱ οὐ κατὰ καιρὸν ἔπος ποτιμυθήσαιτο
Σπερχομένῳ. χαλεπὸν δ' ἑτέρου νόον ἴδμεναι ἀνδρός.
Τοὺς δὲ κύνες προσιόντας ἀπόπροθεν αἶψ' ἐνόησαν,
Ἀμφότερον ὀδμῇ τε χροὸς, δούπῳ τε ποδοῖιν.
Θεσπέσιον δ' ὑλάοντες ἐπέδραμον ἄλλοθεν ἄλλος
Ἀμφιτρυωνιάδῃ Ἡρακλέϊ· τὸν δὲ γέροντα
Ἀχρεῖον κλάζον τε, περίσσαινόν θ' ἑτέρωθεν.
Τοὺς μὲν ὅ γε λάεσσιν, ἀπὸ χθονὸς ὅσσον ἀείρων,
Φευγέμεν ἂψ ὀπίσω δειδίσσετο. τρηχὺ δὲ φωνῇ
Ἠπείλει μάλα πᾶσιν, ἐρητύσασκε δ' ὑλαγμοῦ·
Χαίρων ἐν φρεσὶν ᾗσιν ὅθ' οὕνεκεν αὖλιν ἔρυντο

Cum ipſi curant, domus magis ſalva eſſe.
Sed eamus ad eum, egoque tibi dux ero
In ſtabulum noſtrum, ut inveniamus regem.
Sic locutus præibat: animo vero multa cogitabat,
Exuvium feræ videns, & clavam manum implentem,
Unde hic hoſpes veniret: cupiebat autem ipſum interrogare:
Reprimebat vero cunctando intra labra ſermonem euntem,
Ne quod ei non opportune verbum diceret
Properanti. Difficile enim eſt, mentem alterius hominis noſſe.
Hos accedentes, canes procul ſtatim ſenſerunt,
Utrumque, & ab odore corporis, & pedum ſtrepitu.
Valde autem latrantes incurrerunt aliunde alius
In Amphitryoniadem Herculem; ſed ſeni
Placide latrantes adblandiebantur ab altera parte.
Hos ille lapidibus a terra tantum ſublatis
In fugam retrorſum perterrebat: aſpere vero voce
Minabatur omnibus, & cohibuit a latratu,
Animo ſuo gaudens, quod ſtabulum cuſtodirent

Digitized by Google

Αὐτοῦ γ' οὐ παρεόντος. ἔπος δ' ὅ γε τοῖον ἔειπεν·
Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες
Θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι· ὡς ἐπιμηθές!
Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν,
Ἤιδει δ' ᾧ τε χρὴ χαλεπαινέμεν, ᾧ τε καὶ οὐκί,
Οὐκ ἄν τοι θηρῶν τις ἐδήρισεν περὶ τιμῆς·
Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὔτως.

Ἦ ῥα, καὶ ἐσσυμένως ποτὶ ταὔλιον ἷξον ἰόντες.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα ποτὶ ζόφον ἔτραπεν ἵππους,
Δείελον ἦμαρ ἄγων· τὰ δ' ἐπήλυθε πίονα μῆλα
Ἐκ βοτάνης ἀνιόντα μετ' αὔλιά τε σηκούς τε.
Αὐτὰρ ἔπειτα βόες μάλα μυρίαι ἄλλαι ἐπ' ἄλλαις
Ἐρχόμεναι φαίνονθ', ὡσεὶ νέφη ὑδατόεντα,
Ὅσσά τ' ἐν οὐρανῷ εἶσιν ἐλαυνόμενα προτέρωσε
Ἠὲ νότοιο βίῃ, ἠὲ Θρηκὸς βορέαο·
Τῶν μέν τ' οὔτις ἀριθμὸς ἐν ἠέρι γίνεται ὄντων,
Οὐδ' ἄνυσις· τόσα γάρ τε μετὰ πρώτοισι κυλίνδει
Ἲς ἀνέμου, τὰ δέ τ' ἄλλα κορύσσεται αὖθις ἐπ' ἄλλοις·

Ipſo abſente: & verbum tale locutus eſt:
Papæ, quale hoc fecerunt dii reges
Animal, ut cum hominibus ſit! quam callidum!
Si ei & mens ita intelligens in pectore eſſet,
Ut intelligeret cui iraſci deberet, & cui minus,
Tum nullum animal cum hoc de honore certare poſſet.
Nunc nimis furenter iracundum, & ſævum eſt temere.
Sic dixit: & *canes* celeriter in ſtabulum regreſſi confidebant.
Interea ſol ad occaſum vertit equos,
Veſpertinum diem adducens: advenerunt autem pinguia pecora
Ex paſcuis redeuntia ad caulas & ſtabula.
Deinde boves innumeræ, aliæ poſt alias
Venientes apparebant, ſicut nubes pluvioſæ
Quam multæ in cœlo feruntur impulſæ ulterius
Vel Noti violentia, vel Threicii Boreæ:
Harum autem nullus numerus eſt in aëre exiſtentium,
Neque modus: tam multas prioribus agglomerat
Vis venti, & aliæ ſubinde aſſurgunt ſuper alias:

Tot

Τόσσ' αἰεὶ μετόπιθε βοῶν ἐπὶ βυκόλι ἤει.
Πᾶν δ' ἄῤ ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι,
Ληΐδος ἐρχομένης· στείνοντο δὲ πίονες ἀγροὶ
Μυκηθμῷ· σηκοὶ δὲ βοῶν ῥεῖα πλήσθησαν
Εἰλιπόδων· ὄϊες δὲ κατ' αὐλὰς ηὐλίζοντο.
Ἔνθα μὲν ὔτις ἕκηλος, ἀπειρεσίων περ ἐόντων,
Εἱστήκει παρὰ βυσὶν ἀνὴρ κεχρημένος ἔργυ·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἀμφὶ πόδεσσιν εὐτμήτοισιν ἱμᾶσι
Καλοπέδιλ' ἀράρισκε, παρασταδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων·
Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλαις ὑπὸ μητέρας ἵει
Πινέμεναι λιαροῖο· πέπληντο δὲ πάγχυ γάλακτος.
Ἄλλος ἀμόλγιον εἶχ', ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν·
Ἄλλος ἐσῆγεν ἔσω ταύρυς, δίχα θηλειάων.
Αὐγείης δ' ἐπὶ πάντας ἰὼν θηεῖτο βοαύλυς,
Ἥντινά οἱ κτεάνων κομιδὴν ἐτίθεντο νομῆες.
Σὺν δ' υἱός τε βίη τε πολύφρονος Ἡρακλῆος
Ὡμάρτευν βασιλῆϊ διερχομένῳ μέγαν ὄλβον.
Ἔνθα καὶ ἄῤῥηκτόν περ ἔχων ἐν στήθεσι θυμὸν

Tot ſemper retro boum armenta ibant.
Omnis utique campus implebatur, omneſque viæ,
Incedentium pecorum *multitudine:* reſonabantque pingues agri
Mugitu: ſtabula autem boum ſtatim facile repleta ſunt
Bobus flexipedibus; oves autem in caulis ſtabulabantur.
Ibi quamvis innumeri adeſſent, nullus tamen quietus
Stabat apud boves vir operis indigens.
Verum alius pedibus bene inciſis loris
Ligneas pedicas adaptabat prope adſtando mulgens:
Alius autem caris matribus caram ſobolem ſubmittebat,
Ut biberent de dulci *lacte:* prorſus autem lacte diſtentæ erant.
Alius mulctram tenebat, alius pinguem addenſabat caſeum,
Alius intus tauros agebat, ſejunctim a vaccis.
Augias vero per omnia obiens boum ſtabula, ſpectabat
Quem illi opum proventum repoſuiſſent paſtores.
Una filius, & ſapiens Hercules,
Comitabantur regem perluſtrantem ſuas magnas facultates.
Ibi quamvis animum infractum haberet in pectore

Amphy-

'Αμφιτρυωνιάδης, καὶ ἀρηρότα νωλεμὲς αἰεὶ,
'Εκπάγλως θαύμαζε βοῶν τό γε μυρίον ἔθνος
Εἰσορόων. οὐ γάρ κεν ἔφασκέ τις, οὐδὲ ἐώλπει
'Ανδρὸς ληΐδ' ἑνὸς τόσσην ἔμεν, οὐδὲ δέκ' ἄλλων,
Οἵ γε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων.
'Ηέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
'Αφνειὸν μήλοις πέρι πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
'Ες τέλος· οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κεραοὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
'Εξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.
Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο,
Κνήμαργοί θ' ἕλικές τε· διηκόσιοί τε μὲν ἄλλοι
Φοίνικες· πάντες δ' ἐπιβήτορες οἵ γ' ἔσαν ἤδη.
"Αλλοι δ' αὖ μετὰ τοῖσι δυώδεκα βουκολέοντο,
'Ιεροὶ 'Ηελίου· χροιὴν δ' ἔσαν ἠΰτε κύκνοι,

Amphitryoniades, & ſibi conſtantem jugiter;
Tamen vehementer mirabatur, hæc boum innumera armenta
Aſpiciens. Non enim diceret aliquis, neque putaret,
Viri unius tot greges eſſe, neque decem aliorum,
Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.
Sol vero filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
Et quidem ipſe continue augebat illi armenta omnia
Perpetuo: nam nullus morbus illa invadebat
Armenta: qui *morbi* corrumpunt paſtorum labores.
Semper itaque plures cornutæ boves, ſemper meliores,
In annos ſingulos naſcebantur; certe enim omnes
Fœcundæ erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.
Cum illis una trecenti tauri incedebant,
Cruribus albis, incurvis cornibus: & ducenti alii
Rufi, qui omnes vaccarum inſcenſores erant.
Rurſum alii inter hos duodecim paſcebantur,
Sacri Soli: erant vero colore velut cycni,

Can-

Ἀργηςαί· πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν,
Οἳ καὶ ἀτιμαγέλαι βόσκοντ' ἐριθηλέα ποίην
Ἐν νομῷ, ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες.
Καί ῥ' ὁπότ' ἐκ λασίοιο θοοὶ προγενοίατο θῆρες
Ἐς πεδίον δρυμοῖο, βοῶν ἕνεκ' ἀγροτεράων,
Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἤεσαν ὀδμήν.
Δεινὸν δὲ βρυχῶντο, φόνον λεύσσοντε προσώπῳ.
Τῶν μέν τε προφέρεσκε βίηφί τε καὶ σθένεϊ ᾧ,
Ἠδ' ὑπεροπλίῃ, Φαέθων μέγας· ὅν ῥα βοτῆρες
Ἀςέρι πάντες ἔϊσκον, ὅθ' οὕνεκα πολλὸν ἐν ἄλλοις
Βουσὶν ἰὼν λάμπεσκεν, ἀρίζηλος δ' ἐτέτυκτο.
Ὅς δή τοι σκύτος αὖον ἰδὼν χαροποῖο λέοντος,
Αὐτῷ ἔπειτ' ἐπόρουσεν εὐσκόπῳ Ἡρακλῆϊ,
Χρίμψασθαι ποτὶ πλευρὰ κάρη ςιβαρόν τε μέτωπον.
Τοῦ μὲν ἄναξ προσιόντος ἐδράξατο χειρὶ παχείῃ
Σκαιοῦ ἄφαρ κέραος· κατὰ δ' αὐχένα νέρθ' ἐπὶ γαίης
Κλάσσε βαρύν περ ἐόντα· πάλιν δέ μιν ὦσεν ὀπίσσω,
Ὤμῳ ἐπιβρίσας· ὁ δέ οἱ ἐπὶ νεῦρα τανυσθεὶς

Candidi, & inter omnes boves excellebant,
Quique ſejuncti ab armento paſcebant virentem herbam
In paſcuis, ibi vehementer inter ſe exultantes.
Cumque ex denſis celeres venirent feræ
Saltibus in campum, propter boves agreſtes,
Hi primi ad pugnam corporum impetu ruebant:
Horribiliter vero fremebant, cædem ipſo aſpectu minantes.
Inter hos autem excellebat viribus & robore ſuo,
Atque animo elato, Phaëthon ingens; quem quidem paſtores
Stellæ omnes comparabant, propterea quod eximie inter alios
Boves incedens lucebat, & inſigniter conſpicuus erat:
Qui cum aridam pellem videret leonis fulvoculi,
In ipſum irruit circumſpectum Herculem,
Ut admoveret lateribus caput, & robuſtam frontem.
Hujus quidem accedentis heros prehendit forti manu
Statim ſiniſtrum cornu, deorſum vero cervicem in terram
Inflexit, quamvis gravem exiſtentem, & rurſum ipſum repulit retrorſum,
Humerum *tauri* premens: ille vero nervos extendens

Muſcu-

Μυῶν ἐξ ὑπάτοιο βραχίονος ὀρθὸς ἀνέστη.
Θαύμαζεν δ' αὐτός τε ἄναξ, υἱός τε δαίφρων
Φυλεὺς, οἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βουκόλοι ἦσαν,
Ἀμφιτρυωνιάδαο βίην ὑπέροπλον ἰδόντες.

Τὼ δ' εἰς ἄστυ, λιπόντε κατ' αὐτόθι πίονας ἀγροὺς,
Ἐστιχέτην, Φυλεύς τε βίη θ' Ἡρακληείη.
Λαοφόρου δ' ἐπέβησαν ὅθι πρώτιστα κελεύθου,
Λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες,
Ἥ ῥα δι' ἀμπελεῶνος ἀπὸ σταθμοῦ τετάνυστο,
Οὔ τι λίην ἀρίσαμος ἐν ὕλῃ χλωρᾷ ἐοῦσα·
Τῇ μὲν ἄρα προσέειπε Διὸς γόνον ὑψίστοιο
Αὐγείεω φίλος υἱὸς, ἕθεν μετόπισθεν ἐόντα,
Ἦκα παρακλίνας κεφαλὴν κατὰ δεξιὸν ὦμον·
Ξεῖνε, πάλαι τινὰ πάγχυ σέθεν πέρι μῦθον ἀκούσας,
Ὡσεί περ σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ βάλλομαι ἄρτι.
Ἤλυθε γὰρ στείχων τις ἀπ' Ἄργεος, ὡς νέος ἀκμὴν,
Ἐνθάδ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ, Ἑλίκης ἐξ ἀγχιάλοιο,
Ὅς δή τοι μυθεῖτο καὶ ἐν πλεόνεσσιν Ἐπειῶν,

Muſculorum, in ſummis armis rectus conſtitit.
Mirabantur & rex ipſe, & bellicoſus filius
Phyleus, quique apud cornutas boves paſtores erant,
Herculis robur immenſum videntes.
Illi vero relictis illic pinguibus agris, in urbem
Ibant, Phyleus & Herculea virtus.
Viam autem publicam ubi primum ingreſſi ſunt,
Exigua velocibus ſemita pedibus confecta,
Quæ per vinetum a ſtabulo porrigebatur,
Non admodum conſpicua in viridi ſylva exiſtens:
Ibi Jovis altiſſimi filium allocutus eſt
Augiæ dilectus filius poſt ſe incedentem,
Leviter inclinans caput in dextrum humerum:
Jam pridem, hoſpes, aliquem omnino de te ſermonem audivi,
Sicut animo meo nunc repeto.
Venit enim aliquis ex Argo profectus, vigore ætatis ut juvenis
Huc vir Achivus, ex Helice maritima;
Qui etiam inter plures Epeios narrabat,

Quod

Οὕνεκεν Ἀργείων τις, ἔθεν παρεόντος, ὄλεσσε
Θηρίον, αἰνολέοντα, κακὸν τέρας ἀγροιώταις,
Κοίλην αὖλιν ἔχοντα Διὸς Νεμέοιο παρ᾽ ἄλσος.
Οὐκ οἶδ᾽ ἀτρεκέως ἢ Ἄργεος ἐξ ἱεροῖο
Αὐτόθεν, ἢ Τίρυνθα νέμων πόλιν, ἠὲ Μυκήνην.
Ὣς κεῖνος ἀγόρευε· γένος δέ μιν εἶναι ἔφασκεν
(Εἰ ἐτεόν περ ἐγὼ μιμνήσκομαι) ἐκ Περσῆος.
Ἔλπομαι οὐχ ἕτερον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλήων,
Ἠὲ σέ. δέρμα δὲ θηρὸς ἀριφραδέως ἀγορεύει
Χειρῶν καρτερὸν ἔργον, ὅ τοι περὶ πλευρὰ καλύπτει.
Εἴπ᾽ ἄγε νῦν μοι πρῶτον (ἵνα γνώω κατὰ θυμὸν,
Ἥρως, εἴτ᾽ ἐτύμως μαντεύομαι, εἴτε καὶ οὐκί)
Εἰ σύ γ᾽ ἐκεῖνος, ὃν ἄμμιν ἀκουόντεσσιν ἔειπεν
Οὐ'ξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός· ἐγὼ δέ σε φράζομαι ὀρθῶς.
Εἰπὲ δ᾽ ὅπως ὀλοὸν τόδε θηρίον αὐτὸς ἔπεφνες,
Ὅππως τ᾽ εὔυδρον Νεμέης εἰσήλυθε χῶρον.
Οὐ μὲν γάρ κε τοσόνδε κατ᾽ Ἀπίδα κνώδαλον εὕροις,
Ἱμείρων ἰδέειν· ἐπεὶ οὐ μάλα τηλίκα βόσκει,

Quod cum ipſe adeſſet, quidam Argivus interfeciſſet
Feram, ſævum leonem, malum monſtrum agricolis,
Cavum luſtrum habentem in nemore Jovis Nemei.
Neque certo ſcio, utrum ex Argo ſacro
Indidem *natus*, an vero in Tirynthe habitans, aut Mycenis.
Sic ille narrabat: genere autem ipſum eſſe dicebat
(Si recte quidem ego memini) ex Perſeo.
Exiſtimo non alium hoc *efficere* ſuſtinuiſſe Ægialorum, *i. Achivorum*,
Quam te: nam pellis belluæ manifeſte indicat
Opus forte manuum, quæ *pellis* tibi latera tegit.
Dic age nunc mihi, ut animo cognoſcam,
O heros, utrum verum auguror, an vero minus:
Utrum tu ille es, de quo nobis audientibus referebat
Ille ex Helice Achivus, & *ex* ego recte te conjecto.
Narra vero quomodo exitialem feram ipſe occidiſti,
Et quomodo in loca irrigua Nemeæ pervenit.
Non enim talem belluam in Græcia invenire poſſis,
Si videre cupias: non enim tam grandes alit,

Sed

Ἀλλ' ἄρκτους τε σύας τε, λύκων τ' ὀλοφώϊον ἕρνος.
Τῷ καὶ θαυμάζεσκον ἀκούοντες τότε μῦθον·
Οἱ δέ τυ καὶ ψεύδεσθαι ὁδοιπόρον ἀνέρ' ἔφαντο,
Γλώσσης μαψιδίοιο χαριζόμενον παρεοῦσιν.

Ὣς εἰπὼν μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου
Φυλεύς, ὄφρα κιοῦσιν ἅμα σφίσιν ἄρκιος εἴη,
Καί ῥά τε ῥηΐτερον φαμένου κλύοι Ἡρακλῆος·
Ὅς μιν ὁμαρτήσας τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·

Ὦ Αὐγηϊάδη, τὸ μὲν ὅ, ττι με πρῶτον ἀνήρευ,
Αὐτὸς καὶ μάλα ῥεῖα κατὰ στάθμην ἐνόησας.
Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου,
Ὅππως ἐκράανθεν (ἐπεὶ λελίησαι ἀκούειν)
Νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἦλθε· τὸ γὰρ πολέων περ ἐόντων
Ἀργείων οὐδείς κεν ἔχοι σάφα μυθήσασθαι.
Οἶον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα
Ἱρῶν μηνίσαντα Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι.
Πάντας γὰρ Πισῆας, ἐπικλύζων ποταμὸς ὥς,
Λὶς ἄμοτον κεράϊζε· μάλιστα δὲ Βεμβιναίους,

Sed urſos *tantum* & ſues, ac perniciosum luporum genus.
Quocirca mirabantur qui illum tunc ſermonem audiebant.
Nonnulli etiam mentiri ipſum viatorem dicebant,
Ut vana lingua gratificaretur præſentibus.
Sic locutus, e media deflexit via
Phyleus, ut ambobus ipſis incedentibus ſufficeret:
Et ut facilius Herculem loquentem exaudiret.
Qui ipſum ſequens tali allocutus eſt ſermone:
O fili Augiæ, id de quo me primum interrogaſti,
Tu ipſe valde facile ad amuſſim perpendiſti.
Dicam vero tibi ſingula de hoc monſtro
Quomodo peracta ſunt (quoniam cupis audire)
Præterquam unde venerit: nam hoc, quamvis multi ſunt,
Argivorum nemo tamen queat certo commemorare.
Tantum aliquem Deorum conjicimus hominibus *hoc* malum,
Propter ſacra ſuccenſentem Phoronienſibus, immiſiſſe.
Omnes enim Piſeos inundans ceu fluvius,
Leo aſſidue vaſtabat: maxime vero Bembiniæos,

Qui

Οἳ ἔθεν ἀγχίμοροι ναῖον, ἄτλητα παθόντες.
Τὸν μὲν ἐμοὶ πρώτιστα τελεῖν ἐπέταξεν ἄεθλον
Εὐρυσθεύς· κτεῖναι δέ μ' ἐφίετο θηρίον αἰνόν.
Αὐτὰρ ἐγὼ κέρας ὑγρὸν ἑλὼν, κοίλην τε φαρέτραν,
Ἰῶν ἐμπλείην, νεόμην· ἑτέρηφι δὲ βάκτρον
Εὐπαγὲς, αὐτόφλοιον, ἐπηρεφέος κοτίνοιο,
Εὔμετρον· τὸ μὲν αὐτὸς ὑπὸ ζαθέῳ Ἑλικῶνι
Εὑρὼν, σὺν πυκινῇσιν ὁλοχερὲς ἔσπασα ῥίζης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸν χῶρον, ὅπη λὶς ἦεν, ἵκανον,
Δὴ τότε τόξον ἑλὼν, στρεπτῇ ἐπέλασσα κορώνῃ
Νευρειὴν, περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα.
Πάντῃ δ' ὄσσε φέρων, ὀλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον,
Εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι πάρος γ' ἐμὲ κεῖνος ἰδέσθαι.
Ἤματος ἦν τὸ μεσηγὺ, καὶ οὐδ' ὅπη ἴχνια τοῖο
Φρασθῆναι δυνάμην, οὐδ' ὠρυθμοῖο πυθέσθαι·
Οὐδὲ μὲν ἀνθρώπων τις ἔην ἐπὶ βουσὶ καὶ ἔργοις
Φαινόμενος σπορίμοιο δι' αὔλακος, ὅντιν' ἐροίμην·
Ἀλλὰ κατὰ σταθμοὺς χλωρὸν δέος εἶχεν ἕκαστον.

Qui prope ipſum habitabant, intolerabilia perferentes.
Hoc mihi primum certamen perficere mandavit
Euryſtheus: cupiebat autem ut me interficeret ſæva beſtia.
Ego itaque flexibilem arcum & cavam pharetram cum accepiſſem,
Sagittis plenam, ibam: altera vero manu clavam
Solidam, una cum ſuo cortice; *truncum* ex alto oleaſtro,
Bene magnam; quam ego ſub ſacro Helicone
Inventam una cum denſis radicibus, evulſi integram.
Verum ubi ad locum, in quo leo erat, perveni,
Tunc arcu accepto ad flexibile cornu applicui
Nervum, & ſagittam exitialem ſtatim impoſui:
Undique oculos circumferens perniciοſum monſtrum ſpeculabam,
Si ipſum aſpicere poſſem priusquam illud me videret.
Jam diei medium erat, neque uſquam veſtigia illius
Animadvertere poteram, neque rugitum exaudire,
Nec quiſquam hominum boves *cuſlodiens*, aut opus *faciens* aderat,
Apparens in arvis, quem interrogare poſſem:
Sed in ſtabulis pallidus metus quemque continebat.

Οὐ μὴν πρὶν πόδας ἔσχον, ὄρος τανύφυλλον ἐρευνῶν,
Πρὶν ἰδέειν, ἀλκῆς τε μεταυτίκα πειρηθῆναι.
Ἤτοι ὁ μὲν σήραγγα προδείελος ἔστιχεν εἰς ἥν,
Βεβρωκὼς κρειῶν τε καὶ αἵματος· ἀμφὶ δὲ χαίτας
Αὐχμηρὰς πεπάλακτο φόνῳ, χαλεπόν τε πρόσωπον,
Στήθεά τε· γλώσσῃ δὲ περιλιχμᾶτο γένειον.
Αὐτὰρ ἐγὼ θάμνοισιν ἅμα σκιεροῖσιν ἐκρύφθην
Ἐν ῥίῳ ὑλήεντι, δεδεγμένος ὁππόθ' ἵκοιτο.
Καὶ βάλον ἆσσον ἰόντος ἀριστερὸν εἰς κενεῶνα
Τηϋσίως· οὐ γάρ τι βέλος διὰ σαρκὸς ὄλισθεν
Ὀκρυόεν, χλωρῇ δὲ παλίσσυτον ἔμπεσε ποίῃ.
Αὐτὰρ ὁ κρᾶτα δαφοινὸν ἀπὸ χθονὸς ὦκ' ἐπάειρεν
Θαμβήσας, πάντῃ δὲ διέδραμεν ὀφθαλμοῖσι
Σκεπτόμενος, λαμυροὺς δὲ χανὼν ὑπέδειξεν ὀδόντας.
Τῷ δ' ἐγὼ ἄλλον ὀϊστὸν ἀπὸ νευρῆς προΐαλλον,
Ἀχαλόων ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρός.
Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς ὑπὸ βύρσαν ἔδυ πολυώδυνος ἰός,

Non ſane prius pedibus quievi frondoſum montem explorans,
Quam viderem, & vires deinde ſtatim experirer.
Ille quidem in ſpecum ſuum ante veſperum ibat,
Cum voraſſet carnes & cruorem: undique autem jubas
Squalidas fœdaverat cæde, ſævamque faciem,
Et pectus: lingua vero undique circumlingebat barbam.
Ego autem ſub arbuſtis umbroſis occultabam me
In cacumine ſilvoſo, expectans quando veniret.
Et emiſi *ſagittam* in propius accedentis ſiniſtrum ile
Fruſtra: neque enim ſagitta per carnem penetrabat
Acuta, verum reſiliens in virides herbas cecidit.
At ille caput fulvum a terra ſtatim ſuſtulit,
Obſtupeſcens, & undique circumvolvit oculos,
Obſervans; hiatuque terribiles oſtendit dentes.
Huic ego aliam ſagittam a nervo miſi,
Ægre ferens quod mihi prius in vanum effugiſſet e manu.
In medium vero jeci pectus: ubi ſedes eſt pulmonis.
Sed ne tunc quidem per corium penetravit dolorifica ſagitta,

Sed

Ἀλλ' ἔπεσε προπάροιθε ποδῶν ἀνεμώλιον αὔτως.
Τὸ τρίτον αὖ μέλλεσκον, ἀσώμενος ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Αὐερύειν· ὁ δέ μ' εἶδε περιγληνώμενος ὄσσοις
Θὴρ ἄμοτος· μακρὴν δὲ περὶ ἰγνύῃσιν ἕλιξε
Κέρκον· ἄφαρ δὲ μάχης ἐμνήσατο· πᾶς δέ οἱ αὐχὴν
Θυμοῦ ἐνεπλήσθη, πυρσαὶ δ' ἔφριξαν ἔθειραι
Σκυζομένῳ· κυρτὴ δὲ ῥάχις γένετ' ἠύτε τόξον,
Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν,
Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων,
Ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο,
Θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον, ἐπ' ἀξονίῳ κύκλε δίφρῳ,
Τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς
Καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ·
Ὥς ἐπ' ἐμοὶ λὶς αἰνὸς ἀπόπροθεν ἀθρόος ἆλτο,
Μαιμώων χροὸς ἆσαι. ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα
Χειρὶ προεσχεθόμην, καὶ ἀπ' ὤμων δίπλακα λώπην·
Τῇ δ' ἑτέρῃ ῥόπαλον κόρσης ὕπερ αὖον ἀείρας,
Ἤλασα κακκεφαλῆς· διὰ δ' ἄνδιχα τρηχὺν ἔαξα

Sed cecidit ante pedes irrita ſimiliter.
Tertio parabam, graviter animo commotus,
Trahere *arcum:* at ille me vidit circumſpectans oculis,
Bellua inſatiabilis, longamque circum poplites volvebat
Caudam, ac ſtatim pugnam meditabatur: totum autem collum ipſi
Ira impletum eſt, & rufæ horruerunt comæ
Iraſcenti, ac ſpina dorſi curva facta eſt ſicut arcus,
Cum undique curvaretur ipſe circa latera & lumbos:
Ut quum carpentarius multorum operum gnarus,
Ramos inflectit caprifici ſectilis,
Calefaciens in igne prius, ut rotæ ſint currui, qui ad axem volvitur,
Illius e manu *caprificus* denſa cortice elabitur
Cum flectitur, & procul uno exilit impetu:
Sic in me leo ſævus e longinquo, toto impetu proſiliit,
Geſtiens corpus lædere. Ego autem altera ſagittas
Manu prætendebam, & ab humeris duplex veſtimentum:
Altera vero clavam aridam ſupra tempora illius attollens,
Impingebam in caput: in duas vero partes aſperam fregi
Ibidem

Αὐτοῦ ἐπὶ λασίοιο καρήατος ἀγριέλαιον
Θηρὸς ἀμαιμακέτοιο· πέσεν δ' ὅ γε, πρὶν ἔμ' ἱκέσθαι,
Ὑψόθεν ἐν γαίῃ· καὶ ἐπὶ τρομεροῖς ποσὶν ἔστη,
Νευστάζων κεφαλῇ· περὶ γὰρ σκότος ἔσσε οἱ ἄμφω
Ἦλθε, βίῃ σεισθέντος ἐν ὀστέῳ ἐγκεφάλοιο.
Τὸν μὲν ἐγὼν ὀδύναισι παραιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος, πρὶν αὖθις ὑπότροπον ἀμπνευθῆναι,
Αὐχένος ἀῤῥήκτοιο παρ' ἰνίον ἤλασα προφθάς,
Ῥίψας τόξον ἔραζε πολύῤῥαπτόν τε φαρέτρην.
Ἦγχον δ' ἐγκρατέως, στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας
Ἐξόπιθεν, μὴ σαρκὸς ἀποδρύψῃ ὀνύχεσσι.
Πρὸς δ' οὖδας πτέρνῃσι πόδας στερεῶς ἐπίεζον
Οὐραίους ἐπιβάς· πλευρῇσί τε μηροὺς ἐφύλασσον,
Μέχρις οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας, ὀρθὸν ἀείρας
Ἄπνευστον· ψυχὴν δὲ πελώριον ἔλλαβεν ᾅδης.
Καὶ τότε δὴ βούλευον ὅπως λασιαύχενα βύρσαν
Θηρὸς τεθνειῶτος ἀπὸ μελέων ἐρύσαιμι·
Ἀργαλέον μάλα μόχθον· ἐπεὶ οὐκ ἔσκε σιδήρῳ

Ibidem in hirſuto capite ſilveſtrem oleam
Belluæ indomitæ: concidit vero ille antequam ſupervenirem,
Ex alto in terram, & tremulis pedibus conſtitit,
Nutans capite: nam caligo illi oculos ambos
Invaſit, cum cerebrum in oſſibus vi concuſſum eſſet.
Hunc igitur ego dolore exanimatum gravi
Obſervans, priuſquam iterum ad ſe rediens reſpiraret,
Ad invicti colli tendinem percuſſi prævertens,
Abjecto in terram arcu & futili pharetra:
Stringebam autem firmiter manibus robuſtis comprimens
A tergo, ne quid de carne mihi laniaret unguibus.
Inque terram calcaneis pedes fortiter premebam
Poſtremos, conſcendens: & lateribus femora muniebam,
Donec illi extendi armos, erectum elevans
Sine reſpiratione: animam autem ingentem accepit infernus.
Et tunc quidem deliberabam quomodo hirſutam pellem
Belluæ extinctæ a membris traherem:
Difficilem ſane illum laborem: neque enim ferro poterat

Scindi,

Τμητή, οὐδὲ λίθῳ, πειρωμένῳ, οὐδὲ μὲν ὕλῃ.
Ἔνθά μοι ἀθανάτων τις ἐπὶ φρεσὶ θῆκε νοῆσαι
Αὐτοῖς δέρμα λέοντος ἀναχίζειν ὀνύχεσσι.
Τοῖσι θοῶς ἀπέδειρα, καὶ ἀμφεθέμην μελέεσσιν,
Ἕρκος ἐνυαλίου ταμεσίχροος ὄφρα μοι εἴη.
Οὗτός τοι Νεμέου γένετ', ὦ φίλε, θηρὸς ὄλεθρος,
Πολλὰ πάρος μήλοισι καὶ ἀνδράσι πήματα θέντος.

Scindi, nec lapide, cum experirer, nec ligno.
Ibi deorum aliquis me admonuit, ut cogitarem
Ipſis pellem leonis ſcindere unguibus.
His celeriter excoriavi, & membris indui,
Ut munimentum mihi eſſet in pugnis, in quibus corpora vulnerantur.
Hæc fuit, o amice, Nemeæ belluæ cædes,
Quæ multis cladibus antea pecora & viros aſſecerat.

Digitized by Google

ARGUMENTUM

IDYLLII XXVI.

Hoc Idyllion continet brevem narrationem de interitu Penthei, regis Thebani. Eum, cum orgia, id eſt, ſacra Bacchi, nova adhuc & jam primum incipientia prohibere conaretur, a matre & materteris, aliisque Mænadibus in furorem actis, diſcerptum eſſe ferunt. Tractatur idem argumentum in Bacchis Euripidis fuſius: ubi & diſputationes inter ſenes contra novas ſuperſtitiones, proque illis, graves ac digne obſervatione commemorantur Ovidius eandem fabulam exponit in fine 3. Metamorph. Irrepſerunt ea ſacra, paulatim hominum ſuperſtitione approbata & recepta, cumque illis ſæpe gubernatoribus certamina fuerunt. Quomodo corruptela & facinorum fœditas eorum ſacrorum Romæ primum deprehenſa & vindicata fuerit, commemoratur a Livio Lib. IX. Dec. 4.

ΛΗΝΑΙ, ἢ ΒΑΚΧΑΙ,

Εἰδύλλιον κϛ΄.

ΙΝΩ῍, κ᾽ Αὐτονόα, χ᾽ ἁ μαλοπάρηος Αγαύα,
Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἐοῖσαι·
Χαὶ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
Κισσόν τε ζώοντα, καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς,
Ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμὲς,
Τὼς τρεῖς τᾷ Σεμέλᾳ, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ.
Ἱερὰ δ᾽ ἐκ κίϛας πεπονημένα χερσὶν ἑλοῖσαι,
Εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,

LENÆ, ſeu BACCHÆ,

IDYLLION XXVI.

INO, & Autonoe, & genis pomicoloribus Agave,
Tres thiaſos in montem, tres ipſæ exiſtentes, ducebant.
Et hæ ſtringentes ſylveſtres frondes hirſutæ quercus,
Et hederam viridem, & aſphodelum humi naſcentem,
In puro (*i. vacuo*) campo extruebant duodecim aras,
Tres Semelæ, & novem Baccho:
Et ſacra e ciſta inſtructa manibus capientes,
Bene precando impoſuerunt in aris ſtructis ex recens decerptis frondibus.

Sicut

Ὡς ἐδίδαξ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
Πενθεὺς δ' ἀλιβάτου πέτρας ἀπο πάντ' ἐθεώρει,
Σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδὺς, ἐπιχώριον ἔρνος·
Αὐτονόα πρώτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα·
(Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχου,
Ἐξαπίνας ἐπιοῖσα·) τάδ' οὐχ ὁρόωντι βέβαλοι.
Μαίνετο μέν τ' αὐτὰ, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι.
Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος· αἱ δ' ἐδίωκον,
Πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐπ' ἰγνύ' ἀνειρύσασαι.
Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· Τίνος κέχρησθε γυναῖκες;
Αὐτονόα δὲ τάδ' εἶπε· Τάχα γνώσῃ πρὶν ἀκοῦσαι.
Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἑλοῖσα,
Ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνης.
Ἰνὼ δ' αὖτ' ἐξέῤῥηξε σὺν ὠμοπλάτᾳ μέγαν ὦμον,
Λὰξ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα· καὶ Αὐτονόας ῥυθμὸς ὡυτός.
Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νομέοντο γυναῖκες.
Ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμέναι αἵματι πᾶσαι,
Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ οὐ Πενθῆα, φέροισαι.

Sicut docuerat, & ſicut ipſe animo diligebat Bacchus.
Pentheus vero ex alta rupe omnia ſpectabat,
Cum ſe in veteri lentiſco abdidiſſet, vernaculo frutice.
Autonoë primum ipſum conſpicata, horribiliter exclamavit,
Et pedibus turbavit orgia inſani Bacchi,
Subito incurrens: hæc enim non aſpiciunt profani.
Furebat ipſa, furebant ſtatim & aliæ.
Pentheus quidem fugiebat territus, at illæ perſequebantur,
Longas veſtes a cingulo ad poplites trahentes.
Pentheus quidem hoc dixit: Quid vobis deſit mulieres?
Autonoë hoc dixit: Statim cogoſces priuſquam audias.
Mater quidem immugiit, capite filii ſublato,
Tanto mugitu, quantus eſt fœtæ leænæ mugitus.
Ino avulſit una cum ſcapula grandem humerum,
Pedibus ventrem calcans: & Autonoës idem tenor *erat*.
Reliquæ quod ſupererat carnium, diſcerpebant mulieres.
Et in urbem Thebanam redierunt, contaminatæ ſanguine omnes,
Ex monte luctum, non Penthea, reportantes.

Digitized by Google

Οὐκ ἀλέγω, (μηδ᾽ ἄλλος ἀπεχθέμεναι Διονύσῳ
Φροντίζοι,) μηδ᾽ εἰ χαλεπώτερα τῶνδ᾽ ἐμόγησεν,
Εἴη δ᾽ ἐνναέτης, ἢ καὶ δεκάτῳ ἐπιβαίνοι.
Αὐτὸς δ᾽ εὐαγέοιμι, καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.
Ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς οὗτος.
Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λώϊα, δυσσεβέων δ᾽ οὔ.
Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας·
Χαίροι δ᾽ εὐειδὴς Σεμέλα, καὶ ἀδελφεαὶ αὐτῆς
Καδμεῖαι, πολλαῖς μεμελημέναι ἡρωίναις,
Αἳ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσου,
Οὐκ ἐπιμωμητόν. μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Non moror, neque alius infenſus eſſe Baccho
Curet, neque ſi quis atrociora hiſce patret,
Sitque vel novem annorum, aut decimum ingreſſus *annum:*
Ipſe vero ſancte agam, & ſancte agentibus placeam.
A Jove honorem ſortitur hæc avis, *i. hoc augurium.*
Piorum liberis bona *eveniunt,* impiorum vero non.

Lætetur Bacchus, quem in Dracano nivoſo
Jupiter ſummus in magno femore poſuit, *a matre* ſolutum.
Lætetur & ſpecioſa Semele, ipſiuſque ſorores,
Cadmi filiæ a multis celebratæ heroïdibus:
Quæ hoc factum perfecerunt, incitante Baccho,
Non reprehendendum: nemo facta Deorum vituperet.

ARGU-

A R G U M E N T U M

Idyllii XXVII.

Singularis ſuavitas eſt & facilitas hujus Idyllii; ut non a Theocrito, ſed ab alio quopiam authore ſcriptum eſſe videatur: continet autem colloquium inter duos amantes, Daphnidem procum & puellam, cujus nomen non ponitur. Hi poſt oſcula de conjugio diſputant; & tandem cum puella perſuaſa eſſet, faciunt furtivas nuptias. Præcipuus igitur in hoc Idyllio locus eſt, antitheſis commodorum & incommodorum conjugii.

ὈΑΡΙΣΤΥΣ ΔΑΦΝΙΔΟΣ καὶ ΚΟΡΗΣ,

Εἰδύλλιον κζʹ.

Δ Α Φ Ν Ι Σ Κ Ο Ρ Η.

ΚΤΑΝ πινυτὰν Ἑλέναν Πάρις ἥρπασε βωκόλος ἄλλος·
Κ. Δ. Μᾶλλον ἐμὴ δ' Ἑλένα τὸν βωκόλον ἐςὶ φιλεῦσα.
Κ. Μὴ καυχῶ σατυρίσκε· κενὸν τὸ φίλαμα λέγουσιν.
Δ. Ἔςι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.
Κ. Τὸ ςόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα.
Δ. Πλύνεις χείλεα σεῖο; δίδου πάλιν ὄφρα φιλάσω.
Κ. Καλόν σοι δαμάλας φιλέειν, οὐκ ἄζυγα κώραν.
Δ. Μὴ καυχῶ· τάχα γάρ σε παρέρχεται, ὡς ὄναρ, ἥβη.

COLLOQUIUM DAPHNIDIS & PUELLÆ,

Idyllion XXVII.

D a p h n i s & P u e l l a.

Prudentem Helenam Paris rapuit bubulcus alius:
Magis vero hæc Helena eſt, quæ me bubulcum oſculatur.
Puella. Ne gloriare Satyriſce: inane oſculum eſſe dicunt.
Daph. Eſt etiam in inanibus oſculis dulcis voluptas.
P. Lavo os meum, & oſculum deſpuo.
D. Lavaſne labra tua? da mihi iterum ut oſculer.
P. Decet te vitulas oſculari, non innuptam puellam.
D. Ne ſuperbi: ſtatim tibi tranſibit, ſicut ſomnium, flos ætatis.

Ἁ σαφυλὶς σαφὶς ἔσαι, καὶ ῥόδον αὖον ὀλεῖται.
Δεῦρ' ὑπὸ τὰς κοτίνυς, ἵνα σοί τινα μῦθον ἐνίψω.
Κ. Οὐκ ἐθέλω· καὶ πρίν με παρήπαφες ἡδέϊ μύθῳ.
Δ. Δεῦρ' ὑπὸ τὰς πτελέας, ἵν' ἐμᾶς σύριγγος ἀκούσῃς.
Κ. Τὴν σαυτῦ φρένα τέρψον· ὀϊζυρὸν ὐδὲν ἀρέσκῃ.
Δ. Φεῦ φεῦ· τᾶς Παφίας χόλον ἅζεο καὶ σύ γε κώρα.
Κ. Χαιρέτω ἁ Παφία· μόνον ἵλαος Ἄρτεμις εἴη.
Δ. Μὴ λέγε, μὴ βάλλῃ σε, καὶ ἐς λίνον ἄκλιτον ἔλθῃς.
Κ. Βαλλέτω ὡς ἐθέλεις. πάλιν Ἄρτεμις ἄμμιν ἀρήγοι.
Μὴ 'πιβάλῃς τὴν χεῖρα, καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω.
Δ. Οὐ φεύγεις τὸν Ἔρωτα, τὸν ὐ φύγε παρθένος ἄλλη.
Κ. Φεύγω ναὶ τὸν Πᾶνα· σὺ δὲ ζυγὸν αἰὲν ἀείρεις.
Δ. Δειμαίνω μὴ δή σε κακωτέρῳ ἀνέρι δώῃς.
Κ. Πολλοί με μνώοντο, νόον δ' ἐμὸν ὔ τις ἕαδε.
Δ. Εἷς καὶ ἐγὼ πολλῶν, μνηστὴρ τεὸς ἐνθάδ' ἱκάνω.
Κ. Καὶ τί, φίλος, ῥέξαιμι; γάμοι πλήθυσιν ἀνίας.
Δ. Οὐκ ὀδύνην, ὐκ ἄλγος ἔχει γάμος, ἀλλὰ χορείην.
Κ. Ναὶ μὰν φασὶ γυναῖκας ἑὺς τρομέειν παρακοίτας.

P. Quæ prius uva erat, paſſula eſt: & roſa arida *tamen* non perit.
D. Huc veni ſub oleaſtros, ut tibi aliquid dicam.
P. Non volo: nam & antea me dulci ſermone fefelliſti.
D. Huc *veni* ſub ulmos, ut meam fiſtulam audias.
P. Tuum animum oblecta: nihil quod moleſtum eſt mihi placet.
D. Ah, ah, reverere Veneris iram & tu puella.
P. Valeat Venus, ſaltem Diana ſit mihi propitia.
D. Ne dixeris, ne te feriat, & in laqueum inextricabilem incidas.
P. Feriat ut voluerit: rurſum Diana nobis opituletur.
Ne mihi injicias manum; etiam labrum tibi laniabo.
D. Non effugies amorem, quem non ulla effugit puella.
P. Effugiam per Pana, tu vero jugum ſemper attollis.
D. Metuo, ne te pejori viro jungat, *ſ. Amor.*
P. Multi meas nuptias ambierunt, ſed nullus animo meo placuit.
D. Et ego unus ex multis procus tuus huc venio.
P. Quid autem faciam amice? nuptiæ plenæ ſunt moleſtiarum.
D. Non dolorem, non triſtitiam afferunt nuptiæ, ſed choream.
P. Certe dicunt, mulieres ſuos maritos metuere.

D. Imo

Δ. Μᾶλλον ἀεὶ κρατέουσι· τοὶ δὲ τρομέουσι γυναῖκας.
Κ. Ὠδῖνας τρομέω· χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίης.
Δ. Ἀλλὰ τεὴ βασίλεια μογοστόκος Ἄρτεμίς ἐστιν.
Κ. Ἀλλὰ τεκεῖν τρομέω, μὴ καὶ χρόα καλὸν ὀλέσσω.
Δ. Ἢν δὲ τέκῃς φίλα τέκνα, νέον φάος ὄψεαι υἷας.
Κ. Καὶ τί μοι ἕδνον ἄγεις γάμου ἄξιον, ἢν ἐπινεύσω;
Δ. Πᾶσαν τὰν ἀγέλαν, πάντ᾽ ἄλσεα καὶ νόμον ἑξεῖς.
Κ. Ὄμνυ᾽, ἐμ᾽ εἰ μετὰ λέκτρα λιπὼν ἀέκουσαν ἀπέλθῃς.
Δ. Οὔ μ᾽ αὐτὸν τὸν Πᾶνα, καὶ ἤν κ᾽ ἐθέλῃς με διῶξαι.
Κ. Τεύχεις μοὶ θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς;
Δ. Τεύχω σοι θαλάμους, τὰ δὲ πώεα καλὰ νομεύω.
Κ. Πατρὶ δὲ γηραλέῳ τίνα μευ τίνα μῦθον ἐνίψω;
Δ. Αἰνήσει σέο λέκτρον, ἐπὴν ἐμὸν οὔνομ᾽ ἀκούσῃ.
Κ. Οὔνομα σὸν λέγε τῆνο. καὶ οὔνομα πολλάκι τέρπει.
Δ. Δάφνις ἐγὼ, Λυκίδας δὲ πατὴρ, μήτηρ δὲ Νεμαίη.
Κ. Ἐξ εὐηγενέων· ἀλλ᾽ οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.
Δ. Οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἀτιμήεσσα· πατὴρ δέ σοι ἐστὶ Μενάλκας.
Κ. Δεῖξόν ἐμοὶ ἔθεν ἄλσος, ὅπῃ σέθεν ἵσταται αὖλις.

D. Imo potius dominantur: quem enim metuunt mulieres?
P. A pariendi doloribus mihi metuo: grave vulnus eſt Lucinæ.
D. Verum regina tua Diana obſtetricatrix eſt.
P. Sed parere horreo, ne mihi & pulcra forma pereat.
D. Si vero pepereris caros liberos, videbis filios novam lucem.
P. Sed quam mihi dotem affers nuptiis dignam, ſi annuero?
D. Univerſum gregem, omnia nemora & paſcua habebis
P. Jura igitur, ne poſt concubitum abeas, me invitam relinquens.
D. Non per ipſum Pana, etiamſi velis abigere.
P. Extrues mihi thalamos; extrues & domum & ſtabula?
D. Extruam tibi thalamos, *hos* pulcros ovium greges paſco.
P. Patri ſeni quemnam, quem ſermonem dicam?
D. Probabit connubium tuum, ubi meum nomen audierit.
P. Dic nomen illud tuum: *nam* & nomen ſæpe delectat.
D. Daphnis ego ſum, Lycidas vero mihi pater *eſt*, mater Nomæa.
P. Ex bene natis *ortus* es: ſed non ſum te ignobilior.
D. Neque ſumme *es* honorata: pater enim tibi eſt Menalcas.
P. Oſtende mihi tuum nemus, ubi tuum eſt ſtabulum.

D. Veni,

Δ. Δεῦρ' ἴδε πῶς ἀνθεῦσιν ἐμαὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι.
Κ. Αἶγες ἐμαὶ βόσκεσθε· τὰ βωκόλω ἔργα νεήσω.
Δ. Ταῦροι καλὰ νέμεσθ', ἵνα τάλσεα παρθένι δείξω.
Κ. Τί ῥέζεις σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἅψαο μαζῶν;
Δ. Μᾶλα τεὰ πρώτιστα τάδε χνοάοντα διδράξω.
Κ. Ναρκῶ ναὶ τὸν Πᾶνα· τεὴν πάλιν ἔξελε χεῖρα.
Δ. Θάρσει κῶρα φίλα· τί μοι ἔτρεμες, ὡς μάλα δειλά;
Κ. Βάλλεις εἰς ἀμάραν με, καὶ εἵματα καλὰ μιαίνεις.
Δ. Ἀλλ' ὑπὸ σοὺς πέπλους ἁπαλὸν νάκος ἠνίδε βάλλω.
Κ. Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες. ἐς τί δ' ἔλυσας;
Δ. Τᾷ Παφίᾳ πρώτιστον ἐγὼ τόδε δῶρον ὀπάζω.
Κ. Μίμνε τάλαν. τάχα τις τοι ἐπέρχεται· ἦχον ἀκούω.
Δ. Ἀλλήλαις λαλέοντι τεὸν γάμον αἱ κυπάρισσοι.
Κ. Τὠμπέχονον ποίησας ἐμὸν ῥάκος· εἰμὶ δὲ γυμνά.
Δ. Ἄλλην ἀμπεχόνην τῆς σῆς τοι μείζονα δωσῶ.
Κ. Φῄς μοι πάντα δόμεν, τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης.
Δ. Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.
Κ. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σὺ δὲ τιμᾶς οὐκέτι πιστήν.

D. Veni, vide ut florent meæ proceræ cupreſſi.

P. Capellæ meæ paſcimini, *dum* bubulci opera viſo.

D. Tauri bene paſcimini, dum nemora virgini oſtendo.

P. Quid facis Satyriſce? quid mamillas intus tetigiſti?

D. Mala tua primum hæc floreſcentia cognoſcam.

P. Stupeo per Pana, manum tuam rurſum extrahe.

D. Confide chara puella: quid tremis? ut valde timida.

P. Conjicis me in ſordes, & veſtes pulcras contaminas.

D. At pellem mollem veſtibus tuis ecce ſubſterno.

P. Heu, heu, & mitram amoviſti. Quare vero ſolviſti?

D. Veneri primum hoc ego donum offero.

P. Expecta miſer. Forte aliquis ſupervenit: ſtrepitum audio.

D. Inter ſe colloquuntur de nuptiis tuis cupreſſi.

P. Amiculum mihi lacerum feciſti, ſumque jam nuda.

D. Aliud amiculum tuo majus tibi dabo.

P. Ais te mihi omnia daturum: forte poſtea ne ſalem *quidem* dederis.

D. Utinam poſſem ipſam etiam animam tibi immittere.

P. O Diana, ne ſuccenſe: tua *illa* ſolitaria non amplius *tibi* fidelis eſt.

D. Faciam

Δ. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.
Κ. Παρθένος ἔνθα βέβηκα, γυνὴ δ' εἰς οἶκον ἀφέρψω.
Δ. Ἀλλὰ γυνὴ, μήτηρ, τεκέων τροφὸς, οὐκέτι κώρα.

Ὣς οἱ μὲν χλοεροῖσιν ἰαινόμενοι μελέεσσιν,
Ἀλλήλοις ψιθύριζον· ἀνίστατο φώριος εὐνή.
Χἠ μὲν, ἀνεγρομένη, διέστιχε μᾶλα νομεύειν,
Ὄμμασιν αἰδομένη, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ἰάνθη·
Ὃς δ' ἐπὶ ταυρείας ἀγέλας, κεχαρημένος εὐνᾶς.

D. Faciam vitulam Amori, & bovem ipſi Veneri.
P. Virgo huc veni, mulier vero domum redibo.
D. Imo mulier mater, liberorum nutrix, non amplius puella.
Sic illi florentibus oblectati membris,
Inter ſe blande ſuſurrabant: Conſurgit furtivum cubile.
Ipſaque cum ſurrexiſſet, ibat ad oves paſcendas,
Oculis pudore ſuffuſis; cor autem illi intus geſtiebat:
Ille autem ad armenta boum, concubitu lætus, ſ. *abibat.*

ARGV-

ARGUMENTUM

Idyllii XXVIII.

Theocritus ad amicum Niciam, medicum Mileſium, quem ante aliquot Idylliis celebravit, profecturus, uxori ejus Theugenidi, laborioſæ matrifamilias, adſert pro munere hoſpitali colum eburneam. Cui adjungit hoc carmen, quo colum modeſte commendat, & matronæ induſtriam virtutemque celebrat. Eſt igitur argumentum hujus Idyllii οἰκονομικὸν *atque* ἠθικὸν, *& tamen eruditum ac ſuave. Genus carminis eſt choriambicum pentametrum, ſicut illud apud Catullum,*

Alphene immemor atque unanimis falſe ſodalibus, &c.
Nec facta impia fallacum hominum cœlicolis placent.

Primam ſedem ſpondeus regulariter occupat; ſecundam choriambus, qui ex prima longa, mediis duabus brevibus, & ultima rurſum longa, conſtat: tertiam & quartam, idem pes obtinet: quinto loco iambus eſt, nam ultima ſyllaba libera cenſetur.

ΗΛΑΚΑΤΑ,

Εἰδύλλιον κή.

Γλαυκᾶς ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα δῶρον Ἀθανάας,
Γυναιξὶ νόος οἰκωφελέεσσι σὸς ἐπήβολος·
Θαρσεῦς' ἄμμιν ὁμάρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαὰν,
Ὅππα Κύπριδος ἱρὸν καλάμω χλωρὸν ὑφ' ἀπαλῶ.
Τῆδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα πὰρ Διὸς,
Ὅππως ξεῖνον ἐμὸν τέρψομ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι,
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτόν.
Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθου γεγενημέναν,

COLUS,

Idyllion XXVIII.

O Colus, amica lanificii, donum glaucæ Minervæ,
Matronarum mens, quæ domum augent, tui eſt compos:
Sequere nos confidenter in illuſtrem urbem Nilei,
Ubi Veneris delubrum viride in arundineto tenero.
Eo enim navigationem proſperam petimus a Jove,
Ut hoſpitem meum oblectem videns, & viciſſim oblecter,
Niciam, Gratiarum ſuave loquentium ſacram ſtirpem:
Teque ex elaborato ebore factam

Δῶρον Νικίας εἰς ἀλόχω χέῤῥας ὀπάσσομεν.
Σὺν τᾷ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
Πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
Δὶς γὰρ ματέρες ἀρνῶν μαλακοὺς ἐν βοτάνᾳ πόκους
Πέξαιντ' αὐτοετεί, Θευγενίδος γ' ἕνεκ' εὐσφύρω.
Οὕτως ἀνυσιεργός· φιλέει δ' ὅσσα σαόφρονες.
Οὐ γὰρ εἰς ἀκιρῶς οὐδ' ἐς ἀεργῶς μὲν ἐβαλλόμαν
Ὀππάσαι σε δόμως, ἁμετέρας εὖσαν ἀπὸ χθονός.
Καὶ γάρ σοι πατρὶς, ἂν ὠξ Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
Νῦν μὰν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, ὃς πόλλ' ἐδάη σοφὰ
Ἀνθρώποισι νόσους φάρμακα λυγρὰς ἀπαλαλκέμεν,
Οἰκήσεις κατὰ Μίλατον ἐραννὰν μετ' Ἰαόνων·
Ὡς εὐαλάκατος Θευγενὶς ἐν δαμότισιν πέλῃ,
Καί οἱ μνᾶστιν ἀεὶ τῶ φιλαοιδῶ παρέχῃς ξένω.
Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖτω, ποτιδών σ', Ἦ μεγάλα χάρις
Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων.

Munus in conjugis Niciæ manus præbebimus.
Cum ea multa opera perficies, ad viriles veſtes *pertinentia:*
Multa & ad braccas quas mulieres gerunt, aquatiles.
Bis enim matres agnorum, mollem in paſcuis lanam
Tondentur eodem anno, propter Theugenidem pulchris talis.
Adeo illa operoſa eſt, amatque ea quæ amant *matronæ* ſapientes.
Neque enim in ignavam aut otioſam decrevi
Te dare domum, exiſtentem ex noſtra terra.
Nam tibi patria eſt ea, quam condidit olim Archias Ephyræus,
Inſulæ Trinacriæ pinguem præſtantium virorum urbem.
Nunc ſane domum tenens viri, qui multa novit ſalutaria
Remedia ad arcendos ab hominibus triſtes morbos,
Habitabis in Mileto amabili inter Ionas;
Ut puchram colum habens Theugenis ſit inter populares,
Et illi memoriam hoſpitis carminum amantis ſemper renoves.
Hoc enim quiſpiam dicat, te aſpiciens, Certe magna gratia
Exiguo muneri adeſt: omnia honorem merentur quæ *veniunt* ab amicis.

A R G U M E N T U M

Idyllii XXIX.

Querela & expoſtulatio cum amico, propter inconſtantiam in amores; qua nihil crebrius neque vulgarius eſt in communi vita. Πολυφιλία, *id eſt, ſubinde mutare amicos, veteres faſtidire & novos amplecti, id olim perinde probroſum atque infame habebatur, ut ſi qua mulier ſubinde alios atque alios viros admiſſeret. Hoc vitium & hic amico ſuo Theocritus exprobat; atque in fine concludit, eum qui bene audire apud homines honeſtos velis, non levem neque inconſtantem in colendis amicitiis eſſe oportere. Genus carminis eſt Dactylicum Pentametrum: prima tamen ſede etiam aliquando* Trochæus eſt.*

Π Α Ι Δ Ι Κ Α,

Εἰδύλλιον κθ΄.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, λέγεται, καὶ ἀλάθεα·
Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι.
Κἠγὼ μὲν τὰ φρενῶν ἐρέω κέατ᾽ ἐν μυχῷ·
Οὐχ ὅλας φιλέειν μ᾽ ἐθέλησθ᾽ ἀπὸ καρδίας·
Γινώσκω. τὸ γὰρ ἥμισυ τᾶς ζωίας ἔχω,
Ζᾷ τὰν σὰν ἰδέαν, τὸ δὲ λοιπὸν ἀπώλετο.
Χὤταν μὲν σὺ θέλης, μακάρεσσιν ἴσαν ἄγω
Ἀμέραν· ὄκκα δὲ οὐκ ἐθέλεις τὺ, μάλ᾽ ἐν σκότῳ.
Πῶς ταῦθ᾽ ἄρμενα, τὸν φιλέοντ᾽ ἀνίαις διδῶν;

A M O R E S,

Idyllion XXIX.

Vinum, o care puer dicitur, & Veritas:
Et nos ebrios oportet veraces eſſe.
Egoque ea dicam quæ in receſſu pectoris condita ſunt.
Non integro me pectore voluiſti amare:
Intelligo. Nam hoc dimidium vitæ *quod* habeo,
Vivit ex tua forma; reliquum interiit.
Et ſi tu voles, diis immortalibus ſimilem agam
Vitam: ſin minus velis, valde in tenebris.
Qomodo hæc congruunt, amantem moleſtia afficere?

At

Ἀλλ' αἴ μοι τι πίθοιο, νέος προγενεστέρῳ,
Τῷ καὶ λώϊον αὐτὸς ἔχων ἔμ' ἐπαινέσαις,
Ποίησαι καλιὰν μίαν εἰν ἑνὶ δενδρίῳ,
Ὅππη μηδὲν ἀπίξεται ἄγριον ἑρπετόν.
Νῦν δὲ τῶδε μὲν ἄματος ἄλλον ἔχεις κλάδον,
Ἄλλον δ' αὔριον· ἐξ ἑτέρω δ' ἕτερον ματῇς.
Κ' αἰ μέν σευ τὸ καλόν τις ἰδὼν ῥέθος αἰνέσαι,
Τῷ δ' εὐθὺς πλέον ἢ τριέτης ἐγένευ φίλος·
Τὸν πρᾶτον δὲ φιλεῦντα, τριταῖον ἐθήκαο.
Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων δοκέεις πνέειν.
Φίλει δ', ὥς κε ζώῃς, τὸν ὅμοιον ἔχειν ἀεί.
Αἰ γὰρ ὧδε ποῇς, ἀγαθὸς μὲν ἀκούσεαι
Ἐξ ἀστῶν· ὁ δέ τοι ἔρος οὐ χαλεπῶς ἔχοι·
Ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται,
Κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέου.
Ἀλλὰ πέριξ ἁπαλῶ στόματός σε πεδέρχομαι.

At ſi mihi obtemperes, juvenis ſeniori,
Tunc & tibi melius quum ſit, me laudaris:
Fac nidum unum una in arbore:
Quo nullum accedat ſævum reptile:
Nunc vero hodie alium tenes ramum,
Cras alium, alium poſt alium requiris:
Et quidem aliquis faciem tuam pulchram aſpiciens laudaverit:
Hujus ſtatim amicus factus es plusquam triennis:
Primum vero amantem tertio loco poſuiſti.
Hominum ſuperborum *more* videris ſpirare.
Ut vero vivas, ama conſimilem ſemper habere.
Si ſic feceris, bene audies.
Apud cives, & amor tibi iſte non gravis erit;
Qui virorum mentes facile ſuperat,
Et me ex ferreo mollem fecit.
Verum circa tenerum os te amplector.

ARGUMENTUM.

Idyllii XXX.

Genus carminis hujus Idyllii eſt Anacreontion, vocaturque dimidium Iambicum: ſunt enim diametra Iambica Catalectica, id eſt, quibus in fine una ſyllaba deeſt. Recipiunt ubique Iambum, prima tamen & ſecunda ſede aliquando ſpondeum eſt. Eſt autem, ſicut in aliis, ita hic quoque, Poëtica imaguncula. Aper interfector Adonidis juſſu Veneris ab Amoribus captus adducitur. qui a Venere graviter increpatus, reſpondet, Se amore Adonidis incenſum, cum femur ipſius nudum oſculari vellet, incendio amoris victum, infelici caſu altius impreſſiſſe dentem. Offert igitur ſe, cum peccaverit, ad perferendum quodvis ſupplicium, etiam ſi vivus cremandus ſit: praecipue dentes, ut qui cædis inſtrumentum fuerint, pœnæ devovet. Venus commiſeratione mota, ut ipſa amoris non ignara, ignoſcit illi, & vincula laxari denique jubet. Sequitur tamen ille deinde Veneris chorum, ut captivus. Hac imagine fortaſſe ſignificare Poëta voluit: Venerem non tantum in homines, verum etiam in feras beſtias imperium obtinere. Etſi in fine cum dentes amatorios exurit aper, hoc videtur indicare voluiſſe, has flammas ſine ordine vagantes, recta ratione refrenandas ac coërcendas eſſe.

ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ,

Εἰδύλλιον λ'.

Αδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχρὰν τε τὴν παρειάν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὴν
Ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
Οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον,
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.

IN MORTUUM ADONIDEM,

Idyllion XXX.

Adonidem Cytherea
Ut vidit jam mortuum,
Horridam comam habentem,
Et pallidas genas,
Ducere ad ſe aprum
Juſſit Amores.
Illi vero ſtatim ut volucres
Per omnem currentes ſylvam,
Triſtem aprum invenerunt,
Ligaveruntque & alligaverunt.[1]

Et

Χὠ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ', ἐξόπιθ' ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μου τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ' ἔλεξεν ὧδε.
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτήν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τούσδε τοὺς κυναγοὺς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σευ
Οὐκ ἤθελον πατάξαι·
Ἀλλ' ὡς ἄγαλμ' ἐσεῖδον·
Καὶ μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν, τὸν εἶχε, μηρὸν
Ἐμαιόμην φιλᾶσαι.
Κ' ἄμ' μευ κατεσινάζευ,
Τούτους λαβοῖσα Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε
(Τί γὰρ φέρω περισσούς)
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας.
Εἰ δ' οὐχί σοι τάδ' ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ' ἐμοῦ τὰ χείλη.
Τὸν δ' ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι
Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι.
Ἐκ τῶ δ' ἐπηκολούθει,
Καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε.
Καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν
Ἔκαιε τοὺς Ἔρωτας.

Et unus fune innectens
Trahebat captivum:
Alter a tergo agens
Percutiebat arcu.
Fera incedebat miſerabiliter:
Metuebat enim Venerem.
Huic vero dixit Venus:
Omnium ferarum peſſime,
Tune iſtud femur læſiſti?
Tun' meum virum percuſſiſti?
Fera autem ſic dixit:
Juro tibi Venus
Per ipſam te, & virum,
Et iſta mea vincula,
Et hoſce venatores,
Tuum formoſum virum
Non volebam ferire;
Sed velut ſimulacrum aſpexi,
Et non ferens *amoris* incendium,
Femur quod illi nudum erat,
Inſano furore oſculari cupiebam:
Idque mihi nocuit.
Hos igitur accipiens *dentes*, o Venus,
Hos puni, excide.
Quid enim gero ſupervacaneos
Amatorios dentes?
Et hoc ſi minus tibi ſufficit,
Etiam iſthæc mea labra.
Hujus autem miſerta eſt Venus:
Et dixit Amoribus,
Ut vincula illi ſolverent.
Ex eo tempore *Venerem* ſequebatur,
Neque in ſylvam rediit:
Et accedens ad ignem,
Exuſſit amores.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

Ἐπιγράμματα.

α.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόεντα, καὶ ἡ κατάπυκνος ἐκείνα
Ἕρπυλλος κεῖται ταῖς Ἑλικωνιάσι·
Ταὶ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τὶν, Πύθιε Παιάν·
Δελφὶς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλάϊσε.
Βωμὸν δ' αἱμάξει κεραὸς τράγος οὗτος ὁ μάχλος,
Τερμίνθου τρώγων ἔσχατον ἀκρέμονα.

ΑΛΛΟ. β'.

Δάφνις ὁ λευκόχρως, ὁ καλᾷ σύριγγι μελίσδων
Βουκολικοὺς ὕμνους, ἄνθετο Πανὶ τάδε·
Τοὺς τρισσοὺς δόνακας, τὸ λαγωβόλον, ὀξὺν ἄκοντα,
Νεβρίδα, τὴν πήραν, ᾇ ποκ' ἐμαλοφόρει.

THEOCRITI
SYRACUSII

Epigrammata.

I.

Roſæ illæ roſcidæ, & denſum illud Serpyllum dicatum eſt Heliconiadibus [Muſis:]
At nigra folia habentes lauri tibi, o Pythie Apollo:
Delphica enim petra his te ornavit·
Aram autem cruentabit cornutus iſte villoſus,
Terebinthi comedens ultimum ramum.

Aliud. 2.

Daphnis ille candidus, ille qui pulchra fiſtula modulabatur
Bucolicos hymnos, hæc dedicavi Pani:
Tres tibias, pedum, acutum jaculum,
Pellem cervinam, & peram qua olim poma ferebat.

Aliud.

ΑΛΛΟ. γ'.

Εὕδεις φυλλοστρῶτι πέδῳ Δάφνι, σῶμα κεκμακὸς
'Αμπαύων· στάλικες δ' ἀρτιπαγεῖς ἀν' ὄρη.
'Αγρεύει δέ τυ Πὰν, καὶ ὁ τὸν κροκόεντα Πρίηπος
Κισσὸν ἐφ' ἱμερτῷ κρατὶ καθαπτόμενος,
Αντρον ἔσω στείχοντες ὁμόῤῥοθοι. ἀλλὰ τὺ φεῦγε,
Φεῦγε μεθεὶς ὕπνου κῶμα καταγρόμενον.

ΑΛΛΟ. δ'.

Τήναν τὰν λαύραν, τῶς αἱ δρύες, αἰπόλε, κάμψας,
Σύκιον εὑρήσεις ἀρτιγλυφὲς ξόανον,
Τρισκελὲς, αὐτόφλοιον, ἀνούατον· ἀλλὰ φάλητι
Παιδογόνῳ δυνατὸν Κύπριδος ἔργα τελεῖν.
Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέδρομεν· ἀέναον δὲ
'Ρεῖθρον ἀπὸ σπιλάδων πάντοσε τηλεθάει
Δάφναις καὶ μύρτοισι καὶ εὐώδει κυπαρίσσῳ·
Ενθα πέριξ κέχυται βοτρυόπαις ἕλιξι
Αμπελος. εἰαρινοὶ δὲ λιγυφθόγγοισιν ἀοιδαῖς
Κόσσυφοι ἀχεῦσιν ποικιλότραυλα μέλη·

ALIUD. 3.

Dormis in ſolo foliis conſtrato, o Daphni, corpus defeſſum
Quieti dans: at furculæ nuper compactæ [ſunt] in montibus.
Venatur te Pan, & Priapus qui croceam
Hederam pulchro capiti circumligatam habet,
Antrum ingredientes unanimes. Verum tu fuge,
Fuge (inquam) deſerens ſomni ſoporem nutantem.

ALIUD. 4.

Per illum vicum, ubi quercus [ſunt] o caprarie, deflectens,
Ficulneam invenies recens ſculptam ſtatuam,
Tripedem, cum ipſo cortice, ſine auribus: ſed Priapo
Generatori poſſibile [eſt] Veneris opera perficere.
Ædes autem ſacra pulchre circumcurrit, & perenne
Fluentum e ſaxis undique viret
Lauris & myrtis, & odorata cupreſſo;
Ubi circumcirca diffuſa eſt racemoſa cum capreolis
Vitis: vernæ autem ſtridulis cantibus
Merulæ modulantur varie ſonora carmina;

Flavæ

Ξουθαὶ ἀηδονίδες μινυρίσμασιν ἀντιαχεῦσι,
Μέλπευσαι ϛόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα.
Ἕζεο δὴ τηνεὶ, καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ
Εὔχεῦ ἀποϛέρξαι τὼς Δάφνιδός με πόθους·
Κεὐθὺς ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν. ἢν δ' ἀνανεύσῃ,
Τῶδε τυχὼν ἐθέλω τρισσοθύην τελέσαι.
Ῥέξω γὰρ δαμάλαν, λάσιον τράγον, ἄρνα, τὸν ἴσχω
Σακίταν· αἴοι δ' εὐμενέως ὁ θεός.

ΑΛΛΟ. ε.

Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν διδύμοις αὐλοῖσιν ἀεῖσαι
Ἁδύ τι μοι; κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος
Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὁ δὲ βωκόλος ἄμμιγα θέλξει
Δάφνις, κηροδέτῳ πνεύματι μελπόμενος.
Ἐγγὺς δὲ ϛάντες λασιαύχενος ἄντρω ὄπισθεν,
Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ὕπνω.

ΑΛΛΟ. ς'.

Ἆ δείλαιε τὺ Θύρσι, τί τὸ πλέον εἰ καταταξεῖς
Δάκρυσι διγλήνως ὦπας ὀδυρόμενος;

Flavæ luſciniæ ſibilis ex adverſo canunt,
Cantantes gutture ſuaviſſimum ſonum.
Sede igitur illic, & amabilem Priapum
Precare ut ego poſſim renuntiare Daphnidis amoribus:
Et mox ſacrificaturum me *dic* pulchrum caprûm: at ſi abnuerit,
Hoc adeptus volo tres hoſtias offerre.
Sacrificabo enim juvencam, hirſutum hircum, agnum quem habeo
Stabularium: audiat autem benevole Deus,

ALIUD. 5.

Viſne, per nymphas, duplicibus tibiis cantare
Suave aliquid mihi? & ego pectidem ſumens
Incipiam aliquid ſonare: bubulcus autem ſimul oblectabit
Daphnis, cera compacto ſpiritu [i. fiſtula] modulans.
Stantes vero prope hirſutam quercum poſt antrum,
Pana caprarium privaverimus ſomno.

ALIUD. 6.

Ah miſer tu Thyrſi: quid proderit ſi contabefacias
Lacrymis geminos oculos lugendo?

abiit

Οἴχεται ἁ χίμαρος, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ἅδαν·
Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαζε λύκος·
Αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τὸ πλέον, ἀνίκα τήνας
Οςέον, ὐδὲ τέφρα λείπεται οἰχομένας;

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ. ζ.

Ἦλθε καὶ ἐς Μίλητον ὁ τῦ Παιήονος υἱὸς,
Ἰητῆρι νόσων ἀνδρὶ συνεσσόμενος
Νικίᾳ· ὅς μιν ἐπ' ἦμαρ ἀεὶ θυέεσσιν ἱκνεῖται,
Καὶ τόδ' ἀπ' εὐώδες γλύψατ' ἄγαλμα κέδρυ,
Ἠετίωνι χάριν γλαφυρᾶς χερὸς ἄκρον ὑποςὰς
Μισθόν· ὁ δ' εἰς ἔργον πᾶσαν ἀφῆκε τέχνην.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΟΡΘΩΝΟΣ. η.

Ξεῖνε, Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων,
Χειμερίης μεθύων μηδαμὰ νυκτὸς ἴοις.
Καὶ γὰρ ἐγὼ τοιῦτον ἔχω πότμον· ἀντὶ δὲ πολλᾶς
Πατρίδος ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος.

ΑΛΛΟ. θ.

Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ' ὥρην
Ναυτίλος ἴσθι· ὡς ὐ πολὺς ἀνδρὶ βίος. *

Abiit capella, præclara ſoboles, abiit ad inferos,
Nam durus ungulis (eam) comprehendit lupus:
Canes vero clamant: quid prodeſt, quum illius
Nec os (quidem) neque cinis relictus ſit abeuntis?

In Statuam Æsculapii. 7.

Venit & Miletum Pæonis filius,
Cum viro ſanatore morborum converſaturus
Niciæ: qui ipſum quotidie ſemper ſacrificiis adiit,
Et iſtud ex odorata ſculpſit (ei) ſimulacrum cedro,
Eetioni propter ſcitam manum magnum pollicitus
Præmium: ille vero ad opus omne ſum contulit artificium.

Epitaphium Orthonis. 8.

Hoſpes, Syracuſanus vir Orthon hoc tibi præcipit,
Hyberna nocte ebrius ne iter facias.
Nam ego talem habeo interitum: & pro magna
Patria (mea) peregrina (terra) jaceo coopertus.

Aliud. 9.

O homo, vitæ parce, neque præter anni tempus
Nauta ſis: quia non eſt magna homini vita.

Oo In

* Reliqua hujus epigrammatis v. in fine hujus editionis, p. 295.

Digitized by Google

ΕΙΣ ΑΓΑΛΜΑ ΜΟΥΣΩΝ. ι.

Ὑμῖν τοῦτο, θεαὶ, κεχαρισμένον ἐννέα πάσαις
Τὤγαλμα Ξενοκλῆς θῆκε τὸ μαρμάρινον,
Μουσικός· οὐχ ἑτέρως τις ἐρεῖ· σοφίῃ δ᾽ ἐπὶ τῇδε
Αἶνον ἔχων, Μουσέων οὐκ ἐπιλανθάνεται.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΣΘΕΝΟΥΣ
τοῦ φυσιογνώμονος. ια.

Εὐσθενέος τὸ μνᾶμα· φυσιγνώμων ὁ σοφιστὴς,
Δεινὸς ἀπ᾽ ὀφθαλμοῦ καὶ τὸ νόημα μαθεῖν.
Εὖ μιν ἔθαψαν ἑταῖροι ἐπὶ ξείνης ξένον ὄντα·
Χὐμνοθέτης αὐτοῖς δαιμονίως φίλος ἦν.
Πάντων, ὧν ἐπέοικεν, ἔχει τεθνεὼς ὁ σοφιστὴς,
Καί περ ἄκικυς ἐὼν· εἶχ᾽ ἄρα κηδεμόνας.

ΕΙΣ ΤΡΙΠΟΔΑ ΤΩ ΔΙΟΝΥΣΩ,
ἀπὸ Δημοτέλους. κβ΄.

Δαμοτέλης ὁ χορηγὸς, ὁ τὸν τρίποδ᾽, ὦ Διόνυσε,
Καί σε τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθεὶς,
Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ᾽ ἐκτήσατο νίκην
Ἀνδρῶν. καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν·

In Simulacrum Musarum. 10.

Vobis hoc, o deæ, gratum novem omnibus
Simulacrum Xenocles erexit marmoreum,
Muſicus: non aliter quiſpiam dicet: & propter hanc ſcientiam
Laudem habens, Muſarum non obliviſcitur.

Epitaphium Eusthenis phyſognomonis. 11.

Euſthenis hoc (eſt) monumentum: phyſiognomon (eſt) philoſophus,
Peritus ex oculo mentem etiam cognoſcere.
Honeſte ipſum ſepelierunt ſocii in peregrina (terra) peregrinum exiſtentem:
Et poëta ipſis mire gratus erat.
Omnia quæ par eſt habet mortuus philoſophus,
Quamvis nihil virium habens: habuit ergo qui curam ſui gererent.

In Tripodem Baccho *dedicatum nomine Demotelis.* 12.

Demoteles choragus, qui tripodem, o Bacche,
Et te jucundiſſimum deorum beatorum conſecravit,
Moderatus erat in omnibus: in chorea vero obtinuit victoriam
Virorum, & quod pulchrum & quod decens (eſt) videns.

In

Εἰς ΑΓΑΛΜΑ τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. ιγ′.

Ἡ Κύπρις οὐ πάνδημος. ἱλάσκεο τὴν θεὸν εἰπὼν
Οὐρανίαν, ἁγνᾶς ἄνθεμα Χρυσογόνας
Οἴκῳ ἐν Ἀμφικλέους, ᾧ καὶ τέκνα καὶ βίον εἶχε
Ξυνόν· αἰεὶ δέ σφιν λώϊον εἰς ἔτος ἦν
Ἐκ σέθεν ἀρχομένοις, ὦ πότνια· κηδόμενοι γὰρ
Ἀθανάτων αὐτοὶ πλεῖον ἔχουσι βροτοί.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΥΡΥΜΕΔΟΝΤΟΣ. ιδ′.

Νήπιον υἱὸν ἔλειπες, ἐν ἁλικίᾳ δὲ καὶ αὐτὸς,
Εὐρύμεδον, τύμβου τοῦδε θανὼν ἔτυχες.
Σοὶ μὲν ἕδρα θείοισι μετ' ἀνδράσι· τὸν δὲ πολῖται
Τιμασεῦντι, πατρὸς μνάμενοι ὡς ἀγαθοῦ.

Εἰς ΤΟ ΑΥΤΟ. ιε′.

Γνώσομαι εἴ τι νέμεις ἀγαθοῖς πλέον, ἢ καὶ ὁ δειλὸς
Ἐκ σέθεν ὡσαύτως ἴσον, ὁδοιπόρε, ἔχει.
Χαιρέτω οὗτος ὁ τύμβος, ἐρεῖς· ἐπεὶ Εὐρυμέδοντος
Κεῖται τῆς ἱερῆς κοῦφος ὑπὲρ κεφαλῆς.

In SIMULACRUM *cœleſtis Veneris*, 13.

Venus iſta non (eſt) vulgaris: propitiam redde deam, vocans [eam]
Cœleſtem, caſtæ donarium Chryſogonæ
In domo Amphiclis, cum quo & liberos & vitam habuit
Communem: ſemper autem ipſis melius quotannis erat
A te incipientibus, o veneranda: nam dum curant
Immortales, ipſi plus habent mortales.

EPITAPHIUM EURYMEDONTIS. 14.

Parvulum filium reliquiſti; & tu ipſe etiam in flore ætatis,
O Eurymedon, hoc ſepulcrum mortuus obtinuiſti.
Tibi quidem ſedes (eſt) inter divinos viros; hunc autem cives
Honorabunt, patris memores utpote boni.

In IDEM, 15.

Cognoſcam ſiquid amplius bonis (viris) tribuas, an etiam improbus
A te, o viator, itidem æqualem habet (honorem.)
Salveat iſte tumulus, inquies: nam Eurymedontis
Jacet ſacrum levis ſuper caput.

Εἰς ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ. ιϛʹ.

Θᾶσαι τὸν ἀνδριάντα τοῦτον, ὦ ξένε,
Σπουδᾷ, καὶ λέγ', ἐπὰν ἐς οἶκον ἔλθῃς,
Ἀνακρέοντος εἰκόν' εἶδον ἐν Τέῳ,
Τῶν πρόσθ' εἴ τι περισσὸν ᾠδοποιῶν.
Προσθεὶς δὲ χὤτι τοῖς νέοισιν ἅδετο,
Ἐρεῖς ἀτρεκέως ὅλον τὸν ἄνδρα.

Εἰς ΕΠΙΧΑΡΜΟΝ. ιζʹ.

Ἅ τε φωνὰ Δώριος, χὡ 'νὴρ ὁ τὰν κωμῳδίαν
Εὑρὼν Ἐπίχαρμος.
Ὦ Βάκχε, χάλκεόν νιν ἀντ' ἀλαθινοῦ
Τὶν ὧδ' ἀνέθηκαν
Τοὶ Συρακόσσαις ἐνίδρυνται, πελωριστᾷ πόλει,
Οἷ' ἀνδρὶ πολίτᾳ,
(Σωρὸν γὰρ εἶχε χρημάτων) μεμναμένοι
Τελεῖν ἐπίχειρα.
Πολλὰ γὰρ ποττὰν ζωὰν τοῖς παισὶν εἶχε χρήσιμα·
Μεγάλα χάρις αὐτῷ.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΚΛΕΙΤΑΣ, τροφοῦ Μηδείου. ιηʹ.

Ὁ μικκὸς τόδ' ἔτευξε τᾷ Θρείσσᾳ

In ANACREONTIS *ſtatuam*. 16.

Contemplare ſtatuam hanc o hoſpes
Diligenter, & dic, quum domum redieris,
Anacreontis ſimulacrum vidi in Teo,
(Excellentis) ſiquid antiquorum poëtarum præſtans fuit.
Addens vero quod juvenibus delectabatur,
Dices vere totum virum.

In EPICHARMUM. 17.

Et vox Dorica (eſt) & vir qui comœdiam
Invenit (eſt) Epicharmus.
O Bacche, æneum ipſum pro vero
Tibi hic dicarunt·
Quem Syracuſis collocarunt in prægrandi civitate,
Ut virum civem [decet.]
Acervum enim habebat rerum utilium iis qui memores erant
Rependere mercedem.
Multa enim ad vitam pueros docuit utilia:
Magna gratia illi [habenda eſt.]

EPITAPHIUM CLITAE, *nutricis Medei*, 18.

Parvulus iſtud ſtruxit Threiſſæ
Medeus

Μήδειος τὸ μνᾶμ' ἐπὶ τᾷ ὁδῷ, κἠπέγραψε Κλείτας.
Ἕξει τὴν χάριν ἡ γυνὴ ἀντὶ τήνων,
Ὧν τὸν κȣ̃ρον ἔθρεψ'· ἔτι μὴν ἔτι χρησίμη καλεῖται.

Εἰς ΑΡΧΙΛΟΧΟΝ. ιθ'.

Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητάν
Τὸν τῶν ἰαμβῶν· ȣ̃ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μȣ̃σαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων,
Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο κἠπιδέξιος
Επεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

Εἰς ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΥ, τȣ̃ τὴν Ἡράκλειαν ποιήσαντος. κ'.

Τὸν τȣ̃ Ζανὸς ὅδ' ὔμιν υἱὸν ἀνὴρ,
Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα,
Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μȣσοποιῶν
Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὡκ Καμείρȣ,
Χὥσȣς ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλȣς.
Τȣ̃τον δ' αὐτὸν ὁ δᾶμος (ὡς σάφ' εἰδῇς)
Ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας,
Πολλοῖς μασὶν ὄπιθε κἠνιαυτοῖς.

Medeus monumentum in via, & inſcripſit Clitæ.
Habebit gratiam mulier pro eo
Quod puerum nutrivit: adhuc nempe adhuc utilis vocatur.

In Archilochum. 19.

Confiſte, & Archilochum aſpice, veterem poëtam,
Iambographum, cujus celeberrima fama
Permanavit & ad occidentem & ad orientem.
Certe ipſum Muſæ & Delius Apollo amaverunt:
Adeo exactus erat ac dexter
Carminaque componendo, et ad lyram cantando.

In Statuam Piſandri, *qui Herculeam carmine ſcripſit*. 20.

Jovis iſte vobis filium vir,
Eum qui cum leone pugnavit, promptum manu,
Primus ſuperiorum poëtarum
Piſander conſcripſit [oriundus] ex Camiro,
Et quotquot laborando confecit, recenſuit labores.
Hunc vero ipſum populus (ut certe ſcias)
Collocavit hic, æneum quum feciſſet,
Multis menſibus poſtea & annis.

In

ΕΙΣ ΙΠΠΩΝΑΚΤΑ. κά.

Ὁ μουσοποιὸς ἐνθάδ' Ἱππῶναξ κεῖται.
Εἰ μὲν πονηρός, μὴ ποτέρχευ τῷ τύμβῳ·
Εἰ δ' ἐσσὶ κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
Θαρσέων καθίζευ· κἂν θέλῃς, ἀπόβριξον.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ εἰς τὴν ἑαυτοῦ βίβλον. κβ'.

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δὲ Θεόκριτος, ὃς τάδε γράψα,
Εἷς ἀπὸ τῶν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων,
Υἱὸς Πραξαγόραο περικλειτῆς τε Φιλίνης·
Μοῦσαν δ' ὀθνείην οὔποτ' ἐφελκυσάμην.

In HIPPONACTEM. 21.
Poëta hic Hipponax jacet:
Si quidem improbus es, ne accedas ſepulchrum:
Sin autem es bonus, & ex probis (natus,)
Confidens ſede; &, ſi volueris, dormi.

EIUSDEM *in ſuum ipſius librum.* 22.
Alius eſt (Theocritus) Chius: ego autem Theocritus qui hæc ſcripſi,
Unus ex plebe ſum Syracuſiana,
Filius Praxagoræ inclytæque Philinæ:
Muſam vero alienam nunquam attraxi.

Carmina quædam hactenus deſiderata, ad finem Παιδικῶν, *ſumta ex notis Iſ. Caſauboni ad Diogenem Laërtium.*

Ἀλλὰ πέριξ μ' ὀμνάθην, ὅτι πέρυσιν ἦθα νεώτερος,
Χὤτι γηραλέοι πέλομες πρὶν ἀποπτύσαι,
Καὶ ῥυσσοί, νεότατα γ' ἔχειν παλινάγρετον
Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ·
Κἄμμες βαρδύτεροι τὰ ποτήμενα συλλαβεῖν.
Ταῦτα χρὴ νοέοντα πέλειν ποτιμώτερον,
Καί μοι τὠραμένῳ συνέρχευ ἀδόλως σέθεν,
Ὅπως ἀνίκα τὰν γένυν ἀνδρείαν ἔχῃς,

Ἀλλά.

Ἀλλάλοισι πελώμεθ᾽ Ἀχιλλήϊοι φίλοι.
Αἰ δὲ ταῦτά γε φέρειν ἀνέμοισιν ἐπιτρέπεις,
Ἐν θυμῷ δὲ λέγεις, Τί με δαιμόνι᾽ ἐνοχλεῖς;
Νῦν μὲν δὴ κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ᾽ ἕνεκεν ὄθεν
Βαίην, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον.
Τόκα δ᾽, ἐδὲ καλεῦντος ἐπ᾽ αὐλείαις θύραις
Προμόλοιμί κε, παυσάμενος χαλεπῶ πόθω.

Epigramma Theocriti, cujus initium ſupra p. 289. numero nono legitur, integrum ex J. G. Grævii Comment. ad Heſiodi Oper. et Dier. verſum 619. cujus hæc ſunt verba: „Quam periculoſi ſint circa occaſum Plejadum curſus maritimi, inſigni exemplo oſtendit Theocritus in epigrammate in Cleonicum, qui circa occaſum Plejadum in mari periit. Hujus epigrammatis quatuor verſus nunc primi edimus ex codice Palatino veterrimo, quem Fridericus Sylburgius contulit cum Anthologia; in qua, ut in Theocriti editionibus, prius ſolum diſtichon extat.

Ἄνθρωπε ζωῆς περιφείδεο, μηδὲ παρ᾽ ὥρην
Ναυτίλος ἴσθι, ὡς ἐ πολὺς ἀνδρὶ βίος.
Δειλαῖε Κλεόνικε, σὺ δ᾽ εἰς λιπαρὴν Θάσον ἐλθεῖν
Ἠπείγευ κοίλης ἔμπορος ἐκ Συρίης.
Ἔμπορος, ὦ Κλεόνικε, δύσιν δ᾽ ὑπὸ Πλειάδος αὐτὴν
Ποντοπόρος ναύτης Πλειάδι συγκατέβης.

Homo, parce vitæ, neque tempore alieno
Naviga; quia vita hominis eſt brevis.
Miſer Cleonice, tu in opimam Thaſum venire
Properaſti, mercator e Cœleſyria.
Mercator, Cleonice, ſub ipſum Plejadis occaſum
Mare tranſiens nauta cum Plejade ſimul occidiſti.

Fragmen-

Digitized by Google

Fragmentum ex Berenice Theocriti, ſervatum ab Athenaeo, L. VII. p. 284.

Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον
Ἐξ ἁλὸς, ᾧ ζώει, τὰ δὲ δίκτυα κείνῳ ἄροτρα·
Σφάζων ἀκρόνυχος. ταύτη θεῷ ἱερὸν ἰχθῦν,
Ὃν λευκὸν καλέουσιν, (ὁ γὰρ ἱερώτατος ἄλλων,)
Καί κε λινᾶ στήσαιτο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσης
Ἔμπλεα.

Et ſi quis precibus flagitat (ab hac Dea Berenice puta) felicem capturam & copias
E mari, unde victitat, quippe cui retia loco ſunt aratrorum,
Mactando, non ferro, ſed ſummis unguibus, illo piſce, quem, huic Deae ſacrum,
Leucum appellant, (namque is ei Deae prae aliis piſcibus omnibus conſecratus eſt, ut ſacerrimus,)
Tum ille retia, licet, conſtituat, eaque e mari retrahat
Plena piſcibus.

Quod epigramma in vulgaribus editionibus Anthologiae (p. 28[illegible]H.St.) adſcribitur Leonidae, in trapezitam Caicum (l. 1. c. 21. fine.) et incipit ἀστοῖς καὶ ξείνοισιν ἴσον νέμει ἅδε τράπεζα, *id in editione principe, a Conſtantino Laſcari curata, Theocrito adſcribitur hunc in modum.* Θεοκρίτου ἐπίγραμμα ὡς εὕρηται ἔν τινι ἀρχαιοτάτῳ ἀντιγράφῳ Παύλου τοῦ Βουκάρου ἐν Παταβίῳ. *hac verba exemplo Anthologiae, quod in Bibl. Senatus Lipſienſis ſervatur, adſcripſerat neſcio quis.*

MAG 2019834

Digitized by Google

Digitized by Google